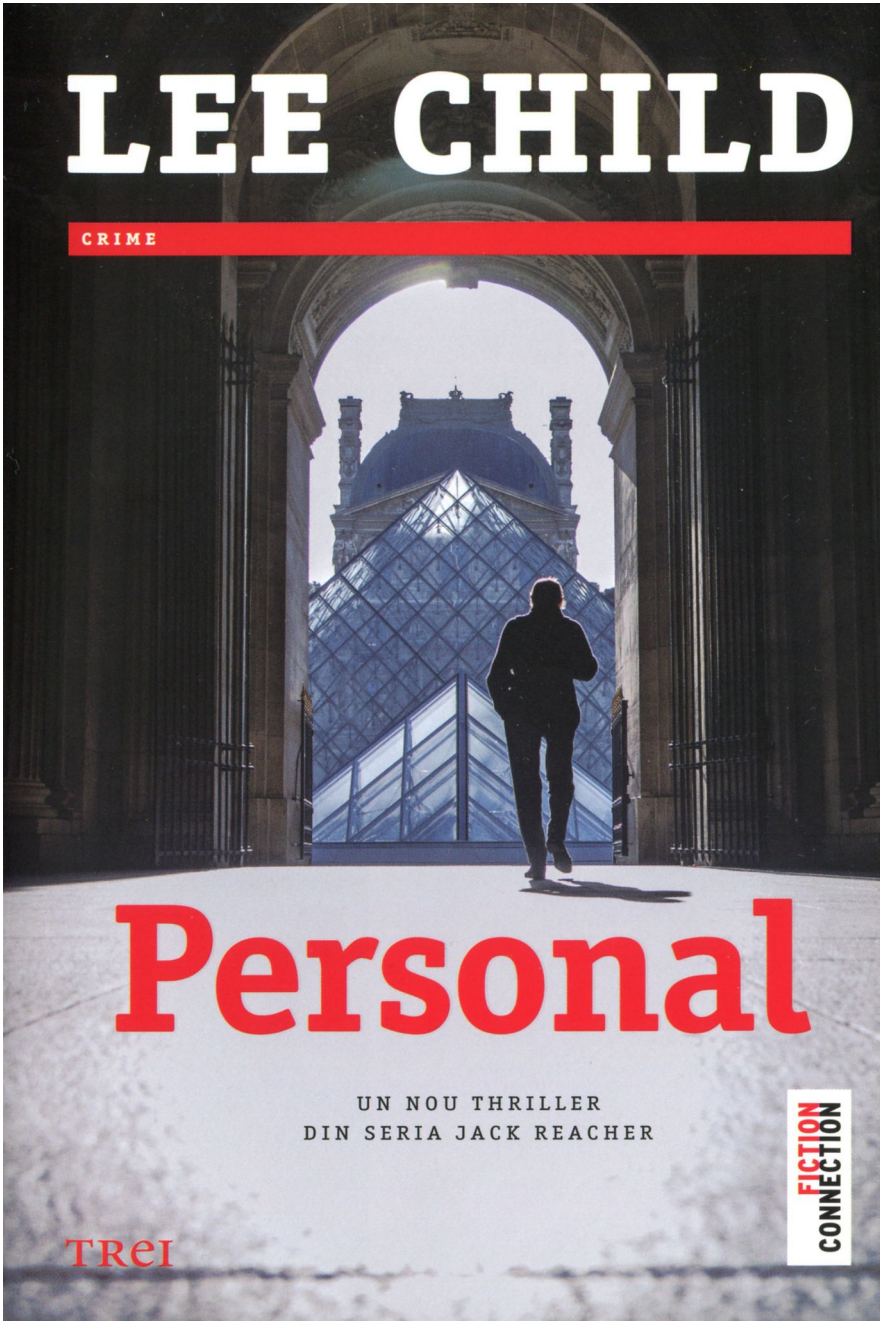
LEE CHILD
CRIME
Personal
UN NOU THRILLER
DIN SERIA JACK REACHER
FICTION CONNECTION
TREI

COLECŢIE COORDONATĂ DE

Magdalena Mărculescu

Lee Child

Personal

Traducere din engleză de Constantin Dumitru-Palcus

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Ioana Socolescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio
Foto copertă: © Michel Setboun/ Corbis

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Corina Rezai

Corectură:
Mihail Nacu
Maria Muşuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CHILD, LEE
Personal / Lee Child; trad.: Constantin Dumitru-Palcus. - Bucureşti: Editura Trei, 2015 ISBN 978-606-719-322-0

I. Dumitru-Palcus, Constantin (trad.)
821.111-31=135.1

Titlul original: Personal
Autor: Lee Child
Copyright © Lee Child 2014

Pentru Andrew Grant şi Tasha Alexander,
fratele şi cumnata mea,
mari scriitori şi mari oameni.

Capitolul 1

Acum opt zile, viaţa mea era amestecată, cu părţi bune şi cu părţi nu la fel de bune. În mare parte, lipsită de evenimente. Lungi perioade în care nu se întâmpla mai nimic, cu izbucniri răzleţe. Ca armata. Şi uite-aşa, m-au găsit. Poţi să părăseşti armata, dar armata nu te părăseşte. Nu definitiv. Nu complet.

Au început să mă caute la două zile după ce un individ a încercat să-l împuşte pe preşedintele Franţei. Am citit în ziar. O tentativă de la distanţă mare, cu o puşcă, în Paris. Nicio legătură cu mine. Eu eram la zece mii de kilometri depărtare, în California, cu o fată pe care o cunoscusem în autobuz. Tipa voia să se facă actriţă. Eu nu. Aşa încât, după patruzeci şi opt de ore petrecute în L.A., ea a plecat într-o direcţie, eu, în alta. Din nou în autobuz, mai întâi la San Francisco pentru două zile, după care în Portland, Oregon, pentru alte trei zile, şi apoi mai departe, la Seattle. Drumul ăsta m-a dus aproape de Fort Lewis, unde două femei în uniformă au coborât din autobuz. Pe scaunul de dincolo de culoar, cele două tipe au lăsat un exemplar din ziua precedentă al ziarului *Army Times.*

Army Times este un ziar vechi şi ciudat. A fost lansat înainte de al Doilea Război Mondial şi continuă să apară săptămânal, plin de ştiri fumate şi felurite articole cu sfaturi practice, precum titlul la care căscam ochii chiar în acel moment: „Reguli noi! Schimbări ale ecusoanelor şi insignelor! Plus alte patru schimbări ale uniformei!”. Legenda spune că ştirile sunt răsuflate pentru că sunt copiate la mâna a doua, din rezumatele vechi primite de la Associated Press; dar, dacă citeşti cuvintele pieziş, uneori sesizezi printre rânduri un ton sarcastic. Din când

în când, editorialele sunt curajoase. Necrologurile sunt interesante câteodată.

Acesta era şi singurul motiv pentru care am luat ziarul. Când şi când, oamenii mor şi te bucuri din pricina asta. Sau nu. În orice caz, trebuie să ştii. Dar n-am aflat niciodată. Pentru că, în timp ce căutam pagina cu anunţuri mortuare, am dat peste pagina cu anunţuri personale. Ca de obicei, era ocupată de anunţurile unor veterani care căutau alţi veterani. Zeci de anunţuri, toate la fel.

Inclusiv cel care conţinea numele meu.

Chiar acolo, în mijlocul paginii, într-un chenar dreptunghiular, şapte cuvinte tipărite cu aldine: „Jack Reacher să-l sune pe Rick Shoemaker”.

Asta nu putea să fie decât lucrătura lui Tom O’Day. Mai târziu, chestia asta m-a făcut să mă simt uşor jalnic. Nu pentru că O’Day n-ar fi fost un tip isteţ. Trebuia să fie. Supravieţuise multă vreme. Cu două decenii în urmă, arăta deja ca un ins de o sută de ani. Un bărbat înalt, slab, numai piele şi os, cu înfăţişare cadaverică; atunci când mergea, ai fi zis că o să se prăbuşească din clipă-n clipă, ca o scară pliantă defectă. Nimeni n-ar fi crezut că e general de armată. Mai degrabă, profesor. Sau antropolog.

Fără doar şi poate, avea o gândire sănătoasă. *Reacher e discret, ceea ce înseamnă că frecventează autobuze, trenuri, săli de aşteptare şi restaurante ieftine; întâmplător sau nu, ăsta e habitatul economic firesc al ofiţerilor, bărbaţi şi femei, care cumpără* Army Times *cu prioritate faţă de orice alte publicaţii din magazinele militare şi pe care te poţi baza că vor răspândi ziarul, ca nişte păsări care împrăştie seminţe din fructele de pădure.*

Şi se putea baza pe faptul că eu voi lua ziarul de undeva. Mai devreme sau mai târziu. În cele din urmă. Pentru că simţeam nevoia să ştiu. Poţi să părăseşti

armata, dar armata nu te părăseşte. Nu complet. Ca mijloc de comunicare, ca mod de a lua legătura, din ceea ce ştia el şi din ceea ce putea bănui, după care s-a gândit că zece până la douăsprezece săptămâni consecutive de anunţuri personale ar putea genera o şansă mică dar realistă de reuşită.

Însă metoda a dat roade din prima încercare. La o zi după apariţia ziarului. Tocmai de aia pe urmă m-am simţit jalnic.

Eram previzibil.

Rick Shoemaker era protejatul lui Tom O'Day. Probabil că între timp ajunsese adjunctul lui. Destul de uşor de ignorat. Dar îi datoram lui Shoemaker o favoare. Lucru pe care, evident, O'Day îl cunoştea. De asta trecuse numele lui Shoemaker în anunţ.

Şi tocmai de aceea trebuia să răspund.

Previzibil.

Când m-am dat jos din autobuz, oraşul Seattle era uscat. Şi cald. Şi agitat, în sensul că aici cafeaua era consumată în cantităţi prodigioase – ceea ce-l făcea genul meu de oraş – şi în sensul că hotspoturile de wifi, telefoanele şi tabletele erau pretutindeni – ceea ce-l făcea să nu fie genul meu de oraş, telefoanele publice de la colţul străzii fiind greu de găsit. Dar era unul lângă piaţa de peşte, aşa că am stat acolo, în bătaia brizei sărate şi învăluit în mirosul oceanului, şi am format un număr cu apel gratuit, de la Pentagon. Numărul nu-i de găsit în cartea de telefoane. Îl învăţasem pe de rost cu mult timp în urmă. O linie specială, rezervată urgenţelor. Se-ntâmplă să n-ai mereu monede de douăzeci şi cinci de cenţi în buzunar.

Când a răspuns centralista, am cerut să-mi facă legătura cu Shoemaker şi am fost transferat – poate în altă parte a clădirii sau a ţării ori a lumii – şi, după mai multe clicuri şi fâşâituri şi câteva minute de tăcere

prelungită, am auzit glasul lui Shoemaker:

— Da?

— Jack Reacher la telefon, am spus.

— Unde eşti?

— N-ai la dispoziţie tot felul de dispozitive automate care să-ţi spună chestia asta?

— Da, a spus el. Eşti în Seattle, la un telefon public din piaţa de peşte. Dar preferăm ca oamenii să ofere de bunăvoie informaţiile. Suntem de părere că asta face ca discuţia ulterioară să decurgă mai bine. Pentru că deja cooperează. Sunt deja implicaţi.

— În ce?

— În discuţie.

— Noi acum avem o discuţie?

— Nu tocmai. Ce vezi chiar în faţa ta?

M-am uitat.

— O stradă.

— La stânga?

— Tarabe cu peşte.

— La dreapta?

— O cafenea, vizavi de semafor.

— Cum se numeşte?

I-am spus numele.

— Du-te înăuntru şi aşteaptă.

— Ce?

— Aşteaptă cam treizeci de minute, a spus el şi a închis.

Nimeni nu ştie cu adevărat de ce cafeaua e atât de importantă în Seattle. Oraşul este port, prin urmare probabil că e logic să fie prăjită aproape de locul unde e descărcată şi apoi să fie vândută aproape de locul unde e prăjită – şi astfel s-a creat o piaţă care a atras şi alţi operatori, la fel cum fabricanţii de maşini s-au strâns în Detroit. Sau poate că apa bună. Sau altitudinea, temperatura ori umiditatea. Oricum, rezultatul a fost că

la fiecare intersecţie găseşti câte o cafenea, iar nota de plată pentru un amator entuziast de cafea se ridică la o sumă cu patru cifre anual. Cafeneaua de vizavi de semafor era reprezentativă. Era vopsită în maro, cu cărămizi expuse şi lemn scorojit, şi un meniu scris cu creta pe o tablă neagră, din care cam 90% nu prea avea legătură cu cafeaua: produse lactate de diferite tipuri şi temperaturi, arome ciudate pe bază de alune şi mulţi alţi poluanţi asortaţi. Mi-am comandat o „cafeaua casei” simplă, neagră, fără zahăr, într-un pahar de carton de dimensiuni medii, nu în găletuşa *grande* pe care o preferă unii, şi o bucată zdravănă de tort de lămâie care să meargă cu cafeaua, după care m-am aşezat singur pe un scaun de lemn, la o masă pentru doi.

Tortul a rezistat cinci minute, cafeaua alte cinci, iar după alte optsprezece minute şi-a făcut apariţia omul lui Shoemaker. Am dedus că lucra pentru Marina Militară, pentru că douăzeci şi opt de minute însemna că se mişcase foarte repede, iar Marina Militară avea sediul chiar în Seattle. În plus, venise cu o maşină bleumarin. Era o berlină de fabricaţie americană, cu dotările reduse la minimum; nu o maşină pe care să ţi-o fi dorit, dar lustruită cu sârg. Tipul era mai degrabă de patruzeci de ani, decât de douăzeci şi lăsa impresia unui ins dur. Era îmbrăcat în civil. Un blazer albastru peste o bluză cu gât, albastră, şi pantaloni din prelată kaki. Blazerul se subţiase de-atâta purtat, iar tricoul şi pantalonii fuseseră spălaţi de o mie de ori. Probabil era un sergent-major. Făcea parte din Forţele Speciale, aproape sigur un membru al SEAL; fără îndoială, acţiona în cine ştie ce operaţiune comună obscură, coordonată de Tom O’Day.

A intrat în cafenea şi a scanat încăperea rapid, dintr-o singură mişcare a capului, ca şi cum ar fi avut la dispoziţie o cincime de secundă ca să identifice prietenii sau inamicii înainte să deschidă focul. Era evident că primise un instructaj verbal sumar, preluat direct din

vreun dosar vechi de personal, conţinând două caracteristici distinctive: *un metru nouăzeci şi cinci* şi *o sută treisprezece kilograme.* Toţi ceilalţi clienţi din cafenea erau asiatici, în majoritate femei şi de statură mică. Tipul a venit direct spre mine şi a spus:

— Maior Reacher?

— Nu mai sunt maior, am replicat.

— Atunci, domnul Reacher?

— Da.

— Domnule, generalul Shoemaker vă cere să veniţi cu mine.

— Unde? am întrebat.

— Nu departe.

— Câte stele?

— Domnule, nu înţeleg.

— Câte stele are generalul Shoemaker?

— Una, domnule. General de brigadă Richard Shoemaker, domnule.

— Când?

— Ce anume, domnule?

— Când a obţinut înaintarea în grad?

— Acum doi ani.

— Ţi se pare la fel de extraordinar cum mi se pare mie?

Individul avu o scurtă ezitare şi spuse:

— Domnule, nu am nicio opinie.

— Şi ce mai face generalul O’Day?

O nouă ezitare scurtă şi individul zise:

— Domnule, nu cunosc pe nimeni cu numele de O’Day.

Maşina albastră era un Chevrolet Impala cu măşti pentru roţi de poliţie şi scaune îmbrăcate în pânză. Luciul dat de ceară era cel mai nou lucru la ea. Individul în blazer m-a dus pe străzile periferice ale oraşului şi a luat-o apoi spre sud, pe I-5. Pe acelaşi drum pe care venise autobuzul. Am trecut încă o dată pe lângă Boeing Field şi

aeroportul Sea-Tac, îndreptându-ne apoi spre Tacoma. Tipul în blazer nu spunea nimic. Nici eu. Stăteam pe scaune ca nişte muţi, de parcă participam la un concurs de tăcut şi fiecare avea intenţii serioase să câştige. Uitându-mă pe geam, vedeam totul verde: dealuri, ocean şi copaci, la fel.

Am trecut de Tacoma şi am încetinit până să ajungem la locul unde femeile în uniformă coborâseră din autobuz, lăsând *Army Times* în urma lor. Am luat-o pe aceeaşi ieşire. Indicatoarele nu arătau mai nimic în afară de trei orăşele şi o bază militară foarte mare. Prin urmare, erau şanse mari să ne îndreptăm spre Fort Lewis. Dar s-a dovedit că nu era aşa. Sau, practic, ne îndreptam într-acolo, dar nu ne-am mai fi întors în timpul zilei. De fapt, ne îndreptam spre ceea ce înainte fusese Baza Aeriană McChord, iar acum era jumătatea din aluminiu a Bazei Reunite Lewis-McChord. Reforme. Politicienii sunt în stare de orice ca să mai economisească nişte dolari.

Mă aşteptam să fie puţină agitaţie la poartă, pentru că aparţinea atât armatei, cât şi forţelor aeriene, pe câtă vreme maşina şi şoferul erau de la Marina Militară, iar eu eram un nimeni absolut. Mai lipseau ONU şi Marine Corps. Dar puterea lui O'Day era atât de mare, încât maşina abia dacă a trebuit să încetinească. Am intrat, am cotit la stânga, apoi la dreapta, şi ni s-a făcut semn să trecem de a doua poartă, după care maşina a ajuns chiar pe pista de decolare, arătând ca un şoarece într-o pădure în preajma impunătoarelor avioane de transport C-17. Am trecut pe sub o aripă cenuşie, uriaşă, şi ne-am continuat drumul pe asfalt direct spre un avion alb, mic, care stătea deoparte. Un aparat corporatist, clasa business. Un Lear sau un Gulfstream, una dintre chestiile pe care bogătaşii le cumpără în zilele astea. Vopseaua sclipea în soare. Nu scria nimic pe el, în afară de un număr pe coadă. Niciun nume, nicio siglă. Doar vopsea albă. Motoarele funcţionau la turaţie mică şi scara fusese

coborâtă.

Tipul în blazer a condus maşina într-un segment de cerc bine calculat şi a oprit când portiera din partea mea a ajuns cam la un metru de scară. Am interpretat treaba asta ca pe un indiciu. Am coborât şi am rămas un moment în soare. Primăvara se instalase şi vremea era plăcută. Maşina a plecat de lângă mine. Deasupra mea, în gura ovală a cabinei, a apărut un steward îmbrăcat în uniformă.

— Domnule, vă rog să urcaţi.

Scara s-a lăsat puţin sub greutatea mea. M-am aplecat şi-am intrat în cabină. Stewardul s-a retras în dreapta, iar în stânga un alt tip în uniformă a ieşit din carlingă, zicând:

— Bine aţi venit la bord, domnule. Astăzi aveţi un echipaj alcătuit integral din membri ai Forţelor Aeriene şi o să vă ducem acolo cât aţi zice peşte.

— Acolo, unde? am întrebat.

— La destinaţie.

Tipul s-a aşezat din nou în fotoliu, lângă copilot, şi amândoi au început să verifice instrumentele de bord. L-am urmat pe steward şi am găsit o cabină dominată de piele maro-roşcat şi furnir din lemn de nuc. Eram singurul pasager. Am ales un fotoliu la întâmplare. Stewardul a ridicat scara şi a închis uşa, după care s-a aşezat pe o strapontină, în spatele piloţilor. După treizeci de secunde, eram în aer şi urcam cu repeziciune.

Capitolul 2

M-am gândit că de la McChord o s-o luăm spre est. Nu că aş fi avut de ales. Vestul însemna Rusia, Japonia şi China şi mă îndoiam că un avion atât de mic ar fi putut ajunge până acolo. L-am întrebat pe steward unde mergem şi mi-a spus că nu văzuse planul de zbor. Evident, o abureală. Dar n-am insistat. S-a dovedit a fi foarte vorbăreţ în legătură cu orice alt subiect. Mi-a spus că avionul era un Gulfstream IV, confiscat de la un fond de investiţii speculative în cadrul unei proceduri federale şi repartizat forţelor aeriene pentru transportul VIP-urilor. În cazul ăsta, VIP-urile forţelor aeriene erau nişte oameni norocoşi. Avionul era grozav. Silenţios şi solid, iar fotoliile – senzaţionale. Se puteau ajusta în orice direcţie. Şi în bucătăria avionului se găsea cafea. La filtru. I-am spus stewardului să-l lase pornit, pentru că aveam să vin regulat să-mi reumplu cana. A apreciat asta. Cred că a luat-o ca pe o formă de respect. Evident, nu era cu adevărat un steward. Era un fel de escortă de securitate, îndeajuns de priceput ca să primească misiunea şi mândru că eu îmi dădusem seama de asta.

M-am uitat pe hublou, mai întâi la Munţii Stâncoşi, care aveau la poale copaci de un verde-închis, şi pe culmi, zăpadă albă. Apoi au apărut câmpurile agricole brune, în fragmente minuscule de mozaic, arate, semănate şi recoltate iar şi iar, fără să aibă parte de prea multă ploaie. După aspectul solului, mi-am dat seama că tăiaserăm colţul statului Dakota de Sud şi am văzut un pic din Nebraska înainte să ne îndreptăm spre Iowa. Datorită complexităţii geometrice a zborului la mare altitudine, asta însemna că, probabil, ne îndreptam undeva spre sud. Un traseu ortodromic – ciudat pe o

hartă plană, dar numai bun pentru o planetă sferică. Mergeam spre Kentucky sau Tennessee, sau Carolina de Nord, sau Carolina de Sud. Poate chiar Georgia.

Am continuat să zburăm oră după oră, preţ de două cafetiere pline, după care ne-am apropiat puţin de sol. La început, am crezut că era Virginia, dar pe urmă mi-am dat seama că era Carolina de Nord. Am văzut două oraşe care nu puteau fi decât Winston-Salem şi Greensboro. Erau pe partea stângă şi se îndepărtau puţin. Asta însemna că ne îndreptam spre sud-est. Niciun alt oraş până la Fayetteville. Dar chiar înainte de asta venea Fort Bragg. Acolo era amplasat Cartierul General al Forţelor Speciale. Iar ăsta era habitatul economic firesc al lui Tom O'Day.

Din nou, m-am înşelat. Sau am avut dreptate, dar doar în privinţa numelui. Am aterizat în întunecimea serii la ceea ce înainte fusese Baza Pope a Forţelor Aeriene, care între timp fusese cedată armatei de uscat. Acum era doar Pope Field, un mic colţ al unui şi mai mare Fort Bragg. Reforme. Politicienii ar face orice ca să mai economisească nişte dolari.

Am rulat îndelung pe pista suficient de întinsă ca să permită decolarea unor escadrile aeropurtate. În cele din urmă, ne-am oprit lângă o clădire administrativă mică. Am zărit un indicator pe care scria „47 Logistică, Comandamentul de Suport Tactic". Motoarele s-au oprit, iar stewardul a deschis uşa şi a coborât scara.

— Pe care uşă? am întrebat.

— Pe cea roşie, mi-a spus el.

Am coborât şi am mers înainte prin întuneric. Exista o singură uşă roşie. S-a deschis când am ajuns la nici doi metri de ea. O tânără în fustă neagră a ieşit din clădire. Ciorapi negri din nailon. Pantofi de calitate. O femeie foarte tânără. Nu împlinise treizeci de ani. Avea păr blond, ochi verzi şi o faţă în formă de inimă. Cu un zâmbet larg şi călduros de bun venit.

— Sunt Casey Nice, a spus ea.
— Casey şi mai cum?
— Nice[1].
— Eu sunt Jack Reacher.
— Ştiu. Lucrez la Departamentul de Stat.
— La Washington?
— Nu, aici.

Cumva, părea logic. Forţele Speciale erau braţul înarmat al CIA-ului, care era braţul participativ al Departamentului de Stat, iar unele decizii impuneau ca toate cele trei degete să fie vârâte în aceeaşi plăcintă simultan. Asta explica şi prezenţa femeii la bază, în ciuda tinereţii ei. Poate că era un geniu al politicii. Un fel de copil-minune. Am spus:

— Shoemaker e aici?
— Să mergem înăuntru.

M-a condus într-o cameră de mici dimensiuni, cu o fereastră din sticlă armată. Erau acolo trei fotolii desperecheate, parcă uşor triste şi abandonate. Mi-a spus:

— Să ne aşezăm.
— De ce mă aflu aici? am întrebat.
— Mai întâi, trebuie să înţelegi că tot ce vei auzi începând din acest moment este strict secret. Orice încălcare a prevederilor de securitate va fi aspru pedepsită.
— De ce mi-ai încredinţa nişte secrete? Nu m-ai întâlnit niciodată. Nu ştii nimic despre mine.
— Dosarul tău a fost pus în circulaţie. Ai avut o autorizaţie de securitate. N-a fost revocată niciodată. Eşti în continuare sub incidenţa ei.
— Sunt liber să plec?
— Am prefera să rămâi.
— De ce?

---

1 „Drăguţă” (în engl. în orig.). (N.t.).

— Vrem să discutăm cu tine.

— Departamentul de Stat?

— Eşti de acord cu partea referitoare la secretele clasificate?

Am încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Ce vrea Departamentul de Stat de la mine?

— Avem anumite obligaţii.

— În ce privinţă?

— Cineva a tras în preşedintele Franţei.

— La Paris.

— Francezii au solicitat cooperare internaţională. Ca să-l găsească pe făptaş.

— N-am fost eu. Mă aflam în L.A.

— Ştim că n-ai fost tu. Nu eşti pe listă.

— Există o listă?

Nu mi-a răspuns. În schimb, şi-a vârât mâna între veston şi bluză şi a scos o foaie de hârtie împăturită, pe care mi-a înmânat-o. Hârtia se încălzise de la corpul ei şi era uşor curbată. Dar nu era o listă. Era un raport rezumat primit de la ambasada noastră din Paris. Probabil, de la şeful comandamentului CIA din Franţa. Elementele de bază ale cazului.

Distanţa de la care se trăsese fusese excepţională. Un balcon de apartament situat la 1.300 de metri fusese identificat ca ascunzătoarea lunetistului. 1.300 de metri înseamnă mai bine de un kilometru şi un sfert. Preşedintele francez se aflase pe un podium în aer liber, la adăpostul unei cuşti din sticlă blindată. Un tip de material nou, îmbunătăţit. Nimeni n-a văzut împuşcătura, cu excepţia preşedintelui. Văzuse un foc la gura ţevii la o distanţă imposibilă – mic, sus şi mult în stânga lui –, iar după mai bine de trei secunde o stea albă minusculă apăruse pe sticlă, ca şi cum acolo ar fi aterizat o insectă alburie. O împuşcătură de la distanţă foarte, foarte mare. Dar sticla rezistase, iar zgomotul impactului dintre glonţ şi sticlă a declanşat o reacţie instantanee, preşedintele

fiind îngropat sub o grămadă dezordonată de agenţi de securitate. Ulterior, s-au găsit destule fragmente de gloanţe ca să se poată deduce că fusese vorba de proiectile de calibru 50, de construcţie specială, antiblindaj.

— Nu sunt pe listă pentru că nu sunt destul de bun, am spus. 1.300 de metri e o distanţă foarte mare pentru o ţintă de mărimea unui cap de om. Glonţul rămâne în aer trei secunde bune. E ca şi cum ai lăsa să cadă o piatră într-un puţ foarte adânc.

Casey Nice a dat din cap aprobator şi a spus:

— Lista e foarte scurtă. Tocmai de-aia sunt îngrijoraţi francezii.

Nu se îngrijoraseră imediat. Asta era clar. Din raport reieşea că petrecuseră douăzeci şi patru de ore felicitându-se că reuşiseră să asigure securitatea unui perimetru atât de mare şi că aleseseră o sticlă blindată de calitate. Apoi, au revenit cu picioarele pe pământ şi au început să dea telefoane peste hotare. Cine cunoştea un lunetist atât de bun?

— Aiureli, am spus.

— La care parte te referi? s-a interesat Casey Nice.

— Nu vă pasă de francezi. Nu aşa de mult. Poate că, de ochii lumii, aţi fi scos nişte exclamaţii corespunzătoare şi aţi fi pus câţiva stagiari să scrie o lucrare de sinteză. Dar chestia asta a ajuns pe la biroul lui Tom O’Day. Măcar cinci secunde. Ceea ce o face importantă. După care aţi trimis un membru SEAL după mine în mai puţin de douăzeci şi opt de minute, apoi m-aţi adus cu avionul din cealaltă parte a continentului, într-un avion particular. Evident că atât membrul SEAL, cât şi avionul erau în aşteptare, dar la fel de evident e că habar n-aveaţi unde mă aflam sau când urma să sun, aşa că trebuie să fi avut o echipă întreagă de membri SEAL şi o sumedenie de avioane private în aşteptare, aici, acolo şi pretutindeni, în toată ţara, zi şi noapte. Pentru orice

eventualitate. Iar dacă e vorba de mine, înseamnă că mai sunt şi alţii. Asta-i o acţiune la scară mare.

— Lucrurile s-ar complica dacă lunetistul ar fi american.

— De ce ar fi american?

— Noi sperăm că nu e.

— Ce pot eu să fac pentru voi care să merite un avion particular?

Telefonul din buzunarul ei sună. Răspunse, ascultă şi-l puse la loc. Apoi spuse:

— Generalul O’Day o să-ţi explice. E gata să te primească.

Capitolul 3

Casey Nice m-a condus într-o cameră situată cu un etaj mai sus. Clădirea era uzată, iar conţinutul părea pasager. Şi eram sigur că aşa stăteau lucrurile. Un individ precum O'Day se afla mereu în mişcare. O lună aici, o lună dincolo, în sedii anonime, îndărătul unor plăcuţe lipsite de sens, ca „47 Logistică, Comandamentul de Suport Tactic". În caz că cineva îl urmărea. Sau *pentru* că îl urmărea cineva, ar fi spus el. Cineva te urmăreşte mereu. Supravieţuise vreme îndelungată.

Se aşezase la un birou, iar Shoemaker stătea într-un fotoliu situat într-o parte, aşa cum trebuia să stea un bun secundant. Shoemaker îmbătrânise cu douăzeci de ani, ceea ce era de aşteptat, pentru că trecuseră douăzeci de ani de când îl văzusem ultima dată. Se îngrăşase, iar părul lui de culoarea nisipului se decolorase şi devenise cenuşiu-nisipos. Avea faţa roşie şi buhăită. Purta salopeta militară de luptă, iar steaua de general era afişată cu mândrie.

O'Day nu îmbătrânise deloc. Arăta tot de o sută de ani. Purta aceleaşi haine dintotdeauna, şi anume un blazer negru, decolorat, peste un pulover tot negru, cu guler *encoeur,* care fusese cârpit de-atâtea ori, încât acum era mai mult cârpitură decât pulover. Am dedus că doamna O'Day era vie şi sănătoasă, pentru că nu-mi puteam închipui că altcineva ar fi pus mâna pe ac şi pe aţă pentru el.

Bărbia lui cenuşie şi lăsată se mişcă în sus şi-n jos şi, privindu-mă cu ochi inerţi pe sub sprâncenele stufoase, O'Day spuse:

— Mă bucur să te văd din nou, Reacher.

— Ai avut noroc că n-aveam vreun angajament urgent,

altfel, aş fi depus plângere.

Nu mi-a răspuns. M-am aşezat pe un scaun metalic, despre care bănuiam că făcea parte din inventarul Marinei Militare, iar Casey Nice a luat loc pe un scaun asemănător, lângă mine.

— Ţi s-a spus că toate astea sunt secrete? m-a întrebat O'Day.

— Da, am spus, iar lângă mine Casey Nice dădea din cap cu mult zel, ca şi cum era tare dornică să confirme că respectase întru totul ordinele primite. O'Day avea efectul ăsta asupra oamenilor.

— Ai citit raportul rezumat?

— Da, am răspuns, şi Casey a încuviinţat din nou dând din cap.

— Ce părere ai?

— Cred că individul e un bun ţintaş.

— Şi eu cred la fel, a spus O'Day. Trebuie să fie, ca să trimită direct la ţintă un glonţ de la o mie trei sute de metri, în raport garantat de unu la unu.

O replică tipică pentru O'Day. Socratică, i s-ar fi spus la facultate. Tot felul de schimburi de cuvinte menite să smulgă adevăruri cunoscute implicit de toate fiinţele raţionale. Am spus:

— N-a fost un raport garantat de unu la unu. A fost unul garantat de doi la doi. Primul glonţ trebuia să spargă sticla. Al doilea urma să-l ucidă pe tip. Primul glonţ urma să se sfărâme. Sau să fie deviat, în cel mai bun caz. Individul era pregătit să tragă din nou, dacă sticla s-ar fi spart. O decizie crucială luată într-o fracţiune de secundă. Să tragă din nou sau să plece. Ceea ce e impresionant. Era un glonţ antiblindaj?

O'Day a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Au analizat fragmentele cu ajutorul unui gaz-cromatograf.

— Noi avem pentru preşedintele nostru o astfel de sticlă?

— Până mâine, vom avea.

— Era de calibru cincizeci?

— Greutatea materialului colectat confirmă această probabilitate.

— Devine şi mai impresionant. A folosit o puşcă mare şi urâtă!

— Despre care se ştie că bate până la o mie şase sute de metri. Ba chiar două mii patru sute de metri, la un moment dat, în Afganistan. Aşa încât o mie trei sute de metri nu e mare scofală.

Socratic.

— Cred că să loveşti ţinta de două ori de la o mie trei sute de metri e mai greu decât să o nimereşti o dată, de la un kilometru şi jumătate sau mai mult. Este vorba de repetabilitate. Cred că omul ăsta are talent.

— Şi eu cred la fel, a spus O'Day. Crezi că omul ăsta a fost militar pe undeva?

— Fireşte. N-avea cum să ajungă atât de bun altfel.

— Crezi că mai activează pe undeva?

— Nu. N-ar fi avut libertate de mişcare.

— De acord.

— Suntem siguri că a fost angajat pentru asta?

— Care sunt şansele ca un cetăţean nemulţumit să fi fost cândva un lunetist de talie mondială? Mai degrabă, cetăţeanul nemulţumit ar fi cheltuit nişte bani pe piaţa liberă. Poate un mic grup de cetăţeni nemulţumiţi. O facţiune, cu alte cuvinte. Ceea ce ar creşte potenţialul de finanţare.

— Şi ce ne pasă nouă? Ţinta era un francez.

— Glonţul era american.

— De unde ştim?

— Gaz-cromatograful. S-a încheiat o înţelegere acum câţiva ani. Nu s-a făcut prea mare publicitate. De fapt, nu s-a făcut publicitate deloc. Fiecare fabricant combină elementele aliajului în mod diferit. Diferenţele sunt mici. Dar suficiente ca să reprezinte un fel de semnătură.

— Foarte mulţi oameni cumpără lucruri americane.

— Tipul e nou pe scenă, Reacher. Profilul ăsta n-a mai fost văzut niciodată. Ăsta a fost primul lui job. Îşi face un nume aici. Şi provocarea a fost al naibii de dificilă. Trebuia să lovească de două ori – şi încă repede –, cu un puşcoci de calibru cincizeci, de la o mie trei sute de metri. Dacă reuşeşte, intră în liga mare pentru tot restul vieţii. Dacă ratează, rămâne veşnic în liga amatorilor. Riscul a fost prea mare. Miza era mult prea ridicată. Dar el a tras oricum. Ceea ce înseamnă că *ştia* că o să nimerească. De bună seamă că ştia. A tras pe deplin convins, de două ori, de la 1.300 de metri, cu încredere totală. Câţi lunetişti atât de buni există?

Asta era o întrebare foarte bună. Am spus:

— Sincer? Pentru noi? Atât de bun? Cred că la fiecare generaţie am fi norocoşi dacă am avea unul în trupele SEAL, doi în Marine Corps şi doi în armata de uscat. În total, cinci în serviciul militar, în orice moment.

— Dar tocmai ai fost de acord că nu lucrează ca militar.

— Prin urmare, plus încă cinci din aceeaşi categorie din generaţia anterioară; pensionaţi nu de mult, îndeajuns de bătrâni încât să n-aibă ocupaţie, dar încă suficient de tineri ca să fie funcţionali. În zona asta ar trebui să căutaţi.

— Ăştia ar fi candidaţii tăi? Generaţia anterioară?

— Nu văd cine altcineva s-ar încadra.

— În domeniul ăsta, câte ţări semnificative ar exista?

— Poate cinci, cu noi cu tot.

— La o medie de cinci candidaţi eligibili în fiecare ţară, înseamnă douăzeci şi cinci de lunetişti în toată lumea. De acord?

— Aproximativ.

— De fapt, mai bine decât aproximativ. Întâmplător, douăzeci şi cinci este exact numărul de lunetişti de elită pensionaţi cunoscuţi de comunitatea de spionaj din

lumea întreagă. Crezi că guvernele lor le urmăresc cu atenţie mişcările?

— Sunt sigur că da.

— Şi, prin urmare, câţi dintre ei ar avea alibiuri solide în orice zi aleasă la întâmplare?

Ţinând cont că erau supravegheaţi foarte atent, am spus:

— Douăzeci?

— Douăzeci şi unu, spuse O'Day. Am rămas cu patru inşi. Şi în asta constă problema diplomatică. Parc-am fi patru inşi adunaţi într-o cameră, holbându-ne unii la alţii. N-am nevoie ca glonţul ăla să fie american.

— Unul dintre lunetiştii noştri nu are alibi?

— Nu aşa de solid.

— Cine?

— Câţi lunetişti atât de buni cunoşti?

— Niciunul, am spus. N-am prieteni lunetişti.

— Câţi ai cunoscut altădată?

— Unul singur, am spus. Dar e evident că nu-i el.

— Cum poţi şti asta?

— E în puşcărie.

— De unde ştii?

— Eu l-am trimis acolo.

— A încasat o sentinţă de cincisprezece ani, corect?

— Aşa-mi amintesc, am zis.

— Când?

Socratic. Am calculat în minte. O mulţime de ani. Multă apă a curs pe albia râului. O mulţime de locuri diferite, o mulţime de oameni diferiţi.

— Dar-ar dracii! am exclamat.

O'Day a încuviinţat din cap.

— Acum şaisprezece ani, a spus el. Ce repede zboară timpul când duci o viaţă interesantă!

— E liber?

— De un an.

— Unde e?

— Nu e acasă.

Capitolul 4

John Kott era primul fiu al unor părinţi imigranţi cehi care evadaseră din vechiul regim comunist şi se stabiliseră în Arkansas. Avea o înfăţişare aspră, specifică celor din spatele Cortinei de Fier, care nu făcea notă discordantă faţă de copiii localnicilor alături de care crescuse. Exceptând numele şi pometii, putea foarte bine să fie luat drept unul dintre verii săi care îşi aveau originile acolo, cu sute de ani în urmă. La şaisprezece ani, putea să împuşte veveriţe din copaci de la o distanţă de unde alţii nici nu reuşeau să le vadă. La şaptesprezece ani, şi-a ucis părinţii. Sau cel puţin aşa crezuse şeriful districtului. Nu a existat nicio dovadă concretă, doar multe suspiciuni. Niciuna dintre ele nu a părut să conteze un an mai târziu, în ochii agentului de recrutare al armatei care l-a racolat.

În mod neobişnuit pentru un tip slab şi musculos, era de un calm formidabil. Putea să-şi coboare pulsul până la puţin peste treizeci de bătăi pe secundă şi reuşea să rămână inert timp de mai multe ore. Avea o vedere supraomenească. Cu alte cuvinte, era un lunetist înnăscut. Chiar şi armata i-a recunoscut aceste calităţi. A fost trimis la un şir de şcoli de specializare, după care a fost încadrat direct în Delta. Acolo şi-a perfecţionat talentul prin muncă neostenită şi a devenit un fel de vedetă, în maniera obscură a operaţiunilor super-secrete.

Dar, în mod ciudat pentru un membru al Forţelor Speciale, delimitarea dintre partea legată de serviciu a minţii sale şi cea legată de viaţa personală nu era sută la sută strictă. Ca să nimereşti un om de la o mie de metri e nevoie de mai multe lucruri, nu doar de talent şi aptitudini atletice. Este nevoie de permisiune, provenită

din străfundurile părţii străvechi a creierului, în care inhibiţiile fundamentale sunt fie consolidate, fie relaxate. Ţintaşul trebuie să creadă cu adevărat: *Este în regulă. Ăsta e inamicul tău. Tu eşti mai bun decât el. Eşti cel mai bun din lume. Oricine ţi se împotriveşte merită să moară.* Majoritatea oamenilor au un fel de întrerupător. Dar în cazul lui Kott, întrerupătorul nu funcţiona perfect.

L-am cunoscut la trei săptămâni după ce un ins a fost găsit cu beregata tăiată, în buruienile din spatele unui bar îndepărtat din Columbia, America de Sud. Mortul era un sergent din Armata Statelor Unite, din trupele de asalt. Barul era un loc frecventat de o unitate a Forţelor Speciale aflată în subordinea CIA-ului, folosit de soldaţi când nu erau plecaţi în junglă ca să împuşte membri ai cartelurilor de droguri. Prin urmare, suspecţii erau reduşi la număr şi, în acelaşi timp, foarte tăcuţi. Pe atunci, făceam parte din Unitatea 99 a Poliţiei Militare şi mi s-a încredinţat misiunea. Doar pentru că mortul era un militar american. Pentru un civil din părţile locului, Pentagonul n-ar mai fi cheltuit cu biletul de avion.

Nimeni n-a vorbit, dar toţi au spus multe. Ştiam cine fusese în bar şi i-am făcut pe toţi să descrie întâmplările, astfel că toţi mi-au spus câte ceva. Am reconstituit scena în minte. Un tip făcea asta, altul făcea ailaltă. Insul ăsta a plecat la unsprezece, insul celălalt a plecat la miezul nopţii. Celălalt tip stătea lângă primul tip, care bea rom, nu bere. Şi aşa mai departe. Am reconstituit în minte coregrafia şi am revizuit-o de mai multe ori, până când lucrurile au decurs lin şi coerent.

În afară de Kott, care nu era decât o gaură în aer. Nimeni n-a spus cine ştie ce despre el. Nici unde stătea sau ce făcea, nici cu cine vorbea. Era mai mult sau mai puţin complet nedescris. Motivele puteau fi diverse, iar unul dintre ele era, posibil, faptul că deşi nimeni din unitatea lui n-avea să-l dea în gât, nici nu avea să inventeze lucruri pentru el. Un fel de etică. Sau lipsă de

imaginaţie. În ambele variante, o alegere înţeleaptă. Minciunile ies întotdeauna la iveală. E mai bine să nu spui nimic. De exemplu – doar posibil, doar ipotetic – o ceartă lungă şi aprigă cu un tip mort ar putea să devină… nimic. Doar o gaură în aer.

Cazul era şubred, implicând raţionamente teoretice circulare, un jucător „vedetă” şi o operaţiune clandestină, dar, spre lauda ei, armata a cercetat cu atenţie situaţia. Şi a avut dreptate afirmând că nu ajungem nicăieri fără o mărturisire.

M-au lăsat să-l aduc pe Kott în ţară. În cea mai mare parte, să pui întrebări înseamnă să asculţi răspunsurile, iar eu l-am ascultat pe Kott vreme îndelungată înainte să ajung la concluzia că, în adâncul lui, omul ăsta era incredibil de arogant. Şi de dur. El nu mai făcea distincţie. *Oricine ţi se împotriveşte merită să moară* este o tâmpenie valabilă pe câmpul de luptă, nu un mod de viaţă.

Dar cunoscusem oameni de tipul ăsta toată viaţa. Genul ăsta de oameni mă creaseră. Ei vor să-ţi vorbească despre asta. Vor ca tu să înţelegi. Să-i aprobi. OK, poate că un regulament stupid, temporar şi ambiguu li se împotriveşte, dar ei sunt mai importanţi decât asta. Nu-i aşa? Corect?

L-am lăsat să vorbească, după care i-am susţinut punctul de vedere şi l-am făcut să admită că la un moment dat a stat de vorbă cu cel decedat. Apoi, totul a venit de la sine. Dar n-a fost tocmai comod. Procesul a semănat cu aprinderea focului sub un ceainic sau cu umflarea unui cauciuc de bicicletă.

Două ore mai târziu, a semnat o declaraţie lungă şi detaliată. În esenţă, mortul îl făcuse papă-lapte. Cam asta era concluzia. Un schimb de replici fără noimă, care scăpase de sub control. Se impunea un răspuns. Unele lucruri nu pot fi iertate, nu-i aşa?

Pentru că era o vedetă şi fiind vorba de o operaţiune

clandestină, i s-a oferit posibilitatea unei negocieri. O variantă de omor cu premeditare, cu o sentinţă de cincisprezece ani. N-am avut nimic de obiectat. Pentru că nu s-a mai ajuns la curtea marţială, am profitat de săptămâna suplimentară şi-am plecat în Fiji, unde am cunoscut o australiancă de care şi-acum mi-aduc aminte. Nu am avut motive să mă plâng.

— N-ar trebui să facem supoziţii neverificabile, a spus O'Day. Nu avem nicio dovadă că individul măcar s-a mai uitat vreodată la o puşcă.

— Dar e trecut pe listă?

— Trebuie.

— Care ar fi şansele?

— Una din patru, evident.

— Ai paria bani pe chestia asta?

— Nu spun că el e omul nostru. Spun că trebuie să avem în vedere faptul că există o posibilitate din patru să fie vorba de el.

— Cine mai e pe lista aia?

— Un rus, un israelian şi un britanic.

— Kott a fost în puşcărie cincisprezece ani.

O'Day a încuviinţat din cap şi a spus:

— Să începem cu ce efect a avut asta asupra lui.

Încă o întrebare bună. Ce efect au cincisprezece ani de puşcărie asupra unui lunetist? Să fii un trăgător bun presupune multe lucruri. Controlul muşchilor poate avea de suferit. Ca să fii un trăgător bun trebuie să fii în acelaşi timp delicat şi dur. Îndeajuns de delicat ca să-ţi stăpâneşti micile tremurături şi suficient de dur pentru a controla o explozie violentă. Condiţia fizică generală poate avea de suferit, lucru la fel de important, pentru că un puls scăzut şi un bun control al respiraţiei făceau parte din ecuaţie. Dar în final am spus:

— Vederea.

— De ce? a vrut să ştie O'Day.

— Tot ce a văzut timp de cincisprezece ani au fost

lucruri apropiate. În esenţă, pereţi. Chiar şi curtea pentru exerciţii fizice. Ochii lui nu s-au mai focalizat pe distanţe lungi din tinereţe.

Toate astea îmi sunau bine. Îmi plăcea imaginea mentală. Kott, care se înmuiase, poate având un uşor tremur al membrelor, purtând ochelari şi adus de spate – chiar dacă era mic de statură.

Apoi O'Day a citit raportul de eliberare din închisoare.

Rădăcinile lui Kott erau în Cehoslovacia sau în Arkansas, ori poate în ambele ţinuturi, dar îşi programase cei cincisprezece ani de detenţie ca un înţelept mistic din Orient. Se apucase de yoga şi de meditaţie. Făcuse exerciţii fizice uşoare o dată pe zi, ca să-şi menţină forţa şi flexibilitatea de bază, şi stătuse nemişcat multe ore, abia respirând, tot timpul cu o privire lipsită de expresie, îndreptată la 1 000 de metri distanţă, pe care zicea că trebuie să o exerseze.

— Am întrebat şi eu lumea, a spus O'Day. În special pe fetele care lucrează aici. Ele zic că tipul de yoga practicat de Kott se bazează pe nemişcare şi forţă relaxată. Te stingi, te stingi, te stingi şi deodată bum! – treci la etapa următoare. La fel şi cu meditaţia. Îţi goleşti mintea. Îţi vizualizezi succesul.

— Vrei să spui că a ieşit din închisoare mai bun decât era când a intrat?

— A muncit din greu timp de cincisprezece ani. Într-o manieră obsesivă. Şi, în definitiv, o puşcă e doar un instrument de metal. Succesul depinde doar de minte şi de corp.

— Cum a ajuns la Paris? Are paşaport?

— Gândeşte-te la facţiuni. Gândeşte-te la puterea lor financiară. Un paşaport e un fleac pentru ei.

— Ultima oară l-am văzut când semna declaraţia. Se pare că au trecut mai bine de şaisprezece ani. Nu prea văd cu ce v-aş putea fi de folos acum.

— Trebuie să acoperim toate variantele.

— Şi eu ce variantă aş putea acoperi?

— L-ai prins o dată, a spus O’Day. Dacă e nevoie, poţi să-l prinzi din nou.

Capitolul 5

În acel moment Shoemaker s-a implicat în discuţie, ca şi cum, după ce prezentarea generală se încheiase, sosise momentul pentru detalii. Multe se bazau pe motivul atacului. Anumite facţiuni n-ar angaja niciodată un israelian, ceea ce ar fi crescut probabilitatea la unu din trei – atâta doar că israelianul arăta mai degrabă a irlandez şi, în plus, avea un nume de cod neutru. Poate că facţiunile nu ştiuseră. Iar asta făcea chestiunea şi mai confuză. Dar în final, căutarea motivului a fost abandonată. Lista cu oamenii supăraţi pe francezi, întocmită de Departamentul de Stat, era lungă. Prin urmare, toţi cei patru suspecţi erau trataţi în mod egal. Nu a fost permisă niciun fel de categorisire. M-am întors spre Casey Nice şi am spus:

— Mie tot o aiureală mi se pare.

— La care parte te referi? a întrebat ea din nou.

— La aceeaşi. E mult prea mult. N-aţi irosi pe francezi o găleată de apă nici dacă i-aţi vedea că ard în flăcări. Şi totuşi, ce faceţi? Reacţionaţi ca şi cum ar fi vorba de Pearl Harbor. De ce? Ce-o să vă facă Franţa? N-o să mai exporte brânză în America?

— Nu ne permitem să se vadă că tragem de timp.

— Nu puteţi fi văzuţi deloc. Vă mutaţi dintr-un loc în altul şi vă ascundeţi sub indicatoare false – o chestie bună. Niciun curios, de la nicio ambasadă, n-o să-şi dea seama cine sunteţi sau cu ce vă ocupaţi. Nici măcar ambasada Franţei. N-au de unde să ştie dacă îi ajutaţi sau nu. Atunci, de ce vă mai agitaţi?

— E o chestiune de reputaţie.

— Există o şansă din patru ca un criminal american condamnat să lucreze pe cont propriu undeva în lume. N-

ar fi nici primul, nici ultimul. Reputaţia noastră rezistă la genul ăsta de împunsătură minusculă. Mai ales dacă ţinem cont că francezul trăieşte. Totul e bine când se termină cu bine.

O’Day se foi şi spuse:

— Nu noi stabilim regulile din politică.

— Ultima oară când ai ascultat de Congres, Abraham Lincoln umbla în pantaloni scurţi.

— Dar de cine ascult eu?

— De preşedinte, am spus şi m-am oprit.

— Toată lumea e supărată pe francezi, zise O’Day, ceea ce în ultimă instanţă înseamnă că nimeni nu e supărat pe ei. Nimeni nu avea un motiv precis să-l împuşte pe tip. Nu anul ăsta. Nu mai mult ca de obicei. Prin urmare, ipoteza cea mai plauzibilă e că asta a fost o probă. Omul nostru şi-a făcut mâna înaintea unei propuneri mai importante. Care ar fi aia? Nimeni nu ştie, dar toţi cred că e vorba de ei. Şi de ce n-ar crede? Doar toţi sunt cele mai importante persoane din lume. Urmează să aibă loc o întrunire la nivelul UE, cu toţi şefii de guverne, după care mai sunt G8 şi G20. Asta înseamnă douăzeci de lideri mondiali adunaţi la un loc. Inclusiv al nostru. Toţi pozează pentru o fotografie de grup. Nemişcaţi şi zâmbitori. Probabil, pe treptele unei clădiri publice. Nimeni nu vrea un individ în libertate, dacă poate nimeri ţinta de la mai mult de 1.300 de metri.

— Deci e vorba de politicienii care-şi apără pielea?

— La propriu. Politicieni din toată lumea.

— Inclusiv preşedintele nostru?

— Nu contează ce crede el personal. Serviciile Secrete se agită destul şi pentru el.

— De-aia aţi trimis un avion privat după mine.

— Banii nu constituie o problemă.

— Dar nu sunt doar eu, nu? Te rog, spune-mi că nu vă bazaţi pe un singur om în chestia asta.

— Avem tot ajutorul care ne trebuie, spuse O’Day.

— Probabil că nu e Kott, am spus.

— Categoric, trei dintre ei nu sunt. Vrei să dai cu banul sau să faci treaba?

N-am răspuns. Shoemaker m-a anunţat că voi fi cazat în apropiere şi că nu voi avea permisiunea să părăsesc acea parte a bazei. Dacă aveam să fiu întrebat, oficial sau nu, urma să spun că sunt un contractor civil specializat în încărcarea paleţilor. La întrebări mai insistente, trebuia să spun că lucrez cu divizia 47 Logistică la o problemă din Turcia. Avea o oarecare logică. De îndată ce spuneam Turcia, cei ce puneau întrebări aveau să se gândească la rachete, iar dacă erau băieţi buni, îşi vedeau de treabă; dacă erau băieţi răi, aveau să fie dezinformaţi. În opinia lui O'Day, era un rezultat extrem de dezirabil.

— Cine-i caută pe ceilalţi trei? am întrebat.

— Oamenii din ţările respective, a spus O'Day.

— Nu şi francezii în Franţa?

— Ei presupun că individul a plecat acasă, să se ascundă.

— Poate că e un expatriat. Un rus care trăieşte în Franţa. Sau un israelian, ori cineva din Marea Britanie. Într-o casă veche, la ţară, sau într-o vilă pe malul mării.

— Posibil să nu se fi gândit la asta.

— Kott s-a dus să trăiască în Franţa?

O'Day clătină din cap şi spuse:

— S-a întors în Arkansas.

— Şi?

— În prima lună după eliberare, am trimis de două ori o dronă de supraveghere deasupra casei lui. N-am văzut nimic îngrijorător. Pe urmă a fost nevoie de dronă altundeva, iar cazul lui a trecut în plan secundar.

— Iar acum?

— Am trimis din nou drona. Casa e pustie. Niciun semn de viaţă.

Casey Nice m-a condus la locul de cazare menţionat de Shoemaker, care s-a dovedit a fi un sătuc improvizat alcătuit din unităţi pentru locuit prefabricate şi transportabile, adaptate din containere de transport din oţel, lungi de şaisprezece metri. Înalte de doi metri patruzeci, tot atât de late, cu ferestre şi uşi decupate în pereţi, cu aer condiţionat şi racordate la conductele de apă şi la reţeaua de electricitate. Locuinţa mea era vopsită într-un galben nisipiu, probabil expediată înapoi din Irak. Locuisem în condiţii mai rele de atât. Era o noapte plăcută. Primăvara, în Carolina de Nord. Prea devreme ca să fie foarte cald, prea târziu să fie rece. Pe cer se vedeau stelele şi fuioare fantomatice de nori.

Ne-am oprit la uşa mea şi am spus:

— Şi tu stai într-o chestie ca asta?

Arătând spre şirul următor, Casey Nice spuse:

— În aia albă.

Dacă ea stătea pe Strada 1, eu mă aflam pe Strada 2.

— Pentru asta te-ai înrolat?

— Aici sunt provocările cele mai mari, mi-a spus. Sunt destul de mulţumită.

— Probabil că nu Kott e lunetistul, am spus din nou. Statistica spune că, în materie de lunetişti, cei mai mulţi şi cei mai buni sunt ruşi. Iar israelienii se dau în vânt după gloanţele de calibru cincizeci. Probabil că e unul dintre cei doi.

— Dar yoga e lucrul care ne îngrijorează. Kott a avut un ţel în viaţă, asta e clar. Plănuia să iasă şi să reia lucrurile de acolo de unde le lăsase.

Apoi dădu din cap pe tăcute, ca şi cum misiunea ei se încheiase, şi plecă lăsându-mă în faţa uşii. Am deschis-o şi-am intrat.

Pe dinăuntru arăta exact ca un container de transport lung de şaisprezece metri, cu pereţi din tablă ondulată, vopsit în alb lucios peste tot, cu o zonă de locuit, o bucătărie, o baie şi un dormitor, toate aşezate la rând.

Ca o casă-vagon de pe vremuri. Ferestrele aveau obloane anti-explozie care se rabatau în jos, oferind suprafeţe de lucru. Podeaua era din placaj. Mi-am despachetat lucrurile, adică mi-am scos periuţa pliantă din buzunar, am asamblat-o şi am pus-o în paharul de la baie. Tocmai mă gândeam să fac duş, dar n-am mai apucat, pentru că am auzit o bătaie în uşă. Am parcurs în sens invers dreptunghiul înghesuit şi am deschis.

În prag, altă femeie în fustă neagră, cu ciorapi negri, din nailon, şi pantofi de calitate. Asta era mai apropiată de vârsta mea. Avea un aer autoritar şi superior. Părul, tuns îngrijit, dar nici coafat, nici vopsit, era negru-argintiu. Cândva faţa ei fusese drăguţă, iar acum era frumoasă.

— Domnul Reacher? a spus ea. Sunt Joan Scarangello.

I-am strâns mâna întinsă. O simţeam suplă, dar puternică. Unghii simple, tăiate scurt şi nerotunjite. Lac transparent. Fără inele. Am spus:

— CIA?

— N-ar trebui să fie *atât* de evident, mi-a răspuns ea zâmbind.

— M-am întâlnit deja cu Departamentul de Stat şi cu Forţele Speciale. M-am gândit că trebuie să-şi facă apariţia curând şi a treia rotiţă din angrenaj.

— Îmi dai voie să intru?

Zona mea de locuit era înaltă şi lată de doi metri patruzeci şi lungă de patru metri. Destul de încăpătoare pentru doi inşi, dar la limită. Mobila era prinsă cu şuruburi de podea: o canapea scurtă şi două fotolii mici, toate aranjate într-un grupaj compact. Ca într-o rulotă; sau poate că era un studiu de design pentru o nouă cabină de avion Gulfstream. M-am aşezat pe canapea, iar Joan Scarangello, pe un fotoliu şi ne-am ajustat poziţia până când am ajuns să ne privim faţă în faţă.

— Apreciem foarte mult faptul că ne ajuţi, a spus femeia.

— N-am făcut încă nimic, am zis.

— Dar sunt sigură că vei face, dacă va fi necesar.

— Cumva FBI-ul a închis taraba? În mod normal, nu e misiunea lor să găsească cetăţenii americani pe teritoriul Americii?

— S-ar putea ca în momentul de faţă Kott să nu fie în America.

— Atunci, e misiunea voastră.

— Şi ne ocupăm de ea. Printre altele, asta include şi obţinerea celui mai bun ajutor posibil. Orice altceva ar însemna neglijenţă. Tu îl ştii pe omul ăla.

— L-am arestat acum şaisprezece ani. În afară de asta, nu ştiu nimic despre el.

— UE, apoi G8 şi pe urmă G20, a spus ea. Uniunea Europeană, apoi cele mai puternice opt ţări din lume pe plan economic şi, în fine, cele mai puternice douăzeci de ţări din lume pe plan economic. Şefi de state, toţi în acelaşi loc şi în acelaşi timp. Prin definiţie, toţi în afară de unul se află pe teren necunoscut. Dacă unul dintre ei este împuşcat, va fi un dezastru. Dacă mai mulţi sunt doborâţi, va fi o catastrofă. Şi, după cum cred că ai remarcat, lunetistul din Paris era pregătit să tragă de două ori. Şi de ce s-ar opri la două focuri? Imaginează-ţi că trei sau patru sunt nimeriţi. Am fi paralizaţi. Pieţele s-ar prăbuşi şi am cădea din nou în recesiune. Oamenii ar face foamea. Ar putea izbucni războaie. Întreaga lume s-ar duce de râpă.

— Poate că ar trebui să anuleze toate aceste întruniri.

— Am ajunge la acelaşi rezultat. Lumea trebuie condusă, şi treaba asta nu poate fi făcută prin telefon.

— Ar putea s-o facă o lună sau două.

— Dar cine să facă primul propunerea? Cine-o să clipească primul? Noi, în faţa ruşilor? Ruşii, în faţa noastră? Chinezii, în faţa tuturor?

— Deci totul e o chestie legată de testosteron?

— Dar ce nu este? a replicat Joan Scarangello.

— Că veni vorba despre condusul lumii, eu nici măcar n-am un telefon.

— Ţi-ai dori unul?

— Vreau să spun că John Kott e un tip pe care l-am cunoscut într-o zi, cu şaisprezece ani în urmă. Nu am resurse, mijloace de comunicare, baze de date, sisteme – nu am nimic.

— Toate astea le avem noi. O să-ţi dăm toate indiciile pe care le deţinem.

— Şi după aia mă trimiteţi să-l prind?

Nu mi-a răspuns.

— Uite care-i chestia, doamnă Scarangello. Ştiu că abia am sosit aici, dar nu m-am născut ieri. Şi n-am căzut din căruţa cu proşti. Dacă Kott e făptaşul, vreţi ca eu să mă duc să-l caut pentru că acei care l-au angajat vor vrea să mă oprească. Oricare dintre facţiuni, cum îi place lui O'Day să spună. Eu trebuie să-i scot din ascunzătoare. Asta-i tot. Nu sunt decât o momeală.

Nu mi-a răspuns, aşa că am continuat.

— Sau poate vreţi ca însuşi Kott să vină după mine. În definitiv, are destule motive să fie furios pe mine. L-am trimis la răcoare pentru cincisprezece ani. Sunt sigur că asta i-a stricat planurile de viaţă. Probabil că mă urăşte de moarte. Poate că toată yoga aia a fost pentru mine, personal, nu ca să avanseze în carieră.

— Nimeni nu s-a gândit la tine ca la o momeală.

— Aiurea! Tom O'Day se gândeşte la toate variantele şi o alege pe cea mai uşoară şi mai eficientă.

— Eşti speriat?

— Cunoşti vreun infanterist?

— Sunt destui în baza asta.

— Vorbeşte cu ei. Infanteria are de-a face cu o lume de căcat. Oamenii ăia trăiesc în nişte gropi săpate în pământ, rabdă frigul, umezeala, noroiul, foamea. Sunt atacaţi cu mortiere, obuze şi rachete, bombe şi gaze, plus asalturi aeriene, fără să aibă înaintea lor decât

sârmă ghimpată şi cuiburi de mitralieră. Dar ştii ce urăsc ei cel mai mult?

— Lunetiştii, a spus Scarangello.

— Corect. Moartea întâmplătoare, venită de nicăieri, în orice moment, în orice loc, fără niciun avertisment. În fiecare minut al zilei. Niciun moment de răgaz. Stresul devine de nesuportat. Pe unii dintre ei îi scoate din minţi, literalmente. Şi înţeleg de ce. Chiar acum stau într-o cutie metalică şi deja îmi place mai mult decât ar trebui.

— L-am cunoscut cândva pe fratele tău, a spus Scarangello.

— Serios?

— Joe Reacher, a răspuns ea, încuviinţând din cap. Eu eram un tânăr ofiţer de caz, iar el lucra la contraspionajul militar. Am lucrat împreună la o chestie.

— Iar acum o să-mi spui că m-a vorbit de bine şi că a spus că sunt cel mai tare din parcare. O să-ncerci să te foloseşti de un mort.

— Îmi pare rău c-a murit. Dar chiar te-a vorbit de bine.

— Dacă Joe ar fi aici, mi-ar spune să fug de toată povestea asta cât mai departe şi cât mai repede. Denumirea departamentului în care lucra conţine un indiciu. Contraspionaj şi militar. Îl cunoştea şi pe O'Day.

— Nu-ţi place O'Day, aşa-i?

— Cred că cineva ar trebui să-i dea o medalie şi un glonţ în cap, după care să boteze un pod cu numele lui.

— Poate că treaba asta n-a fost o idee prea bună.

— Sunt surprins că mai e activ.

— Genul ăsta de lucruri îl menţin activ. Acum mai mult ca oricând. El centrează, el dă cu capul.

N-am spus nimic.

— Nu te putem obliga să rămâi, a spus Scarangello.

Am ridicat din umeri.

— Îi datorez lui Rick Shoemaker un serviciu, am spus. Am să rămân.

Previzibil.

Capitolul 6

După aceea, Scarangello a plecat, lăsând în urmă o dâră abia simţită de parfum, iar eu am făcut duş şi m-am culcat. Lui O'Day îi plăcea să înceapă fiecare dimineaţă cu o şedinţă şi-aveam de gând să mă prezint acolo imediat după micul dejun. Nu l-am găsit. Lumina zorilor arăta că ne aflam într-un colţ izolat al vastei baze Pope Field. Mi-am dat seama că ne aflam la mai bine de un kilometru şi jumătate de cea mai apropiată popotă. Poate chiar la opt kilometri. Şi n-aveam voie să părăsesc incinta. Să te plimbi prin Fort Bragg fără autorizaţie nu era cel mai inteligent lucru pe care puteai să-l faci. Mai ales în circumstanţele actuale. De fapt, în nicio circumstanţă.

Aşa că m-am dus la uşa roşie şi-am găsit-o pe Casey Nice într-o cameră în care era o masă. Masa era încărcată cu brioşe şi pateuri pe farfurii, şi cutii mari cu cafea, de tip catering. Dunkin' Donuts, nu de producţie militară. Catering privat. Reforme. Orice ca să economisească un bănuţ.

— Comodă locuinţa? m-a întrebat Casey Nice.

— E mai bine decât să dormi într-o scorbură de copac.

— Acolo dormi de obicei?

— Era o figură de stil, am spus.

— Dar ai dormit bine?

— Grozav.

— Te-ai întâlnit cu cineva aseară?

— Cu o femeie, Joan Scarangello.

— Bun.

— Cine e, de fapt?

— Un adjunct al unui director-adjunct de operaţii.

Părea o funcţie inferioară, dar nu era. În jargonul CIA-

ului, un D-DDO[2] era parte a unui cerc minuscul situat chiar la vârf. Unul dintre cei mai „conectaţi” trei sau patru oameni de pe planetă. Habitatul ei era, probabil, un birou de la Langley cam de opt ori mai spaţios decât containerul în care dormisem şi având pe masa de lucru mai multe telefoane decât văzusem eu în toată viaţa. Am spus:

— Ăştia chiar iau în serios povestea asta, nu?

— Trebuie, nu crezi?

N-am răspuns; pe urmă şi-a făcut apariţia Scarangello. A dat din cap în semn de salut şi a luat o brioşă şi o ceaşcă de cafea. După care a plecat. Eu am luat două brioşe, o cană goală şi o cutie întreagă de cafea. Mă gândeam s-o aşez pe masa de şedinţe, cu robinetul îndreptat spre mine. Să-mi pot umple din nou cana, de câte ori aveam nevoie. Ca un alcoolic proptit la bar.

Şedinţa de dimineaţă s-a ţinut într-o sală de lângă biroul de la etaj al lui O’Day. Nimic extravagant. Doar patru mese simple aranjate în careu şi opt scaune pentru noi cinci. Shoemaker, O’Day şi Scarangello erau deja la locurile lor. Casey Nice s-a aşezat lângă Scarangello, iar eu am ales un loc care avea câte-un scaun neocupat de ambele părţi. Mi-am pus la îndemână cafetiera şi-am muşcat din brioşă.

Shoemaker a vorbit primul. Era din nou în salopetă militară, pe care se vedea steaua de general, ceea ce nu era surprinzător, dar analiza lui introductivă a fost îndeajuns de bine documentată ca să sugereze că poate îşi merita steaua, lucru care era adevărat:

— Guvernul polonez pare hotărât să anunţe alegeri anticipate, şi probabil că şi grecii vor face acelaşi lucru. Aparent, o manifestare a democraţiei; dar, dacă săpăm mai adânc în constituţia Uniunii Europene, vom găsi o

2 Acronim pentru *deputy to the deputy director of operations,* „adjunct al directorului-adjunct de operaţii” (N.t.).

clauză care permite amânarea conferinţelor la nivelul şefilor de state dacă două sau mai multe state membre au alegeri. Cu alte cuvinte, caută să-şi salveze pielea. Întrunirea UE nu va mai avea loc. Urmează G8, peste trei săptămâni. Planurile acelea au rămas intacte. În felul ăsta, avem şi timp la dispoziţie, şi o ţintă.

Am dat să vorbesc, dar O'Day a întins braţul cu palma îndreptată spre mine, ca şi cum îi spunea unui câine să stea, şi a spus:

— Te pregăteai să ne avertizezi că ne bazăm pe o supoziţie hazardată şi că adevărata ţintă ar putea fi oricare. Adevărat, dar te rog să înţelegi că nu ne pasă de oricare altă ţintă. Dacă nimerim şi altceva pe deasupra, o să ţopăim de bucurie. Până atunci, în scopuri operative, vom presupune ca fapt demonstrat tentativa de asasinare a unui lider mondial.

— Voiam să întreb cine face parte din G8, am spus.

Probabil că era o întrebare prostească, fiindcă toţi au început să se foiască şi nimeni n-a răspuns. În cele din urmă, Casey Nice m-a lămurit:

— Noi şi Canada, Marea Britanie şi Franţa, Germania şi Italia, şi Japonia, şi Rusia.

— Astea nu-s cele mai mari puteri economice, am remarcat eu.

— Au fost cândva, a intervenit Joan Scarangello. Unele lucruri rămân definitive.

— Atunci, dacă e o chestie personală sau naţionalistă, ar putea fi oricare dintre ei. Dar, dacă e vorba de o mare declaraţie teroristă, atunci, cu tot respectul, probabil că nu e Italia. Cine ar băga de seamă? Oricum, acolo se schimbă guvernele la fiecare trei săptămâni. Sau Canada. Nu l-ai recunoaşte pe şeful lor nici dacă l-ai întâlni într-o băcănie. Japonia, la fel. Şi Franţa. Chiar şi Marea Britanie. Dacă vreun băieţel spilcuit este doborât, lumea n-o să fie destabilizată. Germania ar putea să prezinte o mică problemă.

Scarangello a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Cea mai mare putere economică a Europei, singura din regiune care a avut o creştere fiscală şi o nouă psihologie a maselor, bazată în mod absolut pe ideea că politicienii *nu* sunt împuşcaţi. Lucrurile ar putea să se destrame. Şi consecinţele nefaste ar putea fi dezastruoase pentru Germania.

— Deci rămânem noi, Rusia şi Germania. Lucrurile se simplifică. N-avem decât să-i ţinem la adăpost pe cei trei inşi. Nu-i scoatem la aer. Îi lăsăm pe ceilalţi cinci să iasă la plimbare. Sau să trimitem şi vicepreşedinţii, pentru fotografiile de grup. Ar putea crea confuzii. Dacă avem tupeu, trimitem şi vicepreşedinţii.

O'Day a dat din cap aprobativ.

— Ăsta-i planul B şi deja a fost schiţat. Planul A e să-l găsim pe John Kott. Şi să sperăm că Londra, Moscova şi Tel Avivul vor repurta succese similare.

— Ştim ceva despre oamenii lor?

— Ştim totul despre ei. Britanicul e un fost membru SAS, pe nume Carson. Când purta uniformă, a ucis cincizeci de oameni din toată lumea. Nu că ar recunoaşte cineva asta. Una dintre victime a fost omorâtă de la o mie opt sute de metri, ispravă documentată şi verificată. Pe rus îl cheamă Datsev. Primul lui instructor a fost la Stalingrad, o şcoală dură. Pe israelian îl cheamă Rozan. Cel mai bun pe care l-au avut vreodată cu o puşcă Barrett de calibru cincizeci; iar asta spune multe pentru forţele navale şi aeriene din Israel.

— Toţi par mai buni decât Kott.

— Nu, par cam la fel de buni. 1.300 de metri era un fleac pentru Kott. Un exerciţiu de rutină. Mai exact, până să-l fi arestat tu.

— Vorbeşti de parcă n-ar fi trebuit să-l arestez.

— Pentru noi valora mai mult decât soldatul pe care l-a ucis.

— Unde are loc întrunirea G8? am întrebat.

— La Londra, a spus O’Day. Mai exact, foarte aproape de Londra. O clădire impunătoare sau un castel vechi. Ceva de genul ăsta.

— Au un şanţ cu apă?

— Nu sunt sigur.

— Poate-ar trebui să înceapă să sape unul.

— Ideea e să nu lăsăm lucrurile să ajungă atât de departe.

— Oricum, nu pot să vă ajut acolo. Mi-a expirat paşaportul.

— Trebuie să vorbeşti cu Departamentul de Stat în privinţa asta, a spus O’Day ridicând privirea, moment în care Casey Nice şi-a vârât mâna sub veston, la fel cum făcuse când mi-a arătat raportul ambasadei, şi a scos un carneţel albastru subţire, pe care l-a împins pe masă spre mine. Era cald, ca şi documentele de înainte.

Era un paşaport, cu numele şi poza mea, emis cu o zi în urmă, valabil zece ani.

Capitolul 7

După ce s-a terminat şedinţa, mi s-a spus să merg în biroul lui Shoemaker, unde acesta mi-a cerut să detaliez planificarea tactică a unei călătorii în Arkansas. Era ridicol. Pentru Arkansas nu era nevoie de planificare tactică detaliată. Şi direcţia era greşită.

— Fără doar şi poate că a rămas în Europa, am spus. Probabil că a ajuns deja la Londra. Dacă e vorba despre el.

— Joan Scarangello ne-a spus că ţi-ai înţeles pe deplin rolul, a replicat Shoemaker.

Nu sunt decât o momeală.

— Vorbeşti serios? am spus.

— Nu-i mare lucru. Aşa cum ai remarcat şi tu, dacă Kott e omul căutat, e improbabil să fie acolo. Dar dacă este, atunci s-ar putea să aibă acolo pe cineva care să ne monitorizeze înaintarea. Este un prim punct de oprire evident. Şi oricum trebuie să ajungem acolo. Trebuie să avem confirmarea că s-a apucat din nou să se antreneze. Dacă n-a făcut-o, ne-am încheiat misiunea. Nu poţi să ajungi prea departe doar cu yoga şi meditaţia. Mai trebuie şi antrenament specific. S-ar putea să se aştepte ca noi să verificăm. Vor fi oameni de calibru redus. O să te descurci. Dar am putea afla câte ceva de la ei.

— Dacă e vorba de el.

— Iar dacă nu, ai şi mai puţine lucruri pentru care să-ţi faci griji.

— De ce eu? Lumea e plină de agenţi federali. S-ar descurca în postura de momeală, poate chiar mai bine ca mine. Ar putea să-şi facă apariţia acolo cu sirenele pornite şi cu girofarurile aprinse.

— Ştii câţi americani au în momentul de faţă autorizaţii

de securitate?

— Habar n-am.

— Aproape un milion, şi jumătate dintre ei sunt civili. Directori executivi, oameni de afaceri, contractori şi subcontractori. Şi în cel mai bun caz, din cei un milion de inşi, cam două sute sunt grav corupţi.

— Asta-i gândirea lui O'Day.

— De obicei, are dreptate.

— Şi e mereu paranoic.

— OK, să înjumătăţim numărul. Avem o sută de trădători cu autorizaţii de securitate pentru categoria top secret. Siguranţa naţională e scăpată complet de sub control. Şi aşa stau lucrurile de un deceniu. Prin urmare, în acest moment vorbim despre un proiect foarte bine restricţionat. Informaţiile pe care le deţinem nu sunt distribuite la scară largă. Pentru moment, generalul O'Day preferă să lucreze cu oameni în care ştie că poate avea încredere.

— Nu pot nici măcar să închiriez o maşină. N-am permis de conducere şi nici card de credit.

— Casey Nice o să meargă cu tine, a spus Shoemaker. E destul de în vârstă să conducă.

— Atunci, şi ea va fi o momeală.

— Ştie în ce s-a băgat. Şi e mai tare decât lasă impresia.

În final, planificarea tactică detaliată s-a redus la recuperarea periuţei de dinţi din baie şi la copierea ultimei adrese cunoscute a lui Kott: o casă închiriată şi izolată situată în colţul din stânga jos al statului, unde Arkansas devine fie Oklahoma, fie Texas, fie Louisiana. Casey Nice a intrat în boxa ei albă purtând fusta neagră şi după cinci minute a ieşit îmbrăcată în blugi şi o geacă de piele maro. Ţinută care, evident, era mai potrivită pentru colţul din stânga jos al statului Arkansas.

Ne-au pus la dispoziţie acelaşi avion. Acelaşi echipaj.

Am lăsat-o pe Casey Nice să urce treptele înaintea mea, acesta fiind singurul lucru raţional de făcut când doar unul dintre cei doi este o fată de douăzeci şi ceva de ani, în blugi. M-am aşezat pe acelaşi scaun, iar ea s-a postat în faţa mea. De data asta, stewardul ştia totul despre destinaţia noastră, Texarkana. Un domeniu civil, cu maşini de închiriat. Nu o traiectorie ortodromică. Doar la vest şi la sud, peste Georgia, Alabama şi Mississippi. Probabil că o carafă de cafea avea să fie de ajuns, doar dacă nu cumva Casey Nice voia şi ea o ceaşcă.

— Shoemaker mi-a zis că ştii în ce te-ai băgat, am spus.

— Cred că ştiu.

— Şi anume?

— E o teorie de-a lor. Ai văzut cum merge treaba. Lucrăm cu toţii împreună. Teoria e că în viitor vom fuziona complet. În spatele cortinei, mai exact. Aşa că trebuie să ne expunem. Şi asta-mi convine. Trebuie să fiu pregătită. Cea mai mare parte a carierei mele abia acum urmează.

— De ce fel de expunere ai avut parte până acum?

— Nu-mi fac griji, dacă la asta te referi.

— E bine de ştiut, am spus.

— Crezi c-ar trebui?

— Ai fost vreodată într-o cameră de hotel cu paturi din alea mari de tot? Lungi de vreo doi metri şi ceva? Dacă ajungem vreodată în teren deschis, cam aia e distanţa la care trebuie să stai de mine. Pentru că, în cel mai bun caz, Kott n-are niciun amestec în povestea asta şi a fost plecat la pescuit când aţi trimis dronele, iar acum e din nou acasă la el, cu o alee lungă şi dreaptă şi o puşcă încărcată aşezată lângă fereastra bucătăriei. În funcţie de cât de agitat e, primul glonţ tras ar putea să-şi rateze ţinta cam cu un metru optzeci. Dar nu cu mai mult de doi metri.

— Nu cred că-i acasă. Cred că e la Londra.

— De ce el? Ceilalţi par mai potriviţi.

— Datsev a fost în tinereţe în Armata Roşie şi apoi în Armata Rusă, până acum cinci ani. A ieşit din slujba statului. Rozan a părăsit şi mai de mult forţele militare israeliene. Britanicul Carson nu mai face parte din SAS[3] de şi mai multă vreme. Dar la Paris a apărut un profil nou-nouţ. De ce ar fi aşteptat atât de mult Datsev, Rozan sau Carson până să se apuce din nou de treabă? Am senzaţia că a fost un ins care s-a antrenat un an înainte să se apuce de ceva pe cont propriu. Un tip care de-abia s-a pensionat.

— Chiar şi aşa, tot la doi metri trebuie să stai de mine. Datsev, Rozan şi Carson puteau să se fi ocupat şi de altceva. În armate particulare, sau în firme de securitate, sau poate conduceau librării cu cărţi de medicină naturistă şi afacerile au mers prost. Ori poate că li s-a terminat pensia. Ori tocmai au ieşit din puşcărie, unde au fost închişi pentru chestii fără legătură cu subiectul nostru. Kott putea să fie disponibil pe piaţa liberă de mai mult timp decât ei, chiar dacă a trecut doar un an.

— Atunci, l-au ales pe el pentru că e cel mai experimentat. E în Londra. Sunt sigură. Nu-mi fac griji c-ar fi în Arkansas.

La început, nici eu nu mi-am făcut griji.

---

3 *Special Air Service,* regiment specializat al armatei britanice, instruit pentru tactici de tip comando şi folosit în operaţiuni clandestine (*N.t.*).

Capitolul 8

Am aterizat în Texarkana şi am găsit firma de închirieri de maşini la capătul unui şir lung de firme bine conectate cu aviaţia. Casey Nice a scos la iveală un permis de conducere standard din Maryland şi am reuşit să văd data ei de naştere; am dedus că avea douăzeci şi opt de ani. Împreună cu permisul, a scos şi un card Visa emis de o bancă din Maryland. În schimb, a primit un teanc de formulare de semnat, apoi cheia unei camionete Ford F-150, care părea să fie modelul de maşină dorit de clienţii care aterizau pe aeroportul din Texarkana.

Camioneta era roşie şi avea un dispozitiv de navigaţie conectat la bricheta maşinii. Casey Nice a introdus adresa pe care o aveam. Aparatul a început să deruleze imaginea de pe ecran ca şi cum ar fi făcut apel la vaste resurse de cunoştinţe despre părţile locului, după care ne-a anunţat că aveam de mers 80 de kilometri. Când am plecat, am privit în spate, în direcţia aeroportului. Am văzut avionul cu care sosiserăm. În faţă se vedeau drumuri înguste şi şerpuitoare. Pe arbori apăruseră frunze noi.

— Trebuie să ne oprim să mâncăm undeva, am spus.

— N-ar fi bine să ne terminăm treaba mai întâi?

— Regula de aur spune că e bine să mănânci atunci când poţi.

— Unde?

— În primul loc care ne iese-n cale.

N-a fost tipul de cârciumă rurală la care speram. În schimb, am străbătut un orăşel curat, la răscruce de drumuri, şi am ajuns la un mic centru comercial, cu o benzinărie Shell la un capăt şi un restaurant de familie la celălalt. Între ele erau prăvălii modeste, unde se vindeau

bunuri de primă necesitate la preţuri scăzute, inclusiv o farmacie şi un magazin de îmbrăcăminte. Restaurantul avea mese simple din lemn şi farfurii desperecheate, dar meniul era bogat. Mi-am luat revanşa pentru micul dejun, consumând cafea, clătite şi ouă cu şuncă. Casey Nice a comandat o salată şi apă plată. Tot ea a achitat nota de plată, probabil din bugetul lui O'Day.

Pe urmă am trecut pe la magazinul de îmbrăcăminte şi am căutat ceva situat în partea kaki a spectrului cromatic şi la limita de jos a gamei de preţuri, alegând chiloţi, ciorapi, pantaloni, o cămaşă şi o geacă potrivită mai degrabă pentru o partidă de golf în ploaie. N-am găsit încălţări mai bune decât cele pe care le aveam deja. Ca întotdeauna, m-am schimbat în cabina de probă şi mi-am lăsat hainele vechi în coşul de gunoi. Ca de obicei, Casey Nice s-a arătat interesată de proces.

— Am auzit chestia asta la instructaj, dar parcă nu mi-a venit să cred.

— Aţi avut un instructaj despre mine?

— Generalul O'Day îţi zice Sherlock Homeless[4].

— N-ar strica să-şi cumpere şi el un pulover nou.

Ne-am urcat în camioneta roşie şi am pornit spre nord-vest, ocolind colţul statului Texas şi îndreptându-ne spre graniţa cu Oklahoma. Dispozitivul de navigaţie ne arăta ţinta ca un steag în carouri alb-negre, asemănător cu cele care marchează sfârşitul unei curse de maşini, şi părea să fie la dracu-n praznic. Speram ca GPS-ul să indice mai multe străzi, pe măsură ce ne apropiam de destinaţie.

Într-adevăr, o oră mai târziu, pe ecranul sistemului de navigaţie au apărut mai multe străzi, ca nişte fire subţiri, cenuşii, şerpuitoare. Se vedeau, de asemenea, lacuri, pâraie şi râuri orientate într-un mod care sugera că relieful era străbătut de râpe. Privind în faţă, impresia

4 Joc de cuvinte intraductibil. *Homeless* înseamnă „persoană fără adăpost", *(N.t.)*

mea s-a confirmat. Dealuri scunde şi împădurite se înşirau unul după altul, de la stânga la dreapta, ca o scândură de spălat rufe. La aproape doi kilometri de steagul în pătrăţele, Casey Nice a parcat, şi-a scos telefonul, dar n-a reuşit să găsească semnal. Sau poate că voia să acceseze o imagine obţinută prin satelit. Prin urmare, a trebuit să ne mulţumim cu sistemul de navigaţie, care ne arăta steagul în carouri alb-negre plantat la opt sute de metri mai la nord faţă de drumul pe care ne aflam. Steagul era izolat într-o mare verde.

— O alee lungă, am spus.

— Să sperăm că nu e dreaptă, a replicat Casey Nice.

Ne-am continuat drumul încetinind până când am văzut în cele din urmă capătul unei alei în faţă, pe partea dreaptă. Era doar o potecă pietruită printre copaci, care pornea de la nişte stâlpi de poartă simbolici construiţi din pietre şi dispărea în spatele frunzişului verde.

Pe acostament era o cutie poştală ruginită, fără niciun nume pe ea. Şi exact vizavi, pe partea stângă a drumului, la vedere, era o casă. Probabil, cel mai apropiat vecin al lui Kott.

— Să începem de-aici, am spus.

Casa vecinului nu avea nimic extravagant, era aproape o locuinţă decentă. Era lungă, joasă şi fusese construită din scânduri maro. În faţă era un petic acoperit cu pietriş, pe care stătea parcată o camionetă. În spate părea să fie o grădină mică. Pe o parte, se vedea discul unei antene satelit mare cât o maşină de familie, iar pe cealaltă parte, o maşină de spălat ruginită, cu furtunurile atârnând în ţărână, decolorată şi în ultimul hal.

Am apăsat butonul soneriei şi am auzit-o sunând dincolo de uşă. Niciun răspuns. Apoi s-au auzit paşi şi un tip a apărut din spatele casei, din partea cu maşina de spălat. Avea vreo patruzeci de ani, părul tuns scurt şi barba de aceeaşi lungime, o ceafă groasă, ochi sceptici şi o faţă care nu avea nimic remarcabil, exceptând un dinte

din faţă lipsă, chiar la stânga de mijlocul maxilarului.

— V-ajut cu ceva? a rostit el cu o voce neutră.

Din experienţa mea, cuvintele astea pot anunţa orice: de la o cooperare sinceră şi entuziastă până la un glonţ în faţă. Am spus:

— Îl căutăm pe John Kott.

— Nu-s eu, a replicat individul.

— Ştiţi cumva unde locuieşte?

Insul a arătat prin gardul lui subţire, de cealaltă parte a drumului, spre capătul aleii de vizavi.

— O fi acasă? am întrebat.

— Cine întreabă?

— E prieten cu mine.

— De unde?

— De la puşcărie, am spus.

— De ce nu mergeţi să vedeţi?

— Avem o maşină închiriată. Dacă se sparge vreun cauciuc, noi plătim. Şi drumul ăla arată rău de tot.

— Nu ştiu dacă-i acasă, a spus individul.

— De cât timp locuieşte aici?

— Cam de un an.

— Lucrează?

— Nu cred.

— Atunci, cum îşi plăteşte chiria?

— Habar n-am.

— Îl vedeţi când vine şi când pleacă?

— Dacă se-ntâmplă să mă uit.

— Când l-aţi văzut ultima oară?

— Nu mai ştiu sigur.

— Astăzi? Ieri?

— Nu ştiu. Nu prea pierd timpul uitându-mă.

— Acum o lună? Două?

— Nu ştiu.

— Ce maşină are? am întrebat.

— O camionetă albastră, veche. Un Ford vechi.

— Aţi auzit vreodată focuri de armă pe-acolo?

— Pe-acolo, unde?

— În pădure. Sau pe dealuri.

— Suntem în Arkansas, a spus tipul.

— Domnul Kott primeşte vizitatori?

— Nu ştiu.

— Aţi văzut oameni ciudaţi prin preajmă?

— Ce fel de oameni ciudaţi?

— Să zicem, străini.

— Sunteţi primii pe care-i văd de multă vreme.

— Eu nu sunt o persoană străină şi ciudată. Nu sunt niciuna, nici alta.

— Unde te-ai născut? a întrebat insul.

Nu exista un răspuns potrivit pentru întrebarea asta. Putea să-şi dea seama după cum vorbeam că nu mă născusem în Sud. Iar pentru el New York, Chicago sau Los Angeles însemnau acelaşi lucru. Aşa că i-am spus adevărul:

— În Berlinul de Est.

N-a zis nimic.

— Într-o familie din Corpul de Marină, am precizat.

— Eu am fost în forţele aeriene, a spus. Nu-mi plac ăia de la Marină. După părerea mea, sunt o gaşcă de fanfaroni care vânează gloria cu orice preţ.

— Nu am de ce să mă simt ofensat, am spus.

Tipul s-a întors şi-a studiat-o pe Casey Nice, din creştet până-n tălpi, din tălpi până-n creştet, foarte lent, apoi a spus:

— Cre’ că n-ai fost niciodată-n puşcărie.

— Doar pentru că n-au fost destul de deştepţi ca să mă prindă, a replicat fata.

Individul a zâmbit şi şi-a vârât limba prin golul dintre dinţi, zicând:

— Să te prindă făcând ce, domnişorico?

— Ar trebui să-ţi repari dintele ăla, i-a răspuns Casey Nice. Ai avea un zâmbet frumos. Şi-ar trebui să scoţi şi maşina aia de spălat din curte. Nu cred că e

indispensabilă.

— Auzi, tu faci mişto de mine?

Tipul a făcut un pas şi s-a holbat la ea, după care mi-a aruncat o privire; i-am răspuns cu o uitătură fixă, ca şi cum aş fi avut la dispoziţie o fracţiune de secundă să decid dacă-l las olog pentru o săptămână sau într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii. A ezitat o clipă, apoi a spus:

— Păi, sper să-i faceţi o bucurie amicului vostru.

După care a plecat în spatele casei sale, dar de data asta pe partea cu antena. Am rămas o secundă în lumina slabă a soarelui de primăvară, apoi ne-am întors la camionetă şi am traversat drumul drept spre gura aleii pietruite a lui Kott.

Capitolul 9

Aleea era ceva mai bună decât o albie de râu secat, dar cel puţin nu era dreaptă. Nu la început. Se ramifica din drumul cu două benzi într-un unghi mic, pe urmă cotea brusc la dreapta, urcând un mal, apoi o lua din nou la stânga, aliniindu-se cu râpa de-a lungul căreia mergea. După care urma o curbă în ac de păr, la dreapta. Iar dincolo de curbă nu mai puteam vedea nimic. Casey Nice stătea aplecată în faţă, luptându-se cu volanul care se zvârcolea în mâinile ei.

— Trebuie să stai mai relaxată. De fapt, trebuie să-ţi împingi scaunul înapoi.

— De ce?

— Pentru că, dacă încep focurile de armă, trebuie să ajungi jos, în spaţiul pentru picioare. Nu ştiu dacă motorul maşinii e din fier sau aluminiu, dar oricare dintre ele asigură o protecţie bună. Doar dacă nu eşti ucisă instantaneu.

— E la Londra.

— Unul dintre ei este. Ceilalţi trei, nu.

— E cel mai bun din grup.

— A fost la puşcărie cincisprezece ani.

— Dar a avut un plan care ori a dat roade, ori nu. Dacă planul lui a funcţionat, Kott e la fel de bun ca oricând. Ceea ce e suficient de bine pentru Paris. Sau poate că e chiar mai bun ca altădată. Te-ai gândit la asta? Ceea ce ar însemna că a devenit un supraom.

— Asta-i analiza internă oficială a Departamentului de Stat? Cred c-ar fi mai bine să vă rezumaţi la paşapoarte şi vize.

Am mers mai departe, spre curba în ac de păr. N-am depistat niciun post de supraveghere. Nimeni nu ne

monitoriza înaintarea. Râpa de-a lungul căreia ne deplasam ar fi părut mică din aer, ca o zgârietură pe spinarea unui amant; dar de aproape, la scară umană, era de-a dreptul impresionantă. Avea cam nouă metri adâncime, ca o tăietură adâncă făcută cu o greblă uriaşă, iar fundul era plin de pietre sfărâmate şi rostogolite care nu lăsaseră să crească decât buruieni rezistente şi tufişuri mărunte. Pe crestele malurilor, copacii reîncepeau să crească; frunzele erau mici şi zbârcite, dar îndeajuns de numeroase încât să blocheze priveliştea.

— Cred că mai bine o luăm pe jos de-aici, am spus.

— La doi metri distanţă?

— Cel puţin.

Casey încetini camionul, iar maşina se opri hurducându-se. Nu aveai unde să parchezi. Aleea era lată cam cât un camion. Ceea ce era bine.

— Dacă e plecat la cumpărături, o să-l auzim când o să se-ntoarcă. O să claxoneze când o să găsească maşina asta aici.

— E în Londra.

— Dacă vrei, rămâi în maşină.

— Nu vreau.

— Atunci, du-te tu prima. Ca şi cum ai vinde enciclopedii. N-o să te-mpuşte.

— Eşti sigur?

— Încă nu l-ai provocat cu nimic.

— Vezi? Ştii totuşi ceva despre el.

— O să fiu cam la douăzeci de metri în spate. Să ţipi dacă e vreo problemă.

M-am uitat cum s-a dus. Păşea cu grijă pe pietrele din mijlocul aleii, ca şi cum ar fi fost apă în albia de râu şi nu voia să se ude la picioare. Am rămas în urma ei, la douăzeci de metri depărtare, deplasându-mă cu paşi mai lungi şi mai lenţi, proptindu-mi picioarele de parcă urcam

un deal, chiar dacă panta nu era abruptă. S-a oprit înainte de curba în ac de păr şi s-a uitat în urmă, iar eu am ridicat din umeri, după care a dispărut. M-am oprit o clipă şi-am ascultat cu mare atenţie, fără să aud nimic altceva decât tocurile ei pe pietre, aşa că am pornit după ea, ceva mai repede, vrând să micşorez distanţa dintre noi la cât fusese înainte.

După curbă, urma o porţiune lungă de-a lungul urcuşului şi apoi un mic luminiş între copaci şi, poate, o casă construită din aceleaşi scânduri închise la culoare cum avea vecinul lui. Şi, poate, o frântură de vopsea albastră mată, spre stânga, în spatele frunzelor îndepărtate. Poate o camionetă parcată, fabricată cu multă vreme în urmă. Distanţa totală dintre mine şi maşină era de vreo sută de metri.

În faţă, Casey Nice mergea pe marginea aleii. Mai lent acum, dar bănuiam că se simţea mai bine acolo. Ca şi mine. M-am deplasat lateral, pe marginea opusă. N-avea niciun rost să alcătuim o singură ţintă în linie şi nici n-avea rost să mor din cauza vreunui glonţ care-i era destinat. Ne-am continuat înaintarea, păstrând aranjamentul diagonal fix, până când a ajuns la marginea luminişului, unde s-a oprit şi a privit înapoi. Am făcut gestul de *stai pe loc,* un semn standard de-al infanteriei, învăţat cu mult timp în urmă, dar fata l-a priceput şi a făcut un pas înapoi, revenind între copaci. Am traversat aleea din trei paşi lungi şi am ajuns lângă ea.

— Vrei să merg să bat la uşă? a spus fata.

— Cred că va trebui s-o faci, am zis.

— O avea câine?

— Ar fi lătrat deja.

Încuviinţând cu o mişcare a capului, Casey Nice a pornit spre uşă. Acum se auzea cum merge pe pietriş. S-a auzit bătaia în uşă. Nu exista sonerie. Doar ciocănitul sonor al degetelor ei în lemn, care la oraş ar fi dat senzaţia de urgenţă, dar la ţară era un sunet potrivit, ca

să poată fi auzit şi de oamenii care aveau treabă afară.

Niciun răspuns.

Nu se auzea niciun zgomot, nici din interior, nici de afară.

Nimic.

Casey Nice bătu din nou.

Cioc-cioc-cioc.

Tăcere. Niciun răspuns. Nu era nimeni acasă, nici supraveghetori prin preajmă.

Am ieşit în luminiş şi m-am apropiat de fată. Majoritatea ferestrelor aveau draperiile trase şi cele câteva priviri strecurate în interior nu ne-au arătat mare lucru decât nişte încăperi simple, mobilate ieftin cu câţiva ani în urmă. Casa era ca o fermă lungă, foarte asemănătoare ca stil cu cea a vecinului. Poate că fusese construită de aceiaşi oameni, în aceeaşi perioadă. Era o construcţie solidă. În luminişul unde se afla, pământul fusese bătătorit şi presărat ici-colo cu pietriş. Buruienile de anul trecut răsăreau din nou, mai rare lângă uşa din faţă, din cauza traficului pedestru, şi la fel de dese lângă uşa din spate şi de-a lungul potecilor neregulate care duceau de la ambele uşi la locul unde era parcată camioneta albastră.

Într-adevăr, camioneta albastră era un Ford străvechi. Probabil că dăduse pe ea o sută de dolari cash. Perfectă pentru un ins abia ieşit de la pârnaie. Era rece şi părea să nu fi fost urnită din loc de ceva timp. Dar cine putea să ştie, cu o camionetă aşa de veche?

Casey Nice căuta locurile unde putea fi ascunsă o cheie de rezervă. Acestea lipseau cu desăvârşire. Nu erau ghivece lângă uşă, nici statui, nici lei din piatră.

— Să spargem uşa? a întrebat ea.

Am zărit o a treia potecă. Nu mai mult decât o uşoară adâncitură; buruienile vătămate, revenite diferit la poziţia iniţială, erau mai pipernicite şi aveau frunze rănite şi închise la culoare. Poteca ducea dincolo de

vechiul camion şi mai departe, spre o altă râpă.

— Mai întâi, hai să vedem ce-i aici.

Casey venea în spatele meu; am intrat în pădure şi am descoperit că ajunseserăm în capătul estic al unei alte râpe. Semăna foarte mult cu cea pe care o văzuserăm deja, o scobitură în pământ, cam de nouă metri adâncime, având forma unei căzi extrem de lungi. Vreun eveniment geologic de demult. O glaciaţiune survenită, probabil, cu un milion de ani în urmă, bolovani colţuroşi gigantici înglobaţi într-un trilion de tone de gheaţă, săpând lent dar sigur, ca plugurile pe un câmp. Ca şi geamăna sa, avea fundul acoperit cu pietre sparte, lipsit de vegetaţie.

De o parte şi de alta, copacii crescuseră înalţi, făcând-o să pară şi mai adâncă şi exagerându-i lungimea.

Trei copaci se prăbuşiseră. Chiar la capătul estic al râpei. Trei pini înalţi şi drepţi. Doi căzuseră paralel, cam la trei metri unul de celălalt, unind malurile ca un fel de cadru exterior al unei posibile punţi. Al treilea fusese tăiat cu ferăstrăul mecanic în buşteni de trei metri lungime, care fuseseră legaţi transversal peste intervalul dintre trunchiurile prăbuşite, alcătuind o platformă solidă. Suprafaţa superioară a platformei era o placă de doi metri patruzeci pe un metru douăzeci, din placaj special pentru exterior, şi fusese bătută bine în cuie.

— Pentru ce-o fi? a întrebat Casey Nice.

Ne-am urcat pe platformă, păşind cu grijă şi ţinându-ne de crengile atârnate, în echilibru instabil o secundă, apoi am rămas nemişcaţi pe placă şi ne-am uitat în jur. În spatele nostru erau copaci. La dreapta şi la stânga noastră, copaci. În faţa noastră, râpa pornea spre vest, în depărtare, dreaptă şi îngustă. Puţina vegetaţie care creştea în ea era mult mai jos de noi. Capătul îndepărtat aproape că nu se vedea. Acolo se zărea o pată gri, o întrerupere, ca şi cum şanţul se oprise mai devreme decât ar fi vrut, poate din cauza unei căderi de stânci

petrecute la multă vreme după formarea iniţială a râpei.

M-am uitat în jos la placaj şi am văzut două forme ovale vagi, apropiate, fiecare cam de mărimea unui ou de struţ sau a unui sfert de minge de fotbal american – una lângă alta, ca urmele de încălţăminte ale unei persoane care stătuse nemişcată acolo. Urmele erau gri sau uşor argintii, aşa cum se colorează placajul când este frecat cu un obiect din metal, şi mai era acolo şi grafit, de la vaselină pentru lubrifiere, precum şi mizerie depusă din aer, pentru că la nivel microscopic, vaselina va fi întotdeauna lipicioasă.

M-am lăsat pe vine şi mi-am plimbat degetul pe contururi. Am spus:

— O puşcă de un asemenea calibru are două picioare care coboară din partea frontală a ulucului ţevii. Pot fi blocate în poziţie rabatată sau ridicată. A pus puţină vaselină pe balamale, ca să le protejeze, aşa cum face un om grijuliu, şi a şters surplusul cu o cârpă, după care a frecat cu cârpa picioarele, împotriva coroziunii, mai ales tălpile; în definitiv, astea sunt singurele părţi care vin în contact cu lumea, după care s-a dus să se antreneze de atât de multe ori şi în atât de multe poziţii uşor diferite, încât a lăsat urmele astea mari.

— Sherlock Homeless, a spus Casey Nice.

Am privit în jos pe lungimea râpei şi am spus:

— Poate că pietrele alea alcătuiesc un fel de raft sau masă? Poate că acolo şi-a aşezat ţintele?

— Ce pietre? a întrebat fata.

Am măsurat cu pasul, mergând amândoi în direcţii perfect paralele prin pădure, păstrându-ne traiectoria dreaptă, compensând pentru copacii ocoliţi: eu făceam paşii confortabili, de un metru. Ea număra mai întâi în gând; apoi, după ce-am ajuns la 1 250, a început să numere – iniţial cu un mormăit jos, rutină pură –, după care a început să pronunţe cu claritate şi entuziasm tot

mai mare pe măsură ce numerele creşteau. A terminat de numărat cu voce joasă, întrebătoare, în momentul când ultimul pas m-a adus exact la acelaşi nivel cu ultimele roci cenuşii, rostogolite; atunci a anunţat:

— 1.300 de metri!

Capitolul 10

Într-adevăr, pietrele erau rezultatul unei căderi mai vechi, din câte-mi dădeam seama, şi alcătuiau un fel de raft sau de masă. În porţiunea cea mai plată, avea o lăţime de treizeci de centimetri şi o lungime de un metru şi douăzeci. Dar se pare că era de ajuns pentru o mulţime de cutii şi de sticle de bere. Erau aşchii de metal şi pulbere de sticlă peste tot. Ba chiar şi fâşii albe, ca şi cum, din când în când, trăsese şi în ţinte din hârtie.

În spatele raftului, pietrele erau şi ele ciobite şi pline de cratere. Fuseseră lovite de sute şi sute de gloanţe. Poate chiar de mii.

— Avem nevoie de un recipient, am spus.

— Ce fel?

— Ceva mic, am zis, arătând spre pietrele ciobite şi ciuruite. Trebuie să luăm cu noi nişte praf, pentru gaz-cromatograf. Trebuie să ştim dacă gloanţele sunt aceleaşi.

Ea a început să-şi controleze buzunarele, a găsit ceva, s-a răzgândit, apoi s-a întors la prima variantă când n-a mai avut alternative. S-a uitat la mine uşor stânjenită.

— Ce e? am spus.

— Am un flacon cu pastile.

— Merge şi ăsta.

Casey Nice a scos din buzunar un mic flacon portocaliu, cu o etichetă. A desfăcut capacul şi a vărsat pastilele în palmă. După ce le-a deşertat în buzunar, a pus capacul flaconului şi mi l-a aruncat.

— Mulţumesc, am spus.

După ce-am adunat grămăjoare de praf, nisip şi pământ, am luat câte o mostră din fiecare, cu degetul mare şi cel arătător, lăsându-le să cadă în flacon iar şi

iar, puţin câte puţin. Habar n-aveam ce este un gaz-cromatograf, dar nu mă îndoiam că e ceva foarte sofisticat şi că poate lucra cu eşantioane minuscule. Aveam însă nevoie de fragmente de plumb şi voiam să creştem şansele de identificare. Aşa că am continuat operaţiunea de prelevare până când flaconul s-a umplut mai mult de jumătate, apoi i-am pus capacul şi, vârând flaconul în buzunar, am spus:

— OK, *acum* chiar că vom pătrunde în casă.

Am intrat lovind uşa cu piciorul. A fost destul de uşor. O problemă de energie cinetică, evident, care este produsul dintre masă şi pătratul vitezei, iar partea cu „pătratul” pune accentul pe viteză, nu pe greutate. Să pui pe tine zece kilograme de muşchi la sala de sport e bine, pentru că cele zece kilograme intră şi ele în ecuaţie, dar mult mai bine e să-ţi mişti piciorul cu 20% mai rapid. Îţi aduce un beneficiu de 44%. Pentru că viteza se ridică la pătrat. Adică se multiplică prin ea însăşi. Profit fără investiţie. Ca la baseball. Poţi să mişti lent o bâtă grea sau poţi să mişti rapid o bâtă uşoară, iar bâta grea şi lentă va trimite mingea până la linia de avertizare, în vreme ce bâta uşoară şi rapidă va arunca mingea până-n tribunele de la peluză. Un principiu prea adesea uitat. Oamenii tratează uşile cu prea mult respect. Se uită la ele cu precauţie, se apropie de ele şi apoi nu fac decât să împingă lemnul cu talpa.

Eu nu fac aşa. Am ales uşa din spate pentru că părea de calitate inferioară în anumite privinţe, cum ar fi grosimea, trăinicia balamalelor şi a încuietorii, având şi mai mult spaţiu pentru elan acolo. Aveam nevoie doar de trei paşi normali, ca de plimbare lejeră. Nu era nevoie de ceva spectaculos. Atâta timp cât eram în mişcare, partea de sus a piciorului se poate mişca mai repede, partea de jos, şi mai repede, iar talpa are mişcarea cea mai rapidă dintre toate, ceea ce înseamnă că pot izbi cu călcâiul

broasca uşii şi s-o distrug de parcă nici n-ar fi fost.

Lucru care s-a şi întâmplat. Am prins uşa în mişcarea de recul şi Casey Nice a intrat înaintea mea. Într-o bucătărie. Am urmat-o şi am văzut blaturi de bucătărie şi dulapuri, o chiuvetă metalică, un frigider de culoarea fructului de avocado şi o maşină de gătit din metal presat, plină de curburi şi onduleuri, ca o maşină din anii 1950. Blaturile erau mate, iar dulapurile fuseseră vopsite într-o culoare nefericită care putea fi orice nuanţă cuprinsă între verde şi maro.

Aerul era nemişcat, mirosea a uscat şi nu se simţea niciun iz de bucătărie. Nici de ceapă, nici de gunoi. Doar un fel de nimic neutru, anorganic.

Aerul avea un miros de vechi.

Casey Nice s-a dus către hol şi a spus:

— Eşti gata?

— Stai! am zis.

Voiam să ascult, să simt vibraţia joasă care trădează orice lucru viu. Dar n-am auzit nimic. Casa era tăcută şi pustie. Ba chiar lăsată în părăsire, ca şi cum ar fi fost goală de multă vreme.

— Am să verific livingul, i-am zis. Tu uită-te în dormitoare.

A ieşit pe holul furniruit cu placaj vopsit în culoarea închisă a noroiului, după care a privit în jur şi a luat-o la stânga, aşa că m-am dus spre dreapta, unde am găsit o sufragerie mobilată cu o masă în formă de L. Era o cameră bine construită şi cu proporţii graţioase, dar lemnul de culoare închisă o făcea să pară greoaie, iar locurile neocupate de lemn erau acoperite cu un tapet anost, ca la un hotel de clasă medie. Mobila era alcătuită dintr-o sofa, o canapea mică şi două fotolii tapiţate în velur maro, toate uzate. Erau şi două mese lipite de perete şi nu se vedea niciun televizor. Nici măcar ziare sau reviste. Nici cărţi. Nici telefon. Nu se vedea niciun pulover vechi, lăsat la întâmplare pe un braţ de fotoliu,

niciun pahar de bere uscat, nicio scrumieră pe jumătate plină. Absolut nimic personal. Niciun semn real de viaţă, exceptând uzura şi adânciturile permanente din sofa.

Din celălalt capăt al locuinţei, Casey Nice a strigat:

— Reacher?

— Ce e?

— Trebuie neapărat să vezi asta.

Era ceva în glasul ei.

— Ce anume?

— Vino să vezi!

Aşa că m-am dus în direcţia de unde se auzea vocea ei, am intrat într-o cameră şi m-am pomenit faţă în faţă cu mine însumi.

Capitolul 11

Era o fotografie, evident. O poză alb-negru a chipului meu. Dar fusese mărită la dimensiuni reale. Probabil la un fotocopiator. Umplea aproape complet o foaie de hârtie de format *letter,* prinsă în pioneze pe perete. La un metru nouăzeci şi cinci de podea. Sub ea fuseseră prinse de perete mai multe foi de hârtie, ca nişte plăci de faianţă, suprapunându-se pe alocuri, conturând gâtul, umerii, torsul, braţele, picioarele. Pe acele foi de hârtie, restul corpului meu fusese desenat de mână, cu un marker negru permanent, ca să se asorteze cu tonurile negricioase imprimate de fotocopiator feţei mele. Un om în mărime reală, exact în faţa mea, stând nemişcat, cu capul sus, cu degetele mari îndreptate în faţă, bine înfipt în pantofii desenaţi până la ultimul detaliu, cu tot cu şireturi.

Una peste alta, era o imagine reuşită. N-ar fi păcălit-o pe maică-mea, dar nici prea departe nu era.

Avea un cuţit în piept. În dreptul inimii. Un cuţit mare de bucătărie, lung de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, dintre care şapte erau îngropaţi în peretele din lemn.

— Mai sunt şi altele, a spus Casey Nice.

Stătea într-un alcov, probabil destinat unui pat. M-am apropiat şi am găsit peretele din spate acoperit cu foi de hârtie. Toate erau legate de mine. Sus de tot se afla aceeaşi fotografie, în mărime reală. Dedesubt, locul de provenienţă. Şi anume pagina biografică din dosarul meu personal din cadrul armatei, cu poza micşorată lipită în colţul din dreapta sus, şi ea fotocopiată foarte clar. Mai jos de pagina biografică erau alte zeci de pagini, toate fotocopiate, toate prinse în pioneze, una lângă alta,

aranjate într-o anumită ordine.

Alese într-un anumit mod.

Erau eşecurile mele. În majoritate, erau rapoarte postacţiune, în care recunoşteam indiciile ratate, conexiunile neremarcate şi riscurile greşit asumate. Treizeci de pagini erau legate de Dominique Kohl.

Eşecurile mele.

— Cine era Dominique? a întrebat Casey Nice.

— A lucrat pentru mine. Am trimis-o să aresteze pe cineva. A fost capturată, mutilată şi ucisă. Ar fi trebuit să mă duc eu acolo.

— Îmi pare rău.

— Şi mie.

A studiat paginile preţ de un minut şi a spus:

— N-aveai de unde să ştii.

— Avea exact vârsta ta, am spus.

— Mă tem că mai sunt şi altele, m-a anunţat ea.

M-a dus în altă încăpere, unde pe o masă am văzut ceva ce părea a fi un suport artizanal, bun pentru prins ţinte din hârtie, bun să-l pui pe o platformă din piatră, la 1.300 de metri de puşcă. O iniţiativă admirabilă, doar că ţintele din hârtie erau fotografia mea. Aceleaşi copii, în mărime reală. Erau două teancuri. Unele folosite, altele, nu. Exemplarele nefolosite erau la fel cu ceea ce văzusem. Chipul meu, fotocopiat, până la marginile foii de hârtie. Exemplarele folosite erau şi mai puţin drăguţe. Multe dintre ele erau mai mult sau mai puţin complet distruse fie de impactul nimicitor al gloanţelor de calibru 50, fie de fragmentele de rocă ricoşate din stâncile aflate în spate, fie din ambele cauze. Dar unele rezistaseră mai bine. Una era aproape neatinsă, exceptând o gaură de un centimetru bine conturată, imediat sub pometul meu drept. O alta avea o gaură în colţul drept al gurii.

De la 1.300 de metri. La stânga şi puţin prea jos; dar o ispravă meritorie.

Devenise mai bun.

Dintre foile aflate mai jos în teanc, la fel, multe erau complet distruse, dar cele tefere erau al naibii de bune, inclusiv trei cu gaura drept între ochi, una un pic mai la stânga, alta un pic mai la dreapta, iar ultima chiar în centru.

De la o mie trei sute de metri.

Mai bine de un kilometru şi un sfert.

— Cât de veche e poza? a întrebat Casey Nice.

— Se poate să fi trecut douăzeci de ani, am zis.

— Deci e posibil să fi obţinut dosarul înainte să intre la puşcărie.

Am clătinat din cap.

— Unele dintre lucrurile alea nasoale s-au întâmplat după ce a plecat. A pus mâna pe dosar când a ieşit.

— Pare de-a dreptul furios pe tine.

— Aşa crezi?

— E la Londra.

— Poate că nu, am spus. De ce-ar fi? Dacă e atât de supărat pe mine, de ce să plece în străinătate?

— Dintr-o mulţime de motive. Mai întâi, banii, pentru că treaba i-ar aduce bani serioşi, crede-mă. Dar al doilea motiv ar fi că nu poate da de tine. Eşti greu de depistat. Ar putea să te caute o veşnicie. N-are atâta timp la dispoziţie.

— Posibil. Dar chiar acum nu are nevoie să mă găsească. Am venit la uşa lui. Şi sunt trei şanse din patru să fie aici.

— Ne-ar fi putut omorî de zece ori până acum. Dar n-a făcut-o pentru că nu-i aici.

— A fost vreodată? Unde-i sunt lucrurile?

— Cred că n-are lucruri. Poate o pătură şi-un rucsac. O existenţă de călugăr, sau cum s-or numi oamenii care meditează. Şi-a făcut bagajul şi l-a luat cu el la Paris. Şi apoi la Londra.

Cumva, părea logic. Am încuviinţat din cap. Kott nu

avusese nimic timp de cincisprezece ani. Poate că s-a obişnuit aşa. M-am uitat îndelung şi atent la ţinta găurită fix între ochi şi am spus:

— Să mergem.

Pe drumul de întoarcere la camioneta roşie, m-am simţit mai bine decât aş fi crezut. Datorită copacilor. În pădure, e imposibil din punct de vedere geometric să nimereşti o ţintă aflată la mare distanţă. Întotdeauna se găseşte câte un copac care să se interpună sau să devieze glonţul incontrolabil. Era îndeajuns de sigur.

Lăţimea drumului nu permitea întoarcerea camionetei şi nu doream să mergem în marşarier până jos, aşa că am mers până la casă, unde am întors pe peticul de pietriş şi am făcut cale întoarsă. N-am văzut nimic şi pe nimeni pe drumul pietruit, iar şoseaua cu două benzi era liberă. I-am spus dispozitivului de navigaţie să ne ducă înapoi la aeroport, lucru pe care l-a şi făcut, ascultător. Aceiaşi 80 de kilometri, în sens invers.

— Îmi cer scuze, am spus.

— Pentru ce? a întrebat fata.

— Am făcut o eroare de încadrare. Am crezut că eşti o angajată a Departamentului de Stat împrumutată CIA-ului pentru expunere şi experienţă. Şi, prin urmare, uşor depăşită de situaţie. Dar este invers, nu? Eşti un agent CIA împrumutat Departamentului de Stat. Pentru expunere şi experienţă. În materie de paşapoarte, vize şi tot felul de formulare. Prin urmare, nu eşti deloc depăşită de situaţie.

— Ce m-a dat de gol?

— Cam două lucruri. Semnalul de infanterie, pe care l-ai recunoscut imediat.

— Am petrecut mult timp la Fort Benning, a recunoscut ea.

— Şi ai avut o atitudine foarte profesională.

— Nu ţi-a spus Shoemaker că sunt mai dură decât par?

— Am crezut că încerca să justifice un risc nebunesc.

— Şi, apropo, Departamentul de Stat face mult mai multe decât paşapoarte şi vize. Printre altele, supraveghează operaţiuni de tipul ăsta.

— Cum? Operaţiunea asta înseamnă O'Day şi alţi doi oameni de la CIA. Tu şi Scarangello. Departamentul de Stat nu e implicat.

— Eu sunt de la Departamentul de Stat. Cum ai zis şi tu. Temporar. Şi teoretic.

— Şi să-nţeleg că-l ţii la curent pe şeful tău temporar şi teoretic?

— Nu în toate privinţele.

— De ce?

— Pentru că treaba asta e prea importantă pentru Departamentul de Stat. Dacă e vorba de britanic, de rus sau de israelian, atunci sigur că îi vom lăsa pe cei de la Departamentul de Stat să se împăuneze cu victoria; dar până nu ştim asta cu certitudine, rămâne un proiect foarte atent supravegheat.

— Aşa i se spune acum?

— „Top secret" a fost deja atribuit.

— E o ştire-bombă. Cât de secretă poate fi?

— Mâine, ştirea va fi deja fumată. Francezii vor face o arestare. Asta ar trebui să calmeze spiritele.

— Pe cine-or să aresteze?

— Pe vreun fraier. Nu contează. Găsesc ei pe cineva dispus să joace rolul de terorist descreierat timp de trei săptămâni, în schimbul unor favoruri în alt domeniu. Îmi închipui că se ocupă chiar acum de distribuirea rolului. Ceea ce ne va oferi spaţiu şi timp de lucru.

— E o distanţă de 1.300 de metri, am spus. Asta contează, nu cine trage. Au nevoie de un perimetru. Să zicem, de cel puţin un kilometru şi jumătate.

— Sau ar putea să se ascundă în nişte gropi în pământ. Mai devreme sau mai târziu, s-ar putea să fie nevoiţi să-l facă. Dar până atunci preferăm să nu stăm cu mâinile-n

sân. Trebuie să-l avem pe John Kott în custodie. Cu siguranţă, nu vrem să fim singurii care nu-şi prind compatriotul.

— Ce fac ceilalţi?

— Ai auzit ce-a spus O'Day de dimineaţă. Au nume, fotografii şi istorice.

— Atât?

— Au ceea ce au. Până acum, şansele sunt egale pentru toată lumea.

Ne-am continuat drumul şi în cele din urmă am returnat camioneta şi-am mers până la o poartă din sârmă tăiată într-un gard de sârmă. Apoi ne-a luat un vehicul de golf şi ne-a dus până la avion. Două ore mai târziu, eram înapoi la Pope, unde am aflat că şansele nu mai erau egale pentru toţi.

Capitolul 12

Şansele nu mai erau egale pentru că israelienii îşi găsiseră omul. Domnul Rozan fusese localizat. Plecat în vacanţă, la Marea Roşie. Cei care-l supravegheau îi rataseră plecarea. Dar se întorsese acasă. Îi reconstituiseră deplasările şi o mulţime de barmani şi de angajaţi de prin restaurante îi confirmaseră varianta. Avea alibiuri solide. Nu fusese la Paris, deci nu putea fi el lunetistul. A fost tăiat de pe listă.

— Sarcina noastră devine şi mai urgentă, a spus O'Day.

Acestuia îi plăceau şi şedinţele de după-amiază. Ne aflam cu toţii în aceeaşi cameră de la etaj, cu mesele unite: O'Day, Shoemaker şi Scarangello, toţi la locurile lor. Ultimii sosiţi eram eu şi Casey Nice. În urechi încă ne vuiau motoarele cu reacţie. Le-am spus ce găsiserăm în Arkansas şi le-am dat eşantioanele de praf şi pilitură de fier nu în flaconul de medicamente, ci într-o punguţă specială pentru probe. Shoemaker era dezamăgit că nu găsiserăm pe nimeni supraveghind locul, aşa, pentru orice eventualitate. Ar fi vrut ca manevra cu momeala să dea roade. Apoi O'Day a spus că obsesia lui Kott pentru mine era explicabilă.

— Aş vrea să ştiu cum a ajuns să aibă dosarul meu, am spus.

— Un prieten din administraţie, probabil, a spus O'Day. E un dosar obişnuit, dintr-o arhivă oarecare din Missouri.

— N-are prieteni în administraţie. N-avea prieteni nici măcar în unitatea lui. Niciunul n-ar fi minţit pentru el.

— Atunci, a cumpărat dosarul.

— Cu ce? Tocmai ieşise de la Leavenworth. După aia, s-a dus în curtea din spatele casei şi a tras cam o mie de

gloanţe de calibru cincizeci, care pot ajunge şi la cinci dolari bucata. Chiar şi în Arkansas. De unde a avut atâţia bani?

— O să cercetăm.

— Cum? Nu sunteţi dotaţi pentru aşa ceva. Destul cu prostiile despre securitatea naţională. Asta e de-acum o anchetă a poliţiei. A avut la dispoziţie un poligon de antrenament lung de 1.300 de metri şi o misiune plătită, de exact 1.300 de metri. Să fie o coincidenţă? Sau balconul ăla din Paris a fost ales cu mult timp în urmă? S-a antrenat anume pentru el? În cazul ăsta, ar putea fi vorba de o conspiraţie veche de aproape un an. Avem nevoie de informaţii. De exemplu, pentru început, al cui e apartamentul din Paris?

— Te oferi să fii poliţistul nostru?

— Parcă eram momeala.

— Poţi să fii şi una, şi alta.

— Niciodată să nu te oferi voluntar pentru nimic. E regula de bază a soldatului.

— Poate c-ar trebui. N-o să mai dormi liniştit după ce-ai văzut ce-ai văzut.

— Poate că pe lumea asta or mai fi vreo zece oameni care încă mai sunt supăraţi rău pe mine. De ce-ar trebui să-mi pese? Niciunul dintre ei n-o să mă găsească vreodată.

— Noi te-am găsit pe tine.

— Aia e altceva. Crezi c-aş răspunde la un anunţ din partea lui Kott?

— L-ai lăsa în libertate?

Socratic.

— Nu sunt ofiţerul lui de eliberare condiţionată.

— Reacher, a spus O’Day, ai o condiţie fizică foarte bună pentru vârsta ta. Fără îndoială că stilul de viaţă pe care l-ai ales îţi oferă multe prilejuri pentru efort fizic. Presupun că e vorba mai ales de mersul pe jos. Din câte-am auzit, e cea mai bună formă de mişcare. Dar eu

bănuiesc că nu o consideri o corvoadă. Face parte din farmecul vieţii, nu-i aşa? Drumuri întinse, zile-nsorite, orizonturi îndepărtate. Sau oraşul, cu gălăgia şi luminile sale, cu agitaţia şi forfota permanente şi câte-un spectacol cu bizarerii oriunde ai întoarce privirea. Îţi place să te plimbi, să te bucuri de libertate.

— Unde baţi? am întrebat.

— Păi, lucrurile stau altfel când ştii că te pândeşte un lunetist.

Joan Scarangello s-a uitat drept la mine, parcă provocându-mă să-mi exprim dezacordul. O'Day a continuat:

— Mai ales când e vorba de un lunetist atât de dus cu pluta, încât practică yoga timp de cincisprezece ani şi apoi face un desen mare pe peretele dormitorului.

N-am spus nimic.

— Ce fel de anchetă poliţistă ai face? a vrut să ştie O'Day.

— Şi-a lăsat camionul acasă. Prin urmare, a fost luat cu maşina. Nu de un serviciu de transport, pentru că n-are telefon şi nici semnal nu există acolo. Treaba a fost aranjată dinainte. E limpede că totul a fost aranjat dinainte, ceea ce înseamnă că pe aleea aia au circulat diverşi indivizi, luni de zile. Cineva trebuie să fi văzut ceva.

— Vecinul n-a văzut.

— Aşa spune acum. Pentru c-a fost mituit. Şi pregătit.

— Crezi?

Am încuviinţat din cap.

— A trebuit să admită că-l cunoaşte pe vecin. În Arkansas, ar fi prea ciudat să nu-ţi cunoşti vecinii. Dar i s-a spus să-şi ţină pliscul în legătură cu sosirile şi plecările. Cum l-am întrebat dacă a văzut străini prin preajmă, a schimbat subiectul. A insultat Corpul de Marină şi a început să-i facă ochi dulci domnişoarei Nice.

O'Day s-a întors spre Casey Nice şi a spus:

— Aşa s-a întâmplat?

— M-am descurcat, a replicat ea.

— Ce-a spus despre puşcaşii marini?

— Că-s nişte fanfaroni care vânează gloria cu orice preţ.

— A făcut parte din Marina Militară americană?

— Nu, din Forţele Aeriene.

O'Day a încuviinţat înţelept din cap şi s-a întors către mine, spunând:

— Concluzia?

— Vecinul avea un sac plin cu bani în şifonier.

— Nu le putem descoperi sursa.

— Poate că da, poate că nu. Dar el ştie de la cine i-a primit. Şi alţi bani, din aceeaşi sursă, sunt în registrul de vânzări al unui dealer de muniţie, care îşi va aminti că a vândut o mie de gloanţe de calibru cincizeci. Asta-i o comandă mare.

— Poate că s-a dus la mai mulţi dealeri.

— Exact. Şi, ca să se risipească urmele, poate că a pus mai mulţi inşi diferiţi să cumpere. Şi cu cât mai mulţi intermediari a folosit, cu atât mai numeroase sunt zborurile spre şi dinspre Little Rock şi Texarkana, cu atât mai multe maşini închiriate, cu atât mai multă benzină cumpărată la benzinăriile locale – şi, poate, amenzi de parcare –, amenzi pentru depăşirea vitezei şi filmări efectuate de maşinile poliţiei, mai multe mese luate în restaurantele locale şi mai multe nopţi petrecute în motelurile din zonă. Toate aceste lucruri trebuie verificate. Precum şi ce anume ştie vecinul.

O'Day a dat să spună ceva, deschizând şi închizând gura ca şi cum ar fi făcut repetiţie pentru răspunsuri diferite, dar în final n-a spus decât:

— OK.

— Nu pot să fac eu lucrurile astea. N-am niciun statut. Nimeni n-ar sta de vorbă cu mine.

— O va face FBI-ul.

— Am crezut că treaba asta e strict secretă. Sau atent supravegheată.

— Dezbină şi cucereşte, a spus O'Day. Toţi or să capete câte o porţie micuţă. Cu condiţia ca nimeni să n-aibă destul ca să poată vedea ansamblul.

— Atunci, aş recomanda să-nceapă treaba de ieri.

— Mai devreme de mâine n-avem cum.

Şi-a notat ceva pe o foaie de hârtie şi a continuat:

— Ruşii nu fac niciun progres. Tovarăşul Datsev a dispărut cu desăvârşire. Britanicii cred că omul lor, Carson, călătoreşte cu un paşaport obţinut de curând, pe căi ilegale. Aşa încât caută oameni cu paşapoarte noi-nouţe care s-au deplasat la Paris în intervalul orar relevant. Trenuri, avioane, automobile şi ambarcaţiuni. Au aproape o mie de nume.

— Unde-a fost văzut ultima oară Carson?

— La el acasă, acum o lună. Cei de la Divizia Specială au trecut pe-acolo, într-o deplasare de rutină.

— Şi Datsev?

— La fel, în Moscova. Cam cu o lună în urmă. Diferenţa e că niciunul dintre ei nu şi-a dovedit măiestria de la o distanţă de o mie trei sute de metri. Am sentimentul neplăcut că e vorba de omul nostru.

— Carson sau Datsev e posibil să se fi antrenat în străinătate. N-ar avea nevoie de un timp la fel de lung precum Kott. El a avut de recuperat. Poate că s-au întâlnit cu toţii undeva. Poate că a avut loc o probă înainte de probă. Poate că a fost o competiţie cu trei concurenţi, câştigătorul primind misiunea.

— O mulţime de „poate", a remarcat O'Day.

— Avem fotografii?

O'Day a deschis un dosar roşu, de unde a scos patru fotografii portret, toate color. A luat una din teanc şi a lăsat-o pe masă. Un bărbat cu părul creţ, bronzat şi cu un zâmbet deschis. Probabil că era Rozan, evreul, care nici nu se mai afla pe lista suspecţilor. O'Day a împins către

mine celelalte trei poze. Prima era a unui tip ras în cap, cu o faţă la fel de inexpresivă ca o scândură şi ochi negri, înclinaţi uşor spre colţurile exterioare. Ceva sânge mongol, pesemne.

— Fiodor Datsev, a spus O'Day. Cincizeci şi doi de ani. Născut în Siberia.

A urmat un tip care, la origine, era posibil să fi avut tenul palid, dar soarele şi vântul îi bronzaseră şi îi ridaseră faţa. Părul castaniu, tuns scurt, o privire atentă, un nas turtit şi un zâmbet schiţat care putea fi ori ironic, ori ameninţător, în funcţie de cum alegeai să-l interpretezi.

— William Carson, a spus O'Day. Născut la Londra. Patruzeci şi opt de ani.

Ultimul era Kott. Pe unii oameni, vârsta îi face mai corpolenţi, umflaţi şi pufoşi, ca în cazul lui Shoemaker, de exemplu; dar Kott devenise mai pipernicit, mai vânos, numai muşchi şi tendoane. Pometii lui ceheşti erau proeminenţi, iar gura – o tăietură subţire. Doar ochii i se măriseră şi mă priveau înflăcăraţi din poză.

— Asta e poza de la ieşirea din închisoare, a precizat O'Day. Cea mai recentă pe care o avem.

Un trio dezgustător. Am strâns pozele într-un teanc şi i le-am înapoiat, spunând:

— S-au apucat britanicii să sape şanţul ăla?

— N-au de gând să securizeze un perimetru. Ştii cât de dens populată e Marea Britanie. Ar fi ca şi cum ai vrea să evacuezi Manhattanul. N-are cum să se-ntâmple aşa ceva.

— Deci ce urmează?

— Te duci la Paris, mi-a răspuns O'Day.

— Când?

— Acum.

— Ca momeală sau ca poliţai?

— Şi una, şi alta. Dar cel mai mult ne trebuie o pereche de ochi care să privească atent locul crimei, în

caz că ne-a scăpat ceva.

— De ce mi-ar arăta ăia ceva? Sunt un nimeni.

— Numele tău îţi va asigura accesul oriunde. Am sunat în avans. Orice mi-ar fi arătat mie, îţi vor arăta şi ţie. Atât de mare e puterea lui O'Day. Mai ales acum.

N-am spus nimic.

— Vorbeşti franceza? m-a întrebat Shoemaker.

— Da.

— Şi engleza.

— Puţin.

— Rusa?

— De ce?

— Britanicii şi ruşii îşi trimit şi ei oamenii lor. Trebuie să vă întâlniţi. Vezi ce poţi să obţii de la ei, dar nu le spune nimic.

— Poate că au primit aceleaşi ordine.

— Avem nevoie să fie şi CIA-ul prezent, a spus O'Day, iar Casey Nice s-a aplecat puţin în faţă.

— Merg eu, a intervenit Joan Scarangello.

Capitolul 13

Ne-au dat acelaşi avion, dar cu un alt echipaj. Doi inşi noi în carlingă şi un nou însoţitor de zbor, de data asta o femeie. Toţi erau îmbrăcaţi în uniforma Forţelor Aeriene. M-am urcat la bord proaspăt ieşit din duş, în hainele noi cumpărate în Arkansas, iar Scarangello m-a urmat după cinci minute, şi ea ieşită din duş, în alt deux-pièces negru. Trăgea după ea un geamantan pe rotile şi o geantă de mână. Urma să zburăm toată noaptea, şapte ore în aer plus şase fusuri orare, cu sosirea la nouă dimineaţa, ora Franţei. Fotoliul pe care mă aşezam de obicei fusese întins şi lipit de fotoliul de vizavi, ca să alcătuiască o canapea. Acelaşi lucru se întâmplase şi cu perechea de fotolii din cealaltă parte a cabinei. Erau acolo perne, cearşafuri şi pături. Două paturi lungi şi subţiri, separate de un culoar îngust. Pentru mine, era cât se poate de în regulă. Scarangello nu era la fel de sigură. Era o femeie de o anumită vârstă şi dintr-o anumită categorie. Cred că ar fi apreciat ceva mai multă intimitate.

Dar mai întâi a trebuit să şedem pe scaune obişnuite, la o masă, pentru decolare. Pe urmă am rămas acolo, după ce însoţitoarea de zbor ne-a spus că urma să ne aducă ceva de mâncare. Ceva care nu se potrivea cu decorul. Nu era echivalentul culinar al tapiţeriei brun-aurii şi al furnirului din lemn de nuc. Nu erau nici măcar produse ale armatei sau ale Forţelor Aeriene. Erau nişte hamburgeri în cutii din carton, reîncălziţi la cuptorul cu microunde de la bord, neidentificabile după nicio marcă; probabil fuseseră cumpărate de la vreun chioşc de lângă poarta principală a bazei Pope. Poate învecinată cu Dunkin’ Donuts.

L-am mâncat pe al meu şi jumătate din porţia lui Scarangello, după ce l-a lăsat pe masă. Apoi a început să se gândească la cum să se bage în pat fără să se simtă stingherită. Am văzut-o privind de jur-împrejur, verificând unghiurile, uitându-se la lumini, socotind cam pe unde m-aş afla şi ce aş putea să văd.

— Mă duc eu primul, am spus.

La baie se ajungea trecând prin bucătărie, tocmai în spate, înaintea suportului pentru bagaje, unde-i aşezaseră geamantanul. Am folosit toaleta şi m-am spălat pe dinţi, după care m-am întors în zona pentru dormit, alegând patul de la tribord. M-am descălţat, mi-am scos ciorapii – pentru că dorm mai bine fără – şi m-am întins peste pătură, întorcându-mă pe o parte, cu faţa la perete.

Scarangello a înţeles apropoul. A plecat, judecând după fâşâitul rigid scos de frecarea dintre lână şi nailon, iar ceva mai târziu am auzit-o întorcându-se cu paşi mai estompaţi – probabil că purta şosete de bumbac – întinzându-se în pat şi aranjându-şi cearşafurile. A scos un mic sunet, o combinaţie între un murmur somnoros şi o tuse, pe care l-am interpretat drept un anunţ de genul: „OK, m-am aşezat acum”, aşa că m-am întors pe spate şi m-am uitat în sus, la tavan.

— Mereu dormi aşa, neînvelit?

— Când e cald, am spus.

— Întotdeauna dormi îmbrăcat?

— N-am de ales, într-o situaţie ca asta.

— Pentru că n-ai pijama. N-ai casă, n-ai bagaj, n-ai bunuri. Am fost informaţi în ceea ce te priveşte.

— Şi Casey Nice mi-a spus asta.

M-am întors puţin spre perete, ajustându-mi poziţia ca să stau mai comod, şi ceva m-a înţepat în şold. Un obiect din buzunar. Nu era periuţa de dinţi, care se afla în celălalt buzunar. M-am ridicat să văd ce era.

Flaconul de medicamente. L-am luat în palmă şi m-am

uitat la etichetă în lumina slabă, din pură curiozitate. Cred că mă aşteptam să fie un medicament contra alergiilor, folosit probabil în anticiparea polenului de primăvară din pădurile din Arkansas, sau vreun analgezic luat după vreo lucrare dentară sau o întindere a vreunui muşchi. Dar pe etichetă scria „Zoloft” despre care eram sigur că nu-i nici pentru alergii, nici pentru dureri. Eram aproape sigur că Zoloftul se foloseşte împotriva stresului. Sau împotriva anxietăţii. Sau pentru depresie ori atacuri de panică, sau pentru tulburări de stres posttraumatic sau tulburare obsesiv-compulsivă. Un medicament puternic, eliberat doar cu reţetă.

Dar nu era reţeta lui Casey Nice. Numele de pe etichetă nu era al ei. Era un nume de bărbat: Antonio Luna.

— Ce părere ai despre domnişoara Nice? m-a întrebat Scarangello.

Am pus flaconul la loc în buzunar.

— Drăguţă după nume, drăguţă din fire.

— Prea drăguţă?

— Eşti îngrijorată din pricina asta?

— Posibil.

— S-a descurcat bine în Arkansas. Vecinul n-a intimidat-o.

— Cum s-ar fi descurcat dacă n-ai fi fost acolo?

— Probabil că la fel. După o dinamică diferită, dar cu acelaşi rezultat.

— Asta-i bine de ştiut.

— E cumva protejata ta?

— N-am întâlnit-o niciodată. Şi n-aş fi ales-o neapărat pe ea. Dar n-am avut pe altcineva la Departamentul de Stat, aşa că am acceptat-o.

— Aceşti lideri ai lumii riscă să fie împuşcaţi tot timpul. Este preţul plătit pentru ocupaţia lor. Iar acum metodele de protecţie sunt mai bune ca oricând. Nu prea-nţeleg de ce atâta panică.

— Am fost informaţi că eşti un matematician competent.

— Atunci, informarea a fost incorectă. N-am depăşit stadiul aritmeticii de liceu.

— Aria unui cerc cu raza de 1.300 de metri?

Am zâmbit în întuneric. Pi de înmulţit cu raza ridicată la pătrat.

— Puţin peste patru kilometri pătraţi.

— Densitatea medie a populaţiei din principalele oraşe occidentale?

Asta nu era nici matematică, nici aritmetică, ci cultură generală. Am spus:

— 25 000 de locuitori pe un kilometru pătrat?

— Ai rămas în urmă cu informaţia. Acum numărul corect e puţin peste 30 000. Anumite zone din Londra şi din Paris se apropie deja de 45 000. În medie, ar trebui să securizeze 10 000 de acoperişuri şi ferestre şi cam 100 000 de oameni. E imposibil. Un lunetist talentat e coşmarul lor cel mai urât.

— Noroc cu sticla rezistentă la gloanţe.

Scarangello încuviinţă din cap, în întuneric. Am auzit-o mişcându-şi capul pe pernă.

— Protejează flancurile, dar nu şi faţa sau spatele. Iar politicienilor nu le place. Îi face să pară speriaţi. Aşa şi sunt, dar nu vor ca populaţia să ştie asta.

Lucrurile stau altfel când ştii că te păndeşte un lunetist

— A ştiut cineva cu certitudine că sticla aia va rezista? am întrebat.

— Producătorul aşa a zis. Unii experţi au fost mai sceptici.

De data asta, eu am dat din cap aprobator, în întuneric. Şi eu aş fi fost sceptic. Gloanţele de calibru 50 sunt foarte puternice. Au fost concepute pentru mitraliera Browning, care poate doborî copaci. I-am urat:

— Somn uşor.

— Slabe speranţe, mi-a răspuns Scarangello.

Am aterizat în lumina strălucitoare a soarelui de primăvară, pe Le Bourget, despre care însoţitoarea ne-a spus că e cel mai aglomerat aeroport privat din Europa. Avionul a rulat pe pistă către două maşini negre, parcate deoparte. Marca Citroën, am bănuit. Nu chiar nişte limuzine, dar lungi, joase şi lucitoare. Cinci bărbaţi aşteptau în picioare lângă ele, cam aduşi de spate din cauza vântului puternic şi strâmbându-se din pricina zgomotului. Doi dintre ei erau, evident, şoferii; alţi doi erau jandarmi în uniformă, iar ultimul era un domn cu părul argintiu, îmbrăcat într-un costum elegant. Avionul se opri şi, după un minut, motoarele se opriră şi ele, iar cei cinci indivizi se îndreptară de spate şi ieşiră în întâmpinarea noastră. Însoţitoarea de zbor deschidea uşa în vreme ce Scarangello se ridică şi-mi întinse un telefon celular.

— Mă suni dacă ai nevoie de mine, a spus ea.

— La ce număr? am întrebat.

— E trecut în agendă.

— Dar mergem în locuri diferite?

— Bineînţeles! a spus ea. Tu te duci să vezi locul crimei, iar eu merg la DGSE.

Am dat din cap aprobativ. Direction Générale de la Sécurité Extérieure. Versiunea franţuzească a CIA-ului. Una peste alta, nici mai bună, nici mai rea. O organizaţie competentă. Probabil o vizită de curtoazie din partea lui Scarangello şi, totodată, un posibil schimb de informaţii la nivel înalt. Sau, poate, fără schimb de informaţii.

— În plus, sunt şi momeală, am spus.

— Doar întâmplător.

— Casey Nice a venit cu mine în Arkansas.

— La doi metri distanţă.

Am aprobat iar din cap şi am zis:

— Iar asta-i mai greu când stai în uşa unui apartament.

— Oricare din ei e lunetistul, omul e la Londra, a spus

Scarangello.

Uşa avionului s-a deschis şi aerul dimineţii a pătruns răcoros şi proaspăt, cu o uşoară aromă de kerosen. Însoţitoarea s-a dat la o parte din drum, iar Scarangello a ieşit prima, oprindu-se puţin pe treapta de sus, păstrând permanent atitudinea unui demnitar în vizită. Apoi am coborât treptele şi eu, după ea. Tipul cu părul argintiu a salutat-o. Era evident că cei doi se cunoşteau. Poate că era omologul ei. Poate că mai lucraseră împreună. Au urcat amândoi în primul Citroën şi maşina a luat-o din loc.

Apoi cei doi jandarmi au păşit în faţa mea şi au aşteptat, politicoşi şi fără să se grăbească. Mi-am scos din buzunar noul paşaport şi li l-am înmânat. Unul dintre ei l-a deschis şi amândoi s-au uitat la numele tipărit, la fotografie, la faţa mea, şi apoi tipul mi l-a înapoiat ţinând paşaportul cu ambele mâini, ca într-un ceremonial. Niciunul dintre ei nu s-a înclinat şi nici n-a pocnit din călcâie, dar un observator cu ochi neantrenaţi ar fi jurat că ambii au făcut-o. Atât de mare era puterea lui O'Day.

Al doilea şofer mi-a ţinut portiera deschisă şi am urcat în spatele celui de-al doilea Citroën. Maşina a pornit din loc, trecând de poarta din plasă neagră, a depăşit clădirea terminalului şi a ieşit pe şosea.

Le Bourget este mai aproape de centrul oraşului, dar enormul aeroport civil Charles de Gaulle este situat mai departe, pe aceeaşi şosea, la nord-est de oraş, aşa încât se circula greu. Un şir neîntrerupt de maşini şi taxiuri se deplasau cu viteza melcului spre oraş. Majoritatea şoferilor de taxi păreau să fie vietnamezi, mulţi dintre ei femei; unii dintre ei aveau câte-un singur pasager în spate, alţii aveau grupuri de curând reunite la aeroport. Deasupra drumului erau panouri electronice de semnalizare care avertizau asupra congestiilor rutiere şi îi sfătuiau pe şoferi: *attention aux vents en rafales,* care

însemna să fie atenţi la nu ştiu ce fel de vânt, dar nu-mi mai aminteam cum se traduce *rafales.* Pe urmă am observat cum maşinile se leagănă brusc pe şosea şi steagurile de pe clădiri flutură dintr-odată, şi mi-am adus aminte că *rafales* înseamnă „rafale”.

— Domnule, aveţi tot ce vă trebuie? m-a întrebat şoferul.

Într-un sens existenţial, era o întrebare foarte importantă, însă, neavând nicio necesitate imediată, am dat din cap şi am păstrat tăcerea. De fapt, îmi era foame şi băusem prea puţină cafea, însă m-am gândit că lucrurile astea se vor rezolva de la sine, în scurt timp. M-am mai gândit că zborurile de dimineaţă dinspre Londra vor ajunge la Paris la puţin timp după mine, iar cursele de dimineaţă dinspre Moscova, şi mai târziu. În plus, poliţiştii din Paris n-ar fi fost dispuşi să programeze trei reprezentaţii de circ separate la locul crimei, aşa încât urma să ne ducem acolo toţi trei. Prin urmare, aveam şanse să mănânc un mic dejun acceptabil până la sosirea agenţilor britanic şi rus. Fără îndoială, urma să fiu dus la un hotel potrivit pentru bugetul departamentului de poliţie, iar în apropiere aveau să fie câteva cafenele, toate plăcute. După părerea mea, Parisul e un oraş plăcut. Aşteptam cu nerăbdare să văd cum va decurge ziua care abia începuse.

N-a trebuit să aştept mult.

Capitolul 14

Am traversat Périphérique, versiunea pariziană a şoselei de centură din Washington, locul unde harababura de tip Eurotrash din exterior se schimbă în vastul muzeu viu din interior, unde nu vedeai decât străzi străjuite de arbori aliniaţi, clădiri grandioase bine conservate şi garduri şi porţi din fier forjat ornamental. Am ajuns pe Rue de Flandre şi mai departe, ţintind către spaţiul dintre Gare du Nord şi Gare de l'Est. Odată ajuns acolo, şoferul a trecut în modul de funcţionare „complet urban" şi a cotit la stânga şi la dreapta pe nişte străduţe minuscule, până când a oprit la o uşă verde, pe o stradă îngustă numită Rue Monsigny şi care, după o estimare hazardată, se afla cam la jumătatea drumului dintre spatele muzeului Luvru şi partea din faţă a Operei. Lângă uşa verde era o plăcuţă din bronz pe care scria *Pension Pelletier.* O pensiune e un hotel modest, care oferă un pat pentru dormit şi micul dejun. Potrivit pentru bugetul departamentului de poliţie.

— Sunteţi aşteptat, *monsieur***,** mi-a spus şoferul.

I-am mulţumit, am deschis portiera şi am coborât pe trotuar. Soarele lumina slab iar aerul nu era nici cald, nici rece. Maşina a plecat. Am ignorat deocamdată uşa verde şi am mers înapoi pe aleea care dădea în Rue Monsigny. Direct în faţa mea, o altă străduţă venea în unghi îngust, creând un mic triunghi de surplus de trotuare şi, ca toate spaţiile neluate în considerare din Paris, fusese colonizat de o cafenea cu mese şi scaune aranjate afară, sub umbrele. Ca la toate cafenelele din Paris la acea oră a dimineţii, doar o treime din mese erau ocupate de clienţi stând inerţi în spatele ziarelor, al ceştilor de cafea goale şi al farfuriilor presărate cu fulgi de croasanţi. M-am

aşezat la o masă goală şi după un minut a apărut un chelner vârstnic, în cămaşă albă şi papion negru, cu un şorţ alb, lung, iar eu am comandat o cană zdravănă de cafea, ca punct de sprijin, însoţită de un *croque madame* – adică şuncă şi brânză pe o felie de pâine prăjită, cu un ou prăjit deasupra – şi două *pains au chocolat,* care erau nişte croasanţi dreptunghiulari, cu beţişoare de ciocolată amăruie în interior. Misiune grea, dar cineva trebuia s-o ducă la îndeplinire.

La două mese mai încolo, un tip citea ziarul de dimineaţă, lăsând la vedere prima pagină. După titlu, mi-am dat seama că panica legată de tentativa de asasinat se sfârşise, într-adevăr, aşa cum prezisese Casey Nice. *Mâine, ştirea va fi fumată.* Se efectuase o arestare, făptaşul fusese reţinut, chestiunea era rezolvată, aşa că lumea se putea relaxa. Ziarul era prea departe ca să pot citi textul scris cu litere mici, dar eram sigur că articolul aborda un fanatic singuratic, cu un nume nord-african străin, un amator, un trăsnit fără conexiuni. Niciun motiv de îngrijorare. *Asta ar trebui să calmeze spiritele. Ceea ce ne va oferi spaţiu şi timp de lucru.*

Am mâncat şi mi-am băut cafeaua, urmărind cu privirea intrarea în alee. *Vents en rafale* continuau să se facă simţite periodic, făcând umbrela de deasupra mea să fluture cu furie pentru o secundă şi domolindu-se imediat. O mulţime de trecători mergeau pe jos, în drum spre muncă sau ieşind din magazin, ducând baghete de pâine sau plimbând căţeluşi, ori livrând corespondenţă şi pachete. Chelnerul a luat farfuriile şi mi-a mai adus cafea. În cele din urmă, un Citroën negru, asemănător cu cel ce mă adusese acolo, a intrat pe alee şi s-a oprit la uşa verde. Pasagerul de pe bancheta din spate, după ce a fost înştiinţat că este aşteptat, a coborât din maşină şi s-a oprit pe trotuar. Era un tip de vârstă mijlocie, cam la cincizeci de ani, proaspăt bărbierit şi cu părul grizonant tuns scurt şi pieptănat cu atenţie, purtând un trend

Burberry cafeniu, fular tricotat şi pantaloni din stofă gri, de calitate – probabil o componentă a unui costum luat de la Savile Row. Avea pantofi englezeşti, de culoarea castanelor, lustruiţi oglindă.

Mi-am zis că nu putea fi decât rusul. Niciun agent britanic adevărat nu s-ar fi îmbrăcat aşa, decât dacă ar fi dat probă pentru un film din seria James Bond. Iar noua Moscovă avea o mulţime de magazine de confecţii. Niciodată n-a fost mai bine pentru aparatciki. Maşina cu care sosise a ieşit cu spatele de pe alee şi şi-a văzut de drum. Individul s-a uitat o clipă la uşa verde şi apoi, la fel ca mine, s-a întors şi s-a îndreptat spre cafenea, cercetându-i cu privirea pe clienţi, din mers; ochii i se mişcau în stânga şi în dreapta, oprindu-se doar o fracţiune de secundă asupra fiecărei persoane înainte de a trece la următoarea. O evaluare improvizată, dar evident exactă, pentru că a venit direct la mine şi m-a întrebat în engleză:

— Sunteţi americanul?

Am încuviinţat din cap şi am spus:

— Mă gândeam că britanicul o s-ajungă înaintea dumneavoastră.

— Eu nu, a zis individul. Pentru că am plecat la miezul nopţii, fir-ar să fie!

Apoi a întins mâna şi a spus:

— Evgheni Henkin. Încântat să vă cunosc, domnule. Îmi puteţi spune Eugene. Asta ar fi traducerea directă. Mai pe scurt, Gene, dacă preferaţi.

— Jack Reacher, i-am spus, strângându-i mâna.

S-a aşezat în stânga mea şi a spus:

— Deci ce părere aveţi de tot rahatul ăsta?

Avea o dicţie bună, cu un accent neutru. Nici britanic pe de-a-ntregul, nici american. Un fel de sonoritate internaţională, bună la toate. Dar vorbea foarte fluent.

— Cred că ori dumneavoastră, ori eu, ori britanicul avem o problemă serioasă.

— Sunteţi de la CIA?

— Militar în retragere, am spus clătinând din cap. L-am arestat cândva pe omul nostru. Sunteţi de la FSB sau de la SVR?

— SVR, a spus el, ceea ce însemna Slujba Vnejnei Razvedki, acesta fiind serviciul lor de spionaj extern.

— Ca DGSE, CIA sau MI6 în Marea Britanie.

— Dar, de fapt, suntem tot KGB. Vin vechi în sticle noi.

— Îl cunoaşteţi pe omul vostru, pe Datsev?

— Se poate spune şi-aşa.

— Cât de bine?

— Am fost agentul lui de legătură.

— A fost în KGB? Mi s-a spus că era în armată. În Armata Roşie şi apoi în Armata Rusă.

— Cred că era, în acte. Poate că asta scria pe statul lui de plată, în rarele ocazii când se întocmea aşa ceva. Dar un om care trage atât de bine? Ar fi primit mai mulţi bani în altă parte.

— Ca să facă ce?

— Să-i împuşte pe cei care vrem să fie împuşcaţi.

— Dar acum, gata?

— Urmăriţi fotbalul european?

— Puţin, am spus.

— Jucătorii cei mai buni primesc ofertele cele mai grase. Azi sunt săraci lipiţi în cine ştie ce sătuc, peste o săptămână sunt milionari la Barcelona, Madrid, Londra sau Manchester.

— Şi Datsev a primit o ofertă din astea?

— Susţinea că are un buzunar plin de oferte. S-a supărat rău pe mine când n-am vrut să plusez. După aia, a dispărut. Iar acum, iată-ne aici.

— Cât de bun e?

— Supranatural.

— Vă plac gloanţele de calibru 50?

— Ce e bun pentru unii, nu e neapărat bun şi pentru alţii. La distanţa aia, cu siguranţă.

N-am spus nimic, iar Henkin a adăugat:

— Dar nu cred că e el.

— De ce?

— N-ar fi acceptat să dea un test. Nu trebuie să demonstreze nimic.

— Atunci, cine credeţi că e?

— Cred că e omul dumneavoastră. Ăla are ceva de demonstrat. A fost în puşcărie cincisprezece ani.

Am auzit un celular sunând şi am aşteptat ca Henkin să caute în buzunar şi să răspundă, dar n-a făcut-o şi mi-am dat seama că era telefonul din buzunarul meu, cel dat de Scarangello. L-am scos şi m-am uitat la ecran. Scria: *Blocat.* Am apăsat butonul verde şi am spus:

— Da?

— Eşti singur? m-a întrebat Scarangello.

— Nu.

— Ne aude cineva?

— Probabil că vreo trei agenţii guvernamentale.

— Nu pe telefoanele astea, a spus. Nu-ţi face griji.

— Cu ce pot să te-ajut?

— Tocmai m-a sunat O’Day. Au sosit rezultatele testelor pe gaz-cromatograf, pentru probele pe care le-ai adus din Arkansas.

— Şi?

— Şi nu sunt aceleaşi gloanţe. Nu sunt antiblindaj. Sunt pentru tir de performanţă. Turnate şi prelucrate pentru precizie ridicată.

— Fabricate în America?

— Din păcate, da.

— Chestiile alea costă şase dolari bucata. O’Day s-a apucat să urmărească traseul banilor?

— FBI-ul se ocupă. Dar în mare chestia asta e bună, nu?

— Putea fi mai rea, am spus şi am încheiat convorbirea.

— Ce e produs în America şi costă şase dolari bucata?

m-a întrebat Henkin.

— Asta sună ca începutul unei glume, am spus.

— Şi care-i poanta?

N-am răspuns. Acelaşi chelner vârstnic a venit la masă şi Henkin a comandat cafea şi buşeuri cu unt şi gem de piersici. A vorbit în franceză, tot fluent, dar fără vreo inflexiune din vreo regiune a lumii. După plecarea chelnerului, Henkin s-a întors spre mine şi a întrebat:

— Şi ce mai face generalul O'Day?

— Îl cunoşti?

— Ştiu despre el. Am învăţat totul despre el. De fapt, l-am studiat. La propriu, în sala de cursuri. A fost un model pentru KGB.

— Nu mă surprinde. E OK. La fel ca întotdeauna.

— Mă bucur că a revenit. Sunt sigur că şi voi vă bucuraţi.

— Dar ce, a plecat vreodată?

Henkin a făcut o mutră ambiguă şi a răspuns:

— Am înţeles că steaua lui e la apus. Perioadele de relativă stabilitate nu sunt bune pentru un vechi combatant ca el. O chestie ca asta le aduce aminte oamenilor că nu trebuie să-ţi pierzi speranţa niciodată.

Apoi un alt Citroën şi-a făcut loc prin haosul pietonal şi a cotit pe alee. Şoferul în faţă, pasagerul în spate. S-a oprit la uşa verde şi a aşteptat o clipă. *Sunteţi aşteptat, monsieur.* Pasagerul a coborât din maşină. Era un tip solid, de vreo patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani, un pic bronzat, cu părul blond tuns scurt, cu faţa pătrăţoasă. Era îmbrăcat în blugi şi pulover, cu o geacă scurtă, din prelată. În picioare purta ghete din piele întoarsă, de culoare maro. Poate un model British Army, pentru operaţiunile din deşert. După plecarea maşinii, omul a aruncat o privire spre uşa verde, după care s-a întors şi a început să se uite în faţă, la stânga şi la dreapta; în cele din urmă, a traversat Rue Monsigny şi a venit direct către noi.

— Reacher şi Henkin, nu-i aşa? a spus.

— Eşti bine informat, i-a replicat Henkin. Adică, ne ştii deja numele.

— Ne străduim şi noi, a spus individul.

Accentul lui uşor tărăgănat îmi părea galez, de undeva, de departe. A întins mâna şi a spus:

— Bennett. Încântat să vă cunosc. N-are niciun rost să încercaţi să-mi pronunţaţi numele mic. N-aţi fi în stare.

— Dar care este? am întrebat.

A răspuns printr-un sunet gutural, de parcă ar fi fost un miner, bolnav de plămâni, aşa că am decis:

— OK, rămâne Bennett. Eşti din MI6?

— Pot fi, dacă vrei. Ei mi-au plătit biletul. Dar în momentul de faţă situaţia e destul de fluidă.

— Îl ştii pe omul vostru, Carson?

— Ne-am întâlnit de multe ori.

— Unde?

— În diverse locuri. Cum am zis, lucrurile sunt fluide.

— Crezi că el este?

— Nu prea.

— De ce?

— Pentru că francezul e încă în viaţă. Eu cred că e omul vostru.

Bennett s-a aşezat în dreapta mea, faţă în faţă cu Henkin, aflat în stânga. Chelnerul a adus comanda lui Henkin, iar Bennett a comandat acelaşi lucru. Eu am mai cerut cafea. Bătrânul părea mulţumit. Nota de plată creştea. Speram ca ori Henkin, ori Bennett să aibă la ei destulă valută locală, pentru că eu eram lefter.

Uitându-se la Bennett, Henkin l-a întrebat:

— Cunoşti locul unde-o să se desfăşoare G8?

Bennet a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— După standardele convenţionale, e destul de sigur, a spus el. Dar poate că nu mai e aşa de sigur, cu Kott prin preajmă.

— S-ar putea să nu fie Kott. Trebuie să fim deschişi la

minte. Inamicul nostru sunt prejudecăţile.

— Am mintea atât de deschisă, încât creierul meu e gata să dea pe dinafară. Dar tot nu cred că e Carson. Datsev, poate.

— În cazul ăsta, a răspuns Henkin, n-a fost vorba de o probă şi ne pierdem timpul cu toate prostiile astea teoretice. Datsev n-ar fi acceptat să dea o probă. E prea arogant. Dacă Datsev a tras, atunci a fost o tentativă de asasinare a preşedintelui francez, care a dat greş din cauza sticlei. Asta confirmă ideea că ne pierdem timpul, pentru că urmele au dispărut de-acum câteva zile.

Chelnerul a revenit cu cafeaua şi cu pâinea lui Bennett, aducând o a treia carafă de cafea pentru mine şi, peste drum, o mini-dubă vopsită în culorile poliţiei intră încet pe alee şi se opri în dreptul uşii verzi. Un poliţist în uniformă albastră şi cu chipiu a coborât din dubă, a bătut la uşa verde şi a aşteptat. Un minut mai târziu, o femeie în capot a deschis uşa şi a urmat o conversaţie scurtă şi confuză. „Am venit după cei trei inşi”, probabil, „Încă nu s-au prezentat”, e de presupus c-a sunat răspunsul. Poliţistul a făcut un pas înapoi şi s-a uitat în jurul lor, de-a lungul aleii, în ambele sensuri, vizavi de Rue Monsigny; trăgându-şi chipiul pe frunte, s-a scărpinat la ceafă, după care privirea lui s-a oprit asupra noastră, într-o mişcare parcă în ralanti. I-a mulţumit femeii în capot şi s-a îndreptat către noi. L-am văzut cum se hotărăşte să ascundă faptul că e derutat şi să meargă pe ideea că suntem cine credea el că suntem, astfel că s-a apropiat de masa noastră şi a spus:

— Trebuie să mergem mai întâi la postul de poliţie.

A spus-o în franceză, într-un accent parizian golănesc, echivalentul accentului de Brooklyn din vechiul New York sau al accentului Cockney din Londra – dar fără şarm, doar un vaiet posac şi afectat, de parcă povara unei lumi nedrepte îi apăsa umerii.

— Zice că trebuie să mergem mai întâi la postul de

poliţie, ne-a lămurit Bennett.

— Ştiu, a spus Henkin.

Eu n-am zis nimic.

În final, Henkin a plătit pentru toţi, dintr-un teanc de euro nou-nouţi, care puteau fi adevăraţi sau falşi. Ne-am ridicat, ne-am scuturat de firimituri şi l-am urmat pe poliţai peste drum, la dubiţă. Soarele se ridicase pe cerul dimineţii, care acum căpătase culoarea oului de măcăleandru, şi am simţit un pic de căldură, dar numai până la prima rafală de vânt tăios, ca o mână rece pe umăr. Poalele pardesiului scump al lui Henkin îi fluturau în jurul genunchilor şi deodată vântul s-a oprit, iar căldura a revenit, până când am păşit în umbra de pe alee.

Am urcat în dubă, Bennet primul, apoi Henkin şi cu mine. În clipa aia eram fără griji, ca atunci când te îmbarci pentru un transport în afara cazărmii, la un bar, la un club sau în alt loc unde ştii că aşteaptă femei.

Capitolul 15

Postul de poliţie la care am fost duşi nu era deloc un post de poliţie. În orice caz, nu un loc unde un cetăţean s-ar duce să reclame pierderea unei pisici sau a unui portofel. Era mai degrabă un buncăr de spionaj în care se intra printr-o uşă gri anonimă, amplasat în şirul de clădiri guvernamentale de pe malul stâng al Senei, aproape de Assemblée Nationale, care e versiunea franceză a Clădirii Capitoliului sau a Palatului Parlamentului. După uşa gri, ajungeai la o scară care cobora preţ de două niveluri în subteran, ca să te aducă la un bârlog cu tavanul jos, cu toţi pereţii vopsiţi în gri şi cu linoleum cenuşiu pe podea. M-am gândit că e un sediu al DGSE-ului şi speram ca banii pe care-i economisiseră în privinţa decorului să fi fost cheltuiţi pe obţinerea de rezultate.

Am fost conduşi într-un fel de sală de şedinţe din care fuseseră scoase toate scaunele. Masa era ocupată de un şir de douăsprezece laptopuri. Toate erau deschise în exact acelaşi unghi şi pe toate ecranele se vedeau aceleaşi lucruri: anume, nişte economizoare de ecran animate, pe care scria *Police nationale,* care se mişcau încet şi hotărât în jurul ecranelor, toate sincronizate, ricoşând de margini, ca un joc de ping-pong pe calculator, de pe vremuri. Din spatele nostru a apărut o femeie minionă, dar bine dezvoltată, cam la patruzeci de ani, cu părul negru şi mătăsos şi ochi negri, înţelepţi. În alte circumstanţe, aş fi invitat-o la restaurant. Dar aşa, tipa m-a ignorat complet şi a vorbit fără să se adreseze cuiva anume:

— Toate fişierele noastre sunt digitale acum. Începeţi de la stânga şi, continuând spre dreapta, veţi afla tot ceea ce ştim.

Aşa că ne-am adunat toţi trei în faţa primului ecran, iar Henkin a atins *touchpad*-ul cu o unghie îngrijită şi *Screensaver*-ul a dispărut. În locul lui a început să ruleze o înregistrare video. Televiziunea naţională franceză, am bănuit eu, transmiţând discursul preşedintelui. Evenimentul avusese loc seara. Tipul stătea pe un podium, în faţa unor trepte largi din marmură, în luminile reflectoarelor. În spatele lui se vedeau drapele franceze. Paravanele din sticlă rezistentă la gloanţe, care-l protejau din părţile laterale, abia se vedeau. Microfoanele erau ca nişte buburuze negre la capătul unor tije în formă de gât de lebădă, care ieşeau din tăblia pupitrului. După cum se auzeau, erau microfoane direcţionale orientate spre pieptul, gâtul şi gura vorbitorului, fără să recepteze alte sunete. Dar era clar că tehnicienii mixaseră un fond sonor ambiental provenit de la microfoanele plasate în alte locuri, pentru că auzeam murmurul domol al mulţimii şi ceva zgomote stradale. Tipul turna o mulţime de gogoşi despre cum progresul e încă posibil, iar secolul XXI încă poate fi al Franţei, dacă sunt aplicate politici adecvate – care, întâmplător, erau ale lui. La un moment dat, s-a poticnit la un cuvânt şi a aruncat o privire în sus, spre stânga, aproape gânditor, după care s-a întors şi şi-a continuat discursul.

După trei secunde, s-a uitat din nou la stânga, de data asta la ceva mult mai apropiat, şi s-a poticnit din nou, iar după alte două secunde, a fost doborât şi îngropat de un grup de inşi în costume negre şi cu căşti la ureche, care l-au târât de-a lungul podelei, ca o ţestoasă uriaşă care se deplasa foarte repede.

Henkin îşi folosi din nou unghia şi reluă reportajul, de la prima poticnire a preşedintelui la privirea îndreptată în sus şi la stânga. A spus:

— Ăla e focul de la gura ţevii, în mod cert.

Apoi, după trei secunde, la a doua privire:

— Iar ăsta e glonţul care loveşte sticla.

Nu puteam distinge zgomotul împuşcăturii. Poate că un expert digital de mare clasă ar fi putut izola un vârf pe coloana sonoră, dar n-am fi aflat nimic în plus. Toată lumea ştia că se trăsese un foc de armă.

— Aţi văzut destul? a întrebat Henkin.

Bennett a încuviinţat cu o mişcare a capului, eu n-am spus nimic, iar Henkin a dat un clic de *mouse,* făcând să apară o hartă a străzilor din Paris. O săgeată roşie, marcată cu A, era pe treptele din faţă ale Domului Invalizilor şi altă săgeată roşie, marcată cu B, se afla la o distanţă oarecare, într-un pâlc de arbori mici, în apropiere de Boulevard St-Germain. Cele două săgeţi roşii erau unite cu o linie roşie, subţire, pe care scria „1.273 metri”.

— Les Invalides este vechiul spital militar, spuse Bennet.

— Ştiu, zise Henkin. Acum e un monument. Grandios, aş putea spune.

Şi o alegere logică pentru un discurs politic important. Un loc cu semnificaţie emoţională, cu un spaţiu deschis în faţă, încăpător pentru o mulţime rezonabil de numeroasă, îndeajuns de spaţios pentru camioanele şi antenele de satelit ale televiziunilor. Locul de pe Boulevard St-Germain ar fi fost blocul de apartamente. Un foc de armă de la mare distanţă, venind aproximativ de la vest, peste clădirile joase şi peste un spaţiu deschis, mare; aproape paralel cu râul şi la mai puţin de un kilometru de locul unde ne aflam în acel moment. Foarte aproape de casă, pentru oricine avea vreo legătură cu guvernul.

Henkin a dat clic pe un simbol şi următoarea imagine apărută pe ecran a fost o fotografie post-factum a podiumului preşedintelui şi a scuturilor din sticlă rezistentă la gloanţe. Podiumul era solid, probabil conceput pentru a fi asamblat şi dezasamblat rapid,

asigurând totodată o depozitare lesnicioasă. Scuturile din sticlă erau nişte panouri aproape invizibile, cam de doi metri şi zece înălţime şi un metru şi douăzeci lăţime, având probabil grosimea de doisprezece-treisprezece centimetri, aranjate paralel unul faţă de celălalt, protejând podiumul de la o distanţă discretă, ca pereţii laterali ai unei cabine telefonice spaţioase.

— OK? a întrebat Henkin.

Bennett a încuviinţat din cap, eu n-am zis nimic, iar Henkin a trecut mai departe, la un prim-plan al locului în care glonţul lovise sticla. Nimic mai mult decât o ciobitură minusculă, albă, cu crăpături fine, de nici trei centimetri lungime, radiind ca nişte picioare de păianjen. Henkin a trecut apoi prin alte prim-planuri tot mai detaliate, până când a ajuns la o poză obţinută la microscopul electronic, în care ciobitură arăta ca Marele Canion, chiar dacă datele ce însoţeau imaginea indicau că are o adâncime mai mică de doi milimetri. Ultima imagine a revenit la dimensiunile normale, la fel ca prima poză; dar de data asta era animată, cu aceeaşi tehnologie folosită la transmisiunile televizate de sport, în care îngheaţă imaginea şi apoi o rotesc, ca să poată fi examinată dintr-un unghi diferit.

Astfel, fotografia s-a rotit până când am ajuns să privim panoul de sticlă aproape din lateral, apoi punctul de vizualizare s-a ridicat uşor, dându-ne posibilitatea să privim puţin de deasupra. M-am gândit că aşa ar fi văzut scena lunetistul, prin luneta armei, din balconul situat la 1.300 de metri depărtare.

La dimensiuni reale, mica ciobitură albă abia se vedea, dar apoi a apărut un punct roşu-aprins, pentru marcaj, şi linii roşii subţiri au răsărit din acel punct ca să măsoare distanţa până la marginile scutului. Ceva mai mult de 500 de milimetri faţă de marginea din stânga şi puţin peste 700 de milimetri faţă de marginea de sus.

Henkin părea deranjat de aceste măsurători. S-a

apropiat de ecran ca să se uite mai atent şi a spus:

— Voi vedeţi ce văd eu?

De data asta, Bennett n-a spus nimic, iar eu am zis:

— Nu ştiu ce vezi tu.

Henkin s-a întors şi s-a uitat în dreapta şi în stânga, până a văzut-o pe femeia brunetă, căreia i-a spus:

— Putem să mergem acum la apartament?

— Nu vreţi să vedeţi şi restul prezentării? a întrebat femeia.

— Ce mai conţine?

— Criminalistică, analiza urmelor, raportul balistic, date metalurgice, chestii de-astea.

— Din toate astea putem afla cine a tras?

— Nu tocmai.

— Atunci, nu, a spus Henkin. Nu vrem să vedem prostiile alea. Vrem să vedem apartamentul.

Capitolul 16

Ne-am dus la apartament cu aceeaşi dubă a poliţiei, condusă de acelaşi poliţist văicăreţ. Femeia cu părul negru a venit şi ea, aducând două laptopuri, alături de un tip de la *Police nationale,* un veteran cărunt, în uniformă albastră. Drumul a fost scurt şi uşor, din arondismentul 7 în arondismentul 6, pe Boulevard St-Germain până la capăt, şi apoi pe străduţele lăturalnice de pe lângă Rue Bonaparte. Am ajuns la o clădire veche şi anonimă, dintr-un şir de clădiri asemănătoare. Era o construcţie solidă, în stil Beaux Arts, cu uşi largi, de înălţime dublă, la stradă, dincolo de care treceai pe lângă o cabină de portar şi ajungeai într-o curte interioară, cu scări şi ascensoare şubrede în fiecare colţ. Cunoşteam acest tip de clădiri. Erau pline de miros de praf, mâncare gătită şi ceară de podele, acorduri înăbuşite de pian, râsetul neaşteptat al vreunui copil. Au apartamente maiestuoase, dar ponosite, cu ornamente aurite şi lemn de cireş, covoare Aubusson jerpelite şi mobilă veche Empire, lustruită cu afecţiune.

Şoferul l-a scos din toropeală pe portar, care a deschis uşile duble, lăsându-ne să parcăm în curte. Am luat-o pe scara din colţul din stânga-spate şi am urcat cinci etaje până la o uşă încuiată şi nemarcată în vreun fel. Nici banda galbenă a poliţiei, nici sigiliul procurorului, nicio înştiinţare că acolo era scena unei crimei.

— Cine e proprietarul acestui apartament? am întrebat.

— A murit acum doi ani, a răspuns poliţistul vârstnic.

— Trebuie să aibă un proprietar.

— Fireşte. Dar n-a avut moştenitori, aşa că e complicat.

— Şi cum a pătruns aici lunetistul?

— Probabil că au circulat cheile imobilului.

— Portarul n-a observat nimic?

Bătrânul a clătinat din cap.

— Nici vecinii.

— Există camere video la stradă?

— Imaginile sunt neconcludente.

— Şi nimeni nu l-a văzut pe lunetist ieşind după aceea?

— Cred că toată lumea se uita la haosul care se transmitea la televizor.

Omul a scos o cheie ce părea proaspăt prelucrată şi a răsucit-o în broască până când uşa s-a deschis. Am intrat într-un vestibul înalt şi protocolar şi am pătruns mai departe, într-un hol înalt şi protocolar. Pardoseala era din marmură albă şi neagră, cu luciul şters; suprafaţa ei era ondulată de trecerea a mii de paşi. Aerul era rece şi stătut. Ici şi colo se vedeau uşi duble, toate înalte de vreo trei metri şi jumătate, unele din ele întredeschise, lăsând să se vadă încăperi întunecoase. Bătrânul ne-a condus într-un salon şi apoi am trecut într-o sufragerie lungă de vreo doisprezece metri. O masă uriaşă din mahon trona în mijloc, parţial acoperită de o pânză albă, veche. De o parte şi de alta a mesei erau aranjate simetric câte zece scaune. Mai erau acolo un şemineu care ar fi fost potrivit într-un castel, oglinzi vechi pline de pete, busturi din marmură şi picturi cu peisaje întunecoase în rame groase, aurite. Pe peretele din fund erau trei ferestre-uşi înalte de la podea la tavan, toate deschizându-se spre interior, şi orientate spre vest. Masa de sufragerie imensă era aliniată cu fereastra centrală, în apropierea celorlalte două ferestre fiind aşezate mese de bufet, cu blaturi din marmură. Stil clasic, vechi, calm, odihnitor, simetric, plăcut privirii.

Dincolo de ferestre era balconul.

Acesta se întindea pe toată lăţimea încăperii, era

pardosit cu dale, iar de la balustrada joasă din piatră până la ferestrele-uşi era o distanţă de aproape doi metri şi jumătate. Mai erau acolo jardiniere din piatră aranjate într-un şir lung, pline cu pământ prăfos şi cu rămăşiţe uscate de muşcate, şi două măsuţe de cafea din fier forjat, fiecare cu câte două scaune din fier lipite de pereţii exteriori, între ferestre.

Dincolo de balustradă, foarte, foarte departe, se vedeau din lateral treptele din faţă de la Les Invalides. 1.200 de metri. Abia se vedeau.

— Cum aţi descoperit acest loc? a întrebat Bennett.

— Preşedintele a văzut focul de la gura ţevii, a spus bătrânul, iar asta ne-a dat direcţia generală. După aceea, am făcut un calcul simplu de balistică, din care au rezultat patru posibilităţi, toate fiind apartamente învecinate, aflate în această clădire. Trei dintre ele sunt ocupate de familii nevinovate. Ăsta era gol. Şi am găsit urme proaspete în praful de-aici. Suntem absolut convinşi că de-aici s-a tras.

Femeia cu părul negru a găsit de cuviinţă să intervină:

— Toate astea sunt explicate în prezentare. Ar fi trebuit s-o urmăriţi până la capăt.

Henkin a dat din cap aprobator, pe jumătate scuzându-se, pe jumătate arătându-şi nerăbdarea, şi a întrebat:

— Din ce loc anume credeţi că s-a tras?

— Am pornit de la probele oferite de microscopul electronic şi am reconstituit paşii, în sens invers. Gloanţele antiblindaj au un vârf extrem de dur, aşa că am putut determina cu precizie unghiul de impact, până la nivel molecular. Am calculat viteza, ceea ce ne-a indicat distanţa, şi am calculat căderea indusă de gravitaţie, care ne-a indicat locul precis. Credem că a tras din centrul balconului, din poziţia aşezat, cu bipodul puştii sprijinit în pământul din jardiniera de la mijloc. Am găsit urme în praf şi urme de mişcare pe dalele din piatră.

— Hai să aruncăm o privire, a spus Henkin.

Ne-am aliniat şi am ieşit să aruncăm o privire. Eram la etajul al cincilea, aerul era proaspăt, iar vederea, magnifică. Jardiniera din centrul şirului era masivă, grea şi solidă, nu înaltă, dar relativ largă, sculptată ca o relicvă din Grecia antică, având suprafaţa netedă şi acoperită de muşchiul depus în timp. Era un loc foarte plauzibil pentru un ţintaş. Dat fiind unghiul uşor descendent până la ţintă, un puşcaş de înălţime medie, aşezat pe dale, ar fi avut o poziţie foarte comodă. Ar fi ţintit direct prin balustradă, printre cele două urne dolofane, acoperite cu muşchi, care sprijineau parapetul.

— Cât de înalt e Datsev? am întrebat.

— Un metru şaptezeci, un metru şaptezeci şi cinci.

Adică un bărbat de înălţime medie.

M-am uitat la Bennett şi l-am întrebat acelaşi lucru despre Carson..

— Un metru şaptezeci şi cinci, a spus Bennet.

Tot de înălţime medie. Ca şi Kott, înalt de un metru şaptezeci – cel puţin ultima oară când îl văzusem, cu şaisprezece ani în urmă.

Henkin s-a aşezat în spatele jardinierei, cu picioarele încrucişate, fără să se sinchisească de efectul prafului asupra costumului său, a închis un ochi şi şi-a concentrat privirea, întrebând:

— Aţi făcut fotografii din locul ăsta, când sticla şi podiumul erau încă la locul lor?

Femeia cu părul negru a spus:

— Fireşte. Sunt incluse în prezentare. Ar fi trebuit s-o urmăriţi până la capăt.

— Îmi pare rău, a spus Henkin. Cumva, din întâmplare, le-ai adus cu dumneata?

— La drept vorbind, le-am adus.

Femeia a pornit unul dintre laptopuri şi, după câteva clicuri, a pus computerul drept în faţa lui Henkin, pe pământul din jardiniere, spunând:

— Credem că secvenţa asta simulează imaginea văzută prin luneta puştii.

Şi aşa era, cu aproximaţie. M-am aplecat să văd şi eu imaginea şi am zărit podiumul în centrul ecranului, rezonabil de aproape, rezonabil de mare, cu paravanul de sticlă din apropiere abia vizibil, dar clar interpus pe traiectorie. Podiumul părea părăsit şi uitat, în mijlocul unei scene care, evident, fusese evacuată în mare grabă şi apoi securizată.

— Ce statură are preşedintele vostru, exact? a întrebat Henkin.

Femeia a dat din nou câteva clicuri, făcând să apară o siluetă în spatele paravanului şi îndărătul podiumului; nu preşedintele Franţei, ci un înlocuitor, cu aceeaşi înălţime şi greutate. Un poliţist, poate, sau un bodyguard.

Punctul roşu era la cincisprezece centimetri spre stânga, faţă de gâtul lui.

— Vedeţi? a spus Henkin. Ştiam eu. Ar fi ratat. La stânga şi ceva mai jos.

Se ridică greoi în picioare şi şterse mizeria de pe trenciul Burberry, după care se duse la balustradă. Privi dincolo de acoperişurile cenuşii ale Parisului, spre Les Invalides. Bennett i se alătură la dreapta, umăr lângă umăr. Am făcut acelaşi lucru, dar la stânga. Am văzut Boulevard Raspail, străzi largi, maşini şi oameni, şiruri drepte de arbori cu coroanele tunse, spaţii verzi deschise şi clădiri liniştite galben-aurii, cu feronerie neagră, cu acoperişuri din şindrilă şi steaguri care atârnau lipsite de vlagă, stâlpi de iluminat împodobiţi şi silueta vagă şi albă a bătrânului spital. Dincolo de el, la mare distanţă, se iţea vârful Turnului Eiffel.

Deodată, trei lucruri se întâmplară într-un ritm mortal, prestabilit şi lent, ca bătaia unui orologiu vechi – *unu, doi, trei:* mai întâi, o mică scânteie de lumină a apărut subit în depărtare, apoi steagurile au fluturat, agitate de o rafală de vânt, iar capul lui Henkin a explodat chiar

lângă umărul meu.

Capitolul 17

M-am trântit la pământ chiar înainte ca trupul neînsufleţit al lui Henkin să aterizeze acolo. Capul lui zdrobit m-a lovit în coborâre, lăsându-mi o pată roşie şi cenuşie pe umărul gecii. Îmi amintesc că mi-am zis: „Dar-ar dracii, era nou-nouţă!”, apoi Bennett a aterizat lângă mine şi a dispărut, ca prin farmec. Era chiar acolo, pe dalele din piatră ale terasei, iar în secunda următoare s-a făcut nevăzut, aşa cum trebuie să facă un bun agent sub acoperire. În Marea Britanie au o vorbă: *E mai sănătos să nu ştie nimeni cum te cheamă.* Mai bine să nu apari deloc în documente.

Femeia cu computerele căzuse în genunchi şi gemea, nu ţipa, târându-se înapoi în sufragerie, cu capul aplecat. Poliţistul bătrân, în uniformă albastră, stătea încremenit, exact în locul în care se aflase tot timpul, expus de la mijloc în sus. Nu mi s-a părut periculos, căci eram sigur că trăgătorul n-avea să mai zăbovească pe-acolo nicio secundă. Nu în centrul Parisului. Am îngenuncheat şi am aruncat privirea prevăzător peste parapet, încercând să stabilesc locul unde văzusem focul de la gura ţevii. Am închis ochii şi am văzut în minte locul, chiar la stânga faţă de vechiul spital – prin urmare, şi mai departe, într-o lucarnă aflată cam la înălţimea etajului şase.

Am deschis ochii şi am verificat. Ori pe Boulevard de Latour-Maubourg, ori pe o străduţă din spatele acestuia, un acoperiş cenuşiu de mansardă şi ceea ce nu putea fi decât o fereastră ovală în stil Beaux Arts, într-un cadru complicat din piatră. La aproximativ 1.500 de metri depărtare, poate. Un kilometru şi jumătate. O plimbare de şaptesprezece minute, la viteză normală. M-am rotit, m-am ridicat şi am sărit peste femeia cu computerele,

care rămăsese în genunchi. Mă grăbeam să ies din apartament, să cobor scările şi să ajung în stradă.

Nu m-am îndreptat spre Les Invalides. N-avea niciun rost. Mi-am zis că lunetistul plecase deja şi, la fiecare minut pe care-l petreceam în drumul până acolo, ar fi folosit acelaşi minut ca să se îndepărteze de acel loc. Am auzit sirenele în depărtare, cu acel *bip bup* aşezat şi tânguios pe care francezii continuă să-l folosească. Şi erau o mulţime de sirene. Deci, încotro se îndrepta tipul? Mi-am zis că nu spre nord. Şi nu cu maşina. Din cauza sirenelor. Pe podurile de peste Sena se creau ambuteiaje. N-aveai cum să scapi de ele decât prin apă. Iar poliţia avea şi şalupe. Aşa că avea să se deplaseze pe jos, la sud sau la sud-sud-vest. Spre sud-sud-est nu putea merge, pentru că în direcţia aia se află Gare Montparnasse, iar după poduri, poliţiştii aveau să dea buzna în mijloacele de transport în comun. Din acelaşi motiv, individul trebuia să evite metroul. Prin urmare, se afla la suprafaţă, mergând pe jos. Parcursese deja cam două sute de metri, poate trecând pe lângă École Militaire, ceea ce însemna că mergea ori pe Avenue de la Motte-Picquet, ori pe Avenue Lowendal.

Am luat-o pe Rue de Sèvres fără să alerg, ca să nu trezesc suspiciunile poliţailor alertaţi, dar făceam paşi mari, vioi şi hotărât. Cu siguranţă, mult mai repede decât se deplasa celălalt. De bună seamă, mergea în ritm de plimbare domoală, fără vreo ţintă anume, întruchiparea inocenţei. Dar ce bagaj avea la el? Nicio puşcă cu lunetă precisă, de calibru 50, nu se desface în părţile componente. Doar cu bomfaierul şi cu aparatul de sudură. Majoritatea au o lungime de un metru cincizeci şi cântăresc binişor peste treisprezece kilograme. Un covor persan? Un balot de haine? Sau o ascunsese undeva?

Am cotit pe Boulevard Garibaldi şi mi-am zis că în acel moment individul avea un avans de trei sute de metri şi îmi tăia calea la mare depărtare, aşa că am mărit pasul.

După trei minute de mers sprinţar, am ajuns pe Rue de la Croix-Nivert, o continuare a Avenue Lowendal, asta însemnând că după un cvartal lung înainte se afla Rue du Commerce, cu care se continua Avenue de la Motte-Picquet. Tipul trebuie să o fi luat-o pe una dintre ele, spre sud-vest, în inima arondismentului 15, unde totul era sigur şi confortabil.

Am ales prima cotitură, pentru că în final m-am gândit că Lowendal ar fi fost mai bună decât Motte-Picquet, întrucât aşeza clădirea masivă a École Militaire între individ şi sirenele cele mai zgomotoase, adică echipajele de reacţie rapidă care soseau dinspre Tour Eiffel. Aşa că am accelerat şi-am privit înainte, în depărtarea cenuşie, ciocnindu-mă de un ins mărunt care venea grăbit, din direcţie opusă. L-am zărit o fracţiune de secundă înainte de a mă izbi de el şi am avut impresia că e asiatic – poate vietnamez, mult mai vârstnic decât ai fi zis după pasul lui vioi –, apoi la impact, mi s-a părut vânos, solid şi surprinzător de greu.

Am încetinit ca să-l las să ricoşeze, sperând că va rămâne în picioare, după care puteam să-mi cer scuze şi să-mi continui drumul cu întârziere minimă. Dar individul n-a ricoşat. M-a prins cu mâinile încleştate de pliurile gecii, trăgând în jos, ca şi cum i s-ar fi înmuiat genunchii. M-am clătinat în faţă un pas, m-am îndoit puţin de mijloc, încercând să nu-l calc pe picioare, iar bătrânul m-a tras într-un arc de cerc, în sensul invers al acelor de ceasornic, după care s-a sprijinit de mine şi a început să mă împingă spre bordură.

Deodată, m-a lovit.

Şi-a desprins mâna dreaptă de geaca mea, a tras-o înapoi şi, îndoindu-şi degetele ca pentru o scatoalcă zdravănă, a vrut să mă lovească drept în vintre. Ar fi fost o problemă serioasă, dar m-am ferit suficient de repede, iar lovitura a nimerit pe partea interioară a şoldului – de asemenea, un punct foarte sensibil. A declanşat un fel de

şoc nervos în josul piciorului, iar talpa mi-a amorţit o secundă, lucru pe care individul trebuie să-l fi simţit, pentru că a început să mă lovească din nou, cu toată forţa, care nu era de neglijat. În spatele meu, auzeam în apropiere zgomotul traficului. O străduţă îngustă din Paris; viteza medie a vehiculelor era de şaizeci de kilometri la oră, iar nouă din zece şoferi vorbeau la telefonul mobil.

Era de ajuns.

L-am prins pe tip de beregată cu o mână şi l-am îmbrâncit o lungime de braţ, acolo unde nu mai putea să mă atingă cu pumnii. Ar fi putut să mă lovească cu picioarele, dar şi eu aş fi putut să-l strâng mai tare, iar omul a părut să înţeleagă asta. Am început să-l împing în spate.

Şi-atunci au apărut poliţiştii.

Capitolul 18

Erau doi poliţişti obişnuiţi, de stradă, tineri amândoi. Aveau o maşină mică, uniforme albastre, ieftine, nu foarte diferite de cele ale lucrătorilor de la salubritate sau de ale măturătorilor. Dar insignele lor erau adevărate şi pistoalele, la fel. Iar scenariul care se derula în faţa lor era de necontestat. Un alb uriaş strângea de gât un bătrân asiatic şi îl împingea cu spatele de-a latul trotuarului. Iar politicienii ar fi numit asta optică greşită. Aşa că m-am oprit pe loc, evident, şi i-am dat drumul moşului, care a rupt-o la fugă.

A cotit la stânga, apoi la dreapta, şi s-a făcut nevăzut. Poliţiştii n-au alergat după el. Logic. Era victima, nu agresorul. Agresorul se afla chiar în faţa lor. N-aveau nevoie de mărturia victimei, pentru că martorii oculari fuseseră chiar ei. Lucrurile erau cât se poate de clare. Aveam la dispoziţie o cincime de secundă ca să iau o decizie. Să rămân sau să plec? În final, m-am gândit că puterea lui O'Day m-ar fi protejat în ambele variante şi la fel de rapid. În acel moment, lunetistul era de mult dispărut, în mod cert. Iar dacă rămâneam, m-ar fi scutit de o alergare inutilă. Aşa că am rămas.

M-au arestat chiar acolo, pe trotuar, în faţa unei tutungerii, pentru o mulţime de fărădelegi, printre care atac violent, infracţiune antirasială şi agresarea unei persoane în vârstă. M-au înghesuit în spatele maşinii şi m-au dus la un sediu de poliţie de pe Rue Lecourbe. Acolo, m-au percheziţionat şi mi-au luat telefonul de la Scarangello, paşaportul cel nou şi periuţa de dinţi, precum şi cardul bancar, toţi banii americani şi flaconul de medicamente al lui Casey Nice. M-au băgat într-o celulă, laolaltă cu alţi doi indivizi. Unul era beat, iar

celălalt, drogat. L-am convins pe cel beat să renunţe la locul lui de pe bancă. E mai bine să stabileşti ordinea ierarhică de la început. În felul ăsta, scăpi de necazuri în viitor. M-am aşezat pe locul lui, m-am rezemat de zid şi-am început să aştept. M-am gândit că voi ajunge în sistem în mai puţin de douăzeci de minute şi eram sigur că Scarangello deja mă căuta.

I-a luat vreo oră să mă găsească. A venit însoţită de individul cu păr argintiu şi costum elegant, care părea să fie o entitate bine cunoscută în acel loc. Poliţiştii din secţie au luat imediat poziţie de drepţi la sosirea lui. Un minut mai târziu, aveam din nou toate obiectele în buzunare, iar după încă un minut, eram afară, pe trotuar. Liber. Atât de mare era puterea lui O'Day. Scarangello s-a urcat în acelaşi Citroën negru care o luase de pe Le Bourget, eu m-am urcat după ea, iar tipul în costum a rămas pe trotuar şi a închis portiera, după care i-a strigat şoferului, în franceză: „Du-i direct la aeroport". Maşina a pornit repede. M-am întors şi l-am văzut pe tip uitându-se după noi o secundă, iar apoi a intrat din nou în secţia de poliţie.

— De ce ai fugit? m-a întrebat Scarangello.

— N-am fugit. Nu-mi place să fug. Mergeam.

— De ce?

— Sunt aici pe post de poliţist. Îl căutam pe suspect. Asta fac poliţiştii.

— Nu erai deloc aproape de el. Ba chiar erai într-un cu totul alt cartier.

— M-am gândit că n-o să zăbovească prin preajmă.

— Te-ai înşelat.

— Păi, ce s-a întâmplat?

— L-au prins! Cu puşcă cu tot.

— L-au *prins*?

— Aştepta chiar acolo.

— Care dintre ei era?

— Niciunul. Era un tânăr vietnamez, de vreo douăzeci de ani.

— Şi ce puşcă avea?

— Un AK-47.

— Asta-i o prostie.

— Părerea ta, a spus ea.

Am dat să spun ceva, dar a ridicat palma şi-a zis:

— Să nu-mi spui nimic. Nu vreau datele brute. Mâine s-ar putea să fie emise nişte citaţii. E mai puţin riscant pentru mine să nu ştiu. Am să aştept declaraţia oficială.

— Voiam să te întreb dacă te deranjează să facem un mic ocol.

— Ne-aşteaptă avionul.

— Nu poate să plece fără noi.

— Unde vrei să mergi?

M-am aplecat şi i-am spus şoferului în franceză:

— Mergi spre Bastilia şi o iei la dreapta.

Şoferul s-a gândit o secundă şi a spus:

— Pe Roquette?

— Până la capăt, am spus. Şi acolo aştepţi la poartă.

— Da, domnule, a spus.

Scarangello a vrut să mă chestioneze din nou, dar privirea i-a căzut pe umărul gecii mele, pe pata roşie şi cenuşie – acum maro şi purpurie – care conţinea şi nişte aşchii de os.

— Ce-i asta?

— Un tip pe care l-am cunoscut.

— E dezgustător.

— Sunt date brute.

— Ai nevoie de o geacă nouă.

— Păi e o geacă nouă.

— Trebuie s-o arunci. Mergem şi-ţi cumpărăm alta. Imediat.

— Ne-aşteaptă avionul.

— Cât poate să dureze?

— Suntem în Franţa, am spus. N-am să găsesc nimic

pe măsura mea.

— Unde mergem? a întrebat ea.

— Vreau să fac ceva înainte să plecăm.

— Ce?

— Vreau să fac o plimbare.

— Unde?

— O să vezi.

Am traversat Sena pe Pont d'Austerlitz, am făcut la stânga pe Boulevard de la Bastille, ne-am îndreptat spre monument, repede şi fluent prin trafic, de parcă şoferul ar fi folosit luminile şi sirena, deşi nu le folosea. Monumentul se afla în axul unui sens giratoriu nebunesc numit Place de la Bastille, la fel de aglomerat ca toate celelalte din Paris, iar a patra dintre cele zece ieşiri ale sale era Rue de la Roquette, care ducea spre est, direct către poarta cimitirului.

— Père Lachaise, a spus Scarangello. Chopin e înmormântat aici. Şi Molière.

— Şi Edith Piaf, şi Jim Morrison, de la Doors.

— N-avem timp pentru turism.

— Nu durează mult, am spus.

Şoferul a parcat la poartă şi am coborât. Scarangello a venit cu mine. Era acolo o gheretă din lemn unde se vindeau hărţi cu toate mormintele vestite. Ca la Hollywood, cu locuinţele starurilor. Am intrat pe o alee largă cu pietriş şi am cotit la stânga şi la dreapta, trecând pe lângă cavouri complicate şi pietre funerare din marmură albă. M-am orientat după amintirea unei dimineţi mohorâte de iarnă, în urmă cu mulţi ani. Mergeam încet, oprindu-mă din când în când, verificând, până când am găsit locul, care devenise o fâşie de gazon înverzit de iarba nouă de primăvară, presărată cu pietre funerare late şi joase. Am găsit-o pe cea pe care o căutam. Era palidă, dar puţin afectată de intemperii, cu o inscripţie pe două rânduri, clară şi precisă: *Joséphine*

Moutier Reacher, 1930-1990. O viaţă de şaizeci de ani. Eu sosisem pe lume exact la jumătatea ei. Am stat acolo, cu mâinile pe lângă corp, având pe geacă sângele şi creierii altcuiva.

— O rudă? a întrebat Scarangello.

— Maică-mea, am spus.

— De ce e înmormântată aici?

— S-a născut şi-a murit în Paris.

— De-aia cunoşti atât de bine oraşul?

Am încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Veneam pe-aici din când în când. Şi după ce-a murit tata, a locuit aici. Pe Avenue Rapp. De cealaltă parte a Domului Invalizilor. O vizitam când puteam.

Scarangello a dat din cap a încuviinţare şi a rămas tăcută un timp, poate din respect. Stăteam umăr lângă umăr.

— Cum era? a întrebat.

— Minionă, cu părul negru, ochi albaştri, foarte feminină, foarte încăpăţânată. Dar în general fericită. Ştia să vadă latura bună a lucrurilor. Intra într-o locuinţă a Corpului de Marină de cine ştie unde, râdea şi spunea: *Ome sweet 'ome.* Nu putea să pronunţe litera „H", din cauza accentului.

— Şaizeci de ani nu e o vârstă înaintată, a remarcat Scarangello. Îmi pare rău.

— Primim ceea ce primim, am spus. Ea nu s-a plâns.

— De ce-a murit?

— Cancer pulmonar. Fuma mult. Era franţuzoaică.

— Ăsta e Père Lachaise.

— Ştiu.

— Nu oricine e înmormântat aici.

— Evident, am spus. Ar deveni prea aglomerat.

— E ca un semn de onoare.

— Servicii militare.

Scarangello s-a uitat din nou la piatra funerară.

— În care război?

— Al Doilea Război Mondial.

— Avea cincisprezece ani când s-a terminat.

— Erau vremuri deznădăjduite.

— Ce-a făcut?

— A făcut parte din Rezistenţă. Aviatorii aliaţi doborâţi în Olanda sau Belgia erau trimişi la sud, prin Paris. Se formase o reţea. Rolul ei era să-i escorteze de la o gară feroviară la următoarea şi să-i trimită la drum.

— Când?

— Aproape tot anul 1943. S-a spus că a făcut optzeci de drumuri.

— Păi avea treisprezece ani.

— Vremuri deznădăjduite, am spus din nou. O şcolăriţă era o acoperire bună. Era instruită să spună că aviatorii îi erau unchi sau fraţi, veniţi în vizită din afara oraşului. În general, erau deghizaţi în ţărani sau în funcţionari.

— Şi-a riscat viaţa. Şi pe-a rudelor ei.

— În fiecare zi. Dar şi-a făcut treaba.

— Informaţia asta nu era în dosarul tău, a spus Scarangello.

— Nimeni n-a ştiut. Nu vorbea despre asta. Nici tata nu sunt sigur că a ştiut. După ce-a murit, am găsit o medalie. Iar la înmormântare a venit un bătrân şi ne-a spus povestea. Era agentul ei de legătură. Cred că şi el a murit, între timp. N-am mai fost pe-aici de când am înmormântat-o. E prima oară când îi văd mormântul. Cred că fratele meu s-a ocupat.

— A făcut o alegere bună.

Am încuviinţat din cap. Un mormânt modest, pentru o femeie modestă. Am închis ochii şi mi-am amintit ultima oară când am văzut-o în viaţă. Micul dejun cu băieţii ei mari, în apartamentul de pe Avenue Rapp. Zidul Berlinului fusese doborât. Era foarte bolnavă în acel moment, dar făcuse un efort de voinţă ca să se îmbrace frumos şi să se poarte normal. Am băut cafea şi am mâncat croasanţi. Sau cel puţin asta am făcut eu şi

fratele meu, în vreme ce ea încerca să-şi ascundă, vorbind, lipsa poftei de mâncare. A flecărit despre tot soiul de lucruri, oameni pe care-i cunoscuserăm, locuri în care fuseserăm, lucrurile care se întâmplaseră acolo. Apoi a rămas tăcută o vreme, după care ne-a transmis două mesaje, aceleaşi mesaje dintotdeauna. Ca un fel de ritual matern. Făcuse asta de o mie de ori. S-a ridicat cu greu din scaun, s-a apropiat de fratele meu şi l-a cuprins pe după umeri, din spate, gest care făcea parte din coregrafia momentului, apoi s-a aplecat şi l-a sărutat pe obraz dintr-o parte, aşa cum făcea mereu, şi l-a întrebat:

— Ce nu trebuie să faci tu, Joe?

Joe n-a răspuns, pentru că tăcerea noastră făcea parte din ritual. Mama a dat răspunsul:

— Nu trebuie să rezolvi *toate* problemele lumii. Doar câteva dintre ele. Sunt destule cât să ajungă la toată lumea.

L-a sărutat din nou, apoi s-a apropiat de spatele meu, mi-a măsurat lăţimea umerilor cu mâinile ei mici, mi-a pipăit muşchii tari, ca de fiecare dată fascinată de cât de mare crescuse bebeluşul ei plăpând, şi, chiar dacă pe atunci mă apropiam de treizeci de ani, a spus:

— Ai putere cât pentru doi băieţi normali. Ce-ai de gând să faci cu ea?

N-am răspuns. Tăcerea noastră făcea parte din ritual. A răspuns în locul meu:

— O să faci ce trebuie.

Şi în general asta am încercat să fac, lucru care uneori mi-a adus necazuri, iar alteori, medalii. Ca un mic omagiu, mi-am îngropat Steaua de Argint cu ea. Era chiar acolo, sub picioarele mele, în pământul Parisului, la doi metri adâncime. Îmi imaginam că panglica putrezise, dar metalul continua să strălucească.

Am deschis ochii, am făcut un pas în spate şi, uitându-mă la Scarangello, am spus:

— OK, acum putem să mergem.

Capitolul 19

Era cald în cabina avionului, aşa că, din respect pentru sensibilitatea lui Scarangello, mi-am scos geaca distrusă şi am împăturit-o cu interiorul în afară, aruncând-o pe un fotoliu liber. După patruzeci de minute, am părăsit spaţiul aerian al Franţei, apoi am traversat Marea Britanie în diagonală, la 13 kilometri altitudine, şi am pornit pe lungul parcurs peste Atlanticul de Nord, pe o traiectorie ortodromică. Am mâncat chestiile cumpărate de echipaj de la Le Bourget, după care ne-am întins în fotoliile înclinate la orizontală, aflate pe ambele părţi ale culoarului – eu cu capul înspre picioarele ei; aproape, dar nu excesiv.

— Cine era tipul în costum? am întrebat-o.

— Şeful secţiei antitero de la DGSE.

— Tânărul vietnamez lucra pentru el? Cel cu AK-47?

— Pentru el?

— Era şi el un ţap ispăşitor? Pentru presă?

— Nu, era pe bune. A rămas acolo, la geamul din mansardă.

N-am spus nimic.

— Ce e? a întrebat ea.

— Nu vrei să-ţi spun nimic.

— E ceva pe care O'Day îl va lămuri?

— Sunt sigur că a făcut-o deja.

— Atunci, poţi să-mi spui care e contextul.

— Ce-ţi aminteşti despre sovietici?

— O mulţime de lucruri.

— Mai presus de toate, erau realişti, mai ales în privinţa naturii umane şi a calităţii personalului lor. Aveau o armată foarte numeroasă, ceea ce însemna că soldatul lor obişnuit era leneş, incompetent şi nedăruit cu

niciun talent sesizabil. Ei au înţeles asta şi şi-au dat seama că nu pot face prea multe în acest sens. Aşa că, în loc să încerce să-şi adapteze soldaţii la standardele ridicate ale armamentului modern, şi-au conceput propriile arme astfel încât să fie adecvate standardului scăzut al oamenilor. O abordare de-a dreptul radicală.

— OK.

— Astfel, a rezultat AK-47. De exemplu, ce face un soldat panicat când este atacat? Îşi ia puşca, acţionează selectorul de foc şi apasă pe trăgaci. Puştile noastre pornesc de la poziţia blocat la foc cu foc şi apoi la automat; o succesiune liniară şi logică, dar ei ştiau că în nouăzeci şi nouă la sută dintre cazuri oamenii lor vor intra în panică şi vor apăsa selectorul până la capăt, golind astfel un încărcător întreg încă de la prima rafală trasă în grabă şi la întâmplare. Ar fi rămas cu puşca neîncărcată chiar de la începutul luptei. Iar asta nu le-ar fi fost de niciun folos. Aşa încât la AK selectorul trece de la blocat la automat şi abia pe urmă la foc cu foc. Nu liniar, nu logic, dar cu siguranţă practic. Foc cu foc este un fel de setare implicită, iar focul automat este o alegere conştientă.

— OK.

— Şi mai ştiau că puştile acelea nu vor fi întreţinute deloc pe câmpul de luptă, aşa că au conceput-o în aşa fel încât să te poţi baza pe ea în orice împrejurare. Când apeşi pe trăgaci, puşca o să tragă. Am găsit puşti AK-47 îngropate în pământ ani de zile, cu părţile de lemn distruse complet de insecte, şi funcţionau încă perfect.

— OK.

— Şi mai ştiau că soldatul mediu n-are cum să nimerească o ţintă la o distanţă mai mare de câteva zeci de metri. Probabil că nici nu *vedeau* mai departe de-atât. Şi-atunci, de ce să iroseşti banii pe precizie? O puşcă AK-47 este, mai presus de orice, fiabilă, dar deloc precisă. Este o armă pentru lupta la mică distanţă. Practic, ca un

pistol. Peste stradă sau la distanţă de un cvartal, sau de pe malul unui râu până pe celălalt.

— Vrei să spui că n-ar fi putut să tragă până acolo?

— Nici într-o mie de ani. Poţi să le dai lui Kott, lui Carson sau lui Datsev cel mai bun AK-47 construit vreodată, şi mai departe de 350 de metri tot n-ar putea să facă nimic. Dar glonţul care l-a ucis pe Henkin a fost tras de la 1.600 de metri. De patru ori mai mult. N-ar fi nimerit clădirea. Plus că glonţul e micuţ. Abia dacă ar fi ajuns la destinaţie. Ar fi trebuit lansat la un unghi ascendent, de circa 30 de grade, ca o minge aruncată cu boltă. În sus şi în jos, ca un proiectil balistic. E imposibil. Şi chiar dacă ar fi reuşit, glonţul ar fi ajuns cu atât de puţină energie, încât l-ai fi putut devia cu o paletă de ping-pong. Ar fi ricoşat din gelul de păr al lui Henkin. Dar nu s-a întâmplat aşa. I-a zburat capul de pe umeri.

— Deci?

— N-a fost niciun vietnamez de douăzeci şi unu de ani, cu o puşcă AK-47.

— Atunci, de ce era acolo?

— Bănuiesc că făcea parte din pachetul negociat. Kott, Carson, Datsev sau cine a angajat un ajutor local, care în Paris poate fi un vietnamez. Există o comunitate de vietnamezi numeroasă. Sunt sigur că majoritatea duc o viaţă onorabilă, ca taximetrişti sau mai ştiu eu ce, muncind din greu, dar cu siguranţă că unii dintre ei sunt membri ai bandelor de stradă. Trimit zece-doisprezece inşi pe stradă, ca un cordon de protecţie în jurul făptaşului, ca să-l ajute să fugă. Fără îndoială că bătrânul care m-a oprit era unul dintre ei. Acţiona pe post de diversiune. Iar băiatul din mansardă a fost dus acolo pe post de momeală. Un fel de botez al focului pentru el. Testul de admitere în bandă. Să se lase arestat, să-şi ţină pliscul şi, la ieşire, e un om făcut. Pariez că arma lui n-avea nici cui percutor. Aşa, ca să fie siguri că pot să-l scoată basma-curată pe baza unor chiţibuşuri tehnice.

Scarangello a rămas tăcută o vreme, apoi a spus:

— Trebuie să fie Datsev, da? Ce puteau să aibă Kott sau Carson împotriva lui Henkin?

— Sunt sigur că O'Day are mai multe teorii în privinţa asta, am spus.

Dar a reieşit că şi metoda socratică era limitată. O'Day, Shoemaker şi Casey Nice întorseseră lucrurile pe toate părţile, dar nu obţinuseră niciunul din adevărurile cunoscute tuturor fiinţelor raţionale. Strânseseră informări detaliate de la Paris, Moscova şi Londra, pe lângă diagrame, fotografii, filmări şi rapoarte postacţiune şi analizaseră datele de mai multe ori, dar nu ajunseseră la nicio concluzie. Aşteptau să vadă ce aveam de spus.

Am aterizat pe pista de la Pope Field spre sfârşitul după-amiezii, la mai puţin de o zi după plecarea noastră de-acolo, recuperând cele şase ore pierdute în timpul zborului spre Europa. Scarangello a vrut să facă un duş înainte să ne punem pe treabă, ceea ce părea o dorinţă rezonabilă, astfel că O'Day ne-a lăsat un răgaz de treizeci de minute. L-am petrecut, de asemenea, sub duş – mai întâi curăţându-mi geaca de resturile lui Henkin. A fost destul de uşor pentru că materialul era impermeabil, astfel încât pata s-a curăţat fără probleme. Am insistat până când apa scursă a rămas curată, apoi am uscat locul cu un prosop. M-am băgat sub jetul duşului, am folosit şamponul şi săpunul şi m-am îmbrăcat suficient de rapid ca să dau o raită pe la bufet înainte să înceapă şedinţa. Nu era cine ştie ce pe mese, dar măcar am găsit cafea, aşa că mi-am umplut o ceaşcă şi am urcat la etaj.

O'Day era la locul lui obişnuit, cu Shoemaker lângă el. Casey Nice m-a întâmpinat ca de obicei, cu un zâmbet, iar după ce m-am aşezat a venit şi Scarangello, radioasă după întâlnirea cu apa fierbinte, cu părul încă umed, îmbrăcată în alt deux-pièces negru.

— Mai întâi, să scăpăm de vietnamez, a spus O'Day.

— Există o primă dată pentru orice, am spus.

O’Day n-a zâmbit deloc. Cred că pe vremea vechiului conflict armat arăta doar de vreo optzeci de ani şi fusese responsabil cu o parte din strategie, motiv pentru care era încă susceptibil la acest subiect. Casey Nice a umplut liniştea stingheritoare zicând:

— Presupunem că trăgătorul sau cei care l-au plătit au angajat un element criminal local să-l sprijine la faţa locului. Sau ca mod de a obţine permisiunea de a opera pe terenul lor. Sau din ambele motive.

— Probabil, am spus. Doar dacă nu cumva patronii *sunt* vietnamezii. Poate că e o misiune guvernamentală. S-or fi pregătind să invadeze Rusia.

— Vorbeşti serios?

— Nu prea, am spus. Dar sunt de acord cu voi. A primit sprijin la faţa locului.

— În cazul ăsta, din motive de mândrie şi disciplină, nu vor da pe goarnă nimic semnificativ. Aşa că rămânem cu absolut nimic, în afară de propria noastră interpretare şi un scenariu foarte confuz şi incomplet.

— Nu e nimic incomplet aici. Oricum, nu din punctul de vedere al lui Henkin.

— Noi credem că a venit la Paris dornic să ne convingă pe noi şi pe britanici că Datsev n-a fost implicat. Eşti de acord?

Am dat din cap aprobator.

— A spus că era sub demnitatea lui Datsev să dea o probă.

— Iar DGSE ne spune că Henkin părea obsedat să ne demonstreze că împuşcătura urma să-şi rateze ţinta. Iar la stânga şi puţin mai jos se întâmplă să fie „amprenta” lui Kott din Arkansas. Dacă ţinem cont de ţintele de hârtie pe care le-am văzut acolo.

— Nu Kott a fost în balconul acelui apartament, am spus.

O’Day a ridicat privirea.

— Şi de unde ştii?

— Doamna de la DGSE a dedus că trăgătorul a stat aşezat în spatele unei jardiniere. Dar Kott s-a antrenat timp de un an în poziţia culcat. E ca dormitul. Fiecare are câte o poziţie firească. Iar poziţia „aşezat în spatele jardinierei” nu e a lui Kott.

O’Day a dat din cap aprobator şi-a zis:

— E bine de ştiut.

— Dar Henkin n-avea de unde să ştie asta, a spus Casey Nice. Tot ce putea susţine era că Datsev nu şi-ar fi ratat ţinta. Aşa că era un om fericit, până-n clipa în care a fost împuşcat. Şi aici lucrurile devin derutante. Adică n-a fost Datsev şi, dintr-odată, reiese că totuşi el a fost. Pentru că Datsev şi Henkin au avut de-a face unul cu celălalt şi e de presupus că între Kott sau Carson şi Henkin n-a existat nicio legătură.

— Ridică-te, am spus.

— Poftim? a întrebat ea nedumerită.

— Ridică-te şi scoate-ţi un pantof.

— De ce?

— Fă ce ţi-am zis.

S-a conformat. S-a ridicat şi a întrebat:

— Care pantof să fie?

— Oricare, am spus.

M-am ridicat şi eu. S-a aplecat şi şi-a scos pantoful stâng. M-am dus lângă uşă. Ca toate uşile din acel sediu, uşa era un dreptunghi din lemn vopsit, înalt cam de doi metri şi lat de optzeci de centimetri.

— Să zicem că ăsta e un panou de sticlă, am spus. Să mai presupunem că tu ştii că este foarte rezistent. Şi să zicem că ţi-aş da posibilitatea să-l spargi cu tocul pantofului, dintr-o lovitură zdravănă. Arată-mi unde l-ai lovi.

A şovăit un pic şi apoi s-a apropiat şontâcăind de mine. A apucat pantoful ca pe o armă, s-a oprit şi a spus:

— Nu ştiu prea multe despre chestia asta. E vorba de

tehnologia ceramicii. Ştiinţa materialelor rezistente.

— Nici Datsev, nici Kott şi nici Carson nu sunt oameni de ştiinţă. Fă-o cum te ghidează instinctul.

Am văzut-o privind pe rând la diverse poziţii. A ridicat pantoful, şovăitor, l-a mişcat puţin, parcă involuntar, ca şi cum ar fi exersat în minte alternativele.

— Spune cu glas tare ce gândeşti, am îndemnat-o.

— Nu aproape de margini. Cred că sticla doar s-ar ciobi, ca şi cum ai muşca puţin dintr-o prăjitură mare.

— OK.

— Nici chiar în centru. Cred că şocul impactului s-ar răspândi uniform, egal, şi poate că ar avea o mişcare internă de recul dinspre margini. S-ar putea doar să se îndoaie, ca membrana unei tobe, dacă aş lovi în centru.

— Şi-atunci, unde?

— Într-un loc situat nu prea departe de centru, astfel încât şocul să fie cumva asimetric, iar tensiunea internă să mă ajute.

— Arată-mi.

S-a mai uitat o dată, a ridicat pantoful, s-a prefăcut că-şi ia un elan generos şi a adus tocul pe uşă, chiar în interiorul sfertului din stânga sus al acesteia. Dacă uşa ar fi avut dimensiunile paravanului de protecţie din Paris, atunci locul indicat de ea ar fi fost la puţin peste 500 de milimetri de marginea din stânga şi la puţin peste 700 de milimetri faţă de marginea de sus.

— Al doilea foc trebuia să-l ucidă pe individ, am spus. Primul era menit doar să spargă sticla. Atât. Prin urmare, n-a fost un glonţ ratat. A fost direct la ţintă.

Casey Nice s-a încălţat din nou şi, după ce ne-am aşezat, am continuat:

— Cred că Henkin a înţeles toate astea de la început. Iar deducţia celor de la DGSE a crescut probabilitatea ca trăgătorul să fi fost Datsev, n-a scăzut-o. A venit la Paris sperând ca omul lui să fie scos din culpă, dar tot ce a

văzut i-a spus că lucrurile stăteau exact pe dos.

— Oricare dintre cei trei ar fi putut trage acel glonţ, a opinat Shoemaker.

— Dar următorul? Cred că la asta s-a gândit şi Henkin. Pentru că oricine ar fi tras, trebuia să-şi mute foarte rapid punctul de ochire cam cu vreo patruzeci de centimetri în sus şi spre dreapta, ca să-l nimerească pe individ. Iar asta e al dracului de greu de făcut din mers, de la o mie trei sute de metri. Gura ţevii trebuia să se mişte cam *cu vreo câteva* zecimi de milimetru – nici mai mult, nici mai puţin. Şi asta dintr-o mişcare fluentă, foarte precisă şi calmă. Nu a avut timp să se liniştească, să verifice şi să respire. Dacă paravanul de sticlă s-ar fi spart, francezul ar fi dispărut aproape imediat din câmpul vizual. Sau ar fi început să ţopăie de colo-colo nebuneşte. Aşa, agenţii l-au „acoperit” cam în două secunde. Gândiţi-vă: tragi, muţi gura ţevii cu două zecimi de milimetru şi tragi din nou, toate astea mai iute decât vă povestesc eu. Pentru aşa ceva, ar fi nevoie de un talent supranatural. Şi, după cum zicea Henkin, Datsev era un lunetist supranatural.

— OK, a zis O’Day, văd că facem progrese. Lunetistul a fost Datsev.

— Henkin era convins de asta, am spus. L-am urmărit. Era un tip dur, dar avea şi o latură mai sensibilă. În dimineaţa aia, era morocănos, pentru că se trezise prea devreme. Dar era şi fericit. Pentru el era o zi frumoasă, petrecută în Paris. Problema era a altora. A mea, probabil. Ba chiar a făcut cinste cu micul dejun. Pe urmă lucrurile au început să se destrame şi ziua n-a mai fost aşa de distractivă. Pentru că problema devenise a lui. Trebuia să se întoarcă acasă şi să le dea vestea proastă. Nu voia să facă asta. Avea o latură de birocrat.

— Dar pe urmă Datsev l-a ucis şi l-a scăpat de griji.

— Nu, am spus. Nu Datsev l-a ucis.

Capitolul 20

— Trebuie să vă gândiţi la a doua împuşcătură. Şi nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt. Puneţi mâna pe telefon şi sunaţi-i pe cei mai buni cinci lunetişti ai noştri. De la Recon Marines, SEAL, Delta Force, de oriunde. Sunt sigur că puteţi face chestia asta. Sunt sigur că-i aveţi pe toţi pe butoanele de apelare rapidă. De fapt, sunt convins că toţi lucrează pentru voi, aşa cum Datsev lucra pentru KGB.

— KGB-ul nu mai există de multă vreme. Acum se cheamă SVR.

— Vin vechi în sticle noi.

— Unde vrei să ajungi?

— Întrebaţi-i pe lunetiştii noştri despre a doua împuşcătură. Întrebaţi-i despre o apăsare dublă pe trăgaci, separată doar de o deviere de 15 centimetri la 1.300 de metri. Cu o puşcă de peste un metru şi jumătate lungime şi mai grea de 13 kilograme.

— Şi ce mi-ar spune?

— Ţi-ar spune: da, să dea naiba, ar putea face asta legat la ochi.

— Şi care e problema?

— Problema e că după asta le-ai spune, soldat: lasă abureala şi spune-mi adevărul. Şi atunci toţi ar jura că o împuşcătură ca asta e imposibilă.

— Se pare că Henkin nu era de aceeaşi părere.

— El credea în propriul discurs de promovare. Datsev e doar un om, ca mine sau ca tine. Mă rog, ca mine, în orice caz. N-ar fi putut trage acel foc. Niciun om n-ar fi putut.

— Deci ce vrei să spui?

— Că au fost doi lunetişti.

În acel moment, s-a aşternut tăcerea şi am profitat de răgaz ca să-mi termin cafeaua. Apoi am adăugat:

— Unul dintre ei a fost fie Datsev, fie Carson, iar celălalt a fost John Kott.

O'Day şi-a ridicat capul încet, ca o ţestoasă cenuşie, bătrână, care iese din nisip, şi a spus:

— Tocmai ne-ai spus cu destulă convingere că John Kott n-a fost acolo.

— Am spus că n-a fost pe balcon. A fost în sufragerie, culcat pe masa mare de-acolo. Ţintea peste capul partenerului. Gândiţi-vă. Doi lunetişti. Unul stă cu picioarele încrucişate, în spatele jardinierei. Celălalt, culcat pe masă. Sunt acolo de treizeci de minute. Sunt într-o stare de concentrare maximă. Respiră lent. Pur şi simplu plutesc. Ferestrele franţuzeşti sunt deschise. Cel din spatele jardinierei e pregătit pentru scutul din sticlă. Are în magazie gloanţe antiblindaj. A ales exact acelaşi punct de ţintire ca şi domnişoara Nice. Numai din instinct. Deasupra şi în spatele lui, cel de pe masă are puşca încărcată cu gloanţe de precizie. E pregătit pentru francez. Probabil urma să tragă în tâmplă. Probabil că tipul purta o vestă de protecţie pe sub costum. N-ar fi un impediment prea mare, dar de ce să rişti un factor necunoscut? La cap e mai bine. E chiar în cătare. Aşteaptă doar ca sticla să se spargă.

— Dar nu s-a spart.

— Aşa că şi-au luat tălpăşiţa de-acolo. Dar Kott rămâne în Paris. Ar prefera ca ancheta să se oprească acolo. Se adăposteşte undeva şi supraveghează balconul acela, zi după zi. Sau poate că e avertizat de francezi. Ar trebui să verificaţi. Oricum, în sfârşit, norocul îi surâde. Trei anchetatori îşi fac apariţia. Când m-a văzut în lunetă, probabil şi-a zis că a tras lozul cel mare. Inima a început să-i bată mai repede. Apoi s-a calmat şi a apăsat pe trăgaci.

— Şi l-a nimerit pe Henkin din greşeală?

— Nu din greşeală. M-a ochit în centrul de greutate, o lovitură direct la ţintă, ar fi câştigat medalia olimpică de aur pe loc. Din clipa în care a apăsat pe trăgaci, eram un om mort. Dar glonţul a rămas în aer aproape patru secunde. Şi a fost o rafală de vânt. Îmi amintesc că am văzut-o. Am zărit focul de la gura ţevii, apoi fâlfâitul unui steag, şi pe urmă Henkin a fost lovit. Vântul a deplasat glonţul. L-a deviat un pic spre stânga, în zbor: de la pieptul meu la capul lui.

— N-ai cum să dovedeşti asta.

— Ba da. Dacă a tras Datsev încercând să-l lovească pe Henkin, atunci Bennett ar fi murit. El era următorul la rând. Nu poţi contrazice vântul. A fost chiar acolo. Steagurile au început să se agite nebuneşte şi s-au oprit la fel de repede. Toată dimineaţa a suflat vântul. Verificaţi.

O'Day a rămas tăcut un timp, apoi a spus:

— Doi lunetişti. Dumnezeule! Trebuie să transmitem teoria asta la Londra şi la Moscova, dacă o susţinem toţi. Rick?

Shoemaker a ezitat o secundă şi apoi a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Sunt pentru, a spus el.

— Joan?

— E mai bine să credem c-au fost doi, chiar dacă de fapt a fost doar unul, decât să credem c-a fost unul şi să fi fost doi. Să adoptăm poziţia mai precaută.

O'Day n-a mai întrebat-o pe Casey Nice.

— Am să plec la Londra acum, am spus eu.

— Acum? s-a mirat O'Day.

— Nu mă deranjează poza din dormitorul lui. Nu-mi pasă nici că piticotul dracului tocmai a tras în mine. Pentru un poliţist, asta face parte din riscurile meseriei. Dar a fost neatent şi a ratat. Nu trebuia să încerce într-o zi cu vânt. A omorât un om nevinovat. Asta e altceva şi e o greşeală. Aşa cum ai spus şi tu, l-am prins o dată, am

să-l prind şi-a doua oară.

— Şi după aia?

— O să-i smulg braţul din umăr şi-o să-l omor în bătaie cu propria lui mână.

— Nici gând, a spus O'Day. Ai să te duci la Londra când o să-ţi spun eu. Asta e o afacere complexă. Trebuie să facem nişte pregătiri.

— Nu poţi să-mi dai ordine. Sunt un civil.

— Care-şi ajută ţara. Hai să facem ce trebuie.

N-am spus nimic.

— Henkin nu era un nevinovat, a continuat el. Era omul KGB-ului. A făcut lucruri rele.

N-am spus nimic.

— Ţi-am zis eu!

— Ce?

— Lucrurile stau altfel când ştii că te pândeşte un lunetist.

— Vor lucra împreună şi la Londra? a întrebat Scarangello.

— Probabil, am spus. Este un mediu bogat în ţinte. Asta le-ar dubla forţa de foc.

— Deci cine va fi ales pentru al doilea post? Carson sau Datsev?

— Nu sunt ghicitor.

— Şi dac-ai fi?

— Atunci, Carson. Henkin zicea că Datsev n-ar accepta să dea o probă. Nu am interpretat asta ca pe o laudă. Mi s-a părut că Henkin spunea adevărul.

— Aşteaptă până suntem gata, a zis O'Day. Pe urmă poţi să te duci la Londra.

Capitolul 21

Şedinţa s-a încheiat, iar eu am ieşit pe uşa roşie. Mă îndreptam spre dormitoarele din tablă ondulată, dar Casey Nice m-a prins din urmă şi m-a întrebat:

— Vrei să mergem să mâncăm ceva?

Mi s-a părut o idee excelentă. Ultima mâncare caldă de care avusesem parte fusese acel *croque madame* de la Paris, plătit de Evgheni Henkin.

— Unde?

— În afara cazărmii, a spus ea. O friptură sau ceva de genul ăsta.

— Ai o maşină?

— Mai mult sau mai puţin.

— Ce-nseamnă asta?

— O să vezi.

— S-a făcut.

— Trebuie să mă schimb, a spus.

Era îmbrăcată într-un deux-pièces negru. Ciorapi negri, pantofi de calitate. O ţinută perfectă pentru Washington sau Virginia, dar nu tocmai potrivită într-o cârciumă rurală din apropiere de Fayetteville.

— Te aştept aici, am spus.

— Cinci minute.

Trecuseră aproape zece. Dar a meritat să aştept. A bătut la uşa mea, şi când am deschis, avea părul prins în coadă şi era îmbrăcată într-o versiune a toaletei purtate în Arkansas. Aceeaşi geacă de piele maro peste un tricou alb, dar blugii erau diferiţi. Aceeaşi culoare, dar cu talie mai joasă. În plus, erau plini de tăieturi, zgârieturi şi porţiuni zdrenţuite. *Avariaţi,* cred că aşa li se spune, iar pentru mine cuvântul ăsta însemna *deranjaţi,* lucru care

pur şi simplu nu se potrivea. Blugii ăia s-ar fi putut afla pe un trup mai frumos?

Ţinea cheile de la maşină atârnate de deget şi mi le-a dat spunând:

— Îmi cer scuze în avans.

— Pentru ce?

— Ai să vezi.

Şi am văzut. Cam după vreo două sute de paşi, într-o parcare împrejmuită, în apropierea drumului de perimetru al bazei Pope Field. Parcarea era plină de tot ceea ce mă aşteptam să văd şi anume camionete şi maşini americane puternice, vechi de vreo douăzeci de ani, alături de Mercedesuri şi BMW-uri rablagite aduse acasă din detaşările în Germania. Căutam cu privirea anomalii; am zărit un Mini Cooper de culoarea lavandei şi apoi o broscuţă Volkswagen de tip nou, galbenă, pe jumătate ascunsă îndărătul unui fel de vehicul hidos. M-am gândit că maşina ei era broscuţa, având în vedere că deja îşi ceruse scuze. Poate că era un cadou primit la absolvirea facultăţii. Poate că avea o margaretă într-o vază pe bord, ca să se asorteze cu culoarea maşinii.

Dar n-a fost broscuţa. Era vehiculul hidos de lângă ea.

— Ce mama dracului e urâţenia asta? am spus.

— Parţial, un Ford Bronco vechi. Restul e alcătuit din table sudate în locurile unde părţile originale au căzut. Maroul e alcătuit din rugină şi noroi. Am fost sfătuită să nu spăl noroiul. Protejează împotriva coroziunii şi oferă un plus de rezistenţă.

— De unde l-ai luat?

— Mi l-a vândut un tip de la Fort Benning.

— Cu cât?

— Douăzeci şi doi de dolari.

— Excelent!

— Poţi să urci. E deschisă. N-o încui niciodată, că n-am de ce.

Balamaua portierei din dreapta era mai mult rugină,

decât noroi şi a trebuit s-o forţez puţin. Am reuşit s-o deschid doar atât cât să mă strecor pieziş şi am văzut cum Casey Nice face acelaşi lucru pe partea ei, ca şi cum am fi fost nişte dansatori care se apropie unul de celălalt. Maşina nu avea centuri de siguranţă. Şi nici scaune, la drept vorbind. Doar o prelată verde care se destrăma, gata-gata să se desprindă de cadrul metalic tubular.

Dar motorul a pornit în cele din urmă, după câteva pocnete şi opinteli, după care a intrat într-un ralanti umed şi hurducat. Transmisia era mai înceată decât serviciul poştal. Fata a mişcat cu greu schimbătorul de viteze în marşarier şi toate părţile mecanice dinăuntru au strigat apelul, au declarat că a fost întrunit cvorumul şi s-au pus să decidă ce e de făcut. Au avut nevoie de o lungă discuţie, se pare, pentru că abia după câteva secunde camionul s-a urnit cu spatele. Casey Nice a tras de volan cu un efort considerabil, după care a împins schimbătorul într-una din vitezele de mers înainte şi mai întâi comitetul pentru deplasarea în marşarier şi-a încheiat dezbaterile, a aprobat procesul-verbal şi a părăsit încăperea, după care echipa responsabilă pentru deplasarea înainte şi-a făcut apariţia şi s-a făcut comodă, iar o moţiune a fost depusă pe masă şi discutată. Au trecut alte câteva secunde şi, în sfârşit, camioneta a pornit din loc, încet şi bolborosind la început, până să-şi intre în ritm şi să se deplaseze implacabil spre poarta de ieşire.

— Trebuia să fi furat camioneta aia albastră a lui John Kott, am spus. Ar fi fost un mare pas înainte.

— Chestia asta mă duce din punctul A în punctul B.

— Ce se-ntâmplă dacă vrei să ajungi în C sau în D?

— E o seară frumoasă, iar mersul pe jos e sănătos.

Am ieşit pe una dintre porţile secundare de la Fort Bragg şi am pătruns în lumea reală – sau cel puţin într-una din versiunile acesteia, pe o şosea obişnuită, cu două benzi, din Carolina de Nord, mărginită pe ambele

părţi de stabilimente orientate exclusiv spre gusturile şi posibilităţile financiare ale bărbaţilor şi femeilor din armată. Am văzut firme de servicii financiare, dughene de fast-food, locuri de unde puteai să-ţi cumperi o maşină la mâna a doua, prăvălii pentru cartele telefonice, obiecte de un dolar bucata sau pentru împrumutat jocuri video, baruri şi localuri de toate felurile. Apoi, după un kilometru şi jumătate parcurs cu viteza melcului, firmele au început să se rărească, lăsând locul unor loturi de teren părăsite şi pâlcurilor de conifere, alături de senzaţia că în faţă ne aştepta o pustietate nesfârşită.

Camioneta şi-a continuat drumul. Deloc repede şi însoţită de mirosul de ulei ars, dar cel puţin înainta.

Am cotit la dreapta, adâncindu-ne în pustietate, îndreptându-ne în mod clar spre un loc ştiut de Casey Nice, care a găsit cu cale să mă întrebe:

— Te deranjează că John Kott se bucura de eşecurile tale?

— Nu prea, am spus. Sunt publice.

— Pe mine m-ar fi deranjat.

— Una peste alta, sunt cu un pas înaintea lui. De asta ar trebui să se bucure.

— Graţie unei rafale de vânt.

— M-am născut norocos.

— În plus, ai stat contra vântului, faţă de ceilalţi.

— Şi asta, da.

— Ai făcut-o dinadins?

— Ceva înrădăcinat. Presupun că a fost dinadins.

În faţă am văzut lumini ivindu-se printre copaci şi am ajuns la un luminiş în pădure, cu o cocioabă dărăpănată în centru. În jurul ei erau aranjate, pe pietriş, mese şi scaune. Cocioaba avea un horn prin care ieşea fum şi căldură. Simţeam mirosul de carne gătită pe îndelete.

— Îţi place? a întrebat Casey Nice.

— Genul meu de local, i-am spus.

A început procesul de încetinire a maşinii: o apăsare puternică a pedalei, urmată de alte apăsări aplicate cu frenezie. A tras de volan şi a oprit în parcare. A scos cheia din contact, iar motorul a mai funcţionat un minut întreg, după care s-a cutremurat şi s-a oprit. Am coborât din maşină şi am găsit o masă. Localul n-avea nume. Şi nici meniu, la drept vorbind. Puteai să alegi între mai multe tipuri de fripturi, cu pâine-minune sau fasole ca garnitură, şi trei tipuri de băuturi carbogazoase la cutie. Farfurii din polistiren, furculiţe din plastic, şerveţele din hârtie, plata numai cash şi o chelneriţă ce părea să aibă cam unsprezece ani. Toate bune.

Am comandat coaste şi pâine pentru ea, porc şi fasole pentru mine, plus două Coca-cola. Cerul era senin şi plin de stele. Aerul – răcoros, dar nu rece. Locul era pe jumătate plin. Am scos din buzunar flaconul de medicamente. L-am pus pe masă, cu eticheta spre ea.

— Trebuie să-ţi înapoiez asta. Să înghiţi scame din buzunar nu-ţi face bine deloc.

L-a lăsat pe masă un moment. Apoi a scos din buzunar pilulele. Erau şapte. Mai puţine decât data trecută. A suflat praful de pe ele, a luat flaconul şi a pus pilulele în el.

— Cine e Antonio Luna?

— Un prieten, a spus. Eu îi zic Tony Moon.

— Un colaborator?

— Un tip pe care-l ştiu.

— Şi tipul ăsta are la îndemână un flacon gol taman când ai tu nevoie?

Nu mi-a răspuns.

— Sau simulează nişte simptome şi apoi îţi dă reţetele de care face rost, pentru că nu poţi să-ţi discuţi problemele cu medicul companiei?

— Te priveşte cumva?

— Absolut deloc.

A pus flaconul în buzunar şi a spus:

— Nu am nicio problemă.

— E bine de ştiut.

Apoi a sosit mâncarea şi am uitat cu totul de pilule, obţinute pe bune sau nu. Fasolea era fasole, Coca-cola era Coca-cola, dar carnea era senzaţională. Mă aflam doar într-un luminiş dintr-o pădure din Carolina de Nord, dar în acel moment n-aş fi vrut să fiu în altă parte altundeva. Casey Nice părea să-mi împărtăşească opinia. Ronţăia carnea de pe coaste, zâmbea şi-şi lingea buzele. Toate bune, până când a sunat telefonul ei.

S-a şters pe degete, a răspuns, a ascultat şi a închis.

— Trebuie să ne întoarcem. Tocmai s-a întâmplat ceva la Londra.

Capitolul 22

La Londra s-a întâmplat că murise cineva. Nu era o noutate. Populaţia Londrei era de circa opt milioane de locuitori, iar rata anuală a mortalităţii în Marea Britanie era de peste nouă la mie. Altfel spus, în fiecare zi două sute de londonezi îşi dădeau ultima suflare. Bătrâneţe, supradoze, bolile degenerative, cancere de toate felurile, accidente rutiere şi de altă natură, incendii, sinucideri, crize cardiace, tromboze şi accidente vascular-cerebrale. Chestii normale.

Nu acelaşi lucru se poate spune despre moartea provocată de un glonţ tras cu o puşcă de calibru mare.

Ne-am întors la Bragg cu camioneta peticită şi i-am găsit pe O'Day, Shoemaker şi Scarangello aşteptându-ne în camera de la etaj. Shoemaker ne-a pus la curent. La Londra trăise un mare şef de bandă albanez, Karel Libor: putred de bogat, foarte brutal, cu foarte mare succes în afacerile legate de droguri, prostituate şi arme. Ca majoritatea şefilor de bandă importanţi, era şi foarte paranoic. O mulţime de inşi aveau grijă de el şi nu se ducea nicăieri până când destinaţia lui nu era verificată şi securizată. Îi protejau până şi drumul de la uşă până la maşină. Dar se pare că nu reuşiseră să-l scape de un glonţ de calibru 50, tras de la o mie de metri distanţă. Căpăţâna domnului Libor explodase şi se împrăştiase peste tot Range Rover-ul blindat în care încerca să urce.

— Concluziile? a întrebat O'Day.

Shoemaker s-a relaxat, ca şi cum întrebarea nu-i fusese adresată lui, iar Scarangello i-a aruncat o privire lui Casey Nice, care a ridicat din umeri şi n-a zis nimic. Am spus:

— Kott şi Carson sunt deja la Londra. Angajează

ajutoare locale, dar fără bani. De data asta, ajutoarele au vrut plata în natură. De exemplu, prin eliminarea unui rival.

O'Day a încuviinţat cu o mişcare a capului, zicând:

— Un rival la care altfel ar fi fost greu de ajuns. Dar, dacă-ţi ridici privirea, orizontul Londrei este foarte populat. Se găsesc o mulţime de oportunităţi la o mie de metri. O distanţă ca asta nu înseamnă nimic pentru Kott. E ca şi cum ar trage de aproape.

— Sau Carson, am spus.

— Sau Datsev, a completat el. Carson e doar opinia ta. Nu trebuie să avem prejudecăţi.

— S-a întâmplat aşa ceva la Paris?

Din nou, O'Day a dat din cap aprobator.

— Cred că da. Dar n-am luat-o în calcul pentru că nu s-a tras cu puşca. Cam cu o săptămână înainte de tentativa asupra preşedintelui, un şef de bandă algerian a fost ucis prin înjunghiere, în Montmartre. Un mare mahăr, cum s-ar zice. Privind retrospectiv, trebuie să spunem că vietnamezii au fost nişte beneficiari plauzibili.

— Şi cine are de câştigat în cazul din Londra? a întrebat Casey Nice.

— Aştept raportul final, a spus O'Day. Dar o estimare preliminară sugerează doi beneficiari: o bandă de sârbi din vestul Londrei şi o bandă de englezi de modă veche, din est. Conform celor de la MI5, Karel Libor era ca un băţ în roatele ambelor bande.

— Unde anume va avea loc întrunirea G8? am întrebat.

— În estul Londrei.

— Atunci, dacă „local" înseamnă local, înseamnă că s-au aliat cu britanicii de modă veche.

— Pentru ce anume? s-a interesat Scarangello.

— O parte din plata în natură, i-a răspuns Shoemaker, ar fi considerată un fel de tribut, ca să li se permită să opereze în acel loc. Aproape ca un fel de taxă de intrare. Restul va fi pentru logistică, locuri unde să stea, locuri

unde să se ascundă şi apoi, în ziua cea mare, santinele şi alţi oameni de pază în apropiere, şi de un cordon la distanţă. Aşa cum am văzut la Paris.

— Asta ne îngreunează sarcina.

— Dimpotrivă, ne-o uşurează, am spus clătinând din cap. Nu mai căutăm doi indivizi, ci vreo cincizeci şi doi de inşi. Ei spun că e ajutor local; eu le zic firimituri de pâine.

— Apropo, a intervenit O'Day, ai avut dreptate în legătură cu vecinul lui Kott. FBI-ul a găsit aproape 10 000 de dolari cash. Dar nu în fundul unui dulap.

— Atunci, unde?

— În maşina de spălat din curte.

— Isteţ, am spus. Ar fi trebuit să verific. Cine i-a dat banii?

— Nu vrea să spună. Iar pentru moment metodele de interogare prin tortură nu mai sunt la modă.

— E prea speriat ca să vorbească. Şi asta poate spune multe.

— Iar francezii au găsit azi-dimineaţă glonţul care l-a ucis pe Henkin. Foarte deformat în urma impactului cu zidul, dar analiza chimică a indicat aceeaşi compoziţie cu fragmentele pe care le-ai adus din Arkansas. Foarte posibil să fi fost din acelaşi lot.

— Asta ridică semne de întrebare legate de cum a călătorit, am spus. N-a luat un avion de linie, căci ar fi lăsat documente în urmă. Nu putea să aducă la bord o puşcă de calibru 50 şi o cutie cu cartuşe fără să se observe.

— Sunt două posibilităţi, a spus Shoemaker. Un transport de marfă plecat din Mobile sau din Galveston ori un avion privat, care ar fi putut pleca de oriunde. Controlul vamal la aeroporturile private din Europa e aproape inexistent.

— Un avion privat, cu siguranţă, a încuviinţat O'Day. Oamenii ăştia nu se uită la bani. Zece miare pentru un ţărănoi ştirb din Arkansas? Exagerat de mult. Individul s-

ar fi mulţumit şi cu 200, mai mult ca sigur. Nu sunt atenţi la valoare. Caută soluţii uşoare şi au bugetul necesar pentru a le pune în practică.

— Cum au ajuns la Londra azi? a întrebat Casey Nice.

— Cu trenul, probabil, a spus Scarangello. Prin tunel. Se face un control al paşapoartelor în Paris. În afară de asta, se ajunge repede şi uşor dintr-un centru de oraş în celălalt.

— Cum şi-au transportat puştile?

— În saci de golf, poate. Sau în rucsacuri de schi. O mulţime de oameni au bagaje ciudate.

— De unde au ştiut cu cine să ia legătura în Londra, ca să obţină ajutorul local?

— Presupun că s-au interesat în prealabil. Poate că au negociat în avans.

— Vom şti mai multe mâine-dimineaţă, a spus O'Day. Luaţi-vă restul serii liber şi ne reîntâlnim mâine, la micul dejun.

Am coborât scările şi mă îndreptam spre uşa roşie, când am auzit din nou ţăcănitul tocurilor unor pantofi de calitate şi fâşâitul unor ciorapi de nailon în spatele meu. M-am întors şi am văzut că Joan Scarangello venea după mine. Mă privea cu un fel de emoţie mohorâtă.

— Trebuie să vorbim, mi-a spus.

— Despre ce?

— Despre tine.

— Ce e cu mine?

— Nu vreau să vorbim aici.

— Atunci, unde?

— La tine. Pare să fie o cameră neocupată. Ca un soi de spaţiu neutru.

Aşa că am intrat în dormitorul meu şi ne-am aşezat ca mai înainte – eu pe sofa, iar ea în fotoliu, ajustându-ne poziţiile ca să ne putem privi faţă în faţă. M-a întrebat:

— Ţi-a plăcut cina?

— N-a fost rea. Tu?

— Am petrecut-o certându-mă cu generalii O’Day şi Shoemaker.

— În legătură cu calitatea mâncării?

— Nu, în legătură cu rolul tău la Londra.

— Ce-i cu el?

— La Londra nu va mai fi la fel ca la Paris. Britanicii sunt altfel. Vor să controleze totul. Vor accepta sfaturi şi informaţii, dar nu ne vor lăsa să facem nimic. E terenul lor şi trebuie să respectăm asta. Sunt importanţi pentru noi în mai multe privinţe.

— Deci?

— Eu sunt de părere că trebuie să te duci acolo ca spion confirmat.

— Dar O’Day n-a fost de acord pentru că după aia n-aş mai putea să fac nimic.

Scarangello a încuviinţat din cap şi a spus:

— Vrea să te duci acolo ca cetăţean particular, neconfirmat de noi. Asta înseamnă că, dacă eşti prins sugrumând vreun bătrân pe trotuar, noi nu vom mai putea face nimic ca să te ajutăm.

— O să am grijă.

— Vorbesc serios, a spus ea. Generalul O’Day propune lucruri de-a dreptul ilegale. În primul rând, prezenţa ta acolo va fi sfidător de ilegală. Spionii nerecunoscuţi care se află în jurisdicţia unui aliat nu sunt deloc văzuţi cu ochi buni. Dac-o feşteleşti, vei fi un infractor de drept comun, nimic mai mult. De fapt, mai rău de-atât. Ambasada se ocupă de infractorii de drept comun, dar de tine nu se va ocupa nimeni. Vor fugi ca dracul de tămâie. Pentru că aşa o să le spunem noi să facă.

— O să am grijă, am repetat.

— Am citit dosarul lui John Kott, m-a informat ea.

— Şi?

— Te-ai descurcat foarte bine la interogatoriu.

— Mulţumesc.

— I-ai dat frânghia şi el s-a spânzurat singur. A fost arogant şi n-a suportat să fie provocat.

— Cam asta a fost ideea, am confirmat eu.

— Cred că eşti la fel de rău ca el.

Am tăcut.

— Acum o să-mi spui că n-ai tăiat niciodată beregata nimănui.

— Dacă aş putea, aş face-o.

— Cred că riscăm prea mult dacă te trimitem la Londra cu vreo misiune.

— Atunci, nu mă trimiteţi.

— Să înţeleg că oricum o să te duci acolo?

— E o ţară liberă.

— Aş putea să-ţi iau paşaportul.

— Îl am chiar aici, în buzunar. Vino şi ia-l.

— Pot să-l anulez din computer. Ai fi arestat la aeroport.

— E decizia ta, am spus. Puţin îmi pasă. Mai devreme sau mai târziu, Kott o să se-ntoarcă acasă. O să pun mâna pe el atunci. Asta în timp ce lumea va fi paralizată, pieţele se vor prăbuşi, va izbucni recesiunea, oamenii vor muri de foame, vor izbucni războaiele şi întreaga lume se va destrăma. Şi niciunul dintre aceste efecte nu mă va afecta deloc. Pot să-mi port singur de grijă. Şi nici n-am multe de pierdut.

N-a spus nimic, aşa că am continuat:

— Aveţi nevoie de cel mai bun ajutor posibil. Orice altceva ar însemna neglijenţă. Parcă-mi amintesc cuvintele astea de undeva.

— Şi tu eşti cel mai bun ajutor?

— Asta rămâne de văzut. Cineva fie o să facă treaba, fie nu. Acel cineva aş putea fi eu sau nu. Nu ştim ce o să se întâmple. Dar am un palmares rezonabil şi nu pricep cum prezenţa mea ar putea strica.

— Ar putea strica, dacă ai fi arestat în primele cinci minute. Atunci am avea şi-un incident diplomatic, pe

lângă situaţia de urgenţă creată. Nu sunt sigură că pot avea încredere în tine.

— Atunci, vino cu mine, am spus. Poţi să-mi contrasemnezi fiecare mişcare. Putem să ne sfătuim, umăr la umăr. Nu la doi metri distanţă.

— Ăsta-i compromisul la care am ajuns cu O'Day, a spus ea.

— Serios?

— Nu eu. Casey Nice o să vină cu tine. Neoficial. Nu au auzit de ea. E mult prea nouă în branşă. Şi chiar în momentul ăsta nu face parte din CIA. E la Departamentul de Stat.

— Care sunt regulile?

— Faci exact ce-ţi spune ea.

Scarangello a plecat, lăsând în urmă o aromă de săpun şi piele caldă, iar eu am aşteptat un minut şi m-am dus la uşa roşie. Am urcat în biroul lui Shoemaker şi l-am găsit la masa de lucru.

— Scarangello mi-a spus despre conversaţia de la cină.

— Mulţumit? a întrebat el.

— Mda, sar de bucurie.

— Trebuie să vezi partea pozitivă a lucrurilor. Vei avea nevoie de informaţii actualizate. Noi i le vom da lui Nice, iar ea ţi le va transmite ţie. Fără ea, ai bâjbâi.

— A mai acţionat în străinătate?

— Nu.

— A mai acţionat pe undeva?

— Nu în felul ăsta.

— Crezi că e o idee bună?

— Este un compromis necesar. Te duce acolo. Nu trebuie să asculţi ce spune.

— Dar va trebui să am grijă de ea.

— Ştie în ce s-a băgat. Şi e mai tare decât pare.

— Ai mai spus asta.

— Şi m-am înşelat?

M-am gândit la amicul ei, Tony Moon, şi am tăcut.

— Dacă vrei, poţi să pleci, Reacher. Nu-mi datorezi nimic. Lucrurile s-au prescris cu ani în urmă. O'Day a avut ideea să alegem ruta asta. O intuiţie, aşa a numit-o. A spus că e singura variantă cu şanse de reuşită.

— S-a înşelat?

— Poţi să pleci, dacă vrei, a spus el din nou. Sute de oameni lucrează la cazul ăsta. Iar britanicii iau lucrurile foarte în serios. Deja le-au luat. Este o întrunire G8. Când lucrezi în pază şi securitate, asta înseamnă un fel de finală Superbowl. Prin urmare, se ocupă ei. Aşa că n-o să ţi se simtă lipsa. Eşti un om. Cât de mult crezi c-ai putea ajuta?

— Cumva asta e o altă intuiţie psihologică?

— Te vreau acolo, fireşte. Îi vreau pe toţi acolo. Un zid uman, dacă e necesar. Orice este nevoie. Pentru că, dacă un lunetist american transformă G8 în G4, vom avea mari probleme ca naţiune.

— *Asta* e o intuiţie psihologică? Vrei să apelezi la patriotismul meu, nu? Ce-i asta, cursul introductiv de manipulare?

— Du-te să vorbeşti cu O'Day, mi-a spus.

Ceea ce am şi făcut imediat după aceea, trecând pe lângă sala de şedinţe şi intrând în biroul învecinat. O'Day era la birou, în blazerul şi puloverul lui, negre amândouă. Avea capul plecat, iar când s-a uitat la mine, a ridicat doar ochii, ca şi cum l-ar fi durut gâtul dacă ar fi mişcat şi capul. Am spus:

— Asta-i una dintre cele mai proaste idei din toate timpurile.

— Şi totuşi e şansa ta cea mai bună să-l prinzi pe John Kott. Am să-i transmit domnişoarei Nice tot ce ştiu. Vei avea în spate puterea unui guvern întreg. Şi trebuie să pui capăt acestei chestii acum. N-o să ai somn până când lunetistul dispare.

— Ba dorm foarte bine.

— Atunci, bagă-ţi minţile-n cap. Ţi-am citit cu toţii dosarul, fireşte. Paginile alea de pe peretele lui Kott? Ştim ce scrie pe ele. Domnişoara Nice are exact aceeaşi vârstă ca acea Dominique Kohl, care s-a ales cu sânii tăiaţi cu un cuţit de bucătărie pentru că ai trimis-o să aresteze un maniac.

— Da, am spus. Aşa scrie în paginile alea.

— Şi ce, eşti superstiţios? Mai devreme sau mai târziu, oricine ajunge la vârsta de douăzeci şi opt de ani. Nu există nicio legătură. Şi n-o s-o trimiţi să aresteze pe nimeni, pentru că nu se va face nicio arestare. Te vreau pe tine acolo, şi numai pe tine, cât se poate de aproape şi de personal, şi vreau să-mi aduci urechile lor drept dovadă.

— De ce eu? Sute de oameni lucrează la cazul ăsta.

— Iar dacă e uşor, fără îndoială că unul dintre ei va face treaba. Dar n-o să fie uşor. Ăsta-i adevărul. S-ar putea să se strecoare chiar pe sub nasul lor. De-asta mi-e frică. Am nevoie de un prag de oprire. Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere.

Probabil că asta era o altă intuiţie psihologică.

Capitolul 23

M-am întâlnit cu Casey Nice a doua zi de dimineaţă. I se adusese la cunoştinţă. Strălucea toată. Mi-a explicat procedurile.

— Telefoanele noastre au GPS, aşa că vom fi urmăriţi pas cu pas. Eu voi primi informaţii în timp real prin voce, SMS şi e-mail. Vom avea fiecare numărul celuilalt pre-programat, pe lângă cele ale generalilor O'Day şi Shoemaker, pentru situaţii de urgenţă. Toate apelurile vor fi criptate şi nu vor putea fi urmărite.

— Ţi-au comunicat regulile?

— Da.

— Cine ţi le-a spus?

— Toţi.

— Separat sau împreună?

— Separat.

— Ţi-au zis acelaşi lucru?

— Nu.

— Deci pe care dintre ei o să-l asculţi?

— Pe generalul O'Day, mi-a spus ea.

Shoemaker ne-a dat obiectele practice: încărcătoare pentru telefoanele celulare, cărţi de credit, un teanc de lire sterline, rezervări la hotel şi bilete de avion din Atlanta până la Londra, cu compania Delta. Compania Gulfstream avea să ne ducă până în Georgia, dar după aceea urma să zburăm cu avioane comerciale, ca nişte cetăţeni obişnuiţi.

Apoi ne-am întâlnit cu toţii în sala de şedinţe, pentru că O'Day avea două informaţii de ultimă oră pentru noi. Mai întâi, ne-a arătat o fotografie. Era un instantaneu preluat din sistemul video de securitate de la Gare du

Nord, din Paris. Avea imprimată ora: cincizeci de minute după împuşcătura care-l ucisese pe Henkin. Nu era focalizată prea bine; uşor înceţoşată, dar suficient de clară. În ea se vedea un tip de înălţime medie, vânos, numai muşchi şi tendoane. Era pe jumătate întors, cu spatele, pierdut în mulţime, dar pometii îl trădau. Era John Kott. Privea în jos şi gura lui desena o linie încordată. Greu de spus dintr-un asemenea instantaneu, dar limbajul lui nonverbal şi expresia sa îmi dădeau de înţeles că nu se simţea în largul lui în mulţimea aia agitată. Era de înţeles. Cincisprezece ani în închisoarea Leavenworth, apoi încă unul în pădurile izolate din Arkansas. Gare du Nord e unul dintre cele mai aglomerate terminale feroviare din lume. O schimbare de ritm radicală.

— Asta-i îmbulzeala dinaintea liniilor Eurostar. Trenul către Londra urma să plece în zece minute. Să presupunem că a urcat în el.

— De ce nu e şi Carson cu el? a întrebat Casey Nice.

— Presupunem că au călătorit separat. E mult mai sigur aşa. N-ar risca să fie prinşi amândoi.

Apoi a deschis un dosar şi a scos de acolo un teanc de hârtii. Analiza făcută de MI5 asupra bandelor din Londra.

— Sunt siguri că e vorba de interlopii londonezi. Ei sunt stăpâni pe străzile din jurul ţintei şi au preluat foarte repede operaţiunile lui Karel Libor. Prea repede ca vestea morţii domnului Libor să fi ajuns la ei pe căile convenţionale. Ştiau dinainte c-o să se întâmple, pentru că ei au pus-o la cale.

Ne-a citit o listă cu patru nume – un şefuleţ şi trei locotenenţi de încredere, White, Miller, Thompson şi Green, ca o firmă de avocatură. Apoi ne-a descris un cerc interior de alţi treizeci de inşi, suplimentaţi când şi unde era nevoie de angajaţi cu contract, dornici să-şi dovedească meritele. A mai spus că erau cunoscuţi sub numele de Romford Boys. Aşa se numiseră dintotdeauna,

pentru că proveneau dintr-un loc numit Romford, aflat la periferia estică a marelui oraş, la nord de fluviu, chiar în interiorul cercului descris de autostrada de centură. În mare parte, erau albi şi de origine locală. Se ocupau cu droguri, prostituate şi arme, la fel ca banda lui Libor. Cireaşa de pe tort erau activităţile de „protecţie” şi cămătăria. Nu ne-a povestit nimic lugubru despre ei – adică crime fioroase, pedepse groaznice sau torturi sadice. De-a lungul anilor, numeroasele şi variatele lor victime dispăruseră pur şi simplu, fără să mai fie văzute niciodată.

Casey Nice s-a dus să-şi pregătească bagajul, iar eu am făcut din nou duş, m-am îmbrăcat şi mi-am pus periuţa de dinţi în buzunar. Ne-am întâlnit în cabina avionul Gulfstream. Era îmbrăcată în ţinuta de Arkansas.

— Generalul O’Day mi-a spus că ai îndoieli în privinţa acestei acţiuni.

N-am spus nimic.

— Adică, a faptului că lucrezi cu mine.

Am tăcut.

— Ce s-a întâmplat cu Dominique Kohl n-a fost din vina ta.

— O’Day ţi-a arătat dosarul?

— Îl citisem deja pe peretele din dormitorul lui Kott. N-a fost vina ta. N-aveai de unde să ştii.

N-am spus nimic.

— N-am de gând să arestez pe nimeni. Am să stau mult în spate. N-o să se repete.

— De acord, am spus. În general, astfel de întâmplări sunt excepţii.

— Ar putea să se termine înainte să ajungem noi acolo. Cred că britanicii lucrează la capacitate maximă.

— Sunt sigur.

— Vom primi toate datele lor îndată ce O’Day le primeşte. O să fie bine.

— Acum, *tu* pari să ai îndoieli.

— Nu sunt foarte sigură la ce să mă aştept.

— Nici eu, am spus. Nimeni nu ştie sigur, de oricare parte s-ar afla. Iar asta e bine. Înseamnă că jocul va fi câştigat de cel care gândeşte mai repede. Doar asta ai de făcut.

— Nu putem fi amândoi cei mai rapizi în gândire.

— De acord, am spus din nou. S-ar putea să rămân pe locul doi, şi atunci cineva o să înceapă să tragă în mine cu puşca. Aşa că e mai bine să stai la măcar doi metri de mine.

— Şi dacă eu rămân pe locul doi, iar ăia încep să tragă în mine?

— Acelaşi lucru. La doi metri distanţă.

Aeroportul din Atlanta e atât de mare, încât a trebuit să luăm un taxi de la birourile General Aviation până la terminalele pentru pasageri. Casey Nice şi-a făcut *check in*-ul la o chestie care semăna cu un bancomat, dar eu m-am dus la ghişeu, unde o privire aruncată în treacăt la noul meu paşaport mi-a adus un permis de urcare la bord din carton, ca pe vremuri. Aveam locurile la cabina premium, ceea ce mi s-a părut un oximoron. Nice mi-a explicat că avem spaţiu suplimentar pentru picioare. Mi-a explicat apoi un algoritm lung şi complicat prin care guvernul economisea banii contribuabililor. Toată lumea începea la cabina pentru pasagerii obişnuiţi, în afară de cazul în care existau motive serioase pentru transferul la alte cabine. Singura opţiune pe care am bifat-o a fost cea care anunţa că urma să începem munca imediat după aterizare. Şi aşa am obţinut spaţiu suplimentar pentru picioare.

S-a dovedit că spaţiul suplimentar nu însemna mare lucru. Am trecut pe la controlul de securitate desculţi, fără haine şi cu buzunarele goale, apoi am străbătut o zonă care semăna cu un shopping mall până am ajuns la

zona porţilor. Ne-am oprit puţin la un chioşc de cafea pentru mine şi la un bar de sucuri pentru ea. Nice avea o valijoară cu rotile şi un bagaj ca o combinaţie între o geantă şi o sacoşă de cumpărături. Se încadra mai bine ca mine în categoria cetăţeanului obişnuit. Am stat pe nişte scaune cu capitonaj subţire şi, în cele din urmă, am urcat în avion, după ce s-au umplut toate locurile cu spaţiu normal pentru picioare. Fotoliile noastre erau de tip obişnuit, iar spaţiul suplimentar din faţa lor avea să-i fie util ei, dar mie în niciun caz. Dacă-mi propteam cu convingere structura osoasă a şalelor în spătar, atunci puteam să-mi destind puţin genunchii la un unghi mai mare de nouăzeci de grade, dar mai mult de atât n-aveam ce să obţin. Pilotul ne-a anunţat că durata zborului va fi de şase ore şi patruzeci de minute.

După două ore, eram mâncaţi şi băuţi, iar personalul cabinei a pornit sistemul de încălzire, astfel încât să ne ia somnul şi să-i lăsăm în pace. I-am auzit numind treaba asta „amorţire”. Pe mine nu m-a deranjat. Dormisem în poziţii şi mai rele. Tetiera avea nişte aripioare care se puteau regla, aşa că mi-am prins capul între ele, ca şi cum aş fi purtat un dispozitiv medical, şi am închis ochii.

— Să ştii că iau pastilele pentru că devin agitată, a spus Casey Nice.

Am deschis ochii şi am întrebat:

— Şi au efect?

— Da.

— Câte ţi-au mai rămas?

— Cinci.

— Aseară, la cină, mai aveai şapte.

— Le-ai numărat?

— Nu dinadins. Am observat, atâta tot. E o descriere. Erau mici, galbene, le ţineai în buzunar şi erau şapte.

— Am luat una aseară şi încă una azi-dimineaţă.

— Din cauză că erai agitată?

— Da.

— Şi de ce erai agitată?

— Pentru că trebuia să ţin instructajul şi să execut misiunea.

— Acum mai eşti agitată?

— Nu.

— Pentru că ai luat pastila de dimineaţă?

— Deja a trecut efectul. Dar mă simt OK.

— E bine, am spus. Pentru că asta e partea uşoară.

— Ştiu.

— Şi doctorul nu-şi face griji că Tony Moon nu se face bine niciodată?

— Oamenii iau chestiile astea ani de-a rândul. Unii dintre ei, chiar toată viaţa.

— Şi asta ai de gând să faci şi tu?

— Nu ştiu.

— Ce altceva îţi provoacă agitaţie?

Nu mi-a răspuns imediat.

— Miza, cred. Doar miza. E foarte mare. Nu putem permite să se întâmple din nou.

— Ce anume?

— Unsprezece septembrie.

— Auzi, câţi ani aveai în 2001?

— Eram la pubertate.

— Atunci ai luat hotărârea să te înrolezi în CIA?

— Am ştiut că vreau să fac ceva. În final, alţii au luat decizia în numele meu. Am fost recrutată la terminarea colegiului.

— Unde ai învăţat?

— La Yale.

Am încuviinţat în gând. Yale era ca un fel de grădiniţă a CIA-ului. Aşa cum în Anglia Universitatea Cambridge era o pepinieră pentru MI6. Tot ce are de făcut un terorist e să cerceteze listele de absolvenţi sau să pună o bombă la o reuniune de clasă.

— Cred că eşti foarte deşteaptă, dacă ai fost admisă la Yale.

Nu mi-a răspuns.

— Munceşti mult?

— Îmi dau silinţa.

— Eşti atentă la ce-i în jurul tău?

— Întotdeauna.

— Şi ţi-ai cumpărat un mijloc de transport cu douăzeci de dolari.

— Şi ce vrei să spui?

— Că eşti un pic cam neconvenţională. E a patra calitate pe care trebuie s-o ai. Tu le ai pe toate. Iar noi nu avem nevoie de mai mult. Ne trebuie oameni deştepţi, care să muncească mult, să fie atenţi şi să gândească neconvenţional.

— Am avut din ăştia şi pe unsprezece septembrie.

— Ba nu, am contrazis-o. Chiar n-am avut. Aşa cum n-am avut o armată prea grozavă în 1941. Trecuse multă vreme de când avuseserăm nevoie de aşa ceva. Aveam oameni învechiţi, care făceau lucruri învechite. Dar am devenit mai buni foarte repede. Şi tu la fel. N-o să se repete.

— Nu poţi spune aşa ceva.

— Tocmai am spus-o.

— N-ai de unde să ştii.

— Nu merită să iei pastile pentru asta. Pur şi simplu, munceşte din greu, fii atentă şi nu înceta să gândeşti. Asta e tot ce poţi să faci. Şi nu eşti doar tu, în orice caz. Sunt mii ca tine, la fel de buni, la fel de muncitori şi la fel de atenţi.

— Şi totuşi, am putea da greş.

— Relaxează-te, am spus. Cel puţin pentru următoarele două săptămâni. Chestia asta nu va fi un alt 11 septembrie. Ştiu că Scarangello e de un pesimism molipsitor, dar dacă se înşală? Când un politician este mătrăşit, cam jumătate din populaţia ţării lui petrece de bucurie. Se duc să cumpere bere şi steaguri. Ar putea declanşa un miracol economic.

— Sunt sigură că şi această posibilitate a fost cercetată. Dar cred că poziţia adjunctului de director-adjunct Scarangello reprezintă punctul de vedere al majorităţii.

— Aşa îi spui lui Scarangello?

— Păi, asta şi e.

— Pistolul tău e la hotel? am întrebat.

— Care hotel?

— Unde-o să stăm. Sau îl iei din altă parte?

— Nu există niciun pistol. Sunt aici neoficial. Guvernul nu mă poate înarma. Nici pe tine.

— Şi-atunci, ce-ar trebui să facem?

— Procedura standard spune că trebuie să ne echipăm singuri, prin jaf.

Am mişcat capul în stânga şi-n dreapta, ca să împing înapoi aripioarele tetierei, şi am spus:

— Ar putea fi uşor, pentru că putem presupune că Romford Boys sunt vigilenţi în numele lui Kott şi Carson, iar, mai devreme sau mai târziu, ne vom lovi de cordonul lor exterior, ca atunci când mişti marginea unei plase de păianjen. Şi e de presupus că tipii din cordonul exterior sunt înarmaţi, ceea ce înseamnă că şi noi vom fi, fiindcă le vom lua armele.

— Cred că asta e una dintre posibilităţile pe care ei ar dori să le luăm în calcul. În plus, generalul Shoemaker crede că intrarea în contact cu cordonul exterior al bandei din Romford este o tactică bună în sine. Putem inventa o abordare legată de afaceri, după cum a sugerat el. Dacă trecem de acest cordon, putem triangula cu al doilea cordon şi să ne facem o idee despre unde-ar fi centrul. Cu alte cuvinte, unde sunt Kott şi Carson.

— Dacă-ţi pun o întrebare, îmi vei răspunde sincer?

— Depinde.

— Câţi alţi spioni neoficiali trimite SUA?

— Cinci.

— Câţi agenţi sub acoperire britanici?

— După ultimele mele informaţii, treisprezece.

— Şi celelalte şase ţări?

— Vor trimite câte doi de fiecare, în afară de Rusia, care va avea şapte, la fel ca noi.

— Când vor sosi toţi oamenii ăştia?

— Probabil că înaintea noastră. S-ar putea să întârziem la petrecere.

— Şi cât de ocupaţi sunt băieţii ăştia din Romford?

— Ocupaţi cu ce?

— Cu afacerile lor. Cu furnizori, angrosişti, comercianţi cu amănuntul şi altele asemenea.

— Habar n-am.

— Măcar moderat de ocupaţi, corect? Drogurile, prostituatele şi armele înseamnă toate operaţiuni de vânzare-cumpărare. Şi întotdeauna apare cineva nou pe piaţă, cu un preţ mai bun ori la vânzare, ori la cumpărare. Deci când şi când, tipii ăştia stau de vorbă cu oameni necunoscuţi. Întrucâtva, sunt obişnuiţi cu chestia asta. Aşa că dacă apare un străin îmbrăcat ca un dur şi le face o propunere de afacere falsă, n-or să stea prea mult pe gânduri. Poate nici dacă apare un al doilea ins. Dar tocmai ai socotit treizeci şi şapte de oameni care vor avea cu toţii aceeaşi idee ca Rick Shoemaker. După al treilea sau al patrulea ins, cei din cordon or să înceapă să tragă fără să mai stea pe gânduri. Aşa încât noi doi n-o să facem chestia cu pânza de păianjen. O să facem altceva.

— Ce?

— Lasă că-ţi explic mai târziu, am spus, pentru că în acel moment n-aveam nicio idee, iar ei îi rămăseseră doar cinci pastile.

Capitolul 24

Cred că am reuşit să dorm vreo trei ore drept ca scândura, cu capul prins în aripile tetierei. Apoi cu vreo 90 de minute înainte de aterizare, s-au aprins luminile, şi în bucătăria avionului a început o gălăgie supărătoare. Casey Nice nu părea să fii dormit prea bine. Binefacerile zborurilor de noapte.

— Ai mai fost la Londra? m-a întrebat ea.

— De câteva ori.

— Ce trebuie să ştiu?

— N-ai mai fost la Londra până acum?

— Nu în interes de serviciu.

— Aici nu suntem la serviciu. Suntem incognito, ai uitat?

— Tocmai. Urmează să mă plimb printr-o ţară străină şi să încalc vreo sută de legi şi tratate. Nu văd cu ochi buni o astfel de chestie.

— Ştiu, mi-a spus Scarangello.

— A avut dreptate.

— Atunci, controlul de la aeroport va fi problema ta cea mai mare. Trebuie să presupunem că sunt în stare de alertă maximă. Şi oricum sunt paranoici. Au camere video şi geamuri din sticlă unidirecţională pretutindeni. O să fie cu ochii pe noi din clipa în care coborâm din avion. De la scara avionului încolo, literalmente. Pe noi şi pe toţi ceilalţi. Îi caută pe cei agitaţi şi care încearcă să se furişeze. Pentru că pentru ei acum e prima şi cea mai bună ocazie să-i prindă pe oameni. Şi nu ne ajută deloc dacă suntem întorşi din drum la graniţă sau dacă ne reţin pentru interogatorii. Aşa că încearcă să nu-ţi trădezi agitaţia şi nu le da impresia că ascunzi ceva. Nu te mai gândi la suta de legi sau tratate. Gândeşte-te la cu totul

altceva.

— Cum ar fi?

— Ce ţi-ar plăcea cel mai mult să faci la Londra? O dorinţă tainică, oricât de prostească ar fi.

— Chiar vrei să ştii?

— Vreau să-ţi imaginezi că faci lucrul acela sau că te îndrepţi direct spre acel lucru. De-aia ai venit aici. Urmează să iei un taxi şi să te duci direct acolo.

— OK.

— După ce trecem de aeroport, devine mult mai uşor. Atât doar că fiecare centimetru pătrat de spaţiu public e înţesat de camere video. Plus majoritatea spaţiilor private. Londra are montate un sfert din stocul mondial de camere cu circuit închis, şi toate sunt în acelaşi oraş, imposibil de evitat. Trebuie să acceptăm chestia asta şi să ne vedem de treabă. Că ne convine sau nu, noi jucăm într-un film acum şi singurul lucru pe care-l putem face în privinţa asta este să ne luăm tălpăşiţa cât mai repede dup-aia, înainte să verifice înregistrările.

— Dacă-i găsim pe Kott şi pe Carson, nu va fi nevoie să ne cărăm rapid. Vom fi invitaţi la Palatul Buckingham, să primim o medalie.

— Depinde ce-o să facem cu ei după ce-o să-i prindem şi cât de bine o vom face. Sunt sigur că britanicilor le place o treabă executată curat tot atât de mult cât ne place şi nouă, dar, dacă nu va fi curată, ne vor da în vileag fără să clipească. Vor fi chestionaţi în Parlamentul lor, şi există o mulţime de ziare ostile şi la ei, aşa că va dura o secundă şi jumătate să se spele pe mâini. Vor susţine că ei au vrut de la început o arestare legală, cu citirea amendamentului Miranda, şi un proces corect. Ne vor eticheta drept mercenari străini pătrunşi ilegal. De fapt, ucigaşi. Vom fi denunţaţi şi, dacă va fi nevoie, sacrificaţi. Aşa încât, una peste alta, prefer strategia ieşirii rapide din decor. Ca să nu mai zic că n-am niciun chef să ajung la Palatul Buckingham.

— Nu ţi-ar plăcea să te întâlneşti cu regina?

— Nu prea. E doar o persoană. Suntem egali. Şi-a exprimat cumva interesul de a mă vedea?

— Nu gândi aşa în aeroport. Te arestează ăştia imediat. Or să creadă că ai venit să-i pui o bombă!

La Heathrow, traficul aerian este aglomerat dimineaţa, aşa că ne-am rotit mai bine de patruzeci de minute, în bucle lungi şi leneşe, deasupra centrului londonez, cu unii pasageri tensionaţi de faptul că ajunseseră atât de aproape şi totuşi erau atât de departe; alţii erau mulţumiţi să privească fluviul şerpuitor şi oraşul întins, cu celebrele lui clădiri împrăştiate peste tot – minuscule de la acea înălţime, dar cu detalii incredibil de bine conturate. Apoi avionul s-a aliniat pentru ultima etapă a zborului, roţile au coborât şi ne-am îndreptat spre o aterizare lină şi o deplasare rapidă pe pistă.

Debarcarea a durat o bucată bună de timp. Pasagerii se ridicau, se întindeau, restabileau contactul cu reţelele de telefonie mobilă, îşi luau bagajele, căutând pe sub scaune, să nu fi uitat ceva. Am intrat în terminal ca parte a unei mulţimi dezordonate, oameni aşezaţi la coadă câte unul, câte doi sau câte trei; toţi separaţi, dar în mod vădit asociaţi, toţi îndreptându-se în aceeaşi direcţie, cam cu aceeaşi viteză, nerăbdători şi obosiţi. N-am văzut niciun comportament suspect. Nu m-am uitat în urmă, ca nici eu să nu dau impresia că mă furişez.

După o lungă aşteptare la coadă, n-am avut nicio problemă la controlul paşapoartelor. Casey Nice a trecut prima, cu documentele frumos aranjate; am citit pe buzele angajatului întrebarea: „În ce scop aţi venit?” şi apoi Casey a spus: „În vacanţă”, după care a adăugat, „adică, în concediu”, ca o persoană bilingvă. Am urmat eu, dar nu mi s-a pus nicio întrebare. Noul meu paşaport şi-a primit întâia ştampilă şi, după podiumuri, am prins-o din urmă pe Nice, apoi am trecut prin sala bagajelor,

spre controlul vamal al Maiestăţii Sale. Nici aici n-am avut nicio problemă. Erau foarte interesaţi de chestiunea supravegherii pe ascuns. Am trecut pe lângă o jumătate de hectar de ferestre unidirecţionale, fără să vedem vreun om.

După aceea au apărut mulţimile de oameni sosiţi în întâmpinarea călătorilor – alţii decât noi – şi am ajuns la uşile care dădeau spre trotuar, prin care sufla aerul rece al dimineţii. Deasupra uşilor erau afişate opţiunile de transport: trenuri, metrou, autobuze şi taxiuri. Heathrow e la marginea vestică a oraşului, iar hotelul nostru ne aştepta la marginea estică a metropolei, astfel încât un şofer de taxi şi-ar fi amintit cu siguranţă această cursă drept cea mai profitabilă din acea săptămână. Ca să nu mai vorbim că, deşi generoase, teancurile de bani primite de la Shoemaker nu erau infinite.

Aşa că am optat pentru metrou, mai mult de dragul experienţei, dar şi pentru că eu cred că poţi simţi starea de spirit a unui mare oraş cel mai bine în tunelurile acestuia. Acustica reverberantă amplifică teama şi tensiunea sau le dezvăluie absenţa.

A fost o călătorie lungă, pe scaune incomode, cu două legături. Trenurile se grăbeau zgomotos prin tuneluri doar cu puţin mai largi decât vagoanele. N-am sesizat în aer nicio tensiune aparte. Se simţeau din belşug anxietatea şi preocuparea normale pentru o zi de lucru, dar nimic mai mult. Am coborât într-o staţie numită Barking, în plin soare al dimineţii. Casey Nice arăta ca un copil al nimănui, părăsit, stând pe trotuarul de la ieşirea din staţie, ducându-şi valijoara ei cu rotile, ostenită şi uşor răvăşită. Se gândea că mai aveam de mers o grămadă până la hotel. Nu vedeam trecând niciun taxi. Era prea departe de centru.

— Chiar că avem nevoie să închiriem o maşină, a spus ea.

— Nu cred că au aşa ceva pe-aici.

Dar, după toate aparenţele, exista un echivalent aproximativ. Am zărit două sedanuri obosite în faţa unei prăvălii văruite în alb şi pe vitrina căreia scria „Taxiuri Barking”. Ne-am dus până acolo şi am intrat singur. La un ghişeu înalt din placaj stătea un tip, pe care l-am întrebat de o maşină. Mi-a spus că nu este permisă chemarea lor de pe stradă, ci doar cu precomandă.

— Eu nu chem nimic. Vorbesc cu voce normală. Şi nici nu sunt pe stradă.

— Doar cu precomandă. Riscăm să ne pierdem autorizaţia.

— Ţi se pare că arăt a inspector guvernamental sau a poliţist?

— Trebuie să faceţi rezervare telefonică.

Mi-a arătat un anunţ mare pe perete, unde scria: „Doar cu precomandă”, şi un număr de telefon dedesubt.

— Serios? am spus.

— Riscăm să ne pierdem autorizaţia.

Mă pregăteam să iau în calcul nişte metode alternative, dar mi-am amintit, că aveam un telefon în buzunar. Scarangello mi-l dăduse la Paris. O’Day îi adăugase pentru misiunea asta un cip GPS. L-am scos şi am format numărul de pe anunţ. La început, nu s-a auzit nimic, cât timp o mulţime de servicii de localizare şi de asistenţă internaţională au intrat în acţiune. Pe urmă s-a auzit soneria unui telefon de birou, aflat cam la un metru de cotul meu. Individul a ridicat receptorul.

— Am nevoie de o maşină, am spus.

— Desigur, domnule. Când aţi dori s-o aveţi?

— Peste treizeci de secunde.

— Şi de unde doriţi să vă ia?

— Chiar de aici.

— Destinaţia?

Am dat numele hotelului.

— Numărul de pasageri?

— Doi.

— Şoferul va fi aici într-un minut.

Era un interval de două ori mai lung decât cerusem, dar n-am făcut scandal pentru asta. Am închis convorbirea şi m-am dus afară, la Casey Nice. I-am povestit ce se întâmplase şi mi-a spus:

— Nu trebuia să forţezi nota. Or să te ţină minte. Şi probabil că ăştia de-aici plătesc taxă de protecţie celor de la Romford Boys. În mod sigur o să răspândească vorba.

Maşina era uzată, jegoasă şi nu foarte spaţioasă, dar ne-a dus la destinaţie – un hotel modest, cu parcare, înghesuit într-un şir amestecat de diferite întreprinderi dintr-un cartier care, cu mult timp în urmă, fusese un sat izolat şi îndepărtat. În unele colţuri mai obscure, continua să arate a sat. Ici-colo se vedeau ziduri din cărămidă vechi, o clădire veche, grandioasă, în contrast vădit cu clădirile suburbane mai mărunte din jur. O vilă de demult, probabil, voluminoasă şi fericită cu două sute de ani în urmă când oraşul fusese doar o poveste populară, aflat la o zi de mers călare. Dar apoi a apărut calea ferată şi poate că vila a rămas fără vreo cinci hectare de teren, apoi fără alte zece; apoi au apărut autobuzele şi maşinile mici, iar vila şi-a pierdut livada, apoi grădina şi cam tot, în afară de o curte pietruită în faţă, în care încăpeau cel mult două maşini, dacă ambele erau parcate cu atenţie.

Hotelul era o construcţie în care accentul se pusese pe eficienţă. Dacă se luau unităţile de încartiruire de la Pope Field şi, cu ajutorul unei macarale, se aşezau una peste alta, preţ de patru etaje, rezultatul ar fi fost similar. Am semnat în registru şi am primit cheile. Nice voia să meargă să scape de bagaje, aşa că m-am dus să-mi găsesc camera, care era de o simplitate desăvârşită, dar avea tot ce era necesar şi nimic în plus. M-am spălat şi mi-am pieptănat părul cu degetele, după care am

coborât şi am găsit-o pe Nice aşteptându-mă.

— Deci care-i planul? a întrebat ea.

— Mergem s-aruncăm o privire, am spus.

— La ce?

— La locul unde se va desfăşura întrunirea G8.

Capitolul 25

Tipul de la recepţie a chemat un taxi pentru noi, comandat corespunzător, la telefon, iar maşina a venit surprinzător de repede. Nice i-a dat şoferului adresa şi ne-am îndreptat, după câte mi-am dat seama, spre nord-est, pe străzi cu aspect suburban, dar comprimate cumva, ca şi cum ar fi fost ceva mai aglomerate, mai înguste şi mai rapide decât ar fi vrut să fie. Am trecut de un indicator care ne anunţa că ne aflam în Romford. Dar am rămas la vest de centru şi apoi i-am dat ocol, pe un drum mic, într-o zonă de parcuri întinse, apărută brusc şi având forma unei felii de pizza; se lărgea pe măsură ce se îndepărta de noi şi era mărginită la celălalt capăt de traficul zgomotos al autostrăzii de centură. Sau al autostrăzii M25, după cum anunţau indicatoarele din partea locului.

În mijlocul feliei verzi era o casă frumoasă din cărămidă, cu firide, frontoane şi coşuri de fum, acoperişuri cu pantă abruptă şi sute de ferestre sclipitoare, cu geamlâcuri în rame de plumb. Probabil, o clădire în stil elisabetan sau o imitaţie victoriană complicată. Era înconjurată de pietriş auriu nivelat cu grebla, iar pietrişul era împrejmuit de un gazon verde, foarte simplu şi artificial; dar, în ultimă instanţă, mai degrabă corporatist decât Zen.

Gazonul era împrejmuit de un zid din cărămidă înalt, ca un dreptunghi gigantic. Închidea casa din toate părţile, dar se afla la o distanţă foarte generoasă. Suprafeţele cu gazon erau întinse. Se făcuseră calcule judicioase. Zidul era incontestabil legat de casă, făcea parte din arhitectura locului; dar, din interior, grădinile ar fi fost extrem de spaţioase. Dincolo de zid era o

reminiscenţă subţire a porţiunii de verdeaţă în formă de felie de pizza, după care oraşul se ivea din nou, pe ambele părţi, ca şi cum ar fi exercitat o presiune internă.

— Aici e? am întrebat.

— Da, a răspuns Casey Nice. Se numeşte Wallace Court. A fost căminul familiei Darby timp de multe secole. Casa e din secolul al XV-lea, iar zidul, din epoca victoriană. Acum este centru de conferinţe.

Am dat din cap aprobator. Altă vilă veche, voluminoasă şi fericită cu două secole în urmă, dar poate norocul ei avea să dăinuie mai mult. Proprietarul victorian trebuie să fi întrezărit o oportunitate. Poate că era un investitor în căile ferate. Aşa că a construit zidul, ca să ţină lumea la distanţă. Şi am dedus că reuşise destul de bine, timp de încă o sută şi ceva de ani, până când se construise autostrada; de atunci, zgomotul a făcut traiul în acea casă imposibil. Prin urmare, după multă vreme, familia renunţase şi se mutase, astfel încât locuinţa a devenit un centru de afaceri, în care poate că gălăgia făcea oamenii să se simtă conectaţi şi plini de energie.

— Ăsta nu e o locaţie tipică pentru o şedinţă G8, am spus.

— Aşa-i, alegerea a fost controversată, a răspuns Casey Nice. În mod normal, ei vor un loc mai izolat şi situat la ţară. Dar englezii au insistat. Pentru că era aproape de locul de desfăşurare a Olimpiadei sau ceva de genul ăsta. Nu cred că cineva a înţeles clar motivul.

Am rămas un timp în maşină, după ce s-a oprit. *Lucrurile stau altfel când ştii că te pândeşte un lunetist.* Apoi ne-am luat inima în dinţi şi am coborât ca să cercetăm mai de aproape locurile. Zidul avea peste doi metri şaptezeci înălţime, era gros, ornamentat şi consolidat cu contraforţi. Trebuie să fi costat o avere. Înghiţise milioane de cărămizi. Oraşe întregi puteau fi construite cu ele. M-am gândit din nou la proprietarul din

epoca victoriană. Domnul Darby, cu foarte mulţi ani în urmă. Probabil că purta barbă şi favoriţi. De bună seamă, fusese un om de o îndărătnicie colosală. Mai bine şi-ar fi strâns catrafusele şi şi-ar fi cumpărat o insulă.

Zidul avea doar o singură poartă, în partea din faţă a casei, din fier forjat vopsit în negru, cu câte-o frunză aurie ici şi colo. Era poziţionată simetric cu uşa din faţă a casei, aflată la celălalt capăt al unei alei de acces drepte şi lungi. Toate acestea făceau ca locul să nu fie chiar aşa de îngrozitor. Atipic şi controversat, dar nu sinucigaş. Aduci armata, pui soldaţi pe tot perimetrul exterior al zidului, în uniformă şi înarmaţi până-n dinţi, din zece în zece metri, mulţi agenţi de securitate în jurul singurei porţi şi ai rezolvat pe loc 99% dintre toate ameninţările convenţionale. Poate că un Humvee blindat ar fi fost capabil să străpungă zidul din cărămidă sau poate că nu, dar cu siguranţă orice vehicul mai mic n-ar fi reuşit. Am înţeles de ce opt servicii secrete şi-au dat acceptul asupra locului: îl considerau adecvat.

Deocamdată.

Mai erau aproape trei săptămâni până la G8, dar deja se făceau pregătiri. Asta era limpede. În depărtare, se vedea cum din dube se descărcau diverse materiale, iar la poartă era un poliţist care ne urmărea cu atenţie. Nu era un agent de poliţie politicos, cu caschetă ţuguiată, ci un individ îndesat şi dur, cu vestă antiglonţ şi cu un puşcoci semiautomat Heckler and Koch.

— Ne-a văzut, mi-a spus în şoaptă Casey Nice.

— Asta-i e meseria.

— Nu putem pleca pur şi simplu. Ar fi suspect.

— Atunci, să mergem să vorbim cu el.

Ne-am apropiat şi ne-am oprit nu foarte aproape, adoptând un limbaj nonverbal pe care toţi am învăţat să-l folosim: *Nu-i da omului cu arma motive să se îngrijoreze din cauza ta.*

— Speram să intrăm aici, am spus.

— Serios, domnule? a răspuns omul cu arma.

Avea un accent local şi tonul era egal, iar modul în care a pronunţat „domnule” a fost intenţionat neutru, ca şi cum de fapt ar fi spus: *Sunt obligat să folosesc acest cuvânt, dar nu trebuie să mă iei în serios.*

— Poate c-am fost indus în eroare. Ghidul meu turistic e foarte vechi.

— Ce ghid? a întrebat poliţistul.

— L-am primit de la tata. Şi cred că şi el l-a primit de la taică-său. Presupun că e un suvenir de familie. Scrie acolo că în anumite zile din an poţi să intri aici şi să vizitezi casa şi grădinile pentru şase penny.

— Ar fi bine să duci cartea aia la un anticariat.

— Mă gândeam eu că inflaţia a făcut să crească preţul.

— Locul ăsta nu mai e locuinţă privată de treizeci de ani. Iar în momentul de faţă e oricum închis. Aşa că v-aş fi recunoscător dacă aţi pleca acum.

— OK, am zis şi am plecat, aruncând priviri lungi şi iscoditoare la stânga, la dreapta, în spatele nostru, la nivelul ochilor, în sus, la copaci şi la casele cu etajele retrase, la locuinţele pentru două familii, la blocurile pătrăţoase şi joase, la benzinării şi la magazinele de cartier, la trafic şi la cer.

Întrucât taxiul nostru dispăruse, am mers mai departe.

— Ce facem în continuare? a întrebat Casey Nice.

Părea obosită, aşa că i-am spus:

— Ne întoarcem la hotel şi tragem un pui de somn.

N-am apucat să dormim, pentru că ne-a telefonat O’Day, care, printre alte lucruri, m-a făcut să-mi doresc să fi fost un jucător. Scarangello întrebase: *Cine va fi ales pentru al doilea post?* Eu spusesem că va fi Carson, ceea ce s-a confirmat. Pentru că Datsev fusese găsit. De fapt, arestat. Vestea tocmai sosise de la Moscova. Cu mai bine de trei săptămâni în urmă, fusese ascuns în portbagajul unei maşini din garajul de dedesubtul unui club de

noapte şi dus în afara oraşului, la un aerodrom privat, de unde zburase la 6 400 de kilometri spre est, iar acolo se stabilise şi aşteptase răbdător, aşa cum fac lunetiştii. La momentul potrivit, trăsese un singur glonţ în capul unui tip care deţinea o uzină de topire a bauxitei. De la 1.100 de metri, spusese O'Day. În lumea resurselor naturale privatizate, era ceva la ordinea zilei. După o singură apăsare pe trăgaci, cel care-l angajase pe Datsev devenise al doilea mare producător de aluminiu de pe piaţă.

Din nefericire, n-a fost tocmai de-ajuns. Tipul care era pe locul întâi s-a simţit, firește, ameninţat şi bineînţeles că văzuse în asta o ocazie să-şi consolideze poziţia; avea şi amici în posturi înalte, toţi cumpăraţi şi plătiţi bine. Aşa încât forţele de ordine au făcut o tentativă atipică de a aplica legea. La isprava asta a contribuit şi vremea. Primăvara în estul îndepărtat al Rusiei nu e acelaşi lucru ca primăvara în Carolina de Nord, în Paris sau în Londra. Temperaturile erau sub zero şi zăpada încă nu se topise. Avionul celui de curând ajuns pe locul doi a fost reţinut la sol. Anturajul lui a fost găsit ascuns într-un hotel. Printre ei se număra şi Datsev. Câteva interogatorii în stilul KGB „vin vechi în sticle noi" au ajuns la miezul chestiunii destul de repede, iar Datsev se afla în custodia poliţiei. O'Day era de părere că i se dăduse de ales: ori se întoarce să lucreze pentru SVR, fără să se vaite, ori intră în puşcărie. Pentru oricine cunoştea cât de cât sistemul penitenciar din Rusia, asta nu putea fi o alegere. Deja mutase dosarul lui Datsev din coloana liber-profesioniştilor în cea a angajaţilor. Ce urma să aducă viitorul, asta O'Day nu ştia, dar trecutul îi era clar: Datsev nu fusese la Paris în niciuna dintre ocazii şi nici acum nu se afla la Londra.

După încheierea convorbirii, ne aflam încă în holul hotelului. Casey Nice a spus:

— Lucrurile au devenit mai dificile acum. Carson e din

partea locului, iar Kott vorbeşte şi el engleza.

— Vrei o cafea? am spus.

— Nu.

— Un ceai cald?

— Poate o cafea fără cofeină.

Aşa că am ieşit iar din hotel şi am mers la o cafenea de pe cealaltă parte a străzii, ceva mai încolo. Nu făcea parte dintr-un lanţ internaţional de cafenele. Nu semăna nici pe departe cu cafeneaua din Seattle. Doar un local londonez tradiţional, cu lumini fluorescente reci şi mese umede, din melamină. Am comandat o cafea normală, Casey şi-a comandat una decofeinizată, apoi i-am spus:

— Închide ochii.

— Rămân încălţată sau mă descalţ? a replicat ea zâmbind.

— Gândeşte-te la ce am văzut când am plecat de la Wallace Court. Imaginează-ţi. Spune-mi care e primul lucru care-ti vine în minte.

A închis ochii şi mi-a spus:

— Cerul.

— Şi mie la fel, am spus. Este o zonă cu construcţii joase. Câteva case cu câte trei niveluri, blocuri cu patru-cinci etaje, dar cele mai multe erau locuinţe obişnuite, pentru două familii, cu două caturi, iar unele dintre ele aveau mansarde.

— În total, sunt cam zece mii de ferestre la nivelurile superioare, pe o rază de 1 200 de metri.

— Nu zece mii. Nu suntem nici în Manhattan, nici în Hong Kong. Ne aflăm în Romford. Dar câteva mii, cu siguranţă. Dintre care câteva sute ar putea fi alegeri foarte bune. Ce ai face dacă ai fi şeful dispozitivului de securitate?

— Aş lăsa treaba în mâinile Serviciului Secret.

— Şi dacă ai fi şefa Serviciului Secret?

— N-aş schimba nimic. Le-aş spune să continue.

— Să facă ce anume? Ai asistat vreodată la sosirea

preşedintelui undeva?

— Fireşte. O limuzină blindată soseşte pe o stradă închisă şi apoi intră într-un cort alb, mare, lipit de clădirea de destinaţie. Cortul este închis în urma ei. Preşedintele nu e expus nicio clipă. În maşina blindată, este la fel de în siguranţă ca în cort. Faţă de un lunetist, cel puţin, care nu-l poate vedea din cauza cortului. Presupun că ar putea să tragă la întâmplare, dar care ar fi şansele să-l nimerească? În cel mai bun caz, ar rata ţinta cam cu şase metri şi două secunde.

— Iar Serviciul Secret va aduce acest sistem, corect? am spus. Întotdeauna îl aduc. Propria limuzină blindată şi propriul cort, într-un avion de transport al Forţelor Aeriene. Nu contează că britanicii vor să controleze totul. Dacă-l vrei pe preşedintele Statelor Unite la petrecerea ta, Serviciul Secret îţi va spune cum se vor desfăşura lucrurile. Va trebui să ai un cort ataşat de casă, fie că-ţi place, fie că nu. Iar preşedintele n-o să spună că ceilalţi nu-l pot folosi. N-o să spună: „Îmi pare rău, băieţi, dar voi intraţi pe uşa servitorilor”.

— Nu toţi au o limuzină blindată personală.

— Nu prea contează. Două Mercedesuri pot face acelaşi lucru. Cu geamuri fumurii. În care dintre maşini e prim-ministrul? În care sunt adjuncţii şi ceilalţi angajaţi? E vorba de acelaşi principiu ca în cazul cortului.

— Ce vrei să spui?

— Dac-aş fi John Kott sau William Carson, nu mi-ar plăcea deloc. Am împotriva mea măsurile evidente şi infailibile de securitate care vor fi folosite inevitabil, un mediu cu construcţii joase şi o traiectorie aproape orizontală. Iar poziţiile favorabile de tragere sunt doar de ordinul sutelor. Adică dacă britanicii îşi pun la bătaie bugetul pentru situaţii excepţionale, ar putea pune câte-un poliţai în fiecare dormitor.

— Crezi că un atac n-ar fi posibil?

— Păi, unde să aibă loc atacul? Limuzina intră în cort.

— Uiţi de poza de grup, a spus ea.

Capitolul 26

Am întrebat-o pe Casey Nice despre fotografie şi mi-a dat o explicaţie detaliată. Mi-a spus că, la fel ca orice altceva legat de politică, poza de grup era o chestiune mai importantă decât părea. Mult mai mult decât un ritual formal. Era încărcată de subtext. Era despre imagine publică, colegialitate, e un prilej pentru omuleţii mai puţin importanţi să stea alături de barosani, pe picior de egalitate. Are legătură cu statutul, cu meritele şi cu presa de acasă. Un fundal în aer liber era considerat important. Era o ocazie de a fi văzut public, împreună cu egalii tăi, discutând, glumind, tachinându-te, bătându-te pe umăr cu ei, încheind înţelegeri, fiind la fel de important ca oricare altul.

Iar Nice mi-a spus că toţi participanţii vor sta afară nu doar pentru poza de grup. Din când în când, se vor plimba pe gazon, câte doi sau câte trei. Dacă preşedintele italian avea o problemă legată de datoria publică sau de euro, trebuia să fie văzut plimbându-se cu germanul, adânciţi într-o conversaţie particulară. Poate că de fapt nu vor discuta decât despre copii sau despre fotbal, dar imaginea va avea greutate la Roma. În mod similar, preşedintele nostru avea să fie văzut cu rusul; britanicul şi francezul vor fi împreună, iar japonezul va discuta cu canadianul. Combinaţiile erau nesfârşite. Plus că, în mod regulat, se călcau pe bătături, iar unii dintre ei fumau pe ascuns, aşa încât pauzele erau necesare.

— Kott şi Carson vor avea ţinte vizibile, crede-mă, a spus Casey Nice.

— Există cumva opţiunea de a anula întrunirea?

— Nu.

Prin fereastra aburită a cafenelei am văzut o dubă

neagră parcând în faţa hotelului nostru.

— Dar nu se pot face pozele înăuntru? am întrebat.

— Teoretic, da, dar nu în aceste împrejurări.

— Prudenţa raţională nu e acceptabilă?

— Nu, dacă dă impresia de laşitate.

— E o nebunie.

— Asta-i politica. Lumea trebuie să-i vadă rezolvând problemele. Şi, pentru unii dintre ei, se apropie alegeri importante. Genul ăsta de expunere mediatică e importantă.

De cealaltă parte a străzii, duba neagră aştepta lângă bordură. Nimeni n-a coborât. Nimeni nu a urcat în ea.

— Şi dacă plouă? am întrebat.

— Or să aştepte până se opreşte ploaia.

— S-ar putea să nu se oprească. Doar suntem în Anglia.

— Uite că acum nu plouă. Vrei să mă uit la cum va fi vremea?

Am refuzat clătinând din cap şi am spus:

— Să sperăm că va fi bine, dar să ne pregătim pentru ce-i mai rău. Locaţia pozei în aer liber este deja stabilită?

— Veranda din spate, mi-a răspuns Casey Nice. Nişte trepte nu foarte înalte. Sunt preferate de cei mai scunzi dintre ei.

— Spatele casei e îndreptat spre autostradă. Mai bine decât să fie cu faţa la oraş.

— Sunt o mulţime de construcţii în ambele părţi.

— Se foloseşte sticlă rezistentă la gloanţe?

— N-are niciun rost, mi-a spus ea. Panourile alea sunt utile doar pentru un singur ins care vorbeşte la microfon. Nu au efect în cazul a opt oameni care se plimbă de colo-colo.

Am dat aprobator din cap. Mi-am imaginat opt oameni care se plimbă prin preajmă. Probabil că vor ieşi afară printr-un fel de uşă de verandă, toţi mimând uimirea provocată de rapiditatea cu care erau nevoiţi să treacă

de la seriozitatea impusă de chestiunile grave discutate la solicitările sordide ale presei. *Doamne, chiar aşa? Trebuie să facem asta acum? Bine, atunci hai să terminăm repede şi să ne-ntoarcem la muncă.* Aşa încât se vor împărţi din belşug zâmbete prefăcut sfioase şi înghionteli binevoitoare pentru cei din rândul din spate. După cum bănuiam, toate aveau să aibă loc într-un mic grup compact, ca urmare a exigenţelor impuse de colegialitate, egalitate şi glorie reflectată. În mod cert, niciunul nu va dori să stea separat. O poză în care apar un grup de şapte inşi într-o parte şi un individ singuratic în altă parte n-ar fi dat bine. Titlurile din presa naţională a singuraticului se vor scrie singure: „În afara terenului de joc, ignorat, ocolit, arogant, nu face echipă cu ceilalţi”.

Prin urmare, vor sta cât mai aproape unii de ceilalţi, iar când vor considera că agenţiile de presă au acumulat suficient material distractiv, se vor alinia pe trepte, îşi vor umfla pieptul şi vor rămâne absolut nemişcaţi.

Fără să fie legaţi la ochi.

Peste stradă, duba neagră era tot acolo.

— Ce-ai mai făcut cu pastilele? am întrebat.

— Tot cinci am, mi-a răspuns.

— Deci te simţi OK?

— Destul de bine, mi-a răspuns, încuviinţând din cap.

— Pentru că stăpâneşti instructajul şi prima noastră acţiune a fost satisfăcătoare?

— Pentru că acum văd o cale de ieşire. Simt că problema se îngustează. Kott şi Carson vor dori să vadă veranda din spate şi, poate, gazonul. Iar asta înseamnă cam şase la sută dintre clădirile din vecinătate. În linii mari, ştim unde-i vom găsi. Cel puţin cu aproximaţie.

Dincolo de stradă, duba neagră nu se mişca din loc.

— Şi dacă întâlnim un blocaj în drum?

— Ce fel de blocaj? a întrebat ea.

— Ceva neaşteptat. Vei fi OK?

— Depinde.

— De ce?

A rămas tăcută îndelung. Acorda o mare atenţie întrebării.

— Aş fi OK dacă nu ne-ar abate din drum, a spus ea.

— Adică, dacă ne confruntăm cu o problemă, trebuie s-o rezolvăm rapid şi decisiv?

— Da, a spus ea. Dacă se interpune un obstacol, trebuie să trecem de el şi să ne continuăm drumul. Nu ne putem permite să ne lăsăm deviaţi de la traseu. Văd acum o cale de rezolvare şi nu vreau ca ea să se închidă din nou.

Duba neagră era tot acolo.

— OK, am spus. Hai să ne-ntoarcem la hotel.

Capitolul 27

Duba de lângă trotuar era îndreptată cu spatele la noi, în timp ce ne apropiam de ea. Avea mărimea unui mic SUV şi cam aceeaşi formă, dar tot spatele era din tablă. Un parbriz, geamul şoferului, geamul pasagerului şi nimic altceva. Era vopsită în negru, fără nicio inscripţie, din câte puteam să văd. Şi era foarte curată. Ceruită şi lustruită oglindă. Ca maşina SEAL din Seattle. O întrebare bună: cine foloseşte vehicule negre, mari, şi le menţine impecabil de curate? Doar două răspunsuri: companiile de limuzine şi forţele de ordine. Iar companiile de limuzine nu folosesc dube închise. Microbuze, poate, dar pasagerilor le plac geamurile.

Dar ne aflam în Londra, şi cine ştie? Poate că avea loc o revoluţie culturală, implicând un nou şi subit entuziasm pentru curăţenia autovehiculelor. Poate că în America moda asta avea să ajungă peste şase luni, ca Beatlemania. Deşi cam toate vehiculele pe care le văzusem erau murdare.

— Sunt poliţişti? a întrebat Casey Nice.

— Sunt sigur că ne vor lămuri într-un fel sau altul, am spus.

Am traversat strada şi m-am apropiat de dubă, iar cele două uşi s-au deschis laolaltă, repede şi lin: deblocarea încuietorilor când am ajuns aproape, urmată de deschiderea lor efectivă, când am ajuns şi mai aproape. Doi inşi au coborât. Cel de pe trotuar s-a răsucit lent, în timp ce partenerul lui ocolea capota. Aceeaşi întoarcere, cu viteze diferite. Un fel de mişcare sincronizată; fără îndoială, perfecţionată după lungi antrenamente.

Ambii indivizi erau îmbrăcaţi în costume şi trenciuri negre. Ambii erau albi. Sau roz, mai exact. Cu feţele

crăpate, ca şi cum ar fi trecut printr-o iarnă lungă şi grea. Amândoi erau mai scunzi decât mine, dar nu cu mult mai uşori. Amândoi aveau mâini mari, noduroase, şi cefe bine garnisite cu muşchi.

Ne-au blocat calea.

— V-ajut cu ceva? am spus, întocmai ca vecinul din Arkansas.

Tipul care executase pivotarea mai scurtă a spus:

— Am să-mi bag mâna în buzunar, foarte încet, şi-am să vă arăt un document de identitate guvernamental. Aţi înţeles?

Putea fi un şiretlic inteligent, pentru că, în timp ce ne-am fi holbat la mâna individului intrând lent în buzunar, oprindu-se acolo şi ieşind la fel de lent, celălalt tip ar fi putut face absolut orice. De exemplu, ar fi putut asambla un Heckler and Koch din părţi componente.

Pe de altă parte, dacă ar fi crezut că au nevoie de arme, ar fi coborât din dubă cu ele în mâini.

— Am înţeles, am spus.

Tipul s-a uitat la Casey Nice şi a întrebat:

— Domnişoară?

— Dă-i drumul, a zis ea.

Individul a scos din buzunar un portmoneu din piele. Era negru şi părea vechi şi uzat. L-a deschis cu două degete. Avea două „ferestre” din plastic, uşor îngălbenite şi dispuse faţă în faţă. În spatele uneia era o versiune de emblemă a Poliţiei Metropolitane. Sculptată, lucioasă şi impresionantă pe caschetele lor ţuguiate, deşi pe hârtie nu arăta la fel. În spatele celeilalte ferestre din plastic era un document de identitate.

Tipul a întins portmoneul către noi.

Degetul lui mare acoperea poza, aşa că i-am spus:

— Vezi că ai degetul peste poză.

— Scuze, a spus el.

Şi-a mutat degetul de pe imagine. Poza era a lui.

Deasupra portretului era imprimat: „Poliţia

Metropolitană”.

— Trebuie să vă punem nişte întrebări, a spus individul.

— Ce întrebări? m-am interesat eu.

— Trebuie să vă urcaţi în dubă.

— Şi voi unde-o să staţi?

După o scurtă ezitare, tipul a replicat:

— Trebuie să urcaţi în spatele dubei.

— Nu-mi place întunericul, i-am zis.

— E un paravan de sârmă în faţă. O s-aveţi lumină din belşug.

— OK, am spus.

Replica asta a părut să-l surprindă un pic. L-am văzut ezitând iar. Apoi a dat din cap aprobator şi a păşit în faţă, cu partenerul după el, iar noi am făcut un pas în spate, pe jumătate întorşi într-o parte. Am coborât de pe trotuar pe şosea, pe urmă am aşteptat politicoşi ca unul dintre ei să deschidă uşile.

Cel care a dat ocol capotei le-a deschis întorcând mai întâi mânerul, apoi trăgând panoul din dreapta şi proptindu-l. Apoi a tras şi panoul din stânga şi l-a proptit, ambele uşi erau deschise la mai mult de nouăzeci de grade, astfel încât să alcătuiască un fel de culoar. Compartimentul pentru marfă din interior era complet gol şi complet nemarcat, fiind la fel de curat ca şi exteriorul. Numai metal vopsit în negru, cernit şi lustruit. Pereţii interiori erau ranforsaţi, pentru rezistenţă sporită. Podeaua avea nişte striaţii. Şi, după cum fuseserăm anunţaţi, în spatele spaţiului pentru pasageri era un grilaj gros din sârmă sudat, pe toată lăţimea şi pe toată înălţimea.

Uşile n-aveau niciun fel de mâner la interior.

Tipul s-a întors de la uşa din stânga, ridicându-se puţin, pentru că se aplecase ca să fixeze suportul de sprijin al uşii. Mi-am luat elan de pe piciorul din spate, m-am răsucit din şold şi mi-am izbit cotul în nasul

individului – o lovitură nimicitoare, uşor descendentă. Genunchii i s-au înmuiat şi capul i-a zvâcnit brusc în spate, lovindu-se zgomotos de uşa metalică, dar n-am mai văzut ce se întâmplă cu el pentru că în acel moment deja mă răsucisem spre stânga şi am împins-o pe Casey Nice din drum, l-am izbit cu acelaşi cot pe primul individ. Era un tip mare şi solid, dar deloc un luptător redutabil. Poate că se obişnuise prea mult să-şi rezolve problemele doar ajutat de înfăţişare şi reputaţie. Poate că trecuseră ani de la ultima lui încăierare. Singura reacţie valabilă la o lovitură cu cotul e să te răsuceşti, să te apleci în faţă şi să primeşti şocul în braţ. E dureros al naibii; uneori îţi amorţeşte braţul, dar cel puţin rămâi în picioare. El a ales calea greşită. S-a ridicat şi s-a dat puţin în spate, cu bărbia ridicată, sperând să evite lovitura; mişcarea lui n-a funcţionat deloc şi nici n-ar putea funcţiona vreodată. Cotul l-a prins din plin în beregată, perfect orizontal, ca o bară de fier care se deplasează cu cincizeci de kilometri la oră. Şi aici, ca la baseball şi când spargi uşi, viteza contează. Iar gâtul omului e plin de tot felul de cartilagii şi oase mici, vulnerabile. Am simţit cum cotul meu zdrobeşte o mulţime dintre ele, iar apoi m-am întors către celălalt tip, dar n-a mai fost nevoie de alte lovituri. Stătea în fund, rezemat de portiera deschisă, sângele îi curgea şiroaie din nas; se dăduse bătut. Aşa că m-am întors din nou şi l-am văzut pe tipul pe care-l lovisem în beregată zăcând pe spate în rigolă. Gâjâia şi şuiera, ţinându-se cu mâinile de trahee.

Am îngenuncheat lângă el şi l-am percheziţionat sumar. Nu avea pistol. Nici cuţit. M-am dus la tipul care şedea în fund. Nici el nu avea pistol sau cuţit. Nu în plină zi. Nu în Londra.

Împleticindu-se, Casey Nice a revenit în câmpul meu vizual. Era foarte palidă. A spus:

— Ce mama dracului faci?

— Vorbim mai târziu. Acum suntem în public. Trebuie

să-i urcăm în dubă.

Tipul din rigolă abia respira. L-am înşfăcat de piepţii trenciului, l-am ridicat, l-am întors şi i-am împins capul şi umerii în compartimentul pentru marfă, după care i-am îngrămădit restul corpului înăuntru. Am procedat la fel şi cu celălalt tip, de data asta apucându-l de guler şi de curea, din spate, întrucât sângera abundent pe toată partea din faţă şi nu aveam chef să mă mânjesc cu sângele lui. Am deblocat uşile şi le-am închis, verificând mânerul.

Era blocat.

— De ce ai făcut asta? a întrebat Casey Nice.

— Parcă nu voiai să fii deviată din drum.

— Dar sunt *poliţişti,* pentru numele lui Dumnezeu.

— Urcă-te în faţă. Trebuie să ne descotorosim de chestia asta undeva.

— Eşti nebun.

M-am uitat de jur-împrejur şi am văzut maşini şi oameni, dar toţi păreau preocupaţi de propriile lor probleme. Nu se aduna nicio mulţime de gură-cască. Nimeni nu-şi dusese palma la gură şi nimeni nu scotocea în buzunar după telefon. Eram ignoraţi. Aproape în mod conştient. Aceeaşi lume peste tot. Oamenii întorc privirea în altă parte.

— Mi-ai spus că, dacă avem vreo problemă, trebuie s-o rezolvăm rapid şi decisiv, i-am zis.

Am păşit pe trotuar şi am ocolit capota, ca să ajung la locul şoferului. M-am urcat şi-am împins în spate scaunul cât am putut – adică nu foarte mult, din cauza paravanului din sârmă. Urma să conduc maşina cu genunchii la nivelul urechilor, pe partea stângă a drumului, cu un schimbător manual de viteze şi un motor pe motorină, nefiind obişnuit cu aşa ceva.

Casey Nice s-a urcat lângă mine. Era încă palidă. Cheia era în contact. Am pornit motorul, am apăsat ambreiajul şi am mişcat schimbătorul de viteze. Maşina părea să

aibă o mulţime de viteze. Cel puţin şapte, incluzând marşarierul. Am făcut o deducţie de om instruit şi am împins maneta în sus şi la stânga, căutând tija care acţiona semnalizarea de direcţie.

— Mă refeream la alt gen de probleme, nu la poliţişti, a precizat Casey Nice.

— Poliţiştii sunt o problemă ca oricare alta. Mai rea, de fapt. Ei ne pot duce la aeroport încătuşaţi. Nimeni n-ar mai putea să facă asta.

— Asta vor şi face acum. Cu siguranţă. O să ne vâneze cu înverşunare. Tocmai ai agresat doi poliţişti. Din acest moment, suntem fugari. Ai complicat situaţia de o sută de ori. De un milion de ori, chiar. Ne-ai adus într-o situaţie imposibilă.

Am acţionat semnalizarea de direcţie şi m-am uitat în oglinda portierei. Maşina s-a urnit hurducăindu-se din cauza piciorului meu stâng cam neîndemânatic.

— Şi nici nu erau poliţişti, am zis.

Am schimbat viteza o dată, de două ori, de trei ori, de fiecare dată ceva mai lin, şi m-am înscris pe centrul benzii din dreapta.

— Le-am văzut legitimaţia, a replicat ea.

— Pariez că era făcută pe computerul de-acasă.

— *Pariezi?* Ce înseamnă asta? O să iei la bătaie o sută de poliţişti doar pentru că bănuieşti că unul dintre ei nu e poliţist?

Am schimbat din nou viteza şi am accelerat puţin, ca să mă înscriu în trafic.

— Niciun poliţist din lume nu-şi numeşte legitimaţia „document de identificare guvernamental”. Poliţiştii nu lucrează pentru guvern. Nu în concepţia lor. Ei lucrează pentru departamentul lor; unul pentru altul; pentru întreaga frăţie mondială. Pentru Primărie, poate, în cazul cel mai bun. Dar nu pentru guvern. Ei urăsc guvernul. E inamicul lor cel mai mare, la toate nivelurile. La nivel de ţară, de district, la nivel local, nimeni nu-i înţelege pe

poliţişti şi toţi le fac viaţa amară, cu un şir nesfârşit de idioţenii. Un poliţist n-ar folosi acel cuvânt.

— Aici e altă ţară.

— Poliţaii sunt aceiaşi peste tot. Ştiu asta, pentru că am fost poliţist şi am cunoscut o mulţime. Inclusiv aici. Când vine vorba de poliţişti, Anglia nu-i o ţară diferită.

— Poate că aici aşa îşi numesc ei legitimaţia.

— Cred că-i zic „card de identificare”.

— Păi, ştia că n-am fi înţeles, şi de-aia a folosit alte cuvinte.

— Ar fi spus: „Sunt ofiţer de poliţie şi o să-mi bag mâna în buzunar foarte încet şi-o să vă arăt legitimaţia de poliţist”. Sau altcumva, dar cuvântul „poliţie” ar fi apărut pe undeva, în mod sigur, pe câtă vreme cuvântul „guvernamental” n-ar fi apărut, la fel de sigur.

Timp de un minut n-a mai zis nimic, apoi şi-a desfăcut centura şi s-a răsucit în spate ca să arunce o privire prin grilaj.

— Reacher, unul dintre ei nu mai respiră.

Capitolul 28

M-am uitat în spate, dar nu-mi puteam lua privirea de la drum suficient ca să fiu sigur. Poate că doar respira mai încet. Casey Nice a insistat:

— Reacher, trebuie să faci ceva.

— Dar ce sunt eu, doctor?

— Trebuie să găsim un spital.

— Spitalele sună imediat la poliţie.

— Am putea lăsa duba la poarta spitalului şi apoi fugim.

Am mers mai departe, fără să am habar încotro, alegând varianta mai simplă la fiecare intersecţie, mergând cu fluxul de maşini pe drumuri care păreau nesfârşit de lungi, dar niciodată drepte. Mă gândeam că în mare mergeam spre nord, departe de fluviu. Şi bănuiam că Romford era undeva în dreapta noastră. Am trecut pe lângă tot felul de localuri, inclusiv dughene anonime, cu fast-food, kebab, pui la rotisor, pizza, hamburgeri, tot felul de birouri de asigurări, magazine de telefoane şi prăvălii de covoare. Niciun spital. Dacă tipul încetase să respire, murise deja cu minute în urmă.

Am ieşit de pe drum şi am intrat într-un dreptunghi de asfalt mărginit pe două laturi de două şiruri de garaje pentru o singură maşină. Spaţiul dintre ele era liber, cu excepţia unei biciclete stricate şi ruginite. Niciun om. Niciun fel de activitate. Am oprit duba, am scos motorul din viteză şi m-am întors.

Şi m-am uitat.

Şi am aşteptat.

Individul nu respira.

Celălalt se holba la mine. Partea de jos a feţei sale era o mască roşie. Partea de sus era palidă. Acum *era* alb.

Avea nasul zdrobit rău şi ţinea ochii larg deschişi. I-am spus:

— Am să vin să deschid uşa. Dacă încerci să-mi faci vreo figură, o să-ţi fac şi ţie ce i-am făcut lui.

Nu mi-a răspuns.

— Ai înţeles?

— Da.

La colţurile gurii i se formau balonaşe de sânge.

Am coborât şi m-am dus pe partea cealaltă a maşinii. Casey Nice a coborât şi ea. Am deschis portierele laterale. Tipul care respira era în stânga, iar cel care nu respira – în dreapta. Am întins braţul aşa, de probă. Nicio reacţie. I-am găsit încheietura şi am verificat pulsul.

N-am simţit nimic.

M-am întins în dreapta, am îngenuncheat şi i-am pipăit gâtul. Omul era cald încă. I-am tras gulerul în jos şi mi-am pus degetele la colţul maxilarului. Le-am ţinut aşa un timp mai lung, pentru orice eventualitate. Mă uitam încolo şi-ncoace, aşteptând. Individul avea doi cercei în ureche şi un mic tatuaj pe gât, abia ivit de sub guler. Semăna cu o frunză răsucită în vânt.

Murise.

— Trebuie să-l căutăm în buzunare, am spus. Ar fi bine să-i căutăm pe amândoi.

M-am dat la o parte, ca să încep cu insul viu.

— Nu pot să fac asta, a spus fata.

— Ce să faci?

— Să scotocesc prin buzunarele unui mort.

— De ce?

— Mi-e silă.

— Vrei să facem schimb?

— N-ai putea să te ocupi de amândoi?

— Desigur, am spus.

Şi asta am şi făcut. Tipul viu avea suspect de puţine lucruri în buzunare. Iar ceea ce avea era cam suspect. Când am terminat de verificat buzunarele pantalonilor,

eram sigur că nu era poliţist. Mai întâi de toate, avea prea mulţi bani lichizi. Sute şi sute de lire sterline, poate chiar mii, într-un rulou imens, slinos. Poliţiştii sunt funcţionari publici, ceea ce nu înseamnă că sunt sărăntoci, dar trăiesc din salarii plătite de la buget şi abia reuşesc să ţină pasul cu cardurile de credit. În plus, individul nu avea niciun dispozitiv de comunicare. Absolut niciunul. Nicăieri. Nici telefon celular, nici staţie radio, nimic. De neconceput pentru un poliţist aflat în timpul orelor de program.

Am păstrat banii şi i-am dat portofelul cu legitimaţia lui Casey Nice, zicându-i:

— Ia verifică-l.

Pe urmă, m-am apucat să verific mortul, de la care am obţinut aceeaşi pradă: bani gheaţă şi un portmoneu cu legitimaţie. Am păstrat banii şi i-am dat legitimaţia lui Nice. Între timp, îl dezmembrase pe primul şi mi-a spus:

— Ai avut dreptate. E falsă. Plasticul e zgâriat intenţionat şi cred că galbenul e de la un marker. Legitimaţia e făcută în Word, iar emblema reprezintă o imagine cu rezoluţie scăzută, preluată de pe un site.

M-am uitat din nou la tatuajul mortului. Poate că nu era o frunză răsucită. De ce şi-ar dori un tip solid şi dur ca ăsta o frunză răsucită sau orice fel de frunză? În afară de cazul în care era ecologist, lucru de care mă cam îndoiam.

Poate că era altceva.

— Ia priveşte aici, am spus.

I-am dezlegat cravata şi i-am scos-o de la guler, apoi am smuls primii patru nasturi ai cămăşii şi i-am desfăcut larg piepţii, aşa cum ar fi făcut pe vremuri un tânăr la discotecă.

Tatuajul nu era o frunză. Era un ornament floral adăugat în colţul din stânga sus al unei litere majuscule, iniţiala primului cuvânt al unui nume sau embleme alcătuite din două cuvinte, care descriau un arc de cerc

sus, pe piept, în locul unde o femeie ar purta un colier.

Romford Boys.

— În cazul în care ajungea la pârnaie, ceilalţi puşcăriaşi l-ar fi lăsat în pace, am spus eu.

Am închis din nou uşile şi am verificat mânerul.

Era blocat.

Casey Nice tăcea.

— Ce e? am întrebat-o.

— A fost un risc prea mare. Şi dacă te înşelai? Te-ai bazat doar pe nişte cuvinte.

— Am văzut că trecătorii întorceau privirea. Pentru că ştiu ce e bine pentru ei. Poate că erau obişnuiţi. Poate că în cartierul acela dubele negre înseamnă un singur lucru. Poate că aşa dispar oamenii şi nu-i mai vede nimeni, niciodată.

N-a spus nimic.

— Şi erau doar doi. Dacă am fi fost puşi sub urmărire ca spioni străini veniţi incognito, ar fi încredinţat misiunea asta celor de la Divizia Specială, care trebuie să-şi justifice cumva bugetul uriaş şi care oricum se dau în vânt după situaţiile dramatice. Aşa că ar fi adus vreo şase echipe SWAT, cu gaze lacrimogene cu tot. Raportul de forţe ar fi fost de cincizeci la unu. Locul s-ar fi transformat într-o zonă de război. Lucrurile nu se mai întâmplă ca-n filme. Nu se mai plimbă prin oraş îmbrăcaţi în trenciuri.

— Când ţi-ai dat seama?

— Ar fi trebuit să vină cu o maşină obişnuită şi să spună că sunt de la MI5. De la oamenii ăia te aştepţi la tot felul de aberaţii.

Ne-am urcat din nou în dubă şi m-am uitat în torpedou. Am găsit două telefoane celulare, amândouă cu cartelă preplătită, cu un număr fix de minute incluse. Ambele aveau ambalajul neatins. Imposibil de urmărit, dacă fuseseră cumpărate cu bani gheaţă, lucru de care eram sigur. În general, măsuri de siguranţă temeinice. Nu

încăpea îndoială că Romford Boys era o organizaţie bine ţinută în frâu. Orice gen de operaţiune constituia un punct vulnerabil. Chiar şi să salte doi străini nebănuitori, în faţa unui hotel ieftin. Se putea întâmpla orice. Puteam să ne împotrivim şi, exact la momentul inoportun, un poliţist nemituit ar fi putut trece cu maşina pe-acolo. Prin urmare, lipseau pistoalele, cuţitele şi telefoanele folosite. Mai puţin spaţiu de manevră pentru procuror, mai puţine date la dosare.

Am mişcat schimbătorul de viteze, la stânga şi în sus, şi am revenit pe şosea.

Am mers spre sud un kilometru şi jumătate, după care am cotit la est, spre Romford. Îmi place să fac mişto de adversari şi voiam să găsesc cel mai bun loc pentru o declaraţie. Voiam ca duba să fie găsită după o zi de îngrijorare şi voiam să văd cine o găseşte. Evident, voiam să văd asta dintr-un loc sigur, lipsit de riscuri. Aşa că am pus în joc cele trei elemente mobile şi am tot umblat, până am găsit un loc care îndeplinea toate condiţiile. Era o parcare din beton, plină de crăpături, în spatele unui mic supermarket. În partea din spate a parcării era o pensiune clădită prin contopirea a două case separate şi avea o mulţime de ferestre. Casey Nice a consultat o hartă pe telefonul mobil şi a verificat zona. Era satisfăcătoare. Pensiunea se afla pe o arteră principală nord-sud, iar în apropiere erau intersecţii spre est şi spre vest.

— Dar sigur au supraveghetori în pensiunea aia, a opinat Casey Nice. E limpede că au avut şi la compania de taxiuri. În schimbul unei reduceri aplicate la taxa de protecţie, probabil. Poate o reducere considerabilă. Tipul care ne-a dus la Wallace Court trebuie să-i fi sunat imediat.

— Pentru că erau atenţi la Wallace Court, am spus. Locul ăsta nu e. Şi oricum, ei îşi închipuie că deja au pus

gheara pe noi. N-or să înceapă să ne caute decât după ce vor găsi duba. Aşa că deocamdată suntem în siguranţă.

Am mai dat ocol o dată şi am oprit la o sută de metri de intrarea în parcare. I-am spus lui Casey Nice că ne întâlnim la colţ.

— S-ar putea să fie o cameră video în parcare, a spus ea.

— O să ţin capul jos.

— Nu-i suficient. Eşti prea uşor de recunoscut.

— Până când o să se uite ei la casete, vom fi plecaţi din ţară.

N-a mai zis nimic. A coborât şi a plecat de lângă maşină. Ştiam cu exactitate tot ce atinseserăm, aşa că am şters peste tot cu cravata mortului: mânerele exterioare, mânerele interioare, volanul, schimbătorul, tija indicatoarelor de direcţie, centura de siguranţă, torpedoul. Am aruncat cravata în rigolă, mi-am tras geaca de pe umeri şi am întins mânecile peste palme, conducând aşa ultima porţiune de drum, după care am parcat la întâmplare, lângă uşa de aprovizionare a supermarketului. Am oprit motorul, am scos cheia, am blocat portierele din telecomandă şi am părăsit maşina, aplecat şi cu privirea în pământ.

Nice mă aştepta la colţ şi am mers până la intersecţia următoare, unde am cotit pe un drum mai larg şi mai aglomerat decât majoritatea celorlalte – patru benzi, autobuze, camioane şi maşini care circulau bară la bară. Am găsit intrarea în pensiune exact acolo unde trebuia să fie. Am intrat într-un hol care se poate să fi fost curat şi îngrijit cu vreo treizeci de ani în urmă, dar acum nu mai era aşa. Am cerut o cameră cu vedere în spate. Am spus că voiam să evităm zgomotul şoselei. Am mai spus că lucrătorii de la compania aeriană ne rătăciseră bagajele şi că urmau să ni le aducă. Am plătit în numerar, din teancul de bancnote al mortului şi am

primit în schimb o cheie mare din alamă, după care ne-am dus la etaj.

Camera era rece şi puţin umedă, dar fereastra era mare şi priveliştea, excelentă. Parcarea era la un unghi de patruzeci şi cinci de grade sub noi. Duba se vedea clar, cu spatele la noi. Casey Nice s-a aşezat pe pat, iar eu pe scaunul de lângă măsuţa de toaletă, departe de geam. Nu voiam ca vreun individ să ridice privirea şi să vadă două ovaluri lipite de sticlă. Întotdeauna e mai bine să stai undeva în spate, în întuneric, aşa cum procedase John Kott în Paris, întins pe masa din sufragerie.

Am aşteptat, aşa cum făcusem de multe ori înainte. Aşteptarea reprezintă o parte importantă a profesiei de poliţist şi o parte importantă a vieţii de militar în general. *Lungi perioade în care nu se întâmpla mai nimic, cu izbucniri răzleţe.* Mă pricepeam la asta, iar Casey Nice s-a dovedit a se pricepe şi ea. A rămas trează, un aspect important. Stătea relaxată, fără să privească concentrat, dar menţinându-şi privirea acolo unde s-ar fi observat vreo mişcare. La un moment dat, s-a dus la baie şi m-am gândit la pastilele ei, dar n-am spus nimic.

Apoi a pus întrebarea inevitabilă:

— Îţi pare rău pentru individ?

— Care individ?

— Cel care a murit.

— Te referi la tipul pe care l-am omorât cu sânge-rece?

— Cred că da.

— Ce să zic, un mare bătăuş şi ăla.

— Îţi pare rău?

— Nu.

— Serios?

— Ţie?

— Puţin.

— Păi tu nu i-ai făcut nimic.

— Chiar şi-aşa.

— A avut de ales, am spus. Putea să-şi petreacă zilele

ajutând persoanele în vârstă să treacă strada. Putea să muncească voluntar într-o bibliotecă. Cred că au biblioteci pe-aici. Putea să ajute la strângerea de fonduri pentru Africa sau pentru oricare loc care are nevoie de fonduri zilele astea. Putea să facă o mulţime de fapte bune. Dar n-a făcut-o. Aşa a ales. A ales să-şi petreacă zilele extorcând bani şi făcând rău oamenilor. Apoi, în final, a deschis o uşă greşită şi ce a ieşit de-acolo a fost problema lui, nu a mea. În plus, era un ins inutil. O irosire de hrană bună. Era prea prost ca să trăiască.

— Prostia nu e o crimă capitală. Şi oricum, aici nu se aplică pedeapsa cu moartea.

— Uite că se aplică acum.

N-a mai replicat şi ne-am scufundat în tăcere. Lumina după-amiezii s-a stins şi o lampă cu vapori galbeni s-a aprins în parcare. Era fixată pe un stâlp înalt şi cuprindea în raza ei cea mai mare parte a dubei. Alte maşini veneau, parcau şi plecau din nou. Toţi şoferii aruncau o privire dubei, după care se uitau în altă parte. La început, am crezut că făceau asta fiindcă ştiau cui îi aparţine şi, prin urmare, deveneau neliniştiţi. Pe urmă mi-am dat seama că exista un alt motiv.

— Cred că individul celălalt bate în uşă şi ţipă, am spus.

Fusese o greşeală din partea mea. Trebuia să-i spun să nu facă una ca asta. Sau să mă asigur că n-avea s-o facă. Îmi stricase orarul programat. Nu mai puteam să-i fac să se îngrijoreze o zi. Vreo două ore, cel mult. Deşi iniţial populaţia din Romford vădise o remarcabilă lipsă de entuziasm pentru rolul bunului samaritean. Nimeni nu ridica un deget în apărarea individului. Toţi întorceau privirea şi plecau din parcare cât puteau de repede. Am presupus că asta dovedea încă o dată că tiranii nu inspiră nici dragoste, nici loialitate.

— Mi-e foame, m-a anunţat Casey Nice.

— Sunt sigur că găsim de mâncare în zonă. Kebab, pui

la rotisor, pizza, hamburgeri, tot ce vrei. Locul ăsta pare să fie capitala mondială a fast-foodului.

— Să cumpărăm ceva?

— Regula de aur spune să mănânci atunci când poţi.

— Ţi-e foame?

— Puţin.

— Ce-ai prefera?

— Pizza, am spus. Cu brânză simplă. Ai mai puţine şanse să găseşti şobolani şi porumbei printre ingrediente. Sau câini şi pisici.

— Ceva de băut?

— Orice e produs într-o fabrică şi se vinde într-o cutie sigilată.

— O să fiu în siguranţă?

— Depinde de ce comanzi.

— Adică, umblând prin zona asta.

— Ţi-e frică să nu fii jefuită?

— Mi-e frică să nu mă vadă vreun Romford Boy.

— Nu ne caută încă. Îşi închipuie că ne-au prins.

— E o diferenţă între a fi căutat şi a fi văzut întâmplător.

— Dacă ar fi să te descrii în câteva cuvinte, ce-ai spune?

— Fizic sau psihologic?

— Nu, să zicem că ai fi şoferul de taxi, care ne dă pe goarnă.

— Nu prea ştiu.

— Femeie, înălţime medie, coadă de cal, geacă din piele maro. Asta ar spune. Nu poţi face nimic în privinţa sexului şi a înălţimii, dar poţi să-ţi desfaci părul şi să dai jos geaca. Aşa vei fi doar o femeie de douăzeci şi ceva de ani, în tricou şi blugi. Femei de-astea sunt cam o sută de mii pe aici. Mai în siguranţă de-atât nici că se poate.

Astfel că şi-a desfăcut elasticul de la păr, şi-a scuturat capul şi părul i s-a desfăcut. Şi-a dezbrăcat şi geaca şi a lăsat-o pe pat, după care s-a întors spre mine.

Semăna cu Dominique Kohl? Da şi nu. Nu tocmai, pentru că se afla la extremitatea scandinavă a eredităţii, în vreme ce Kohl era mai aproape de cea mediteraneeană. Kohl avea tenul mai închis, părul şi ochii mai întunecaţi, în săptămânile în care o cunoscusem fusese excepţional de cald, chiar şi pentru Washington vara, şi odată cu trecerea zilelor, se bronzase şi mai mult. În cea mai mare parte a timpului purtase pantaloni scurţi şi tricou. Tocmai tricoul ăla îmi aducea aminte de Kohl. Al lui Kohl fusese verde-măslină, iar al lui Nice era alb, dar sub acele articole de îmbrăcăminte subţiri erau trupurile tinere ale unor femei în formă fizică maximă, suple, cu pielea catifelată, cumva flexibile şi elastice, cumva identice. Cel puţin la exterior. În ceea ce priveşte interiorul, lucrurile stăteau altfel. În vreme ce Nice era neîncrezătoare în sine, Kohl fusese mai cutezătoare, complet sigură pe capacităţile ei, de o încredere în sine remarcabilă, absolut pregătită să învingă lumea întreagă.

Dar asta n-o salvase.

— Ai grijă, i-am spus.

— Mă întorc în zece minute.

A plecat şi i-am auzit paşii pierzându-se pe hol. Am plecat de lângă fereastră o secundă şi am băgat mâna în buzunarul gecii. Am scos flaconul din plastic portocaliu.

Îi rămăseseră trei pastile.

Capitolul 29

Am stat singur şi-am supravegheat parcarea supermarketului, văzând aceleaşi lucruri repetându-se iar şi iar. Şoferii îşi parcau maşinile, coborau, se uitau la duba neagră, dintr-odată surprinşi şi nesiguri, după care se uitau în altă parte şi intrau în magazin. Ieşeau după câteva minute şi plecau cât de repede puteau.

Au trecut zece minute şi Casey Nice nu s-a întors.

Cerul de dincolo de stâlpul de iluminat se înnegrise complet şi puţină ceaţă nocturnă s-a lăsat, depunând o peliculă de rouă pe duba neagră, care din când în când se hâţâna violent. De bună seamă, pe tipul viu din maşină îl cuprindea disperarea. Poate că îl treceau nevoile.

După cincisprezece minute, Casey Nice nu s-a întors.

Apoi, în cele din urmă, un şofer şi-a parcat maşina, a coborât şi a privit duba neagră, dar n-a plecat. Era un tânăr de vreo douăzeci de ani, cu părul lins şi tuns castron. A făcut un pas precaut spre dubă, a aplecat capul şi a ascultat. A mai făcut un pas şi s-a uitat pe geamul şoferului, dintr-o parte, apoi şi-a întins gâtul şi s-a uitat prin parbriz, din faţă.

A scos celularul din buzunar. Angajat cu contract, poate dornic să-şi dovedească utilitatea. A ascultat din nou, probabil pe tipul viu din maşină, care-i dicta un număr, şi a tastat cifrele.

În spatele meu, o cheie s-a răsucit în broască şi Casey Nice a intrat. Ţinea într-o mână două cutii de pizza, iar în cealaltă avea o pungă de plastic cu cutii aburite de băutură carbogazoasă.

— E totul în regulă? am întrebat-o.

— Pân-aici, toate bune.

Am dat din cap spre fereastră.

— Un puşti tocmai a sunat undeva.

A pus cina noastră pe măsuţa de toaletă şi s-a uitat. Tânărul vorbea la telefon. S-a aplecat şi a citit plăcuţa de înmatriculare a maşinii. Apoi a ţinut telefonul departe de gură şi a pus o întrebare, strigând prin garnitura dintre portieră şi stâlpul dubei, după care şi-a lipit urechea de aceeaşi crăpătură, ca să audă răspunsul. Probabil i s-a comunicat numele individului viu, pe care tânărul l-a repetat la telefon.

— De ce nu sparge geamul sau nu forţează uşa? m-a întrebat Casey Nice.

— Crezi că ştie cum se face?

— Sunt sigură că ştie. Uită-te la el. Deşi n-ar trebui să mă bazez pe stereotipuri.

— Cred că tipul de la telefon îi spune să n-o facă. Lumea asta e dură. Ăştia nu sunt nişte eroi cuceritori. Au zbârcit-o.

Nu merită să avarieze vehiculul pentru ei. Cineva o să vină cu o cheie de rezervă.

— Cât de repede?

— În cinci minute, am spus. Poate zece. Destul de repede, oricum. Nu le pasă de indivizi, dar vor dori să afle povestea.

M-am ridicat de pe scaun şi am deschis cutia de pizza. Brânză simplă, aluat alb, cu părţi înnegrite ici şi colo, de flacăra cuptorului; mai mică decât roţile gigantice care se vând în America.

— Mulţumesc pentru masă, am spus, aşa cum mă învăţase mama.

— Cu plăcere, a spus ea şi amândoi am mâncat câte-o felie.

Băutura era Coca-cola, rece ca gheaţa. În parcarea de sub noi, tânărul terminase de vorbit şi acum aştepta, bătând mărunt din picioare. Fără îndoială, aştepta să fie felicitat. În mod clar, era angajat cu contract şi se

străduia să adune bile albe.

Telefonul lui Casey Nice a sunat, ca un clopoţel.

— Un SMS, a spus ea. De la generalul O'Day. Vrea să ştie de ce stăm pe loc.

— Spune-i că ne odihnim.

— Ştie că nu suntem la hotelul nostru. Datorită GPS-ului.

— Spune-i că suntem la film. Sau la teatru. Sau într-un muzeu. Spune-i că ne completăm educaţia culturală. Sau că ne facem manichiura. Spune-i că suntem la un spa.

— Ştie că nu facem nimic din toate astea. Cu siguranţă că a verificat pe Google Maps. Pe Street View, probabil. Ştie unde suntem.

— Atunci, de ce mai întreabă?

— Vrea să ştie de ce nu suntem în mişcare.

— Spune-i să se relaxeze. Gestionarea situaţiei de la mii de kilometri depărtare n-are niciun rost.

— Nu pot. El ne ţine la curent, iar eu trebuie să-l ţin la curent, la rându-mi. Doar aşa o să funcţioneze treaba.

M-am uitat la scena de jos. Nicio schimbare. Duba, inertă. Tânărul, în aşteptare.

— OK, spune-i că acţionăm conform sugestiei lui Shoemaker. Spune-i că încercăm să intrăm în contact cu cordonul exterior.

— Mă tem că va trebui să-i spun acum. Asta înseamnă că nu-i putem vinde gogoşi.

— Păi, zi-i ce ţi-am spus. N-o să-i pese.

— S-ar putea să-i pese. Erau îngrijoraţi în privinţa ta.

— Scarangello era îngrijorată. Shoemaker se poate să fi fost. Dar O'Day n-o să se dea acum de ceasul morţii.

— Eşti sigur?

— Încearcă, am spus. Spune-i exact ce s-a întâmplat.

În timp ce scria mesajul, m-am uitat din nou pe fereastră, la cele ce se întâmplau în parcare. Şi nu se întâmplau multe. Lumina, ceaţa, duba, tânărul. M-am uitat din nou în cameră şi-am văzut-o terminând de scris

mesajul, apoi şi-a pus telefonul pe pat şi a luat a doua felie de pizza. Am continuat să aştept, mâncând pizza şi bând Coca-cola. Sub noi, tânărul se uita la şosea; şi, din când în când, se întorcea la dubă şi îi striga ceva celui din maşină, ca să-l liniştească, probabil. *Da, am sunat, mi-au spus că vin, ajung aici imediat.*

S-a auzit din nou semnalul telefonului lui Nice. A citit de două ori mesajul şi mi-a spus:

— Ne trimite felicitările lui sincere şi ne spunem să continuăm.

Am dat din cap aprobator.

— Viaţa unui om nu înseamnă nimic pentru el. Nu-i pasă decât de rezultate.

Nice n-a zis nimic.

— Întreabă-l de informaţiile primite de la MI5 despre indivizii ăştia din Romford. Poze, istorice, caziere, tot ce are. Trebuie să ştim exact cu cine avem de-a face.

A început să scrie din nou. Sub noi, tânărul vorbea iar prin garnitura de etanşare a uşii. Avea un limbaj non-verbal împăciuitor. Se foia, gesticula şi privea cu speranţă către şosea. *O să vină, îţi spun eu.*

Şi au venit.

Două maşini au intrat în parcare – ambele negre, ambele cu geamuri fumurii, prima fiind un sedan Jaguar cu patru uşi, a doua, un coupé masiv cu două uşi, lung, jos şi impunător. Mi-am zis c-o fi un Bentley. Au venit cu viteză şi au oprit brusc, chiar în mijlocul parcării. Toate cele patru uşi ale Jaguarului s-au deschis larg şi patru oameni au coborât. Toţi erau albi, în costume negre. Au format un mic perimetru, stând cu feţele spre exterior, cu capetele ridicate şi ţinându-şi mâinile pe lângă corp. Tânărul cu păr slinos a rămas deoparte. Şoferul din Bentley a coborât şi el. La fel ca primii patru, purta costum. S-a uitat de jur-împrejur şi, descriind un cerc larg, a dat ocol maşinii şi a deschis portiera pasagerului, aşa cum trebuie să facă un şofer angajat.

Din maşină a coborât un uriaş.

Avea capul aplecat şi spatele încovoiat de la mijloc, genunchii îndoiţi, şi s-a îndreptat în etape, ca un mecanism complex, ca o jucărie de copii care începe de la stadiul de maşină de salubritate, după care se desface componentă după componentă, transformându-se în cine ştie ce personaj de filme. Era imens. Braţele lui erau mai lungi decât picioarele celor mai mulţi dintre oameni, iar palmele, ca nişte lopeţi. Trunchiul lui avea dimensiunile unui butoi de petrol şi era încorsetat într-un sacou de costum tubular, la trei nasturi, care ar fi ajuns până la gleznele unui om obişnuit. Tălpile lui aveau mărimea unor barje fluviale, gâtul era lat de vreo treizeci de centimetri, iar umerii, de vreo 90 de centimetri, în vreme ce căpăţâna era comparabilă cu o minge de baschet. Avea urechi mari, crescute aproape perpendicular pe ţeastă, fruntea ca o streaşină şi pometi proeminenţi, ochii mici îngropaţi în orbite, şi o bărbie retrasă, ca de maimuţă.

Arăta ca un model din ceară al omului de Neanderthal, expus într-un muzeu de istorie naturală; doar că era palid la faţă şi cu părul nisipos, nu negru, şi avea dimensiuni duble faţă de orice hominid preistoric. Cred că avea cam doi metri şi zece şi vreo 135 de kilograme, poate mai mult. Se deplasa cu lejeritatea dată de membrele suple şi osoase, un singur pas uriaş acoperind aproape un metru şi jumătate, rotindu-şi umerii imenşi şi legănându-şi braţele gigantice.

— Iisuse! a exclamat Casey Nice.

— Nu cred că-i el, am zis. N-are barbă şi nici sandale.

Tipul s-a apropiat de dubă din doi paşi – o distanţă pentru care un om normal ar fi avut nevoie de patru. Şi-a fluturat palmele în direcţia vehiculului, ca o lebădă albă, uriaşă, care îşi lua zborul, iar şoferul lui a scos din buzunar o cheie. Uriaşul a rămas la o distanţă de un pas, cam un metru şi douăzeci de centimetri, iar şoferul a

răsucit cheia şi a deschis portierele, pe rând. Cei patru inşi din Jaguar şi-au schimbat poziţia, strângând perimetrul şi întorcându-se spre interior, alcătuind un semicerc şi împrejmuind spaţiul, ca nişte gură-cască veniţi să asiste la o bătaie de stradă.

Cu toţii aşteptau.

Tipul viu a început să se zvârcolească, alunecând pe burtă, cu picioarele înainte, lent, ţeapăn şi dureros. Proptindu-se de marginea platformei, s-a ridicat şi s-a întors să înfrunte furtuna. În lumina lămpii cu vapori, sângele de pe pieptul lui arăta negru. Pielea lui părea galbenă. Gigantul a păşit în faţă şi s-a uitat dincolo de el, la interiorul întunecat. Nu-i vedeam faţa în acel moment, dar mi s-a părut că pune o întrebare scurtă. Probabil: *Ce dracu' s-a întâmplat?*

Tipul viu nu i-a dat un răspuns propriu-zis. A clătinat din cap, a răsuflat şi şi-a depărtat mâinile de corp, cu palmele în sus, într-un gest de neajutorare. Întrebarea a fost repetată. De data asta, tipul viu a răspuns, mormăind ceva, abia mişcând gura însângerată, trei sau patru silabe, nimic mai mult. Poate *ne-a bătut* sau *ne-au bătut,* ori *au scăpat* sau *nu i-am prins.*

Gigantul a procesat informaţia, capul lui imens coborând insesizabil, apoi revenind mai sus, ca şi cum ar fi înghiţit la propriu vestea proastă. A rămas tăcut un minut. Apoi a început să vorbească din nou, cu un limbaj al corpului exagerat de amiabil, ceea ce însemna că-l tachina pe individ, fiindcă nu mai putea obţine de la el vreo informaţie pertinentă. *Voi aţi fost doi, da? Şi ei tot doi, dintre care o fată. Ea te-a lovit?* Şi aşa mai departe, sarcastic şi umilitor. Din unghiul meu, vedeam faţa tipului viu, care arăta din ce în ce mai nefericită. Şi mai temătoare. Şi mai îngrozită. De parcă ar fi ştiut ce urmează.

Şi a urmat.

Gigantul s-a mişcat cu o viteză uluitoare, pentru un tip

atât de masiv. Mâna lui dreaptă s-a strâns într-un pumn de mărimea unei bile de bowling şi, răsucindu-se brusc din umeri şi din şolduri, individul i-a trimis o directă zdrobitoare în centrul feţei şi aşa distruse a tipului viu, iar acesta s-a izbit cu spatele de uşa dubei, de unde a ricoşat şi a căzut cu faţa pe asfalt.

— Fermecător, am spus. La academia militară nu te învaţă nici pe departe astfel de metode de conducere.

Tipul căzut pe asfalt nu mai mişca. Tânărul cu păr slinos se holba la el, cu gura căscată. Casey Nice se holba şi ea, tot cu gura căscată. Apoi s-a auzit din nou semnalul de SMS al telefonului ei. L-a citit şi m-a anunţat:

— Generalul O'Day ne trimite prin e-mail datele de la MI5. O să le primim într-un minut.

Cu o mişcare a degetului, a modificat imaginea de pe ecranul telefonului şi a aşteptat.

Sub noi, gigantul a rămas nemişcat o secundă, apoi şi-a mişcat capul enorm spre Bentley, iar şoferul s-a grăbit să-i ţină uşa deschisă. Matahala s-a apropiat de maşină şi a început să se plieze la loc, ca să încapă. Personajul din filme a redevenit maşinuţa de salubritate. Şi-a îndoit genunchii, şi-a tras coatele pe lângă corp şi, cu umerii aplecaţi, a lăsat capul în jos şi s-a aşezat. Şoferul a închis portiera şi s-a dus să-şi ocupe locul la volan. Maşina a dat cu spatele, a cotit şi a plecat.

Doi dintre cei patru inşi s-au urcat în Jaguar şi s-au dus după Bentley, iar ceilalţi doi l-au prins pe tipul viu de subsuori şi de genunchi şi l-au împins în partea din spate a dubei. Au închis la loc portierele, au încuiat broasca şi au scos cheia. Unul dintre ei a luat din buzunar o bancnotă roz, de mărime rezonabilă – cincizeci de lire sterline – şi i-a dat-o tânărului. Apoi s-au urcat amândoi în cabina dubei şi au plecat pe urmele Jaguarului. Tânărul a rămas singur în lumina lămpii cu vapori, ţinând în mână banii, arătând ca şi cum ar fi vrut mai mult, poate o bătaie pe umăr sau o promisiune pentru o viitoare

admitere. Părea dezamăgit, ca după un punct culminant ratat, de parcă şi-ar fi zis: *Fir-ar să fie, puteam să obţin paraiul ăsta amărât jefuind o băbuţă.*

Telefonul lui Casey Nice a scos un sunet diferit, ca un *clang* înăbuşit.

— E-mailul de la generalul O'Day.

E-mailul era gol, exceptând un *link* spre un ataşament. A apăsat cu degetul şi un document cu multe rânduri a apărut pe ecran. Ne-am aşezat pe pat, unul lângă celălalt, iar ea a ţinut telefonul între noi, ca să putem citi amândoi. Titlul era sec, academic, o propoziţie lungă despre activitatea reţelelor de crimă organizată din Romford, Essex. Fusese scris într-o manieră care reflecta, bănuiam, stilul caracteristic al serviciilor clandestine britanice. Tipic pentru Universitatea Cambridge. Cam ca Yale, dar diferit. În niciun caz în stilul West Point. Nimic nu amintea de lumea reală, de fapt.

Primul paragraf era iniţial o negare a responsabilităţii şi apoi, un fel de asigurare. Nimic nu fusese dovedit şi nu se pronunţase nicio condamnare, dar toate informaţiile conţinute în mesaj erau considerate solide. În continuare, se afirma că nu existaseră dovezi şi nici condamnări nu se făcuseră, ca urmare a presupusei intimidări a martorilor, precum şi ca urmare a altor factori nespecificaţi, de unde am dedus că era vorba de mituirea forţelor de ordine locale.

Al doilea paragraf începea cu afirmaţia clară că activitatea reţelelor de crimă organizată din Romford, Essex era complet dominată de o asociaţie structurată a localnicilor, care se numea de multă vreme Romford Boys. Tonul mesajului era uşor stingherit, ca şi cum băieţii de la Universitatea Cambridge s-ar fi jenat să repete un nume care aparţinea în mod clar străzii, nu sălilor de clasă. Apoi paragraful continua cu o prezentare generală a activităţilor organizaţiei care, după cum ne spusese O'Day, includea importul şi vânzarea de

narcotice ilegale, de arme de foc ilegale, controlul prostituţiei, care presupunea traficul de carne vie, precum şi operaţiunile de „protecţie” despre care se credea că se extind asupra majorităţii firmelor comerciale din localitate, dar şi cămătăria la nişte dobânzi fantastice. Valoarea brută a activităţilor era estimată la multe zeci de milioane de lire sterline anual.

Biografiile începeau în al treilea paragraf.

Şeful era un anumit Charles Albert White, zis şi Charlie. Avea şaptezeci de ani, se născuse pe una dintre străzile cartierului şi îşi făcuse educaţia în şcoli publice până la vârsta de cincisprezece ani. Nu fusese angajat nicăieri, deţinea o casă neîmpovărată de ipoteci sau alte feluri de împrumuturi, era căsătorit şi avea patru copii, toţi locuind în alte zone ale Londrei şi despre care se credea că nu erau implicaţi în activităţile tatălui lor. O poză făcută în timpul unei supravegheri clandestine îl arăta pe Charlie White ca fiind un bărbat vârstnic, corpolent, cu umerii rotunzi, cu părul cărunt şi rar şi cu o faţă simplă, dominată de un nas borcănat.

În ordinea ierarhică, mai jos de Charlie, era un fel de consiliu executiv alcătuit din trei bărbaţi: Thomas Miller, zis şi Tommy, în vârstă de şaizeci şi cinci de ani, apoi William Thompson, zis şi Billy, şaizeci şi patru de ani şi, în sfârşit, un bărbat mult mai tânăr, de doar treizeci şi opt de ani – Joseph Green, zis şi Micul Joey.

Micul Joey era gigantul. Nu încăpea nicio îndoială. Fotografia lui era cu doi centimetri mai lungă decât a celorlalţi. Documentul spunea că are doi metri şi zece înălţime şi o greutate de o sută patruzeci de kilograme.

El era executantul. Din nou, MI5 menţiona cu scrupulozitate lipsa de dovezi sau condamnări, dar ascensiunea rapidă a Micului Joey până la statutul de egalitate cu nişte inşi îndeajuns de vârstnici ca să-i fie tată nu putea fi explicată decât printr-o eficienţă extremă. Apărea în evidenţele MI5 cu unsprezece

omucideri sigure şi nenumărate bătăi. Termenul legal folosit era „vătămări corporale grave”, care părea adecvat.

— De ce i se spune „mic”? a întrebat Casey Nice.

— Pentru că sunt britanici. Le place ironia. Dacă i-ar fi zis Joey Barosanul, ar fi fost un pitic.

A mai derulat ecranul, dar documentul se sfârşea chiar acolo. Paragraful despre Micul Joey era ultimul.

— Avem nevoie de mai mult de atât. Trebuie să le ştim trepăduşii, locaţiile şi adresele. Ar fi bine să-i scrii din nou lui O’Day.

— Acum?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Informaţiile sunt esenţiale. Şi vezi ce date are despre sârbii din Vest.

— De ce?

— Avem nevoie de arme. Preferabil, o să ne trebuiască puşti pentru elefanţi, după ce l-am văzut în acţiune pe Micul Joey. Şi mă îndoiesc că Romford Boys ard de nerăbdare să ne vândă vreuna, aşa că trebuie să luăm legătura cu alţii.

— N-avem timp pentru toate astea acum. Aproape sigur hotelul ăsta plăteşte taxă de protecţie. Şi poţi să pui pariu că în clipa asta Romford Boys au început să dea telefoane după informaţii.

— OK, am spus. Termină-ţi pizza şi o luăm din loc numaidecât.

— Mi-a pierit pofta. Hai să plecăm.

A închis documentul de pe telefon şi a revenit la ecranul de start, ca pentru a-şi sublinia spusele.

— Unde vrei să mergem? am întrebat-o.

— Nu ne putem întoarce la hotelul nostru. Au fost acolo deja. E primul loc unde-or să caute.

— Păi, ai lucrurile acolo.

N-a zis nimic.

— Am putea să riscăm cinci minute. Intrăm şi ieşim foarte repede, ca să recuperăm lucrurile.

— Nu.

— Poţi să te descurci fără ele?

— Tu nu ai lucruri.

— Eu sunt obişnuit.

— Poate c-o să mă obişnuiesc şi eu cu metoda Sherlock Homeless. Cât de rău poate fi? Am putea să ne oprim undeva, ca să-mi cumpăr o periuţă de dinţi.

— Nu te-mbraci niciodată cu lucruri curate dimineaţa. Cam ăsta-i cel mai rău lucru.

— În clipa asta, e mai bine decât alternativa.

— Şi fără pijamale.

— Nu mă deranjează.

— OK, am spus. O să mergem în centrul Londrei. La Ritz, poate. Sau la Savoy. Avem bani berechet, mulţumită lor. Şi acolo sigur nu au spioni.

— Cum ajungem acolo? Nu putem să chemăm un taxi.

— Luăm autobuzul, am spus. Mă îndoiesc că transportul în comun din Londra plăteşte taxă de protecţie.

Aşa că am ieşit din cameră cu mâinile goale, am lăsat cheia la recepţie şi am ieşit în noapte.

Capitolul 30

Pe şoseaua de afară circulau în ambele sensuri autobuze mari şi roşii. Am ales să mergem spre sud, cu intenţia de a schimba direcţia la prima intersecţie importantă şi să o luăm spre vest, ca să ajungem în centru. Toţi banii noştri erau în bancnote mari, care nu aveau să fie bine primiţi în autobuz, aşa că am trecut pe la un magazin şi ne-am cumpărat carduri de călătorie cu nume de scoică. Apoi am găsit cea mai apropiată staţie şi am aşteptat în întuneric, până când am văzut venind către noi ceea ce ne doream. Era şapte seara, mă simţeam obosit, iar Nice părea complet dărâmată. Nu mai dormise cam de o zi şi jumătate.

Teritoriul exterior Londrei părea vast, iar autobuzul abia se târa, aşa că ne-am încercat norocul şi am coborât din nou la Barking, de unde ştiam că putem lua metroul, bănuind că va fi mai rapid. Ne-am uitat pe harta din staţie şi am ales District Line, care avea o staţie într-un loc numit St James’s Park, o denumire care sugera proximitatea unor hoteluri elegante, fapt care s-a adeverit. Când am ieşit la suprafaţă, am văzut un indicator spre Westminster Abbey şi un altul către Buckingham Palace.

Şi chiar în cealaltă parte a străzii era un hotel mare, de cinci stele. Nu era nici Ritz, nici Savoy, ci un hotel dintr-un lanţ internaţional renumit, care arăta adecvat în toate privinţele.

Am intrat şi tipul de la recepţie a profitat puţin de oboseala noastră ca să ne anunţe că în noaptea respectivă erau disponibile doar camerele cele mai scumpe, la nişte preţuri în schimbul cărora ai fi putut să închiriezi o casă cu piscină lângă Pope Field, timp de o

lună; dar ne durea fix în cot, fiind vorba de banii însuşiţi de la Romford Boys. Am numărat suma imensă din unul dintre rulourile slinoase şi am primit în schimb carduri de acces şi tot felul de informaţii despre room service, restaurante şi cluburi, centre de business şi parole pentru wifi. Casey Nice şi-a cumpărat o periuţă de dinţi de la magazinul din holul hotelului şi ne-am dus la lift. Am condus-o până la uşa camerei ei, am aşteptat să încuie şi mi-am continuat drumul până la camera mea, care-şi justifica statutul de top nefiind doar remarcabil de spaţioasă, ci şi prin faptul că avea patul aproape complet ascuns sub nişte perne dolofane, cu huse înflorate. Le-am trântit pe toate pe podea, mi-am aruncat hainele peste ele şi m-am băgat sub pături, adormind instantaneu.

M-am trezit după unsprezece ore, când Casey Nice m-a sunat la telefonul din cameră. Părea voioasă şi optimistă. Dacă asta se datora celor unsprezece ore de somn sau medicamentelor care-i schimbaseră dispoziţia, nu ştiam.

— Vrei să luăm micul dejun? m-a întrebat.

Ceasul din capul meu indica puţin după ora opt dimineaţa şi pe geam vedeam că afară e zi de-a binelea.

— Sigur. Bate-mi la uşă când eşti gata, i-am spus.

Ceea ce a şi făcut, cam la zece minute după ce mi-am terminat toaleta. Purta aceleaşi haine din ziua anterioară, dar nu părea prea deranjată de asta. Am coborât la restaurant şi am luat o masă pentru două persoane, într-un colţ îndepărtat. Localul era plin de tipi eleganţi care discutau planurile pe ordinea de zi şi încheiau afaceri, unii dintre ei faţă în faţă, alţii, la telefonul mobil. Am comandat mâncare britanică, bogată în grăsimi şi zahăr, dar cu cafea în loc de ceai. Casey Nice a ales ceva mai puţin solicitant pentru stomac şi şi-a aşezat telefonul lângă şervet, ca să-l poată consulta mai

uşor.

— Conform generalului O’Day, în dimineaţa asta nici departamentul local de poliţie şi nici MI5 nu ştiu nimic despre vreo victimă în rândurile bandei Romford Boys. Se pare că Charlie White îşi ţine treburile bine ascunse.

Am încuviinţat din cap. Era de aşteptat. Procedura standard. Mortul ajunsese într-o instalaţie de presat maşini de pe o stradă lăturalnică sau într-o albie de porci de la o fermă din Essex, cam la ora la care eu ajungeam în pat. Casey Nice a continuat:

— Şi generalul O’Day mai spune că, până acum, şase din cele opt naţiuni care participă la întrunire au încercat să ia contact în secret cu cordonul exterior şi toate au eşuat.

Din nou, am dat din cap aprobator. La mintea cocoşului. Era de la sine înţeles că Romford Boys vor alege calea prudenţei. Preferau să rişte ratarea unei afaceri veritabile ca să-şi protejeze misiunea.

— O să primim o listă lungă de nume mai târziu. Şi locaţiile, dar e mai greu cu astea. Sunt o mulţime de locaţii posibile, inclusiv locuri rurale. În plus, presupunem că deja exploatează infrastructura lui Karel Libor, care le oferă mai multe opţiuni.

Am dat din cap aprobator pentru a treia oară. Kott şi Carson erau ca două ace în vreo sută de căpiţe de fân necunoscute, şi deocamdată aveau să rămână aşa.

— Iar cea mai bună metodă de a-i aborda pe sârbi e prin intermediul unei case de amanet dintr-un loc numit Ealing. Asta-i o altă suburbie, la vest, ceva mai aproape de jumătate din drumul de întoarcere până la aeroport.

M-am uitat pe hartă.

— Tare ocupată ai mai fost! Sper că ai dormit.

— Am dormit, a spus. Mă simt minunat.

N-am întrebat-o de pastile.

— Ai ştiut că ăia de la compania de taxiuri sunt vânduţi, nu-i aşa? De la bun început.

— O estimare bazată pe experienţă.

— Te-ai folosit de ei ca să atragi atenţia. Când ai apelat la ei ca să ne ia de la hotel şi să ne ducă la Wallace Court. Ăsta a fost planul pe care l-ai făcut încă din avion. Ai decis să aduci cordonul la noi.

Îmi acorda un merit mai mare decât era cazul. În mare parte, din pricina cuvântului „plan”.

— Nu ştiam la ce să mă aştept. Nimeni nu ştie vreodată. E pur şi simplu o reacţie.

A avut o ezitare înainte de a spune:

— Adică, vrei să zici că nu ai un plan?

— Am un obiectiv strategic general.

— Şi anume?

— Să-mi iau tălpăşiţa de-aici înainte să verifice casetele video.

— Hai să mergem la Ealing, a spus.

Am pornit tot de la staţia de metrou St James’s Park, unde harta ne-a arătat că aceeaşi District Line cu care veniserăm mergea mai departe, spre vest, până la o staţie numită Ealing Broadway, iar telefonul lui Casey Nice ne-a confirmat că era cea pe care o doream, lucru pe care l-am considerat foarte convenabil. Aşa că am aşteptat în staţia literalmente tubulară, în consens cu denumirea locală a mijlocului de transport, Tube, apoi ne-am urcat în vagon şi ne-am aşezat, pregătiţi pentru o lungă călătorie.

— Vorbeşte cu mine, am spus.

— Ce vrei să-ţi spun? a întrebat ea.

— Spune-mi unde te-ai născut. Unde ai crescut. Cum îl chema pe poneiul tău.

— N-am avut ponei.

— Dar câine ai avut?

— Mai tot timpul. Uneori, chiar mai mulţi.

— Cum se chemau?

— De ce vrei să ştii?

— Vreau să te aud spunând-o.

— M-am născut în sudul statului Illinois. Am crescut în sudul statului Illinois, la o fermă. De obicei, căţeii erau botezaţi după preşedinţii Partidului Democrat.

— Unde m-am născut eu? am întrebat.

— În Berlinul Occidental. I-ai spus tipului din Arkansas.

— Unde am crescut?

— În toată lumea. Aşa scrie în dosarul tău.

— Poţi să-ţi dai seama după intonaţia vocii mele?

— După intonaţie, ai putea fi de oriunde.

— Prin urmare, tu o să porţi discuţia din casa de amanet. Accentul tău e mai bun decât al meu. E de presupus că sârbii se tem să nu cadă în vreo capcană, aşa că orice sonoritate britanică s-ar putea să-i alarmeze. Pentru că acea persoană ar putea fi un poliţai sub acoperire. Să fii străin e mai bine. Şi tu chiar vorbeşti ca o americancă. Asta, presupunând că sârbii pot să-şi dea seama de diferenţă.

— OK, a spus Nice, destul de veselă.

Cu sau fără pastile, deocamdată se comporta excelent.

Ne-am continuat drumul zgomotos, în legănatul vagonului, pe urmă vagonul a ieşit de sub pământ la lumină, deplasându-se lent şi impunător, ca orice alt serviciu local. Am coborât la terminalul Ealing Broadway, care semăna cu orice staţie feroviară suprateranã, şi am ieşit pe stradă. Ealing arăta ca locurile pe care le văzuserăm înspre est, aşezări rurale cândva, apoi înghiţite de marele oraş şi cumva cam stingherite din pricina asta. O lungă zonă comercială, câteva clădiri publice mari şi mici aglomerări de firme de familie, una dintre ele, văruită, purtând semnul Taxiuri Ealing, imediat lângă ea fiind un loc unde fie mama, fie tatăl, fie amândoi se ocupau cu împrumutul banilor contra unor bunuri mici şi preţioase – fapt atestat de gratiile de la geamuri şi de un semn pe care scria împrumuturi Ealing. Mă aşteptasem să văd un aranjament de trei sfere aurii atârnate de un eşafod negru; din câte înţelesesem, ăsta

era simbolul britanic tradiţional pentru o casă de amanet, dar a trebuit să mă mulţumesc cu o mică replică din neon în partea de sus a vitrinei. Vitrina era plină de obiecte abandonate, unele dintre ele mici, altele preţioase, altele şi mici, şi preţioase, nelipsind nici cele care nu erau nici mici, nici preţioase.

— Eşti pregătită? am întrebat.

— Nici c-aş putea fi mai pregătită, mi-a răspuns.

Am deschis uşa şi am lăsat-o să intre prima, eu urmând-o într-o încăpere care nu semăna deloc cu ce se vede prin filme. Era un spaţiu dreptunghiular, anost, alb murdar, cu pal melaminat pretutindeni şi tuburi fluorescente pe tavan. Din punct de vedere funcţional, era dispus ca o potcoavă, pe trei laturi ale camerei fiind aliniate tejghele cu vitrine în care erau etalate alte obiecte abandonate.

La ghişeu era un tip de statură medie, de patruzeci sau cincizeci de ani, foarte oacheş şi nebărbierit, îmbrăcat cu un pulover ruginiu, împletit de bună seamă cu andrele groase, din lemn. Stătea aplecat, lustruind cu o cârpă ceva mic, poate o brăţară. Şi-a întors capul într-o parte, ca un înotător, şi s-a uitat la noi nici ostil, nici interesat. După un minut, ne-am dat seama că nu vom mai primi alt salut în afară de acea privire fixă, aşa încât Casey Nice a făcut un pas în faţă şi i-a spus:

— Pot să mă uit şi eu pe-aici?

Formularea întrebării la singular l-a făcut pe individ să-şi concentreze întreaga atenţie asupra ei. Era limpede că eu nu eram un client potenţial. Eram un nimeni. Şoferul ei, probabil. Tipul de la ghişeu n-a spus nimic, s-a mulţumit să dea din cap – o singură mişcare smucită, ascendentă, care din cauza poziţiei a ieşit pieziş; mişcarea asta părea adecvată într-un spaţiu scund şi parţial încurajatoare, ca şi cum ar fi spus *serveşte-te;* dar şi parţial descurajantă, ca şi cum ar fi spus: *dar ce vezi e tot ce avem.*

Am rămas pe loc, iar Nice s-a plimbat de jur-împrejur, uitându-se în jos, punând din când în când câte-un deget pe vitrină, de parcă ar fi indicat un exponat pentru o examinare mai atentă. Apoi trecea mai departe, încă nesatisfăcută. S-a dus de la stânga la dreapta, apoi a făcut cale întoarsă şi în final a spus:

— Nu văd obiectul pe care-l caut.

Tipul în pulover nu i-a răspuns.

— Prietena mea din Chicago mi-a spus că aici a venit.

— Pentru ce? a replicat tipul.

Nu era englez. Asta era sigur. Nu era nici francez, nici olandez, nici german. Nici rus, ucrainean sau polonez. Ipoteza originii sârbeşti era întru totul plauzibilă. Casey Nice i-a spus:

— Prietena mea era preocupată de siguranţa personală. Ştii, era pentru prima dată într-o ţară străină, fără mijloacele de precauţie de care era îndreptăţită să beneficieze acasă.

— Eşti americancă? a întrebat tipul în pulover.

— Da, din Chicago.

— Domnişoară, aici nu-i sală de sport. Nu ţinem cursuri de autoapărare.

— Prietena mea zicea că ai anumite lucruri de vânzare.

— Vrei un ceas de aur? Ia două sau trei. Poţi să le foloseşti ca să-ţi negociezi viaţa.

— Prietena mea n-a cumpărat un ceas.

— Dar ce-a cumpărat?

Nice şi-a coborât uşor mâna la spate şi a mişcat din degete. Era un semnal pentru mine, am presupus. Şoferul. Sau ajutorul. Sau recuperatorul. M-am apropiat şi am scos sulul de bani al mortului. L-am ţinut între degetul mare şi arătător, am ciocănit cu el uşor în sticla tejghelei şi l-am ţinut acolo, vertical: un cilindru slinos şi dolofan, de grosimea unui pahar de whisky, urât mirositor, dar dens. Individul s-a uitat îndelung la sul, apoi, privindu-mă în treacăt, s-a întors către Casey Nice.

— El cine e? a întrebat.

— Bodyguardul meu, a spus ea. Dar n-a putut să-şi treacă pistolul de dispozitivul cu raze X.

— Păi, avem legi pe-aici.

— Legi sunt peste tot. Dar acelaşi lucru poate să treacă peste toate.

Tipul s-a uitat din nou la bani şi a spus:

— Mergeţi şi aşteptaţi în biroul firmei de taxiuri. La uşa următoare. Cineva o să vă ducă acolo.

— Unde?

— Nu ţinem lucrurile alea aici. Prea mulţi poliţişti. Ne percheziţionează tot timpul. Aşa zic legile.

— Şi unde le ţineţi?

Tipul nu i-a răspuns. Şi-a luat telefonul şi a sunat. A rostit o propoziţie scurtă pe un ton jos şi într-o limbă străină, repezită. Nu franceză, nici flamandă, nici germană. Nici rusă, nici ucraineană, nici poloneză. Serbia rămânea în capul listei. Tipul a încheiat convorbirea şi ne-a expediat zicând:

— Hai, plecaţi. O să vă ducă ei.

Capitolul 31

Am plecat şi ei ne-au dus. Tipul din biroul firmei de taxiuri ieşea deja de după tejghea când am intrat noi. Era o versiune a tipului din casa de amanet: ceva mai tânăr, cu spatele ceva mai drept, ceva mai greu, dar la fel de brunet şi de nebărbierit. Un văr, probabil, sau doar un ins din acelaşi sătuc, din ţara lor de origine. Ne-a dus la un sedan Skoda parcat lângă trotuar. Un taxi. Ne-am urcat în spate, iar el, la volan. A pornit motorul, a apăsat acceleraţia şi maşina a demarat, iar apoi am auzit clicul încuietorilor de la portiere în momentul când am depăşit o viteză prestabilită.

Nu avea niciun rost să întrebăm unde mergem. Nicio şansă să obţinem un răspuns. Un şofer tăcut făcea parte din scenariu. Nu că ar fi contat, în orice caz. Ştiam în general, chiar dacă nu în mod specific. Ne îndreptam spre nord, asta era clar. Nu trebuia neapărat să ştim cum se numea următoarea vilă din acea direcţie, atâta timp cât ne-o puteam imagina, chiar şi doar parţial. Partea importantă. Un depozit, probabil, într-un parc industrial părăsit situat la marginea năpăstuită a unei zone urbane mohorâte, sau o construcţie ca un şopron pe un teren neîmprejmuit, în apropierea unei intersecţii încâlcite de străzi. Sau poate chiar un şopron adevărat, departe, la ţară, la peste o oră de mers cu maşina la nord de oraş. Poate că ne aştepta o călătorie mai lungă. După zgomot, Skoda avea motor diesel, implicând un consum redus de combustibil. M-am aplecat puţin şi am verificat indicatorul: rezervorul era plin.

Traficul pe şosea era lent şi priveliştea a rămas suburbană multă vreme, după care am văzut arcada unui stadion mare de fotbal, ceea ce însemna că ajunseserăm

într-un loc numit Wembley. Tot spre nord mergeam. Dar s-a dovedit a nu fi vorba de o călătorie lungă, în afara oraşului. Am cotit destul de repede, aproape la o sută optzeci de grade, şi am văzut un indicator care anunţa un loc numit Wormwood Scrubs. Era denumirea unei celebre închisori londoneze, ceea ce mi-a oferit un indiciu despre genul de cartier spre care ne îndreptam.

Însă n-am ajuns la închisoare. Străzile pe care ne deplasam erau mai întunecate şi mai sumbre, dar am părăsit artera principală până să ajungem la partea ei cea mai urâtă. Am cotit brusc la stânga, apoi iar la stânga, printr-o poartă dintr-un zid de cărămidă, după care am intrat direct într-o clădire mare, tot din cărămidă, care ar fi putut fi un depou de tramvaie, în urmă cu o sută de ani, sau o fabrică, pe vremea când oamenii făceau şi lucruri în oraşe, nu numai gălăgie şi bani. Acum, locul era folosit ca atelier de reparaţii auto, specializat, după cum arăta, în reparaţii rapide şi superficiale pentru branşa taximetriştilor. Erau acolo stive de cauciucuri parţial uzate, toate cenuşii şi pline de praf, iar maşinile pe care le-am văzut erau similare cu Skoda care ne adusese acolo. Sedanuri uzate peste tot, unul dintre ele urcat pe un elevator, câteva cu panourile de tablă îndoite demontate. Probabil că toate erau readuse la starea corespunzătoare codului impus taxiurilor comandate prin telefon. *Riscăm să ne pierdem autorizaţia,* spusese tipul din Barking, iar eu mă gândeam că există mai multe moduri de a-ţi pierde autorizaţia decât să încalci regula de acceptare a comenzilor.

Am oprit într-o nişă goală a atelierului, ca şi cum am fi vrut un schimb de ulei sau o verificare a geometriei roţilor. Zgomotul motorului reverbera puternic între ziduri. În spatele nostru, un tip a apărut din întuneric, a făcut câţiva paşi şi a apăsat un buton mare şi verde. Un oblon de siguranţă cu lanţ a început să coboare

clănţănind, acoperind intrarea prin care ajunseserăm acolo. Lumina zilei s-a micşorat treptat, până a dispărut complet, lăsându-ne doar în seama becurilor electrice chioare, montate în abajururi atârnate de grinzile înalte.

Tipul care ne adusese până acolo a oprit motorul şi a coborât, a deschis portiera lui Casey Nice, fie din politeţe balcanică tradiţională, fie pentru că era nerăbdător. După Nice am coborât şi eu, pe partea mea, şi am păşit peste scule şi furtunuri de aer, în spaţiul liber din spatele maşinii. Individul care închisese uşa a revenit şi alţi doi inşi au ieşit dintr-o încăpere adiacentă, astfel încât ne-am pomenit într-un soi de grup dezorganizat, într-un raport de forţe defavorabil de doi contra patru. Erau toţi cam de-o seamă, nici tineri, nici bătrâni, toţi oacheşi şi nebărbieriţi – un grup considerabil, tăcut şi prudent.

Unul dintre tipii ieşiţi din camera adiacentă părea un fel de şef. Ne-a cercetat din priviri şi a spus:

— Trebuie să ştim cine sunteţi.

— Suntem americani, a spus Nice, avem bani şi vrem să cumpărăm ceva de la voi.

— Câţi bani aveţi?

— Destui, sunt sigură.

— Sunteţi foarte încrezători, a spus tipul. Că aţi venit aici. Am putea să vă luăm banii fără să vă dăm nimic.

— Păi, n-aveţi decât să încercaţi.

— Aveţi microfoane?

— Nu.

— Poţi să dovedeşti asta?

— Ce, vrei să-mi dezbrac tricoul? N-am de gând să fac aşa ceva.

Tipul n-a avut nicio replică, dar gura i s-a umezit şi a devenit puţin mobilă, ca şi cum s-ar fi gândit că ar fi o idee excelentă să o facă să-şi dezbrace tricoul. Am spus:

— Poţi să te uiţi la paşapoartele noastre şi să-ţi dai seama cât de probabil ar fi ca autorităţile britanice să folosească cetăţeni străini pentru o operaţiune sub

acoperire. Pe urmă poţi să te uiţi la banii noştri, iar noi ne vom uita la marfă. Cam aşa o să meargă treaba.

— Aşa crezi? a spus individul.

— Cam aşa, am replicat.

S-a uitat la mine cu îndârjire, iar eu i-am susţinut privirea. Probabil că pentru el era prima confruntare de priviri din ziua aceea, dar era destinat s-o piardă. Să priveşti fix pe cineva nu e dificil, iar eu pot s-o fac cât e ziulica de lungă. Fără să clipesc, dacă vreau, ceea ce uneori e dureros, dar întotdeauna util. Ideea e să nu te uiţi direct la ei, ci să te concentrezi dincolo de ei, la vreo trei metri, holbându-te în gol; asta produce un efect sticlos, stârnindu-le îngrijorarea, în special legat de ceea ce se-ntâmplă îndărătul ochilor tăi goi.

— OK, arătaţi-mi paşapoartele, a spus individul.

Am scos primul carnetul meu albastru şi ţeapăn de nou ce era, dar fără doar şi poate veritabil. Tipul l-a răsfoit, a pipăit hârtia şi a verificat poza. Se pare că a verificat şi informaţiile tipărite acolo, pentru că s-a uitat la mine şi a spus:

— Nu te-ai născut în America.

— Doar în înţelesul propriu al termenului. Dar, din punct de vedere juridic şi constituţional, copiii militarilor în serviciu sunt consideraţi născuţi în America.

— Militar în serviciu?

— Îţi aminteşti de noi, sunt sigur. Am venit şi v-am bătut măr în Kosovo.

Tipul a avut o ezitare şi a spus:

— Iar acum eşti bodyguard?

Am dat din cap aprobator.

— Ai face bine să crezi.

Mi-a înapoiat paşaportul. Nu s-a mai uitat la al lui Casey Nice. Unul era de ajuns.

— Veniţi în cameră, să discutăm, a zis.

Camera era un spaţiu cam strâmt, de patru metri şi

jumătate pe patru metri şi jumătate; fusese despărţită printr-un zid de atelier cu multe decenii în urmă, într-o poziţie oarecum arbitrară, probabil ca să nu deranjeze circuitele electrice. Pereţii arătau a fi din cărămidă, tencuiţi cu ipsos şi zugrăviţi cu o vopsea lucioasă, un verde-întunecat, ca supa de mazăre. Avea o fereastră cu ramă metalică, un birou dedesubtul acesteia şi trei fotolii. Fără rastele de arme. Fără dulapuri. Doar un loc pentru încheiat afaceri, ca biroul unui agent de vânzări din preajma unei parcări pline de maşini vechi de zece ani.

— Luaţi loc, a spus tipul şi, văzând că rămânem în picioare, s-a aşezat el primul, poate ca un exemplu sau ca să ne potolească bănuielile.

Ne-am aşezat şi noi.

— Ce căutaţi? ne-a întrebat el.

— Ce ai? am răspuns.

— Pistoale?

— Două. Să fim înarmaţi amândoi. Oamenii nu se aşteaptă la asta.

— Ce-aţi vrea?

— Orice funcţionează şi pentru care ai şi gloanţe.

— Avem mai ales de nouă milimetri. Sunt uşor de găsit în Europa.

— Îmi convine.

— Îţi place modelul Glock?

— Asta ai?

— De-astea avem cele mai multe. Glock 17, nou-nouţe, dacă vreţi o pereche la fel.

— Şi câte-o sută de gloanţe de fiecare.

Tipul a avut o ezitare, după care a dat din cap aprobator şi a spus:

— Mă duc să văd care ar fi preţul.

S-a ridicat din scaun şi a ieşit din încăpere.

A închis uşa în urma lui.

Şi a încuiat-o.

Capitolul 32

Timp de o secundă, am considerat zgomotul sec al încuietorii normal, cumva în concordanţă cu întreaga reprezentaţie de capă şi spadă care ni se servise din capul locului, începând cu gnomul de la tejgheaua casei de amanet. Precauţiile exagerate, cu chei şi încuietori de la depozit, puteau da anumitor cumpărători impresia de autenticitate şi, poate, un plus de suspans, sugerând cumva alte chei şi încuietori – poate către magazii întregi cu stive de lăzi, toate pline cu arme încă lucind de ulei.

În secunda a doua am renunţat la acea teorie, pentru că, cel puţin, o încuietoare era în plus. În acel moment eram părţile egale ale unei negocieri, ambele părţi comportându-se excelent, potrivit de prudente şi de sceptice, firesc; ca la achiziţionarea unei maşini de mâna a doua, dar cel puţin politicoase.

Nimeni nu-şi încuie clienţii într-o cameră, sau nu de la începutul jocului.

Prin urmare, am petrecut a treia secundă înţelegând că situaţia era foarte nasoală, un fior familiar mi-a săgetat faţa, ceafa şi pieptul, apoi, uitându-mă la Casey Nice, miza a crescut, pentru că se uita fix la mine. Am socotit în gând factorii cu care aveam de-a face, pe pilot automat, într-un colţ al creierului: *pereţi, o uşă, o fereastră, patru indivizi afară.* Apoi, în a patra secundă, am înţeles dintr-odată *cine* şi *de ce,* iar asta a înrăutăţit considerabil situaţia.

Pentru că, din perspectiva sârbilor, noi eram nişte clienţi şi-atât. Ai fi putut suspecta că făceam parte din cine ştie ce ciudăţenie de program de schimburi interuniversităţi, prin care agenţii FBI din America făceau ore suplimentare în Londra, în vreme ce poliţaii londonezi

făceau, poate, acelaşi lucru în New York, L.A. sau Chicago. Dar probabil că nu. Aşa încât eram simpli clienţi, nu foarte diferiţi de narcomanii care discută cu unul dintre dealerii lor sau de un ins dornic să beneficieze de serviciile vreuneia dintre târfele lor. Iar clienţii sunt serviţi, nu sunt încuiaţi. Pentru că altfel, afacerea dă faliment cât ai clipi.

Atunci, de ce? Existau doar două posibilităţi. Pe prima dintre ele am schiţat-o în a cincea secundă. Poate că Romford Boys erau într-o asemenea stare, încât anunţaseră o alertă generală, cu recompensă pusă pe capetele noastre, cu descrieri detaliate, în toată reţeaua. Poate că Charlie White avea pe birou un telefon roşu, precum cel din Biroul Oval, pentru apeluri directe între şefi, când orgoliile nu-şi mai au locul. Poate că în această situaţie era dispus să primească ajutor de la oricine putea să i-l vândă.

În a şasea secundă, am întrevăzut o a doua posibilitate, care era conţinută chiar în cuvintele lui O'Day, în timpul şedinţei din seara cinei abandonate. *O bandă de sârbi din vestul Londrei şi o bandă de englezi de modă veche din est. Karel Libor era ca un băţ în roatele ambelor bande, conform MI5.*

Pentru *ambele* părţi. Ceea ce ar fi făcut din întreaga operaţiune o coproducţie. O acţiune mixtă. O alianţă temporară. Un armistiţiu punctual. Obiective comune, beneficii comune, îndatoriri comune, informaţii comune. Kott şi Carson în totală siguranţă, Londra acoperită în întregime, de la est la vest, la fel ca linia de metrou District Line. Cât ar costa asta? O mână neclintită, o privire stabilă şi un glonţ de calibru 50, evident. Dar şi bani, probabil. O grămadă de bani. Din nou, după cum se exprimase O'Day: *Oamenii ăştia nu se uită la bani. Ei nu sunt atenţi la valoare. Caută soluţii uşoare şi au bugetul necesar pentru a le pune în practică.*

Dar, fie că erau angajaţi sau parteneri egali, ne

încuiaseră acolo cu un scop. Iar acel scop era să ne ţină acolo înaintea unui viitor eveniment predeterminat, care aproape sigur avea să fie sosirea terţei părţi. Reclamantul. Persoana legitim interesată. Escorta pentru prizonieri. Micul Joey, de bună seamă, cu o grămadă de gorile în spatele lui. Avea să vină cu Bentley-ul, însoţit de alte maşini – probabil Jaguaruri – şi cel puţin o dubă neagră.

Pentru noi.

Nu era bine.

— Am intrat de bunăvoie aici, nu-i aşa? a spus Nice.

— Avem ceva timp la dispoziţie, am replicat.

— Cât de mult?

— Nu sunt sigur. Dar Londra e mare, traficul e lent şi ne aflăm tocmai în partea opusă a oraşului. Trebuie să alcătuiască un mic convoi. Asta o să le ia zece minute, chiar dacă toţi sunt prezenţi la distracţie. Vor trebui să ocolească tocmai pe la nord, într-un arc mare de cerc, sau să vină de-a dreptul prin centrul Londrei. East End, Westminster, Paddington. S-ar putea să avem la dispoziţie o oră. Poate chiar o oră şi jumătate.

— Ca să facem ce?

— Orice trebuie făcut.

— Poţi să dobori uşa aia?

Era o uşă solidă de lemn, pe care trecerea timpului o durificase. Era temeinic fixată în cadru.

— Probabil c-aş putea din afară, am spus. Dar nu dinăuntru.

— Geamul putem să-l spargem?

Fereastra nu era un original din epoca victoriană. Era un model din anii 1930, aşa credeam; un înlocuitor îmbunătăţit de cuceririle ştiinţei. Uşor de întreţinut, fiindcă rama era din aluminiu sau din metal galvanizat. Suficient de solidă încât să susţină panouri de sticlă mari, pentru un iluminat mai bun. Sticla părea absolut normală. Am spus:

— Da, cred că va trebui să spargem geamul.

— Unde dă fereastra?

Şi-a dat singură răspunsul, chinuindu-se să vadă afară, cu nasul lipit de geam, în stânga şi în dreapta. Nu se vedea nimic în afară de un zid simplu din cărămidă.

— E o alee, mi-a zis. Destul de lungă şi îngustă. Cred că e închisă la ambele capete. Am fi ca într-o capcană acolo. În afară de cazul în care am putea pătrunde prin geamul din spate al unei alte clădiri. Şi apoi afară, pe uşa din faţă.

— Nu-ţi bate capul cu astea acum.

— Şi când ar trebui să-mi bat capul?

— Mai întâi aşteptăm. Cinci minute. S-ar putea să ne fi înşelat. Poate că a fost doar un exces de entuziasm. Poate c-o să vină să ne zică preţul.

Am aşteptat cinci minute. Tipul n-a mai venit să ne comunice un preţ. De cealaltă parte a uşii, în atelier era linişte. Nu se desfăşura nicio lucrare de întreţinere auto.

O situaţie pe care o interpretasem cu totul greşit. Crezusem că mecanicii fuseseră expediaţi astfel încât târgul cu pistoalele să rămână o chestiune privată. Dar de fapt prinderea noastră trebuia să rămână privată.

Indicii nesesizate, legături ratate, riscuri asumate aiurea.

Eşecurile mele.

Dominique Kohl.

— Trebuie să facem un inventar complet al acestei camere, am spus.

— Ce căutăm? a întrebat Casey Nice.

— Orice. Când vom şti ce-avem, vom decide cum să le folosim.

Dar nu am găsit prea multe. Ca obiecte mari, uşor vizibile, aveam trei fotolii, un birou şi un scaun de birou. Fotoliile erau din cele pe care le-ai fi putut vedea cu treizeci de ani în urmă în sala de aşteptare a unei corporaţii. Daneze sau suedeze. Picioare bondoace din

lemn, sub o formă tapiţată simplă, cu ţesătura flauşată netezită şi slinoasă de atâta uzură. Biroul era şi mai vechi. Era din stejar, având o formă şi un stil tradiţionale, cu un sertar central şi, de o parte şi de alta, câte trei suprapuse, perechea de sertare de jos având o lungime suficientă ca să încapă dosare. Scaunul de birou părea un scaun de sufragerie sau de bucătărie. Fără rotile, fără braţe, fără mecanism de înclinare a spătarului. Fără suport lombar, fără detalii ergonomice. Doar patru picioare solide şi o tăblie tare, cu denivelări vagi pentru fese, şi un spătar drept.

Nu era niciun telefon, nicio veioză, nimic pe pereţi; nici cuţite, nici furculiţe rămase după vreo masă luată în grabă, la locul de muncă. Fără cabluri electrice, fără încărcătoare pentru telefon, niciun coupe-papier, niciun prespapier. În sertarul din mijloc am găsit uitate trei agrafe de birou, cu luciul şters de trecerea timpului, şi o aşchie de la un creion ascuţit, praf şi mizerie adunate prin colţuri şi nimic altceva. Cinci dintre celelalte şase sertare erau la fel de goale, dar în sertarul adânc de pe stânga era un pulover vechi şi urât mirositor, lăsat acolo în vreo zi mai călduroasă şi nerecuperat niciodată. Era din lână alburie, cu petice din denim aplicate la umeri şi la coate. Era de mărime medie, iar de firma care-l produsese nu auzisem niciodată.

Ne-am oprit din căutare.

— Ce sperai să găseşti? m-a întrebat Casey Nice.

— O divizie blindată, de preferat. Dar în lipsa ei, vreo două Heckler & Koch MP5 cu vreo zece încărcătoare pline ar fi fost convenabil. Până şi o cutie de chibrituri ar fi fost utilă.

— N-avem nimic.

— Avem ce avem.

— Şi ce-o să facem?

I-am povestit ce urma să facem şi am făcut repetiţii minuţioase, iar şi iar, apoi ne-am apucat de treabă.

Capitolul 33

Am luat un fotoliu înfigându-mi degetele în tapiţeria moale şi l-am ridicat în dreptul feţei, ţinându-l cu susul în jos, la un unghi de patruzeci şi cinci de grade, cu picioarele solide din lemn în faţă. Am făcut doi paşi lungi şi l-am aruncat spre fereastră. Picioarele au spart geamul, foarte zgomotos, iar corpul fotoliului a ricoşat de bara centrală a cadrului, căzând pe birou şi răsturnându-se pe o parte, pe podea. Zgomot, zgomot, zgomot.

Casey Nice s-a apropiat de fereastră, iar eu am luat scaunul de birou şi m-am dus lângă uşă ca să aştept.

N-are niciun rost să ieşim pe geam, spusesem eu. *Aleea nu duce nicăieri. Trebuie să-i aducem pe cei patru indivizi înapoi în cameră.*

Şi au venit. Natura omenească. La un asemenea zgomot asurzitor, care trăda spargerea unui geam, ce era să facă? Urmau să dea buzna în cameră, să se uite în jur, să fugă la fereastra spartă, să scoată capetele prin gaură şi să se uite în stânga şi-n dreapta.

Uşa s-a deschis iute şi primul individ a pătruns parţial în încăpere. Era şeful, cel cu care purtaserăm discuţia. L-am înşfăcat de ceafă cu mâna dreaptă şi l-am ajutat să-şi continue mişcarea, cu un brânci care l-a trimis împleticindu-se direct către Nice, aflată în aşteptare, lângă geam. *Mă descurc cu numerele doi, trei şi patru,* îi spusesem eu. *Dar numărul unu e al tău. Ia cel mai mare ciob pe care-l găseşti, înfăşoară-ţi mâna în puloverul ăla vechi şi înfige-i ciobul în ochi.*

Speram sincer s-o facă, dar nu m-am uitat să verific pentru că în acel moment zdrobeam scaunul în capul celui de-al doilea individ. În el, nu peste el. Nu ca în încăierările din baruri, din westernurile de altădată, ci ca

un îmblânzitor de lei de la circ. Pentru că e mai bine să loveşti ca şi cum ai împunge, întreaga greutate a corpului tău în mişcare fiind concentrată în cei câţiva centimetri pătraţi ai unui picior de scaun. Masă şi viteză – ca la baseball, ca la orice altceva. Îmi propusesem să obţin cel puţin un craniu spart şi, în cel mai bun caz, o moarte cerebrală instantanee. Speram ca o aşchie de os de câţiva centimetri pătraţi să pătrundă în ţesutul cerebral moale. Lucru pe care se poate să-l fi reuşit. Nu mi-am dat seama imediat. Asta urma să fie o problemă de lămurit la autopsie. Dar, indiferent cum, omorât sau doar paralizat, tipul s-a prăbuşit ca un sac. Era cel care ne adusese cu Skoda. Am lăsat jos scaunul şi am sărit peste el ca să-i prind pe ceilalţi doi.

Doi contra unu nu e niciodată o problemă, spusesem eu. *Nu-ţi face griji pentru mine. Tu să te ocupi de primul ins. Dacă ciobul nu-şi face treaba până la capăt, izbeşte-l cu sertarul biroului – cu muchia la rădăcina nasului – şi dă-i până nu mai mişcă.*

Al treilea individ a încetinit substanţial, după ce-a văzut soarta primilor doi desfăşurându-i-se în faţa ochilor, iar al patrulea s-a izbit de el venind din spate, însă comedia de situaţii s-a oprit aici. Factorul-surpriză îşi epuizase efectul, iar tipii nu erau idioţi. Au schimbat direcţia instantaneu, retrăgându-se şi regrupându-se, aşa cum trebuiau să facă. Niciunul nu avea pistol în mână, ceea ce însemna un risc mai puţin. La Londra era altfel. Pistoalele erau destinate situaţiilor deosebite, nu celor de rutină. Eram mai îngrijorat din cauza cuţitelor, pentru că nu mă dau în vânt după ele, deşi se pare că londonezilor le plac, dar niciunul dintre ei n-a scos la iveală vreun cuţit. Nu încă, în orice caz. Nu puteam şti ce mai aveau prin buzunare.

Podeaua atelierului era un spaţiu aglomerat, mai mare decât un teren de baschet, plin de unelte şi furtunuri, blocat ici şi colo de maşini şi elevatoare, luminat doar de

becuri electrice. Oblonul de securitate rămăsese închis. Cei doi tipi din faţa mea se depărtaseră la şase metri, apoi s-au oprit şi s-au întors, căutând în jur. Al treilea individ s-a aplecat în dreapta şi a luat o cheie de pe un banc de lucru. Era unul dintre cei doi care ieşiseră din camera adiacentă. Al patrulea individ era cel care apăruse din întuneric şi închisese oblonul de securitate. Au făcut un pas către mine la unison, într-un echilibru lejer, în vârful degetelor, cu braţele depărtate, fixându-mă cu ochi neclintiţi şi inexpresivi. Nu erau cei mai duri pe care-i văzusem. Vieţi aspre, un conflict perpetuu în ADN-ul lor şi, poate, ceva pregătire militară, ceva activitate de gherilă; şi cu siguranţă, destul tupeu cât să-şi facă loc printre oamenii unora precum Charlie White şi Karel Libor, câştigându-şi existenţa într-o capitală străină. Cu siguranţă că n-aveau să leşine de frică dacă le strigam „bau!”.

Cu ochii minţii vedeam Bentley-ul lui Joey croindu-şi drum prin traficul aglomerat, dar mă gândeam că mai am timp destul. Şi n-avea niciun rost să mă grăbesc. Întotdeauna e mai bine să-i laşi să vină spre tine. Să-i laşi să facă primul pas. Să-ţi arate manevrele, ceea ce îţi dezvăluie punctele lor slabe.

Am stat aşa aproape un minut, un timp care mi s-a părut destul de lung, încleştaţi într-un triunghi tăcut şi imobil – toţi încordaţi, legănându-ne uşor pe picioare, relaxaţi dar vigilenţi, ochii lor fixaţi pe mine, ochii mei undeva între ei, bizuindu-mă doar pe vederea periferică, asimilând teritoriul, calculând unghiurile şi rutele posibile. Skoda cu care sosiserăm acolo era în stânga mea, dincolo de ea era o maşină urcată pe o rampă, neagră şi murdară pe dedesubt. Urma o nişă neocupată, dincolo de care se vedea un sedan plin de praf, parcat într-un colţ, cu cauciucurile dezumflate şi una dintre aripile din faţă lipsă, iar în cealaltă parte a spaţiului erau rafturi cu componente în cutii de carton unsuroase,

pneuri, unele noi şi cu etichete pe ele, majoritatea fiind însă uzate, şi o instalaţie pentru echilibrarea roţilor, pâlnii de benzină, butoaie pline cu cârpe vechi şi o stivă jalnică de tobe de eşapament ruginite, aşteptând să fie aruncate. În spatele meu, decorul era asemănător, plus camera adiacentă, de unde s-a auzit brusc un scâncet înăbuşit. De bărbat sau de femeie. N-am putut să-mi dau seama şi nici nu m-am uitat într-acolo.

Al patrulea individ s-a mişcat. Cheia pe care o ţinea în mână era un obiect masiv, din oţel mat, lung de aproape o jumătate de metru, cu coarnele deschise la cinci centimetri. Am bănuit că se folosea la vreo componentă de dimensiuni apreciabile. Poate la vreo bucşă de suspensie. Nu ştiam nimic despre maşini. Cunoşteam câţiva termeni, dar nu şi semnificaţia lor. Ţinând cheia ca pe ciocan, tipul a ridicat-o şi a făcut un pas înainte. Atunci celălalt tip ar fi trebuit să se repeadă spre mine, cât timp partenerul lui îmi distrăsese atenţia, dar n-a făcut-o. Poate că lucrul în echipă nu se număra printre punctele lor forte. Fiecare pe cont propriu. Mie îmi convenea de minune. Doi contra unuia nu e niciodată o problemă, dar nimănui nu-i place să muncească mai mult decât e nevoie.

Tipul a mai făcut un pas. Ţinea cheia tot ridicată, ca pe un ciocan. Am făcut la rândul meu un pas în faţă, pentru că voiam ca subconştientul meu să ştie sigur ce se afla în spate: ar fi trebuit să fie un spaţiu gol, dacă tocmai plecasem de-acolo. Şi pentru că să te mişti în faţă e întotdeauna mai bine decât să te retragi. Îl nelinişteşte pe oponent, măcar un pic. Avea o cheie pe care o ţinea ca pe un ciocan şi avansa; deci eu de ce nu mă retrăgeam?

Haide, vino şi află, amice, îmi ziceam.

A continuat să se apropie, având pe chip doar o umbră de incertitudine. Dincolo de el, partenerul lui s-a mişcat şi el, doar cu un pas. Sosise momentul să înceapă

spectacolul. L-am privit atent pe individul cu cheia, i-am urmărit şoldurile şi mijlocul, aşteptând primul semnal de acţiune iminentă, şi l-am văzut: picioarele încordate, cotul ridicat câţiva centimetri, intenţia lui fiind clară ca bună ziua. Urma să se repeadă la mine cu cheia ridicată, vrând să o coboare ca pe o toporişcă, în mod ideal, în creştetul capului meu; n-ar fi fost o mare problemă dacă rata, pentru că tot îi rămânea la dispoziţie o ţintă lată de vreun metru: umărul meu stâng, capul şi umărul drept. În acel moment, o claviculă fracturată i-ar fi convenit de minune.

Aşa că l-am atacat primul. Am făcut un pas lung, rapid, săltat, ca un boxer care vrea să-şi termine adversarul neajutorat, iar în intervalul unei fracţiuni de secundă, toată siguranţa lui de dinainte a dispărut: a ieşit din modul ofensiv de acţiune şi a intrat într-o panică defensivă, spatele arcuindu-i-se puţin, cotul lui ridicându-se mai sus, ca şi cum ar fi simţit nevoia să dea un elan suplimentar loviturii. Dar tocmai în asta a constat punctul lui slab. Instrumentele fără tăiş au nevoie de un elan preliminar – pur şi simplu o mişcare irosită. În momentul critic, arma lui se mişca tocmai în direcţia greşită.

Mi-am proptit palma stângă sub cotul lui şi am împins voiniceşte, folosindu-mă de propriul lui moment mecanic şi forţând elanul mult mai în spate decât intenţionase el. În clipa în care cheia era pe punctul de a-l lovi în fese, am dus mâna dreaptă în spatele lui şi i-am smuls cheia dintre degete. N-a fost o mişcare irosită. Mişcarea prin care l-am deposedat de cheie a fost echivalentul propriului meu elan. L-am lovit imediat cu latul cheii cât am putut de tare, în maxilar, chiar mai jos de pomet. Probabil că izbitura i-a zdrobit molarii superiori, dacă avea aşa ceva, precum şi articulaţia mandibulei, zdruncinându-i creierul în interiorul craniului, ca pe o meduză într-un borcan de sticlă.

S-a prăvălit ca un copac, pe umărul drept, cu un ultim

icnet, lovindu-se apoi cu tâmpla dreaptă de podea. În momentul acela deja mă repezisem spre partenerul lui, aproape sigur că nu avea să facă singurul lucru care l-ar fi salvat. Şi nu l-a făcut.

N-a aruncat levierul în direcţia mea. A continuat să-l strângă în mână, cuprins de aceeaşi panică defensivă ca şi amicul lui, bătând în retragere.

Jocul se terminase. Unu contra unu, eu împotriva lui. Am lăsat cheia să-mi alunece printre degete până când i-am apucat ferm un capăt, şi am lansat-o spre el ca pe o sabie, braţul meu având acum efectiv cam un metru şi jumătate. Puteai să cauţi în toate pădurile tropicale din lume şi să găseşti cel mai deşirat babuin sau urangutan de pe faţa pământului, şi tot n-ar fi avut anvergura braţului meu. Iar individul n-avea decât să întindă levierul cât voia muşchiul lui, că tot nu s-ar fi putut apropia de mine.

— Unde sunt Kott şi Carson? l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns.

— Cei doi inşi pe care-i ascund Romford Boys, am spus. Unde sunt?

Nu mi-a răspuns.

L-am împuns cu cheia în piept, cu o mişcare fulgerătoare. Fălcile deschise erau ascuţite, evident. A ţipat şi s-a dat cu un metru în spate. Am înaintat şi eu un metru şi am spus:

— Unde sunt?

Nu ştia despre ce vorbesc. Asta era limpede. Ochii lui erau complet goi. Nicio încercare de eschivare. Poate că şi cele două bande cooperau într-o anumită măsură, dar informaţiile importante rămăseseră compartimentate.

— Unde sunt armele? am întrebat.

Nu mi-a răspuns. Dar acum eschivarea *se citea* în ochii lui. Şi hotărârea. Ştia, dar n-avea să-mi spună.

Din spate s-a auzit acelaşi scâncet înăbuşit, urmat de strigătul lui Casey Nice:

— Reacher, grăbeşte-te.

M-am conformat. L-am împuns din nou pe tip cu cheia, iar el a parat lovitura cu levierul, cele două instrumente metalice clănţănind strident, şi l-am împuns iar, iar el a parat din nou. În acel moment, întreaga lui atenţie se concentra asupra activităţilor de deasupra taliei, ceea ce urmărisem de fapt, pentru că asta însemna că aveam posibilitatea să mă apropii şi să-l lovesc cu piciorul în boaşe, fără absolut niciun impediment.

Şi am lovit cu sete. Masă şi viteză, ca la baseball, ca în toate cele. Tipul a lăsat levierul din mână şi s-a aplecat în faţă, căzând în genunchi, gemând şi icnind, cu capul lăsat în jos, îngenuncheat în faţa mea. Asta mi-a oferit timp şi spaţiu din belşug ca să-mi aleg ţinta. L-am izbit dur cu latul cheii în partea laterală a capului, tare, dar nu mortal; ca un jucător de tenis care se încălzeşte. Tipul s-a răsturnat pe o parte şi a rămas nemişcat.

M-am întors grăbit în camera adiacentă, ca să văd ce făcea Casey Nice.

Capitolul 34

Primul tip zăcea pe spate, cu un ciob de sticlă lung de treizeci de centimetri înfipt în ochi. Mort, fără doar şi poate. Îmi dădeam seama după poziţia corpului care atârna fără vlagă. Inconfundabil. Viaţa îl părăsise de curând. Nu cursese prea mult sânge. Doar un firicel care acum se oprise, atârnându-i pe obraz ca un vierme gras şi roşu. Plus un lichid limpede, vâscos, probabil scurs din globul ocular.

Scâncetul provenea de la al doilea individ. Cel pe care-l lovisem cu scaunul. Stătea întins pe podea, în uşă. Avea părul năclăit de sânge şi sub cap i se strânsese o băltoacă destul de mare. Ţinea ochii închişi. Nu mi-a dat impresia că era pe cale să se ridice şi să ne provoace necazuri. În orice caz, nu prea curând.

Casey Nice stătea cu spatele lipit de birou, arătând cumva între zdruncinată şi hotărâtă. Îl întrebasem pe Shoemaker: *A mai acţionat în străinătate? A mai acţionat pe undeva?*

Ei bine, tocmai acţionase.

— Eşti în regulă? am întrebat-o.

— Cred că da.

— Te-ai descurcat bine.

N-a răspuns.

— Trebuie să cercetăm locul, am spus.

— Trebuie să chemăm o ambulanţă.

— O să facem şi asta, dar după ce căutăm. Avem nevoie de arme. De-aia am venit aici.

— N-o să le găsim aici. A fost o cursă.

— Câte locuri sigure au? Eu cred că armele sunt aici. L-am întrebat pe ultimul tip şi-am văzut că s-a neliniştit.

— Nu avem timp.

M-am gândit la Micul Joey, în Bentley-ul său. Înaintând prin trafic. Semafoare roşii şi ambuteiaje. Sau poate că nu.

— Terminăm repede, am spus.

— Ar fi bine, a zis ea.

Am început prin a scotoci buzunarele şefului. M-am gândit că, dacă ar avea o cheie, am putea să ne dăm seama ce fel de încuietoare căutăm, ca să o putem găsi. O cheie de seif arată altfel decât o cheie de uşă, care arată altfel decât o cheie de vestiar. Şi aşa mai departe. Dar n-am găsit decât o cheie de maşină. Era un obiect vechi şi jegos, agăţat de un portchei din piele încreţită, pe care era imprimat *„Taxiuri Ealing”* pe o frunză aurie, exfoliată. Probabil că unul dintre sedanurile stricate din atelier fusese al lui. Am găsit şi la el bani, pradă de război, pe care i-am adăugat la tezaurul nostru. Şi un telefon celular pe care l-am băgat în buzunar. Dar n-am mai găsit nimic interesant.

Camera adiacentă o percheziţionaserăm deja, aşa că am ieşit în atelier. În colţul îndepărtat era o toaletă care nu conţinea nimic în afară de dotările esenţiale şi cam un trilion de bacterii. Era ca un vas Petri tridimensional, de dimensiuni uriaşe. Dar, în afară de boli contagioase, nu ascundea nimic. Nu avea panouri secrete, porţiuni care se deschideau sau vreo trapă în podea.

Restul spaţiului era o mare zonă deschisă, plină de maşini şi grămezi de lucruri, după cum văzuserăm. Un haos vizual desăvârşit, dar, în mod vădit, lipsit de ascunzători. Niciunul dintre ziduri nu avea vreo uşă, nu existau dulapuri, lăzi mari, pătrăţoase sau compartimente încuiate. Nimic nu fusese vârât în mijlocul stivei de cauciucuri.

— Nu e niciun pistol aici, a spus Nice. E un atelier de reparaţii auto. Ce se vede, aia e.

N-am răspuns.

— Trebuie să plecăm, a spus ea.

M-am gândit la Micul Joey, în Bentley-ul lui. Probabil că în acel moment trecea deja prin centrul oraşului, părăsind partea estică şi deplasându-se cu viteză pe drumul lat care ducea spre vest.

— Trebuie să plecăm, a repetat ea.

În Bentley-ul lui.

— Aşteaptă, am spus.

— De ce?

Nu existau lăzi mari, pătrăţoase, nici compartimente încuiate.

Aiurea!

— Şeful n-ar fi condus o rablă, am spus. Ce motiv ar fi avut? Karel Libor avea un Range Rover. Romford Boys folosesc mărci premium. N-ar face şi sârbii la fel? Nu le-ar conveni să pară rudele sărace.

— Şi?

— De ce avea tipul cheia unei rable?

— Pentru că aici se repară rable. Asta-i slujba lor. Sau acoperirea lor.

— Nu e treaba şefului să aibă grijă de chei.

M-am întors în camera adiacentă şi am luat cheia din buzunarul tipului, după care m-am întors. Avea o tijă metalică şi capul din plastic, dar nu o chestie mare şi bulboasă, cum au maşinile moderne. N-avea baterie, nici emiţător radio, niciun dispozitiv de securizare. Era doar o cheie.

M-am uitat în jur. Am început cu sedanul prăfuit parcat în colţ, cu cauciucurile dezumflate şi cu aripa din faţă lipsă. De ce să stea o maşină în atelier atâta timp, încât să i se dezumfle pneurile? Nu era deloc un exemplu de eficienţă comercială. Maşina trebuie să circule, să-şi scoată banii. Dacă nu mai putea fi reparată, trebuia dusă la fier vechi. Atelierul trebuia şi el să-şi scoată banii. Fiecare metru pătrat trebuia să aducă profit.

M-am uitat la portbagajul maşinii. Era o ladă mare,

pătrăţoasă, şi totodată un compartiment încuiat, chiar acolo. Ascunsă la vedere.

Am încercat cheia.

Nu se potrivea.

— Reacher, trebuie să plecăm, a spus Nice.

Am încercat următoarea maşină, şi apoi următoarea. Cheia nu se potrivea. Am trecut la Skoda cu care veniserăm, deşi ştiam că n-are rost. Şi aşa a fost. Am trecut de la o maşină la alta, dar cheia nu se potrivea nicăieri.

— Nu mai avem timp, m-a anunţat Nice.

M-am uitat în jur şi m-am dat bătut.

— OK, am spus.

M-am întors la uşa camerei adiacente şi am îngenuncheat deasupra tipului care zăcea acolo. Încetase să mai scâncească, dar încă trăia. De bună seamă că avea ţeasta tare ca betonul. Am găsit cheia Skodei în buzunarul lui. I-am aruncat-o lui Nice şi i-am zis:

— Porneşte maşina. Eu mă duc să trag oblonul.

Oblonul de la intrare avea un buton cât palma pe un şaltăr şi era conectat la mecanismul de acţionare printr-un tub metalic sinusoidal. Am apăsat tare butonul şi motorul a prins viaţă, începând să ridice oblonul. Lumina zilei revenea, centimetru cu centimetru. Se împrăştia pe podea şi urca pe zidul din capătul opus al atelierului. Am văzut-o pe Casey Nice la volanul Skodei. Se uita în jos, la comenzile maşinii. Am văzut un fum negru ieşind pe ţeava de eşapament când a pornit motorul.

Pe un alt şaltăr, am văzut un alt buton cât palma. Şi apoi un altul. Şi un altul. Pe elevatoare. Pentru acţionarea mecanismelor hidraulice, în sus şi în jos. Toate elevatoarele erau goale, în afară de unul. Pe el era o maşină, la înălţime, cu dedesubtul negru şi murdar, cu portbagajul peste înălţimea capului. Dacă nu vezi ceva, îţi iese din minte. Grozav poliţist mai eram.

M-am dus repede înapoi şi i-am făcut semn cu mâna

lui Nice să aştepte. Am apăsat butonul. S-a auzit un huruit şi elevatorul a coborât lent, trecând de linia ochilor mei, apoi mai jos. Maşina de pe elevator era o chestie veche, pătrăţoasă, acoperită de praf. Cu cauciucurile dezumflate. Elevatorul a încetinit şi s-a oprit, iar maşina s-a legănat o dată şi a rămas nemişcată. Huruitul s-a oprit şi, în acelaşi timp, oblonul rulant de la intrare a ajuns la capătul cursei. Zgomotul lui a încetat, de asemenea, lăsând să se audă doar bătaia grea a motorului diesel al Skodei, mergând în gol.

M-am dus la capacul portbagajului, mai puţin prăfuit decât restul maşinii. Avea urme de degete de jur-împrejurul încuietorii şi urme de palme peste tot în apropierea marginii. Fusese ridicat şi coborât cam de o sută de ori de când portierele fuseseră deschise ultima oară.

Cheia s-a potrivit.

Capacul s-a ridicat, acţionat de un arc zgomotos.

Era un sedan de mărime rezonabilă, cu un portbagaj încăpător, bun pentru câteva valize sau doi-trei saci de golf, sau orice altceva ar dori cineva să transporte. Şi era plin.

Dar nu cu valize sau saci de golf.

Era plin cu pistoale şi cutii cu cartuşe.

La prima vedere, toate pistoalele erau marca Glock, toate nou-nouţe, învelite în plastic, frumos aranjate, majoritatea modelul 17, cel clasic; unele erau 17L, cu ţeavă lungă, şi câteva, modelul 19, cu ţeava mai scurtă. Toate erau de calibru 9 milimetri, cu cartuşe Parabellum potrivite, aşezate alături, în cutii de o sută de bucăţi.

Casey Nice a coborât din Skoda, a venit, s-a uitat şi a spus:

— Sherlock Homeless.

— Modelul 19 ar fi mai potrivit pentru mâna ta, am spus. Te descurci cu ţeava scurtă?

— Sigur, a răspuns ea, după o scurtă ezitate.

Aşa că am desfăcut folia de pe un model 19, iar pentru mine, am luat un 17 obişnuit. Le-am încărcat cu gloanţe şi am mai luat două cutii de muniţie nedesfăcute. Am lăsat elevatorul coborât şi capacul ridicat şi ne-am urcat în Skoda, cu Nice la volan. A dat maşina cu spatele, am cotit şi ne-am îndreptat spre ieşire.

— Mai stai puţin, am spus.

A frânat şi s-a oprit cu capota în dreptunghiul de lumină care se strecura pe uşă.

— Unde suntem acum? am întrebat-o.

— În Wormwood Scrubs, a spus ea.

— Cu ce ai putea compara zonă, în alt oraş?

— Probabil cu South Bronx.

— South Bronx în variantă britanică. Aici oamenii nu aud în fiecare zi împuşcături.

— Probabil că nu.

— De fapt, când aud, sună la poliţie. Şi poliţia îşi face apariţia cu echipe SWAT, vehicule blindate şi cam o sută de detectivi.

— Probabil.

— Iar eu, pe de altă parte, niciodată n-am încredere într-o armă de care nu sunt sigur că funcţionează.

— Poftim?

— Trebuie să testăm pistoalele.

— Unde?

— Ei bine, dacă tragem aici, o să vină poliţiştii şi vor aduce ambulanţe pentru cei care au nevoie de ele, după care vor strânge destule probe convingătoare ca să lovească serios afacerea pe care sârbii au organizat-o aici. Până la urmă, ar putea fi considerat un serviciu public.

— Ai înnebunit?

— Trage în maşini. Întotdeauna am vrut să fac asta. Câte două gloanţe de fiecare şi după aia ne luăm tălpăşiţa.

Şi asta am şi făcut. Am coborât geamurile portierelor

şi, scoţând afară umerii, am ţintit în spatele nostru şi am tras patru gloanţe prin patru parbrize, care s-au spart zgomotos. Înainte ca ultimul ecou să ricoşeze din zidurile de cărămidă, am început să rulăm lent şi calm, fără să ieşim deloc în evidenţă; doar un taxi local, rezervat corespunzător, prin telefon.

Am găsit şoseaua principală, care venea dinspre vest, şi ne-am îndreptat către centrul oraşului. Abia parcurseserăm un kilometru şi ceva, când, pe celălalt sens de mers, am văzut trecând în viteză un mic convoi condus de un coupé Bentley, urmat de patru sedanuri Jaguar negre, ariergarda fiind asigurată de o dubă neagră.

Capitolul 35

Am parcat într-o zonă unde parcarea era interzisă, pe o străduţă lăturalnică din apropierea gării Paddington. Planul era să încuiem maşina şi să plecăm. Era o zonă foarte aglomerată. De acolo, aveai o mulţime de opţiuni în ceea ce priveşte transportul. Autobuze, taxiuri negre şi două staţii de metrou în apropiere, pe lângă trenurile obişnuite. Pe jos, puteam să o luăm la sud, spre Hyde Park, sau la nord, prin Maida Vale, spre St John's Wood. Fireşte că urma să fim surprinşi de camerele video, şi încă de multe ori, dar le-ar fi trebuit sute de ore de vizionare răbdătoare până să-şi dea seama cine suntem, de unde veniserăm, încotro ne duceam şi de ce.

Mi-am verificat înfăţişarea, ca să mă asigur că puteam apărea în public. Geaca mea era dintr-un material subţire, supraelastic, bună pentru tot felul de mişcări pe terenul de golf, dar se mula pe conturul obiectelor pe care le aveam în buzunare. Iar asta poate că era OK în cazul mingilor de golf, dar nu mai era OK în cazul pistolului. Voiam să-l ţin pe partea dreaptă, dar abia începea. Mai ales din cauza obiectului care se afla deja acolo.

Era celularul mortului. Un aparat ieftin, luat dintr-o drogherie, cam la fel ca perechea de telefoane găsite în torpedoul maşinii celor din banda Romford Boys. I l-am dat lui Casey Nice şi i-am spus:

— Vezi dacă poţi să găseşti lista de apeluri.

A apăsat nişte butoane şi a căutat în meniu, după care a zis:

— A avut un apel de treizeci de secunde la un număr de celular local, iar trei minute mai târziu, acelaşi număr l-a sunat şi convorbirea a durat un minut. Asta e ultima

activitate.

Am dat din cap aprobator.

— Probabil că anunţul care ne dădea în urmărire generală a venit în toiul nopţii şi toţi băieţii răi din Londra au fost puşi la curent la prima oră a dimineţii, astfel încât sârbul l-a sunat pe cel de la Romford şi i-a spus: Hei, îi ştii pe oamenii ăia pe care-i cauţi? I-am încuiat într-o cameră. Dar poate că în acel moment vorbise doar cu un locotenent, care i-a spus: Te sunăm noi înapoi. După aia s-a dus să-i dea vestea lui Charlie White, care a sunat el însuşi, şi aşa s-au pus lucrurile la cale.

— Un minut ar fi suficient să pună lucrurile la cale?

— Nu aveau nevoie decât de o adresă. Sunt sigur că Bentley-urile au sistem de navigare prin satelit. Până şi camioneta noastră din Arkansas avea GPS.

— OK.

— Deşi n-am auzit telefonul sunând.

A folosit din nou meniul şi săgeţile şi mi-a spus:

— E pe modul silenţios.

Din nou, am dat din cap aprobator.

— Deci asta s-a-ntâmplat.

— Ar trebui să-i dau numărul ăsta din Romford generalului O’Day. Nu crezi? MI5 l-ar putea depista.

— Şi-ar ajunge la o casierie din Boots the Chemist. Nu ne-ajută cu nimic.

— Ce-i aia Boots the Chemist?

— Lanţul lor de farmacii. La fel ca CVS. John Boot l-a înfiinţat, la mijlocul secolului al nouăsprezecelea. Probabil că arăta ca tipul care a construit zidul care împrejmuieşte Wallace Court. A început cu o prăvălie de plante medicinale, într-un oraş numit Nottingham, care e departe, la nord de aici.

— MI5 poate determina poziţia fizică a unui telefon.

— Doar dacă e pornit. Şi nu-l vor ţine pornit multă vreme. Se vor descotorosi de el îndată ce vor afla ce s-a-ntâmplat în Wormwood Scrubs. Vor şti că numărul lor a

fost capturat.

— Probabil că deja au auzit.

I-am luat telefonul şi am spus:

— Hai să aflăm.

M-am uitat la butoane şi l-am găsit pe cel pe care scria *redial.* L-am apăsat cu unghia şi am văzut cum numărul se derulează pe ecran, apoi am apăsat butonul verde de apel şi am dus telefonul la ureche.

Am auzit un ton de apel. Ţârâitul clasic al britanicilor, în doi timpi. Mai presant decât sunetul languros, american. Am aşteptat. Trei apeluri, patru, cinci, şase.

Apoi apelul a fost preluat. Cineva folosise întârzierea de şase apeluri ca să se uite la ecranul propriului telefon şi să identifice numărul apelant. Avea deja pregătită prima întrebare. O voce joasă, de londonez, a întrebat:

— Ce mama dracului se întâmplă acolo? Vreo sută de jeguri au trecut deja pe lângă noi.

În argoul londonez, „jeg” însemna „poliţist”.

— Unde? am întrebat.

— Am parcat la trei străzi distanţă, a spus vocea.

— Micul Joey? am întrebat.

— Cine-i acolo? a spus individul.

— Sunt tipul care l-a mătrăşit pe omul tău. Astă-noapte, în dubă. Ţi-am văzut criza de nervi.

— Unde eşti?

— Chiar în spatele tău.

L-am auzit mişcându-se.

— Am glumit, am spus.

— Cine eşti?

— Dac-aş zice că sunt un challenger, ar însemna să mă vând ieftin.

— Nu, eşti un om mort.

— Deocamdată nu. Mă confunzi cu unul dintre băieţii tăi. Sau cu sârbii. Că şi ei au câteva victime. Asta-i mai mult ca sigur.

— Mi-au spus că te ţin încuiat.

— Nimic nu durează veşnic.

— Ce vrei?

— Pe John Kott, am spus. Şi pe William Carson. Şi am să pun mâna pe ei. Ar fi mai bine să nu-mi stai în drum, pentru că am să te calc în picioare.

— Habar n-ai!

— Ce?

— Habar n-ai în ce belea te-ai băgat.

— Serios? Adevărul e că în momentul ăsta mă simt excelent. Nu eu sunt cel care pierde oameni în stânga şi-n dreapta. Ăla eşti tu, Joey. Şi-atunci, nu crezi c-a sosit momentul pentru un pic de bun-simţ şi o judecată matură? Mi-i dai pe Kott şi Carson şi te las în pace. Deja l-au lichidat pe Libor pentru tine şi bănuiesc că ai pus gheara pe bani. Aşa încât tu ce-ai de câştigat din chestia asta acum?

— Nimeni nu mă calcă pe bătături.

— Iată o afirmaţie care nu e întru totul exactă, nu? Eu deja te calc pe bătături. Şi-am s-o fac până când mi-i dai pe mână pe Kott şi pe Carson. E alegerea ta, amice.

— Eşti un om mort.

— Ai mai spus asta. Nu-i de-ajuns să-ţi doreşti ceva.

Niciun răspuns. Convorbirea s-a terminat. Telefonul a rămas tăcut. Mi-am imaginat activitatea din preajma Micului Joey. Un subaltern, însărcinat cu distrugerea telefonului. Bateria într-un tomberon, corpul telefonului în al doilea tomberon, iar cardul SIM, rupt în patru bucăţele, în al treilea tomberon. Un nimic aruncat la gunoi.

Eu am şters telefonul de cămaşă şi l-am aruncat pe bancheta din spate. Casey Nice m-a întrebat:

— O să te asculte? O să ţi-i dea pe mână?

— Mă îndoiesc, am zis. E clar că e obişnuit să-şi facă mendrele. I-ar crăpa capul dac-ar bate în retragere.

Am vârât Glockul adânc în buzunar. În lipsa concurenţei, încăpea binişor. Nice m-a văzut şi a

procedat la fel. Buzunarul ei era mai puţin încăpător, dar şi pistolul era mai mic. Am auzit cum ţeava scurtă a armei s-a lovit de flaconul de pastile.

— Ţine-ţi pastilele în celălalt buzunar, i-am spus. Să nu te incomodeze.

A avut o ezitare. Nu voia să scoată flaconul. Nu voia să-l văd.

— Câte ti-au rămas? am întrebat.

— Două.

— Ai luat una dimineaţă?

A încuviinţat cu o mişcare a capului şi n-a spus nimic.

— Iar acum vrei să mai iei una?

A încuviinţat iar din cap, fără să spună nimic.

— N-o face, am zis.

— De ce?

— Nu ai nevoie. N-ai niciun motiv să fii neliniştită. Te descurci de minune. Cât se poate de firesc. În dimineaţa asta, ai fost minunată. Începând cu casa de amanet şi mai departe, până la ciobul de sticlă.

Probabil că ultima parte a frazei ar fi fost mai bine să lipsească. Am văzut cum mişcă mâna involuntar, ca şi cum s-ar fi strâns în jurul puloverului murdar, să nu se taie în ciobul de sticlă. Retrăia experienţa. Şi nu-i plăcea. A închis ochii, pieptul a început să i se umfle şi a izbucnit în lacrimi. Tensiunea, şocul, oroarea, toate au ieşit la suprafaţă. Urla şi tremura. A deschis ochii şiroind de lacrimi şi s-a uitat în sus, în jos, la stânga şi la dreapta. M-am întors spre ea şi s-a lipit de mine. Am ţinut-o strâns, într-o stranie îmbrăţişare castă. Şi-a îngropat capul în umărul meu şi lacrimile ei mi-au udat geaca, exact pe locul unde se lipiseră creierii lui Evgheni Henkin.

În cele din urmă, respiraţia a început să i se liniştească şi mi-a spus cu vocea înăbuşită de haina mea:

— Îmi pare rău.

— Nu trebuie.

— Am ucis un om.

— Nu chiar, am spus din nou. Ţi-ai salvat viaţa. Şi pe a mea. Aşa trebuie să gândeşti.

— Totuşi, era o fiinţă omenească.

— Nu e chiar aşa, am spus din nou. Bunicul meu mi-a spus cândva o poveste. Trăia la Paris, şi ca să-şi câştige existenţa, confecţiona picioare din lemn. Plecase în vacanţă în sudul Franţei şi şedea pe un deal, lângă o vie, vrând să mănânce ceva. Îşi scosese briceagul, ca să desfacă o nucă, şi a văzut un şarpe care se apropia de el foarte repede. I-a înfipt briceagul drept în mijlocul capului şi l-a ţintuit de pământ, cam la cincisprezece centimetri de glezna lui. Acelaşi lucru l-ai făcut şi tu. Omul ăla era un şarpe. Sau mai rău decât un şarpe, pentru că şarpele nu ştie că e şarpe. N-are ce să facă în privinţa asta. Dar individul ăla a ştiut ce alege. La fel ca şi celălalt tip, de ieri, care nu ajuta bătrânele să treacă strada, nici nu lucra ca voluntar într-o bibliotecă şi nici fonduri pentru Africa nu strângea.

Şi-a frecat capul de braţul meu. Poate că îşi exprima acordul. Sau poate că nu. Poate doar îşi ştergea lacrimile. A spus:

— Asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Shoemaker mi-a zis că ai ştiut în ce te bagi.

— Teoretic, da. Când faci lucrurile astea efectiv, senzaţia e alta.

— Pentru orice există o prima dată.

— Acum o să-mi spui că devine mai uşor cu timpul?

Nu i-am răspuns la întrebare, dar i-am zis:

— Păstrează-ţi pastilele. Nu ai nevoie de ele. Şi chiar dacă ai, tot e bine să le păstrezi. Ăsta-i doar începutul. Mai târziu, o să fie şi mai greu.

— Nu prea mă linişteşte ce-mi zici.

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Te descurci bine. Amândoi ne descurcăm bine. Vom învinge.

Nu mi-a răspuns la asta. A mai rămas lipită de mine un

minut, apoi s-a îndepărtat uşor şi amândoi ne-am retras în spaţiile proprii, îndreptându-ne spatele. După ce şi-a tras nasul şi şi-a şters faţa cu mâneca, a spus:

— Putem să ne întoarcem la hotel? Vreau să fac un duş.

— O să găsim un alt hotel, am spus.

— De ce?

— Regula numărul unu: schimbă-ţi poziţia în fiecare zi.

— Mi-a rămas acolo periuţa nouă de dinţi.

— Regula numărul doi: ţine-ţi tot timpul periuţa de dinţi în buzunar.

— Va trebui să cumpăr alta.

— Poate-o să-mi cumpăr şi eu una nouă.

— Şi mai vreau să-mi cumpăr haine.

— Putem să facem şi asta.

— Nu mai am nici geantă.

— Nu-i mare scofală. Eu n-am avut niciodată o geantă. Face parte din experienţă. Te schimbi la magazin.

— Nu. Vreau să spun, cum cărăm cutiile cu cartuşe?

— În buzunare.

— Nu încap.

Avea dreptate. Cutia încăpea în buzunar doar pe jumătate, cealaltă jumătate rămânea afară. Iar buzunarul meu era mai mare decât al ei, din capul locului. Am spus:

— Dar suntem la Londra. Cine-o să-şi dea seama ce sunt?

— O persoană dintr-o mie, poate, a replicat ea. Dar ce se întâmplă dacă acea persoană e un poliţist, ca la Wallace Court, cu vestă antiglonţ şi un pistol-mitralieră? Nu putem fi văzuţi umblând prin oraş ducând cutii pline cu muniţie adevărată.

Am încuviinţat cu o mişcare a capului şi am spus:

— OK, o să cumpărăm o geantă, temporar.

M-am uitat de jur-împrejur, în faţă, în spate, pe ambele părţi ale străzii.

— Deşi nu văd niciun magazin de genţi pe-aici.

A arătat la stânga:

— Uite un magazin general la stânga. Ca un supermarket în miniatură. Cred că face parte dintr-un lanţ de magazine. Du-te şi cumpără ceva. Gumă de mestecat sau caramele.

— Pungile lor sunt din plastic subţire. Le-am văzut. Ai pus cutiile de Coca-cola în aşa ceva astă-noapte. Era de-a dreptul transparentă. Cu nimic mai bune ca buzunarele noastre.

— Au şi sacoşe mai mari şi mai solide.

— N-or să-mi dea o sacoşă din aia dacă iau gumă sau caramele.

— Păi n-or să-ţi *dea* niciun fel de sacoşă. Aici trebuie să le cumperi. Adică poţi alege de care vrei.

— Trebuie să cumperi marfa *şi* punga în care o bagi?

— Am citit asta într-o revistă.

— Ce fel de ţară e asta?

— Ecologistă. Cică trebuie să cumperi o sacoşă zdravănă pe care s-o foloseşti de mai multe ori.

N-am mai spus nimic. Am coborât din maşină şi m-am dus până la colţ. Magazinul era o versiune rudimentară a unui mare supermarket. Obiecte de necesitate zilnică, produse alimentare, bere la cutie şi băuturi carbogazoase. Şi pungi, după cum prezisese Nice. Erau o mulţime, aproape de casele de marcat. Am ales una cafenie. Mai prietenoasă cu mediul nici că putea fi. Ca şi cum ar fi fost împletită din fibre de cânepă reciclată, de fecioare chioare din Guatemala. Avea imprimat pe ea numele supermarketului, slab, probabil cu tot felul de vopseluri vegetale. În principal, morcovi, mi-am zis. Foarte posibil ca scrisul să dispară la prima ploaie. Dar ca sacoşă era OK. Avea mânere din sfoară şi, când o deschideai, avea o formă pătrăţoasă.

Nu prea voiam să cumpăr gumă sau caramele, aşa că am întrebat-o pe casieriţă dacă pot să cumpăr numai sacoşa. Nu mi-a răspuns direct. Doar s-a uitat la mine ca

la un cretin şi a trecut sacoşa pentru scaner. După ce s-a auzit un *pop* electronic, tipa mi-a zis scurt:

— Două lire.

Preţul mi s-a părut OK. Dacă o luam dintr-un butic de pe Coasta de Vest, m-ar fi costat cincizeci de verzişori. Romford Boys au achitat marfa, am pus restul lor în buzunarul de la spate şi m-am dus spre Skoda parcată.

Nu mai era acolo.

Capitolul 36

Am dus mâna la Glockul din buzunar, iar partea din spate a creierului i-a comunicat părţii frontale: *şaptesprezece în încărcător, plus unul în cameră, minus două trase în garajul sârbilor, egal şaisprezece gloanţe disponibile.* Apoi m-am tras cu spatele de vitrina unei agenţii imobiliare, ca să reduc cele 360 de grade de vulnerabilitate la 180. Dar mai presus de toate a ţipat la mine: *Dominique Kohl.*

Am tras aer în piept şi m-am uitat în stânga şi în dreapta. Nu se vedea niciun agent de circulaţie. Ceea ce era logic. Nice ar fi luat-o din loc într-o clipită dacă ar fi zărit vreunul. Informaţia digitală dintr-un sistem de camere video poate fi ştearsă printr-o apăsare de buton, dar chipul lui Nice şi plăcuţa de înmatriculare a Skodei, în aceeaşi memorie umană şi în acelaşi timp, nu pot fi gestionate la fel de simplu. Greşeli mai mărunte au dus la deconspirarea unor planuri mai măreţe. Dar nu se vedea niciun poliţist în zonă. Nicio persoană în uniformă care să se plimbe agale cu un blocnotes în mână.

Şi nici membri ai opiniei publice holbându-se cu gurile căscate la porţiunea goală de asfalt, ca după o mare agitaţie. Iar Nice nu şi-ar fi vândut pielea uşor, nici celor din Romford Boys, nici sârbilor, nimănui. Avea la dispoziţie şaisprezece gloanţe, ca şi mine. Strada era departe de a fi liniştită, dar se auzea doar larma citadină normală. Niciun incident important nu avusese loc. Asta mi se părea clar.

M-am prelins pe lângă vitrină şi m-am retras în arcada unei uşi, ca să am doar 90 de grade de expunere, ca şi cum aş fi avut în faţa mea doar rombul terenului de baseball. Traficul de pe stradă se derula într-un singur

sens, de la dreapta la stânga mea, în ritm constant. Maşini *hatchback* de mici dimensiuni, taxiuri negre, câte-un sedan mai mare, dube de marfă. Niciun şofer care să se uite atent în stânga şi-n dreapta, niciun pasager înarmat care să caute să identifice chipurile din jur. Nimeni nu mă căuta. Am făcut un pas în faţă şi am verificat colţurile străzii. Nimeni nu aştepta acolo.

Ştie în ce s-a băgat. Şi e mai dură decât pare.

Am trimis-o să aresteze pe cineva. A fost capturată, mutilată şi ucisă. Ar fi trebuit să mă duc eu acolo.

Am să stau mult în spate. N-o să se repete.

Am ieşit din adăpostul arcadei şi am început să merg în sensul invers al traficului. Erau oameni pe ambele trotuare, grăbindu-se în amândouă direcţiile, în costume ieftine şi trenciuri subţiri, purtând umbrele pliate, aşa cum fac britanicii – pentru orice eventualitate – şi serviete, sacoşe de cumpărături şi rucsacuri. Nimeni nu făcea altceva decât să se grăbească să ajungă la destinaţie. Niciun comportament dubios. Nicio dubă neagră aşteptând lângă bordură, niciun haidamac care să se uite în jur şi nici maşini ale poliţiei.

Am scos telefonul dat de Scarangello şi, după ce am găsit numărul lui Nice în agendă, am sunat-o. A urmat o pauză lungă, doar o linişte întreruptă de pârâituri, poate în aşteptarea accesului la reţea, poate aşteptând începutul vreunui protocol de criptare, şi în sfârşit am auzit un ton de apel – un uruit lung şi delicat, tipic american, în inima Londrei, urmat de alte şase.

Niciun răspuns.

Am închis.

Speră că va fi bine, dar fă-ţi planuri pentru ce-i mai rău. Poate că nu putuse să răspundă pentru că era la volan. Poate ceva o speriase şi-o făcuse să plece de-acolo, iar acum dădea ocol zonei. Vreun motiv nevinovat. La stânga, din nou la stânga şi iar la stânga, de câte ori era nevoie ca eu să termin ce-aveam de făcut la

magazin. În cele din urmă, o să mă vadă stând pe trotuar şi va opri să mă ia.

Am privit spre colţul din faţa mea.

Nu o vedeam venind.

Sau, în cel mai rău caz, telefonul ei se afla în mâna altui tip, care a avut o sclipire în ochi când a văzut apărând pe ecran numele meu, făcându-şi rapid nişte calcule. Poate că se vor opri şi vor încerca să mă atragă. Acolo, pe loc. Doi într-unul, ca la promoţii. Un plan improvizat. Un fel de capcană, în apropiere. Casey Nice ca momeală şi un soi de ambuscadă.

M-am uitat la ecranul telefonului.

Nimeni nu mă sunase.

Fă-ţi planuri pentru ce-i mai rău. Celălalt număr din agendă era al lui O'Day. *Telefoanele noastre au GPS, aşa că vom fi urmăriţi pas cu pas.* El putea să mă ducă la ea. Pas cu pas, literalmente. Măcar până când ceilalţi vor fi aruncat telefonul. Am format numărul şi am auzit din nou liniştea întreruptă de pârâituri.

Apoi am anulat apelul pentru că în faţa mea am văzut Skoda apărând de după colţ şi apropiindu-se.

Nice conducea, dar nu era singură. Pe bancheta din spate era un alt personaj, solid dar lipsit de substanţă, în umbră, înclinat cumva, ca şi cum s-ar fi uitat peste umărul ei. Când s-au apropiat, l-am recunoscut pe tip. Cam la patruzeci sau patruzeci şi cinci de ani, un pic bronzat, cu părul blond tuns scurt, cu faţa pătrăţoasă. Era îmbrăcat în blugi şi pulover, cu o geacă scurtă din prelată. În picioare purta ghete din piele întoarsă, de culoare maro. Poate un model British Army pentru operaţiunile din deşert.

Bennett, galezul cu numele de botez imposibil de pronunţat. Văzut ultima oară dispărând din Paris. Agentul MI6. Sau MI5. Sau ceva intermediar. *În momentul de faţă, situaţia e destul de fluidă,* spusese el, cu glasul lui

tărăgănat.

Skoda a tras la bordură şi a frânat brusc în faţa mea. Nice şi Bennett se uitau amândoi la mine, cu gâturile întinse sub marginea parbrizului, cu ochii uşor măriţi, privind cumva implorator – Nice mai mult decât Bennet, ca şi cum ar fi spus: *Prefă-te că e ceva normal.*

Am deschis portiera şi m-am lăsat pe scaun, mi-am tras picioarele şi am închis la loc portiera. Ţineam sacoşa ecologică în poală. Nice a apăsat pedala acceleraţiei, a tras de volan şi maşina s-a urnit din loc.

— Pe domnul acesta îl cheamă Bennett, a spus ea.

— Ne-am întâlnit deja, a spus Bennett către ea, nu către mine. În Paris, unde o rafală de vânt i-a salvat pielea.

— Acum recunoşti că ai fost acolo? am spus eu.

— Nu în scris.

— De ce mi-ai deturnat maşina? Mi-am făcut griji pe moment.

— La două străzi de-aici e un agent de circulaţie. Acum, ăştia te amendează pe bază de fotografie. E mai bine să nu intri în genul ăsta de încurcături.

— Ce vrei?

— Opreşte undeva, unde vrei, a spus el. O să plecăm iar, dacă vedem pe cineva venind.

Nice a încetinit, vânând un spaţiu de parcare, şi a sfârşit prin a parca oblic, într-o staţie de autobuz. Fără îndoială, parcase ilegal, dar Bennett nu s-a arătat prea îngrijorat. L-am întrebat din nou.

— Ce vrei?

— Vreau să stau în preajma voastră o zi, două.

— Adică să mergi cu noi?

— Evident.

— De ce?

— În acest moment, am de făcut un punctaj itinerant: nu trebuie să-i scap din ochi pe ceilalţi treizeci şi şase de agenţi sub acoperire din Londra şi trebuie să mă ţin de

cel care e cel mai avansat.

— Noi nu suntem avansaţi.

— Niciunul dintre ceilalţi nu este, o spun cu regret. Dar cel puţin voi aveţi parte de distracţie.

— Până acum, nu prea.

— Dar aţi făcut un oarecare progres.

— Oare?

— Nu mai face pe modestul.

— Ai microfon asupra ta?

— Vrei să mă percheziţionezi?

— Am s-o fac, a spus Nice peste umăr. Dacă va fi nevoie. Există nişte reguli.

— Uite cine vorbeşte! Un spion nerecunoscut, acţionând incognito, pe teritoriul unei ţări aliate, având la activ două omucideri recente.

— Poţi să le pui pe ambele în seama mea, am spus eu.

— Neverosimil, a replicat Bennett. Cum explici ce s-a întâmplat la Wormwood Scrubs? Tu l-ai lichidat pe unul, iar ea, pe ceilalţi trei? Nu prea cred. Ar fi trebuit să mişcaţi un pic cadavrele. Modelul a fost prea clar. Cred că ciobul de sticlă îi poate fi atribuit domnişoarei Nice. Totuşi, am să pun pe seama ta gâtul distrus de ieri. Aşa că aş zice că, pentru moment, avem un rezultat egal, de unu la unu. O remiză, cum s-ar zice.

— Ce vrei? am repetat a treia oară.

— Nu-ţi face griji, a spus el. Nu se folosesc microfoane pentru cazurile FOI.

— Şi care sunt alea? s-a interesat Nice.

— Fără oameni implicaţi. Nu ne interesează prea mult. Dar pe ei îi interesează. Asta-i problema. Ăsta-i inconvenientul. Acum sunteţi vânaţi de două bande.

— Ce înseamnă că nu sunteţi interesaţi prea mult?

— Păi, facem observaţii, dar de fapt nu acţionăm în baza lor.

— Doar ca să aveţi ceva la dosar?

— Inevitabil, din păcate.

— În cazul ăsta, noi n-am fost aici.

— Unde? a întrebat el.

— Nicăieri.

— Tehnologia spune altceva. Să ştii că v-am urmărit pe unde v-aţi dus. Iar GPS-ul e un lucru minunat. Cum altfel v-aş fi putut găsi chiar acum, parcaţi la câţiva kilometri de locul crimei, într-o maşină furată, nici mai mult, nici mai puţin, şi totul în doi timpi şi trei mişcări?

— Telefoanele noastre sunt criptate.

— Ei hai, te rog, a spus el zâmbind.

— Ce mă rogi?

— Gândeşte-te la motivul pentru care voi, americanii, ne suportaţi. Adică, de ce pe noi şi de ce nu pe germani? Ce atu avem noi?

— GCHQ[5], am spus.

Bennett a dat din cap aprobator.

— NSA-ul nostru. Postul nostru de ascultare. Dar e cu mult mai bun decât NSA-ul, chestie tare jenantă. Aveţi nevoie de noi. De-aia ne şi suportaţi.

— Trageţi cu urechea.

— Nu, facilităm, a replicat el. Adunăm informaţii şi le transmitem mai departe. Ocazional, s-ar putea să facem teste de inteligibilitate. Doar la nivel tehnic.

— Cu siguranţă că transmisiunile CIA-ului sunt impenetrabile.

— Cu siguranţă că CIA aşa crede.

— Le-aţi spart codurile?

— Cred că noi le-am vândut codurile. Nu direct, fireşte. Sunt sigur c-a fost o operaţiune complicată.

— Sunt sigur că n-ar fi trebuit să faceţi una ca asta.

— Şi sunt sigur că s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Aşadar, am făcut sau nu un serviciu public? Cu sârbii?

— I-aţi rănit, dar nu i-aţi omorât. E ca şi cum aţi fi tăiat

5 Acronim pentru *Government Communications Headquarters* — Cartierul General pentru Comunicaţii al Guvernului. *(N. tr.)*

unul din braţele caracatiţei. Să nu crezi că suntem nerecunoscători. E mai uşor să lupţi cu şapte braţe decât cu opt, deşi nu mult mai uşor.

— Vreţi mai mult.

— Ambele bande vă caută. Ceea ce, probabil, oferă anumite oportunităţi. După părerea mea, în unele cercuri, sporirea numărului de victime n-ar fi privită cu ochi răi.

— Cu tine în coasta noastră?

— Numai ca observator. Unii dintre aceşti oameni sunt cetăţeni britanici. Şi, după cum a subliniat domnişoara Nice, există nişte reguli.

— O să ne ajuţi?

— Aveţi nevoie de ajutor?

— Am cerut o listă de locaţii.

Bennett a încuviinţat cu o mişcare a capului.

— Am văzut acea transmisiune.

— N-am primit răspuns.

— Cu locaţiile e mai dificil. Acum mai mult ca oricând, pentru că trebuie să lămurim care e portofoliul lui Karel Libor şi, din această dimineaţă, al sârbilor. Pentru că, dacă într-adevăr sârbii cooperează cu Romford Boys, logica spune că e posibil să-l fi ascuns pe Kott într-un loc, iar pe Carson în alt loc, departe unul de celălalt. E mai puţin riscant aşa. Şi tot logica sugerează că au folosit adrese izolate. Iar terenul din jurul Londrei e destul de plat. Deluros, în cel mai bun caz. Nu e genul de relief care să-ţi permită să te apropii de o fermă izolată, în care bănuieşti că se ascund unul sau doi dintre cei mai buni patru lunetişti din lume.

— Eu tot aş vrea să văd lista aia, am spus.

— OK, o să-i dăm drumul azi. O veţi primi îndată ce pleacă de la O’Day.

— Dar pariaţi pe case rurale izolate? Bine distanţate între ele?

— Nu neapărat. Sunt mai multe posibilităţi.

— Cum ar fi?

— Indivizii au case conspirative şi numeroase locuinţe pe care le închiriază. Prin urmare, au o mulţime de chiriaşi care ar fi încântaţi să plece din oraş o săptămână sau două. Şi mai sunt o mulţime de oameni care le datorează bani şi cărora le-ar prinde tare bine să obţină un rabat dând de mâncare unui străin de trei ori pe zi şi oferindu-i adăpost peste noapte, fără să spună absolut nimic despre asta.

— Dar crezi că departe de privirile curioase ar fi mai bine?

— La prima vedere, mult mai bine. Dar, în ultimă instanţă, e un compromis, nu-i aşa? Vor trebui să presupună că avem un plan pentru blocarea accesului în centrul oraşului. Ca o măsură post unsprezece septembrie. Sunt sigur că toate oraşele mari procedează aşa. Şi n-ar vrea să facă notă discordantă, mai ales când au de trecut un ditamai puşcociul prin cordonul de siguranţă. Aşa încât, una peste alta, cred că se vor muta mai aproape, cât de curând. Poate că sunt deja aici.

— Am văzut câteva sute de locaţii viabile, care au vedere spre Wallace Court.

— Le cercetăm cu mare atenţie. Dar dacă sunt în locaţiile viabile pe care nu le vedem?

— Aveţi un plan pentru blocarea Londrei?

— Bineînţeles.

— Atunci, de ce nu-l folosiţi?

— Pentru că ne păstrăm optimismul.

— Aşa vorbesc politicienii.

— Scopul este să terminăm chestia asta cât mai repede.

— Şi asta sună ca o vorbă de politician.

— Politicienii ne aprobă salariile.

— Deci ce fel de ajutor ne veţi oferi?

— O să vă arătăm unde locuieşte Micul Joey. Nimic nu se întâmplă fără el. Poţi să urmăreşti sosirile şi plecările

şi o să vezi dacă te lămureşti.

— Vrei să spui că voi nu reuşiţi?

— N-am sesizat niciun model coerent în mişcările pe care le-am observat până acum.

— Atunci, poate că Micul Joey nu e omul pe care-l căutaţi.

— Charlie White e mult prea bătrân şi mult prea important ca s-o facă pe trepăduşul, iar Tommy Miller şi Billy Thomson sunt doar cu zece ani mai tineri şi, oricum, sunt nişte birocraţi acum. În zilele noastre, cam asta fac bandele. Strategii fiscale, investiţii legale şi chestii d-astea. Micul Joey Green e singurul care face cu adevărat ceva. Puteţi să mă credeţi pe cuvânt. Dacă e vorba de rotaţia bodyguarzilor sau de trimitere de mâncare şi femei, atunci totul trece prin mâna lui.

— Doar că n-aţi observat aşa ceva.

— Până acum, nu.

— Cât mai avem la dispoziţie, până să intre politicienii în panică?

— Nu mult.

— Au pregătit un plan de rezervă?

— Mi-ar fi de folos să nu se ajungă atât de departe.

— Deci acum noi vă ajutăm pe voi?

— Ne ajutăm reciproc. Aşa ar trebui să meargă treaba, nu crezi?

— Ascultaţi şi linia fierbinte dintre Downing Street şi Biroul Oval?

— De ce vrei să ştii?

— Din interes pur personal.

— Conform tradiţiei, lăsăm linia aia nesupravegheată.

— E bine de ştiut.

— Hai să căutăm un hotel nou pentru voi. Trebuie să vă odihniţi. Îţi trimit mesaj când suntem gata să mergem la locuinţa Micului Joey.

— Ai numerele noastre de telefon? am comentat.

Nu mi-a răspuns.

— O întrebare caraghioasă, am spus.

Bennett a făcut schimb de locuri cu Nice şi ne-a dus în sud, până la Bayswater Road, care era limita nordică pentru Hyde Park, şi apoi spre est, pe Marble Arch, după care din nou spre sud, pe Park Lane, în cartierul Mayfair, suficient de înstărit ca să fie un teritoriu neutru. Nu existau bande acolo – cel puţin nu din cele pe care le-aş fi recunoscut. Am trecut pe lângă Grosvenor House Hotel şi Dorchester, apoi am oprit la Hilton. Bennett ne-a spus:

— N-or să vă caute aici. Cu banii pe care vi i-aţi însuşit de la ei, o să creadă că v-aţi dus într-un loc mai sofisticat. Undeva cu un nume mai celebru, ca Brown’s sau Claridge’s, Ritz ori Savoy.

— De unde ştii de banii pe care i-am luat? am întrebat.

— Am citit în raportul domnişoarei Nice către O’Day.

— Pe care, întâmplător, l-aţi testat pentru inteligibilitate.

— Alegerea eşantioanelor de test se face după o procedură aleatorie. Ca la loterie. Dirijată de inginerie. O chestiune legată de timpul mediu între eşecuri.

— Ar fi mai bine să ne descotorosim de telefoane.

— Nu putem, a intervenit Casey Nice.

— De acord, a spus Bennett. Nu puteţi. Trebuie să luaţi legătura cu O’Day regulat. E înţelegerea pe care a încheiat-o cu Scarangello. Dacă tăceţi acum, înţelegerea a picat şi sunteţi lăsaţi de izbelişte de toate părţile interesate; în cazul ăsta aţi face bine să părăsiţi ţara în decurs de o oră, altfel veţi fi vânaţi ca nişte evadaţi de drept comun.

— Ştii şi despre Scarangello?

— Încearcă să ţii minte că tot ce ajunge în statul Maryland trece mai întâi prin districtul Gloucestershire. Şi reciproc.

— Înseamnă că ascultaţi întreaga planetă.

— Aproximativ.

— Şi cine finanţează chestia asta? Aţi reuşit să vă daţi seama?

— Nu tocmai.

— Şi sunteţi echipa A, nu-i aşa? Tipii cu creiere mari, mult mai buni decât mocofanii de la Fort Meade?

— De obicei, ne descurcăm binişor.

— Dar se pare că nu şi de data asta. Iar acum vreţi să aruncaţi totul în cârca noastră. Vreţi să menţinem comunicarea cu O'Day ca să puteţi asculta, în timp ce noi înfruntăm toate riscurile.

— N-am condus lumea purtându-ne frumos.

— Galezii au condus lumea?

— Britanicii au condus lumea. Iar galezii sunt britanici. La fel ca scoţienii. Ba chiar la fel ca englezii.

N-am mai răspuns. Nice mi-a dat cutiile cu cartuşe, pe care le-am pus în sacoşa ecologică, şi am coborât din maşină, după care am intrat în holul hotelului.

Capitolul 37

Hiltonul era mai mult decât mulţumitor pentru nevoile noastre. Avea un nume generic, dar administratorii sporiseră luxul, în onoarea poziţiei de pe Park Lane.

La fel şi preţurile şi aroganţa. De la început, s-au arătat puţin cam suspicioşi în privinţa lipsei noastre de bagaje. N-aveam la noi decât o geantă cu gloanţe. Şi au fost la fel de scorţoşi când am vrut să plătim în numerar, dar când au văzut numeroasele suluri dolofane de bancnote, ne-au avansat instantaneu în mintea lor – de la turişti „cu buget limitat” la oligarhi excentrici. Nu ruşi, probabil, din cauza accentelor noastre; dar texani, poate. În orice caz, au devenit extrem de politicoşi. Băieţii de serviciu ai hotelului au fost foarte dezamăgiţi că nu aveam alte bagaje. Mirosiseră bacşişuri de 50 de lire.

Camerele noastre erau la etaje diferite, dar ne-am dus mai întâi în camera lui Nice, pentru un control de siguranţă şi pentru că am simţit că trebuia să aibă o cutie cu cartuşe. Un asediu într-o cameră de hotel era foarte puţin plauzibil, dar chiar şi lucrurile foarte puţin probabile se pot întâmpla, caz în care 116 ar fi fost un număr mult mai interesant decât un simplu 16.

Camera ei era goală şi neameninţătoare. Avea aceeaşi arhitectură elementară ca o mie de camere de motel pe care le văzusem, dar era înfrumuseţată la un standard mult mai ridicat – la propriu – prin faptul că se afla la etajul 20 şi avea vedere spre parc. I-am pus pe noptieră cutia cu o sută de cartuşe Parabellum, m-am mai uitat o dată în jur şi m-am îndreptat spre uşă.

— Să ştii că tot două mi-au rămas, a spus ea. Mă simt bine acum.

— Povesteşte-mi cum a ajuns Bennett în maşină.

— Păi, asta a făcut. Pur şi simplu s-a urcat în maşină. L-am văzut pe trotuarul de vizavi, formând un număr la telefonul mobil şi apoi ascultând, aşa cum fac oamenii, iar în acel moment era un tip oarecare. Apoi însă telefonul meu a început să sune, am răspuns şi era el. A traversat strada şi s-a urcat în spatele meu. Mi-a spus că generalul O'Day îi dăduse numărul meu, că generalul Shoemaker i-l confirmase şi că trebuie să ne mişcăm de-acolo fiindcă parcarea era interzisă în zonă şi în spatele nostru era un agent de circulaţie.

— Şi aţi plecat?

— În mod evident, tipul era legitim. Mi-am zis că, dacă ştie numele ambilor generali, e de partea noastră.

— Ce crezi acum?

— Că nu e întru totul legitim, dar tot de partea noastră e.

— Aşa m-am gândit şi eu, am spus. Ai crezut lucrurile pe care le-a spus?

— Cred că a exagerat pe alocuri. În afară de cazul în care a fost sinucigaş de sincer în privinţa unui program care probabil că e încă foarte secretizat. De partea britanică, desigur, care ar reacţiona, dacă secretele lor cele mai importante ar fi discutate în mod deschis.

— Unii oameni pot fi sinucigaş de sinceri. Ajung să urască abureala. Nu s-a produs nicio reacţie pentru că oricum nu prea contează. Oamenii ca el nu reprezintă riscuri pentru securitate. Să spui totul e ca şi cum n-ai spune nimic. Britanicii ne interceptează comunicaţiile. Britanicii nu ne interceptează comunicaţiile. Ambele variante sunt expuse la vedere. Iar asta nu ne-ajută să ştim care dintre variante e adevărată.

— Deci ne interceptează comunicaţiile?

— Gândeşte-te la lucrurile pe care nu le-a exagerat.

— Şi anume?

— A mărturisit fără ocolişuri că nu au reuşit să priceapă care-i treaba cu activitatea din casa lui Joey şi

nici n-au putut să-i depisteze pe finanţatorii online.

— Şi?

— Performanţe proaste.

— Nimeni nu obţine numai victorii.

— Dar britanicii sunt foarte buni la asta. Au investit cel mai mult. Nu cred în marea diferenţă dintre ei şi NSA, dar sunt cel puţin egali. Trebuie să recunoaştem asta. Poate ceva mai buni. În adâncul lor, sunt un popor subtil, în cel mai bun sens al cuvântului. În general, buni jucători de cărţi. Şi, la nevoie, pot să fie tari. În ultimă instanţă, întotdeauna fac tot ce trebuie. Dar n-au obţinut niciun rezultat.

— Este un caz dificil.

— Atât de dificil, încât nici NSA, nici GCHQ să nu poată pune piciorul în prag?

— Cred că da.

— Care e probabilitatea ca un analist începător şi un poliţist militar pensionat să facă descoperirea vitală? Ce-am putea noi să vedem din ce n-au văzut ei?

— S-ar putea să fie ceva.

— Nu e nimic. Pentru că acum Bennett gândeşte la fel cum gândea O'Day. Cu o întârziere de câteva zile. Bennett a fost la Paris. Ştie că pe mine a vrut să mă-mpuşte Kott. Acum ştie că individul e la Londra. Crede că poate să se aleagă cu ceva dacă ne împinge acolo, în prim-plan. E o manevră disperată. Şi e vorba numai despre el. Nu-i pasă ce ni se-ntâmplă nouă. Pândeşte focul de la gura ţevii. Doar asta vrea. Înainte ca politicienii să intre în panică.

— Sunt sigură că ai plănuit de la bun început să fii în prim-plan.

— Nu ca ţintă.

— Mai contează cum eşti numit?

— Întocmai. Trebuie s-o facem oricum. N-avem de ales. La fel şi cu telefoanele. Trebuie să-l ţinem la curent pe O'Day. Bennett obţine ce vrea, în ambele sensuri.

— Doar pentru că şi noi obţinem ceea ce vrem. De fapt, obţinem primii. Aşa că nu prea mai contează.

— Şi ajungem la un total de două guverne care ne consideră momeală, nimic altceva. Or, asta înseamnă un guvern în plus. Depindem de ei în foarte multe feluri. Informaţiile pe care ni le furnizează depind de ceea ce cred despre noi. La modul subconştient, vreau să spun. Ei pot să devină subiectivi. Trebuie să fim pregătiţi să ne dăm seama de asta.

— Şi ce să facem?

— Trebuie să judecăm numai şi numai cu propriul creier. S-ar putea să fie nevoie să ignorăm unele ordine.

Mi-a ocolit privirea şi n-a spus nimic, dar în cele din urmă a dat din cap aprobator, într-un mod care putea fi interpretat profund contemplativ sau plin de o hotărâre tristă, ori undeva între cele două. Era greu să-ţi dai seama.

— Te simţi la fel de bine? am întrebat-o.

— Trebuie s-o facem oricum, a spus ea.

— Nu asta te-am întrebat.

— Ar trebui să mă simt la fel de bine?

— În orice caz, nu e nevoie să te agiţi întrebându-te care agenţie te va trăda şi care nu. Mai devreme sau mai târziu, toate te vor trăda.

— Ei, chestia asta chiar c-o să-mi ridice moralul.

— Nu încerc să-ţi ridic moralul. Încerc să te aduc pe aceeaşi lungime de undă cu mine. Pentru că aşa trebuie să fim.

— Nimeni n-o să ne trădeze.

— Ai fi în stare să-ţi pui viaţa în joc pentru ele?

— Pentru unii dintre oamenii pe care-i cunosc, da.

— Dar nu pentru toţi.

— Nu.

— E acelaşi lucru.

— Şi asta te deranjează, a spus ea.

— Pe tine te deranjează mai mult.

— N-ar trebui?

— Ştii care a fost greşeala ta cea mai mare?

— Sunt sigură c-ai să-mi spui.

— Trebuia să te înrolezi în armată, nu în CIA.

— De ce?

— Pentru că toată povestea asta cu stresul vine de la convingerea ta că siguranţa naţiunii apasă numai pe umerii tăi. E o povară iraţională. Dar tu crezi asta pentru că nu ai încredere în colegii tăi. Nu în toţi. Nu crezi în ei şi asta te face să te simţi izolată. Totul se reduce la tine. Dar în armată e altfel. Orice defecte ar avea instituţia asta, poţi să ai încredere în fraţii tăi soldaţii. Şi să crezi în ei. Cam aşa stau lucrurile. Ai fi fost mult mai fericită.

A rămas tăcută o clipă şi apoi a spus:

— Am fost la Yale.

— Poţi să faci schimbarea chiar acum. Te duc la un birou de recrutare.

— Chiar acum suntem în Londra. Şi aşteptăm un SMS de la domnul Bennett.

— Când ne-om întoarce. Ar trebui să te gândeşti la asta.

— Poate c-o să mă gândesc.

Mesajul de la Bennett a venit după două ore. Eram singur în camera mea, la fel ca a lui Nice, dar aflată cu un etaj mai sus şi îndreptată în direcţia opusă. Aveam vedere spre acoperişurile prospere din Mayfair, numai ardezie cenuşie, ţiglă roşie şi hornuri ornamentate. Ambasada Americană era undeva prin apropiere, ceva mai la nord de mine, dar n-o vedeam. Stăteam întins pe pat, telefonul era la încărcat, pe noptieră. A bâzâit o dată şi ecranul s-a aprins: *În hol 10 minute.* Am sunat-o pe Nice pe telefonul din cameră şi mi-a spus că primise acelaşi mesaj, aşa că am mai stat întins cinci minute, după care mi-am pus Glockul reîncărcat în buzunarul gecii şi m-am dus la lift.

Nice era deja în hol, iar Bennett aştepta într-o maşină, la uşă. Maşina era un model General Motors local, denumit Vauxhall, nou şi proaspăt spălat, bleumarin, atât de anonim, încât nu putea fi decât o maşină a forţelor de ordine. Am bănuit că Skoda fusese deja ştearsă de amprente şi abandonată sau incendiată. Abia se însera şi soarele lumina încă parcul, de la mică înălţime.

M-am aşezat pe bancheta din spate, iar Nice a urcat lângă Bennett, care s-a încadrat imediat în trafic. L-am întrebat:

— Unde mergem?

Un timp nu mi-a răspuns, pentru că trebuia să părăsească Park Lane îndreptându-se spre sud şi să intre pe Park Lane luând-o spre nord, ceea ce presupunea o întoarcere de 360 de grade, efectuată cu mare viteză, în jurul Hyde Park Corner, o intersecţie la fel de nebunească precum Place de la Bastille. Apoi a spus:

— Chigwell.

— Ce-i asta?

— Localitatea cu care Romfordul se învecinează la nord şi la vest. Acolo te duci când faci rost de ceva bani. O parte din zonă e foarte suburbană: case mari şi spaţii generoase între ele, ziduri, porţi şi chestii din astea. Câţiva copaci şi spaţii libere.

— Şi Micul Joey locuieşte acolo?

— Într-o casă pe care şi-a proiectat-o singur.

Văzusem o mulţime de case construite după o varietate de proiecte înainte s-o vedem pe a lui Joey. Înaintam lent. Traficul era aglomerat pentru că ieşeam din oraş alături de vreun milion de oameni care încercau să ajungă acasă. La fiecare semafor sau intersecţie se formau blocaje. Dar pe Bennett nu părea să-l îngrijoreze timpul. Am presupus că era mulţumit să aştepte lăsarea serii.

Am trecut prin câteva districte istorice şi apoi am ieşit

în ţinuturile mai depărtate, mergând mereu puţin spre est faţă de direcţia nordică. Am parcurs o bucată de drum pe autostradă, de la o rampă de intrare la prima rampă de ieşire, şi am ajuns în Chigwell. Curând am văzut străzi care ar fi topit şi o inimă de gheaţă, luminate de soarele auriu aflat la crepuscul, cu case solide din cărămidă roşie, lucioasă, unele cu garduri din fier, altele cu ziduri şi porţi, ca nişte Wallace Court miniaturale, majoritatea cu arbori şi arbuşti, toate având ultimele modele de maşini scumpe pe alei. Ornamentele cromate ale acestora scânteiau puternic ori de câte ori soarele evada din umbre.

— Ne ducem cu maşina până la uşa lui? am întrebat.

— Nu, e mult mai complicat de-atât, mi-a răspuns Bennett.

Şi aşa era, cel puţin din punct de vedere geografic. Am oprit într-o parcare acoperită cu pietriş, în spatele unui bar, dar n-am intrat în local, ci am trecut pe lângă el. Poate că era o înţelegere cu proprietarul. Nu s-a spus nimic, nu s-a pus nicio întrebare şi nu s-a oferit nimic, doar o înţelegere clară: *Nu chema firma de ridicat maşini şi nu pune întrebări.* Apoi am făcut la stânga şi la dreapta pe străzi pline de vegetaţie, fiind neîndoielnic observaţi atent din spatele perdelelor dantelate. Dar britanicii sunt oameni prudenţi, iar noi ne aflam în partea corespunzătoare a prezumţiei de nevinovăţie. Doar trei oameni anonimi, care făceau o plimbare. Am privit cum soarele apune, în sfârşit, şi cerul s-a întunecat. Am trecut pe lângă un gard din lemn lung, apoi, chiar înainte de începutul gardului următor, se căsca un gol de un metru lăţime, care era calea de acces într-un fel de cărare publică lungă, dreaptă şi îngustă, cu buruieni călcate în picioare, pietriş negru împrăştiat superficial şi garduri de lemn de o parte şi de alta; avea exact lăţimea de un metru pe toată lungimea. Am mers în şir indian, Bennett primul, apoi Nice şi eu la urmă, până am ieşit într-un fel

de poiană acoperită cu pietriş, ce găzduia un şopron de curând vopsit şi având pe uşă două cuvinte scrise cu alb: „Bowling Club”. În spatele acestuia era un pătrat imens de gazon perfect.

— E un alt fel de bowling, a remarcat Nice.

— Un sport foarte popular, a spus Bennett.

— De unde şi enormul sediu al clubului, am spus. Dar presupun că trebuie să încapă toţi jucătorii deodată. Asta ar explica dimensiunile. Pentru meciurile de revanşă.

— Există multe alte cluburi, a spus Bennett. Toate sunt mai mari.

S-a aplecat şi a luat o cheie de sub o piatră. Cheia părea manufacturată de curând. A trebuit s-o „gâdile” puţin ca să descuie uşa, dar a reuşit. Uşa s-a deschis spre interiorul întunecat, de unde venea un miros de mucegai, lemn, lână, bumbac şi piele, toate depozitate prea multă vreme în condiţii de umezeală. A ţinut uşa cu palma şi ne-a făcut semn cu cealaltă mână să intrăm.

— Ce-i aici? am întrebat.

— Uită-te, a spus el.

Înăuntru erau o mulţime de obiecte legate de bowling, dar toate fuseseră îngrămădite într-o parte, lăsând un culoar liber în faţa ferestrei care dădea spre iarba impecabilă. Pe culoar erau aranjate frumos trei taburete de bucătărie, fiecare aşezat în spatele câte unui binoclu imens, specializat pentru vedere de noapte, montat pe un trepied solid.

— Iarna trecută am avut vânturi puternice. Nimic grav, dar un vecin a rămas fără o scândură din gard, iar altuia i-a fost doborât un conifer înalt de şase metri. Norocul a făcut ca asta să deschidă o linie de observaţie din acest şopron către casa lui Joey. Un mare noroc, pentru că mai aproape nu puteam să ajungem. Presupunem că vecinii lui apropiaţi fie lucrează pentru el, fie îi sunt loiali, fie sunt speriaţi de el.

— Deci acest mic şopron este sediul principal din care

îl supravegheaţi pe Joey?

— Ne mulţumim cu ce avem.

— Şi stai ore-n şir cu spatele la uşă?

— Discută asta cu tâmplarul care a murit acum cincizeci de ani.

— Şi cu cheia ascunsă sub o piatră?

— E o problemă de buget. E genul de lucruri care ni se sugerează. De ce să nu foloseşti o cheie comună, în loc să faci zece? În felul ăsta, vor putea cumpăra un computer nou.

— Fără camere video?

— Ei, ăsta-i genul de lucruri pe care le place să cheltuiască banii. Încărcare prin transmisie wireless, direct din binocluri. Zi şi noapte. Imagine de înaltă definiţie, dar monocromă.

— Clubul de bowling ştie că eşti aici?

— Nu tocmai.

— Bun, am spus.

Mă şi gândeam că a te baza pe discreţia unui preşedinte de comitet băgăreţ era ca şi cum ai citi un anunţ de mică publicitate dintr-un ziar.

— Şi dacă vine cineva pentru o partidă de bowling? a întrebat Nice.

— Am schimbat broasca. Aia din uşă e a noastră, nu a lor. Or să creadă că s-a-ntâmplat ceva cu cheile lor. Vor convoca o şedinţă. Vor vota dacă să cheltuiască fondurile clubului pe un lăcătuş. Vor ţine discursuri pro şi contra. Şi atunci fie n-o să mai conteze, fie vom fi pus broasca la loc şi vom fi plecat acasă mulţumiţi.

— Cât de bine putem să vedem de-aici? am spus.

— Uită-te, m-a invitat el.

Aşa că m-am aşezat pe scaunul din mijloc şi m-am uitat.

Capitolul 38

În mod evident, binoclurile aveau integrată o tehnologie fantastică, fiindcă imaginea era spectaculoasă. Nu verde şi granulară, aşa cum eram obişnuit, ci fluidă şi argintie, de o precizie infinită. Priveam o casă situată cam la 400 de metri depărtare, la un unghi de circa patruzeci şi cinci de grade. Vedeam faţada şi una dintre laturi în întregime, în segmente mari, prin spaţiile unui gard din fier forjat construit pe un zid de cărămidă înalt până la genunchi şi împărţit în secţiuni de stâlpi din cărămidă plantaţi din loc în loc. Efectul era destul de măreţ, şi eram sigur că cheltuiala fusese mai puţin nebunească decât cea a construcţiei de la Wallace Court.

Casa însăşi era o construcţie din cărămidă mare şi solidă, menită să pară georgiană sau palladiană sau în cine ştie ce alt stil simetric care era la modă la acel moment. Era complet convenţională. Avea un acoperiş, ferestre şi uşi aşezate în locurile potrivite, într-un număr potrivit. Era ca şi cum i-ai fi dat unui copil hârtie şi creioane colorate, cerându-i să-ţi deseneze o casă. *Bun, acum să-i mai adăugăm nişte camere.* Avea o alee pentru intrare şi pentru ieşire, cu porţi separate pentru fiecare manevră. Aleea era construită din blocuri care arătau argintii, dar se poate să fi fost cărămizii. O maşină sport de mici dimensiuni stătea lângă uşă pieziş, ca şi cum ar fi fost parcată în grabă.

M-am depărtat de binoclu şi am zis:

— Asta-i casa Micului Joey?

— Da, asta e.

— Câmpul vizual e excelent.

— Am avut noroc.

— El a proiectat-o?

— E unul dintre numeroasele lui talente.

— Arată ca o casă oarecare.

— Ia mai uită-te, m-a îndemnat Bennett.

M-am aplecat spre binoclu şi m-am mai uitat o dată. Ţigle pe acoperiş, cărămizi, ferestre, uşi, streşini şi burlane, toate aranjate într-o structură dreptunghiulară pătrăţoasă, care acoperea cea mai mare parte a terenului alocat.

— Şi la ce să mă uit?

— Începe cu Bentley-ul, mi-a zis Bennett.

— Nu-l văd.

— Păi e chiar acolo, lângă uşă.

— Nu, aia e altă maşină. E mult mai mică decât un Bentley.

— Nu, casa e mult mai mare.

— Mai mare decât o maşină?

— Decât o casă normală. Micul Joey are doi metri şi zece înălţime. Tavanele normale care ajung la doi metri şi patruzeci nu-l atrag. Uşile normale îl obligă să se aplece. Casa aia e ca o casă normală, doar că fiecare dimensiune de pe fiecare plan de execuţie a fost mărită cu cincizeci la sută. Totul în proporţii perfecte. Ca şi cum s-ar fi umflat uniform. Este opusul unei căsuţe pentru păpuşi. O replică identică, dar mai mare, nu mai mică. Uşile au peste doi metri şaptezeci şi cinci înălţime. Tavanele sunt înălţate corespunzător.

M-am uitat din nou şi m-am concentrat asupra maşinii, făcând un efort să o văd la dimensiunea reală, iar casa a făcut exact cum spusese Bennett, umflându-se perfect proporţional. O replică identică, dar mai mare.

Nu era o căsuţă pentru păpuşi, ci casa unui uriaş.

Mi-am îndreptat spatele şi am spus:

— Cum arată oamenii obişnuiţi când intră şi ies din casă?

— Ca nişte păpuşi, a spus Bennett.

Casey Nice s-a înghesuit prin spatele meu şi s-a aşezat pe taburetul învecinat, ca să vadă şi ea.

— Spune-mi ce-aţi văzut până acum, i-am cerut eu lui Bennett.

— Mai întâi de toate, aminteşte-ţi unde ne aflăm. Suntem chiar lângă autostrada care duce spre estul Angliei şi foarte aproape de autostrada M25, pe care poţi ajunge ori la est, ori la vest, sau putem merge în cealaltă direcţie şi să ne pierdem în East End în zece minute. Este un loc plauzibil pentru un centru de operaţiuni. Ăsta-i motivul pentru care toţi trec pe-aici. Nu doar pentru că Joey vrea să controleze totul. El a venit în întâmpinarea lor. De-aia şi-a construit casa aici, sunt sigur. După părerea lui, un şef bun cunoaşte în orice moment toate detaliile.

— Pe cine ai văzut trăgând aici?

— O mulţime de oameni. Dar avem câte o explicaţie pentru fiecare.

— Păi, vorbeşte-mi despre ei.

— Ştiam că urma să se întâmple ceva, pentru că Joey şi-a dublat subit garda personală. În acel moment nu ştiam de ce, dar acum presupunem că atunci Kott şi Carson au stabilit primul contact, înainte de contractul din Paris. Iar acum sunt aici, după cum era de aşteptat, şi au nevoie de bodyguarzi proprii, de mâncare şi de distracţii, toate acestea trebuind să treacă pe aici.

— Chiar dacă se ascund departe?

— Pentru Joey Green departe înseamnă de cealaltă parte a autostrăzii M25. Nu vorbim de ţinuturile muntoase ale Scoţiei. Joey n-a auzit în viaţa lui de locuri mai îndepărtate de o jumătate de oră de mers cu maşina.

— Dar nu aţi observat nimic?

Bennett a negat cu o mişcare a capului şi a zis:

— Ne-am fi aşteptat la un model repetitiv, ceva în plus faţă de activitatea lor normală, dar n-am sesizat nimic.

Mai apar din când în când vehicule răzleţe şi le urmărim cât de departe putem. Ba chiar am făcut simulări pe computer, bazate pe direcţia în care se deplasau. Niciodată nu se duc într-o direcţie care să ne fie utilă.

De lângă mine, Casey Nice a spus:

— Poate că cei doi, Kott şi Carson, s-au întors în Franţa şi aşteaptă acolo. Sunt mai puţin vulnerabili acolo, nu crezi? Pentru că noi îi căutăm aici. Poate că e o chestie bine sincronizată. Şi poate că au plănuit o revenire de ultimă oră. Aşa s-ar explica ceea ce se vede sau ce nu se vede. Nişte oameni care nu se află de fapt aici n-au nevoie să fie hrăniţi.

— De ce ar risca blocajul? Ar fi neprofesionist din partea lor.

— Şi Carson e profesionist, corect? am zis.

— Dar ce, Kott nu este?

— Kott ar calcula blocajul în termenii lui obişnuiţi: distanţă, vânt, elevaţie. Toate datele. N-ar risca, pentru că este ceva imprevizibil. Blocajele au legătură cu emoţiile, nu cu raţiunea. După părerea mea, Kott e în interior de câteva zile.

— Şi noi suntem de aceeaşi părere. Dar nu apare niciun model aici. Doar sosirile şi plecările normale.

— În momentul ăsta Joey e acasă? am întrebat.

— Fireşte că e. Maşina lui e afară.

M-am uitat din nou prin binoclu. Uşa imensă, ce făcea maşina să pară mult mai mică. Ferestrele mari cât nişte mese de biliard. Am spus:

— Probabil că cei doi sunt într-un loc unde nu e nevoie să li se aducă mâncare. Poate că o primesc la comandă. Pizza, pui, cheeseburgeri sau kebab. Partea asta a oraşului pare să ofere o mulţime de alegeri. Sau poate că amândoi ţin dietă. Şi poate că nu vor prostituate.

— Kott a stat la puşcărie cincisprezece ani. Are mult de recuperat.

— Poate că meditaţia l-a adus pe calea cea bună şi i-a

purificat sufletul.

— Orice-ar fi, au nevoie de bodyguarzi. În parte, pentru că trebuie să se odihnească şi să doarmă, dar şi pentru că lui Joey îi place să se dea mare. Câte patru inşi deodată, minimum, adică doisprezece inşi pe zi. I-ar schimba prin rotaţie, altfel n-ar avea cum. Pentru informare şi interogare. Joey pune mare preţ pe interogare. Cu cât ştie mai multe, cu atât se simte mai bine. Informaţia primează. Ar vrea să le ştie toate secretele. Ar putea să-i folosească în viitor. Tărăşenia cu Karel Libor va declanşa o modă. Toţi vor dori să aibă propriul lunetist.

— Cum procedează Joey cu mâncarea? am întrebat.

— Primeşte livrări la domiciliu, ca toată lumea.

— Mănâncă mult?

— De două ori mai mult ca mine. E de două ori mai mare. O dubă vine şi se duce în spate, la bucătărie. Uneori şi de două ori pe zi. Doamne fereşte ca un gangster să fie nevoit să se ducă la supermarket.

— Îşi încearcă prostituatele?

— Se ştie că uneori le mai testează pe fetele nou-venite. Dar nu prea des. Îi plac chestiile mai dure. N-ar fi bine dacă noile staruri ar fi marcate încă din primele săptămâni. Aşa că se orientează mai mult spre celălalt capăt al circuitului. Le termină pe cele „uzate”.

— Vreo creştere recentă a frecvenţei?

— Întotdeauna apar oscilaţii.

— De ce nu l-aţi arestat? s-a interesat Casey Nice.

— Ultima oară când un martor a vorbit împotriva celor de la Romford Boys s-a întâmplat înainte ca tu să te naşti.

Mă concentram în continuare asupra binoclului. Nu se întâmpla nimic.

— Deci ce teorii aveţi? am întrebat.

— Unii dintre noi cred că această cooperare cu sârbii să fi început de o lună. Poate că iniţial Kott şi Carson i-au

abordat împreună. Caz în care era logic să-i lase pe sârbi să-i adăpostească. E mai sigur aşa. Din motive evidente, noi suntem peste tot în estul Londrei şi, în acest timp, ei sunt ascunşi bine mersi, în vestul Londrei. O manevră clasică de inducere în eroare.

— Dar Joey n-ar mai putea obţine informaţii.

— Asta-i principala hibă a teoriei. Noi credem că ar putea să trăiască fără să le ştie secretele, pentru că nu-ţi lipseşte ceea ce n-ai avut niciodată. Dar nu l-ar răbda inima să ştie că sârbii obţin acele informaţii. Ce emoţii au prioritate? Subcomisia de psihologie comportamentală discută acest aspect acum.

— Ce subcomisie?

— De psihologie comportamentală.

— Altceva?

— Conform părerii generale din organizaţie, există o casă conspirativă undeva, iar problema va fi rezolvată în clipa în care o vom găsi. Londra e plină de camere video şi de software de recunoaştere şi avem un noian de date de trafic filmate în timp real. Programatorii noştri muncesc din greu, iar analiştii sunt şi mai solicitaţi.

— Şi toţi sunt nişte oameni deştepţi, corect?

— Foarte deştepţi.

— De asta sunteţi mai buni decât NSA, corect?

— Şi mai ieftini.

— Mă întreb de ce ne-ai adus aici. Puteai să ne fi spus doar. Era mai simplu să zici: Joey are o casă în care nu se întâmplă nimic.

— Împărţim informaţiile noastre cu voi.

— Complicaţi inutil informaţiile. Sau acoperiţi adevărul.

— Cum aşa?

— Ca să-ţi spun asta, ar trebui să cred ceea ce spui.

— Şi de ce n-ai crede?

— E o înlănţuire logică simplă, dar trebuie să am încredere în fiecare componentă.

— Şi de ce n-ai crede? a spus el din nou.

— Lucrurile alea pe care ni le-ai spus mai devreme. Că aveţi un protocol pentru situaţiile care nu implică oameni, cu proceduri diferite. Că ne interceptaţi telefoanele chiar acum, ca persoane fizice. Că în general interceptaţi comunicaţiile CIA-ului. Că aţi putea asculta linia telefonică directă către Biroul Oval, dacă aţi vrea, dar n-o faceţi pentru că sunteţi manieraţi. Dacă toate astea sunt adevărate, atunci probabil că sunt strict secrete. Cum ai vorbit despre ele, cum te-au trimis în Turnul Londrei. Ţi se taie capul. Sau oricare-ar fi echivalentul modern al decapitării. Închisoare pe viaţă pentru trădare.

— Nu ajung la puşcărie.

— De ce nu?

— Nu ţi-am spus nicio informaţie obţinută din interiorul clădirii.

— Ce clădire?

— Orice clădire.

— Deci ce ne spui tu nouă?

— Ştii cum e. Există un milion de poveşti şi un milion de zvonuri. Majoritatea sunt abureli. Dar rămân întotdeauna trei sau patru care ar putea fi adevărate. Numai că toate sunt contradictorii. Aşa încât trebuie să-ţi foloseşti priceperea dobândită prin muncă grea şi judecata de cunoscător şi să decizi în care crezi.

— De ce trebuie să crezi în vreuna dintre ele?

— Pentru că una dintre ele trebuie să fie adevărată.

— Interceptarea telefoanelor noastre nu e nici poveste, nici zvon. Este un adevăr.

— Este un adevăr mărunt. Iar adevărurile mărunte pe care le ştim ne pot conduce la adevăruri mai mari, pe care nu le ştim. Totul face parte din procesul judecăţii raţionale. Dacă-i atacăm pe spionii americani de nivel scăzut, de ce nu i-am ataca pe spionii americani de nivel superior? E acelaşi curent electric, în aceleaşi circuite. Iar dacă-i atacăm pe spionii americani de nivel superior, de

ce să nu ascultăm Biroul Oval?

— Prin urmare, lucrurile pe care ni le-ai spus nu sunt decât nişte teorii în care crezi.

— Nu le pot demonstra.

— Dar?

— Ştiu că sunt adevărate.

— Pentru că?

— Natura omenească, a spus el. Ştii cum este. Orice intenţii ai avea, dacă ai posibilitatea să faci ceva, mai devreme sau mai târziu vei face acel lucru. Tentaţia rămâne acolo şi nu poţi să-i rezişti la nesfârşit. Nu-mi spune că tu gândeşti altfel.

— Şi celelalte lucruri pe care ni le-ai spus?

— Cum ar fi?

— Faptul că, după părerea ta, Kott şi Carson sunt sigur la Londra.

— Sută la sută sigur.

— Te bazezi pe pricepere şi pe judecata de cunoscător?

— Toate lucrurile pe care le ştiu îmi spun că sunt aici.

— Şi că Romford Boys se ocupă de paza, hrana şi distracţia lor.

— Ştiu cum se procedează în astfel de situaţii. Amabilităţile sunt foarte complicate.

— Sută la sută sigur?

— Mai mult de-atât, a spus el.

— Iar gărzile, mâncarea şi distracţia ar fi intermediate de Joey însuşi.

— Nicio îndoială în privinţa asta. Sută la sută.

— Dar nimeni nu face naveta între casa lui Joey şi locul unde se ascund indivizii.

— Iar asta nu e doar ce cred eu. E un adevăr.

— Am avut mai devreme o discuţie cu domnişoara Nice, i-am spus. Tot aparatul guvernamental britanic nu reuşeşte să ajungă nicăieri. Care e probabilitatea ca un analist începător şi un poliţist militar pensionat să facă

descoperirea vitală?

Bennett nu a spus nimic.

— Dar vreţi ca lucrurile să arate aşa. Vreţi ca unul dintre noi să vină şi să o spună, ca să vă prefaceţi surprinşi. Ca să vă liniştiţi puţin conştiinţa.

N-a spus nimic.

— O simplă înlănţuire logică, am spus din nou. Kott şi Carson sunt în Londra, Romford Boys îi ţin ascunşi, dar nu e nici pic de trafic în şi dinspre aleea Micului Joey.

— Aşa e, a spus Bennett.

— Prin urmare, Kott şi Carson sunt în casa lui Joey.

Bennett tăcea.

— Joey şi-a dublat paza dintr-un motiv anume. Se aştepta să primească musafiri în casă. Există vreun loc mai sigur? Poliţiştii nu se pot apropia de locul ăla şi niciun civil n-ar îndrăzni să încerce. Iar dacă Joey vrea să-i ţină pe băieţii ăştia aproape, poate gândindu-se la viitor, atunci nu există loc mai bun ca acasă pentru o chestie ca asta. O să-i lase să hălăduiască acolo cât or să vrea. Vor pleca la momentul potrivit. Dacă va fi nevoie, pot să meargă pe jos de aici până la Wallace Court. Au sosit în unul dintre vehiculele alea răzleţe pe care le-aţi văzut. Poate băgaţi în casă pe uşa din spate. N-avea niciun rost să urmăriţi vehiculul după aia pentru că nu se ducea nicăieri. A adus marfa de afară în casă, nu invers. Dar, exceptând asta, vezi exact ce te aştepţi să vezi. Două echipe de pază care se rotesc permanent şi multă mâncare adusă. Destulă pentru trei oameni.

Bennett nu mi-a răspuns.

— Acum poţi să zici: Uau, trebuie că ai dreptate, nu ne-a trecut prin cap şi ne cerem scuze că v-am adus, întâmplător, într-un loc situat la 400 de metri de casa unde doi dintre cei mai buni ţintaşi din lume se uită pe fereastră.

— Îmi cer scuze, a spus el.

— Dar există şi o parte bună a lucrurilor, nu-i aşa?

Întotdeauna există. Dacă vezi o armă descărcându-se înăuntrul acelei case, poţi să ordoni venirea echipelor SWAT şi a vehiculelor blindate şi rezolvi problema pe loc. Dacă vezi o armă descărcându-se. Ceea ce nu e un dat, dar ar deveni mai probabil, dacă indivizii au o ţintă.

— N-a fost ideea mea, a spus.

— Atunci, a cui a fost?

— Cum am spus mai devreme, n-au condus lumea purtându-se frumos.

— Ei?

— Noi. Dar nu şi eu. Nu în persoană.

— Nu-ţi cere scuze, am spus. Ăsta e exact locul în care mi-am dorit să fiu.

Capitolul 39

Am mai stat în locul în care-mi doream să fiu încă treizeci de minute, cu Casey Nice lângă mine, privind prin binoclul ei, amândoi urmărind scena statică şi încercând să tragem concluzii. Bennett stătea în spatele nostru, înşirând activităţile pe care deja le observaseră şi răspunzând la puţinele întrebări pe care le aveam.

— Ce fel de cauză probabilă te-ar putea face să ajungi înăuntru? l-am întrebat.

— În afară de un foc la gura ţevii?

— Să sperăm că lucrurile nu vor ajunge chiar aşa de departe.

— O identificare vizuală neîndoielnică a oricăruia dintre cei doi ar fi un motiv serios.

— Pe care n-ai obţinut-o încă.

— Nu încă.

La unele ferestre se vedeau lumini, şi la etaj, şi la parter, în spatele a ceea ce păreau să fie nişte jaluzele semitransparente. Dar nu se zăreau umbre sau siluete, nici mişcare. Şi nici vreo lumină albăstruie de la vreun televizor. Probabil că partea locuită a casei era în spate sau pe latura îndepărtată, pe care nu le puteam vedea. O bucătărie şi o sufragerie, posibil, cu dormitoare pentru musafiri la etaj. Sau un apartament separat, numai al lor. Ca un apartament pentru folosire ocazională, dar mai mare cu 50%. Conceput fie pentru scopul prezent, fie pentru nişte părinţi uriaşi şi neputincioşi, pe care să-i poată găzdui eventual peste douăzeci de ani.

— Când crezi că se vor muta în poziţie lângă Wallace Court? am întrebat.

— Asta-i întrebarea cea mare, nu-i aşa? a spus Bennett.

— Şi care e răspunsul cel mare?

— Vom bloca drumurile cu o zi sau două înainte să înceapă. Sunt sigur că ei ştiu asta. Şi sunt sigur că ştiu şi că o zi sau două înseamnă, uneori, trei sau patru. Aşa încât bănuiesc că se vor muta cu cinci zile în avans.

— Asta înseamnă că vor avea mult de aşteptat.

— Lunetiştii se dau în vânt după aiureala aia cu aşteptarea. Face parte din aura profesiei.

— Aţi putea să-i prindeţi în tranzit?

— Am putea, dacă am şti la ce oră şi în ce zi o să plece. Am putea pune la cale o oprire în trafic. Un stop de frână defect sau ceva de genul ăsta. Dar nu ştim. Aşa că ar trebui să oprim toate maşinile lor aflate în mişcare, timp de cam o săptămână, ca să fim siguri. După a treia sau a patra oprire, bătrânul Charlie White va începe să apeleze la relaţii. Credem că are în portofoliu câţiva politicieni locali şi câţiva poliţişti. S-ar putea să merite, chiar şi numai de dragul distracţiei. Am avea vreo cinci-şase cetăţeni onorabili jurând în dreapta şi-n stânga că bătrânul Charlie o fi el un peşte, un hoţ şi un traficant de arme, dar categoric nu e un terorist.

— La cine te referi când zici „am putea”, „ar trebui să”, „credem că”, „am avea”?

— În momentul de faţă, situaţia e destul de fluidă, a spus Bennett.

— De ce?

— Vrem să încheiem treaba asta rapid.

— Acum vorbeşte politicianul.

— Care şi dă, şi primeşte. Poate să elimine anumite bariere cu o mişcare de condei. El relaxează anumite reglementări. De fapt, cere insistent asta. E gata să revoce orice, mergând până la Magna Carta. Un atac de o asemenea natură survenit pe pământ britanic ar fi mai mult decât catastrofal. Ar fi jenant.

— De ce nu anulează întrunirea?

— Asta ar fi şi mai jenant.

— Câte locaţii viabile aţi numărat în apropiere de Wallace Court? am întrebat.

— Ce ai păţit tu la Paris ne-a schimbat un pic gândirea. Acolo au fost 1.500 de metri, în linie dreaptă, exceptând rafala de vânt. Aşa că, dacă ne uităm la veranda din spate şi la gazonul din spate, pe o rază de 1 500 de metri, atunci obţinem cam 600 de locuri.

— Ceea ce înseamnă – a intervenit Nice – că va trebui să percheziţionaţi, zilnic, în medie cam 120 de poziţii, ca să fiţi siguri că-i găsiţi acolo. Puteţi să faceţi asta?

— Nici gând. Plus că ne îngrijorează M25. Asta ar fi cea mai tare livrare la ţanc, nu-i aşa? Închipuiţi-vă un vehicul comercial cu pereţi laterali înalţi, care opreşte pe banda de urgenţă, cu o platformă de tragere înaltă, construită în interior, şi o gaură discretă într-o parte. Şi lunete de mare precizie montate pe puşti. Ar putea acoperi în întregime veranda şi gazonul.

— Nu puteţi închide autostrada?

— M25? Imposibil. Tot sud-estul Angliei ar fi blocat. Discutăm despre închiderea benzii de urgenţă şi a primei benzi, pentru nişte reparaţii imaginare, dar chiar şi asta e cu un mare semn de întrebare. Dinamica traficului e foarte ciudată pe drumul ăla. E ca teoria haosului. Un fluture bate din aripi în Dartford şi 200 de oameni pierd zborurile de la Heathrow, la 70 de kilometri de-acolo.

M-am îndepărtat de binoclu.

— Una peste alta, spui că ar trebui să-i prindem înainte să iasă din casa lui Joey.

— Cred că ar fi un rezultat extrem de favorabil.

— Şi, conform diferitelor tale convingeri, la care ţii mult, ei vor mai rămâne în casă cel puţin în următoarele câteva zile.

— Asta-i doar o supoziţie bine fundamentată. Întotdeauna e mai bine să baţi fierul cât e cald.

Lângă mine, am auzit-o pe Casey Nice trăgând aer în piept.

— Nu în noaptea asta, am spus.
— E prea devreme? a întrebat Bennett.
— Fă-o o dată şi fă-o cum trebuie.
— Atunci, când?
— O să-ţi trimitem un mesaj. Îţi ştim numărul.

Bennett a încuiat uşa clubului de bowling, punând apoi cheia la loc sub piatră, şi ne-am întors pe unde veniserăm, pe cărarea îngustă şi dreaptă; apoi am mers mai departe, pe străzile liniştite, ajungând în spatele barului, unde Vauxhall-ul aştepta răbdător, exact în locul unde-l lăsaserăm, neatins şi nici măcar cu roţile blocate.
— Unde vă duc? ne-a întrebat Bennett.
— La o farmacie cu program non-stop, am spus.
— De ce?
— Vrem să ne cumpărăm periuţe de dinţi.
— Şi pe urmă?
— La hotel.
— Credeam că americanii au o etică a muncii.
— Mâine, la prima oră, să fii pregătit, i-am zis. Va trebui să ne duci cu maşina.
— Unde?
— La Wallace Court.
— De ce?
— Vreau să stau pe veranda din spate.
— Wallace Court nu contează, a spus Bennett, dacă-i prindem înainte să plece din casă.
— Speră că va fi bine, dar fă-ţi planuri pentru ce-i mai rău. S-ar putea ca etapa crucială să fie în ultimele cinci minute, chiar înainte să apese pe trăgaci. Trebuie să ştim configuraţia terenului. Trebuie să triem cele 600 de locuri. Aş dori un top zece. Sau măcar un top cincizeci.
— Romford Boys au oameni peste tot pe străzile alea.
— Chiar sper asta. Vreau să fiu văzut pe aici, băgându-mi nasul peste tot. Vreau ca mesajul să ajungă cât mai repede la John Kott.

— N-ar fi mai bine exact contrariul? Ai putea să-i iei prin surprindere.

— E bună şi surpriza, am spus. Dar uneori e mai bine să-i neliniştească.

— Nu sunt genul de oameni care să se neliniştească.

— Nu-ţi trebuie mult ca să ratezi de la 1.500 de metri. Două bătăi de inimă pe minut, poate. Mă urăşte pentru că l-am trimis la puşcărie. Se urăşte pe sine pentru că mi-a permis să-l îngenunchez. În fiecare dintre aceste două motive există câte două bătăi pe minut. Dacă le punem laolaltă, atunci doi şi cu doi fac cinci. Vreau ca el să ştie că vin, pentru că doar aşa voi supravieţui îndeajuns cât să ajung acolo.

Ne-a lăsat în rondul de la intrarea în hotel, am intrat, iar el a plecat cu maşina. Am stabilit cu Casey Nice să ne întâlnim în douăzeci de minute, în celebrul restaurant de la ultimul etaj. O cină târzie, doar noi doi. Ştiam că voia să facă duş, lucru pe care-l doream şi eu, şi am ajuns la pupitrul majordomului aproape în acelaşi timp. Arăta bine, şi am pus asta parţial pe seama faptului că era curajoasă, dar şi a faptului că avea douăzeci şi opt de ani; prin urmare, era plină de energie şi curaj, ba chiar avea o urmă de optimism.

Am primit o masă pătrată aproape de fereastră, de unde aveam o privelişte spectaculoasă, de la înălţime, asupra oraşului scânteietor, întreruptă doar de pata neagră a parcului. Sticla avea şi proprietăţi reflectorizante, suficient ca să ne permită să vedem cea mai mare parte din sala din spatele nostru. Pitoresc şi sigur, în acelaşi timp. Doi în unul. Am comandat băuturi – apă plată pentru ea, cafea neagră pentru mine. Aveam lumânări, pahare de cristal şi un pian care se auzea de undeva.

— E de-a dreptul încântător, mi-a spus Nice. Ca-n filme.

— Cred că da.

— Asta-i scena în care încerci să te descotoroseşti de mine, nu-i aşa?

— De ce-aş face asta?

— Pentru că acum urmează chestiile dure.

— Ar fi un argument pentru menţinerea efectivelor, nu pentru reducerea lor.

— Dar o să-ţi faci griji pentru mine. O să te uiţi la mine şi-o s-o vezi pe Dominique Kohl. Asta valorează cât două bătăi pe minut.

— Şi dacă ţi-aş spune că n-o să-mi fac griji pentru tine?

— Atunci, ţi-aş zice că ar trebui. Singurul mod în care poţi să faci asta e să treci peste Micul Joey mai întâi. Va fi greu. Tipului îi place să facă sex brutal cu târfele noi. Dacă vei fi prins, vei primi un glonţ în cap. Dacă eu voi fi prinsă, o să-i implor să-mi tragă un glonţ în cap.

— Să zicem că niciunul dintre noi nu va fi prins. Un rezultat mai probabil. Nu-i musai să treci greu de Joey. E o ţintă mare. O suprafaţă a ţintei considerabilă.

— Cu şofer şi patru gorile într-un Jaguar, oriunde se duce.

— Până când îi facem pe toţi şomeri. Or să dispară. Nu vor lupta gratis.

— Chiar mă vrei acolo?

Nu i-am răspuns. Dominique Kohl întrebase aşa: *Vrei să mă laşi să fac eu arestarea?* O întrebare la care îmi doream să fi dat un răspuns diferit. Un chelner a venit şi ne-a luat comanda. Am cerut un file scoţian, iar ea, friptură de raţă. După ce chelnerul a plecat, m-a întrebat din nou:

— Chiar mă vrei acolo?

— Nu e decizia mea, am spus. Tu eşti şefa. Aşa mi-a spus Scarangello.

— Eu cred că strategia e raţională.

— Şi eu.

— Dar execuţia va fi complexă.

— Am să accept tot ajutorul care mi se oferă.

— Să zicem că n-ai fi luat ziarul ăla. Unde ai fi fost acum?

— În Seattle, probabil. Sau în altă parte.

— Şi toate astea s-ar fi întâmplat fără tine. Te gândeşti la asta?

— Nu prea. Pentru că am luat ziarul.

— De ce ai sunat? Din curiozitate?

— Nu prea, am spus din nou. Ştiam că O'Day va fi implicat. Şi prefer să nu fiu curios în ceea ce priveşte activităţile lui.

— Şi-atunci, de ce ai sunat?

— Îi datoram lui Shoemaker o favoare.

— Ce fel de favoare?

— A tăcut în legătură cu ceva.

— Vrei să-mi spui?

— Personal, nu.

— Dar?

— Se poate susţine că natura incidentului a avut o influenţă asupra misiunii. În cazul ăsta, eşti îndreptăţită să afli informaţia.

— Şi anume?

— Pe scurt, am împuşcat un tip care încerca să evadeze.

— Şi ăsta e un lucru rău?

— Partea cu tentativa de evadare a fost inventată pentru dosar. A fost o execuţie obişnuită. Siguranţa naţiunii e un lucru delicat. Totul se reduce la imaginea publică. Prin urmare, uneori condamnarea e publică, alteori nu. Unii trădători sunt arestaţi şi judecaţi, alţii, nu. Unii pier în accidente tragice, împuşcaţi de bandiţi, pe la colţuri de stradă, în părţi mai dubioase ale oraşului.

— Şi generalul Shoemaker a ştiut?

— A fost un martor întâmplător.

— A obiectat?

— În principiu, nu. A înţeles. A lucrat în spionajul

militar. Întreabă şi tu lumea. CIA-ul era la fel. A fost o perioadă pragmatică.

— Şi cum ai ajuns să-i fii dator?

— L-am împuşcat şi pe prietenul tipului.

— De ce?

— Am simţit că ceva era în neregulă. Acţiunea s-a dovedit justificată, pentru că individul avea în buzunar un pistol, iar la domiciliul lui s-a descoperit o adevărată comoară. A reieşit că fusese omul de legătură al tipului urmărit de mine. La nivel de spionaj, au tras foloase duble din asta. Ba, în final, mai mult de-atât. Au făcut arestări în susul şi-n josul lanţului ierarhic. Dar comisia de anchetă a vrut să fie absolut sigură că mai întâi am văzut pistolul. O chestie juridică. Şi adevărul e că nu-l văzusem. Iar Shoemaker nu m-a dat în gât.

— Şi uite-aşa, acum o să duci lupta asta pentru el. Recompensa mi se pare disproporţionată.

— Aşa merge treaba cu favorurile. Ca în filmele cu mafioţi. Un tip zice: Într-o zi, am să te chem să-mi faci un serviciu. Nu ai de ales. Şi, în orice caz, poate că a fost bătălia lui Shoemaker la început, dar acum e a mea. Pentru că O'Day a avut dreptate. Lumea asta e mare şi n-o să pot privi peste umăr tot timpul. Aşa încât Kott are parte de revanşă.

— Vrei să vin cu tine?

— Numai dacă şi tu vrei. Mai întâi, la nivel etic. Favoarea a fost un indiciu. Ca un scenariu pe care eu să-l urmez. O'Day vrea un călău. Nu vrea arestări şi procese.

— La orice nivel ar fi, vrei să vin cu tine?

— Tu unde vrei să fii? am spus.

— Vreau să iau parte la asta.

— Iei deja parte la asta.

— Şi intru într-o fază nu tocmai pe potriva capacităţilor mele.

— Ce e în neregulă cu capacităţile tale?

— Păi, sunt o trăgătoare mediocră, fără aptitudini

pentru lupta corp la corp.

— Nu contează. O să ne completăm unul pe celălalt. Pentru că partea fizică are ponderea cea mai mică. Câştigă cine gândeşte mai rapid. Iar la asta te pricepi. Măcar două capete sunt mai bune decât unul.

Nu mi-a răspuns.

— Începem din nou mâine-dimineaţă, la ora şapte. Eşti liberă pentru tot restul nopţii.

Am coborât cu liftul împreună, dar eu m-am dat jos singur la etajul meu, situat cu două niveluri mai sus de al ei. Camerista fusese în cameră. Am redesfăcut draperiile şi m-am uitat peste acoperişuri. Bănuiam că cea mai mare parte din ceea ce vedeam se afla cam la 100 de metri depărtare. O distanţă medie comodă, pentru un oraş aglomerat. Un unghi uşor şi un fel de focalizare implicită. Am ridicat puţin linia privirii şi am încercat să estimez dublu, pentru 200 de metri, şi din nou, pentru 400, şi din nou, pentru 800 şi apoi, ultima dată, pentru 1 600 de metri.

Priveam departe, foarte departe. Dacă Romford ar fi fost Mayfair, ar fi trebuit să percheziţionăm zece mii de locaţii.

Kohl mă întrebase: Vrei să mă laşi să fac eu arestarea?

Iar eu spusesem: Da, vreau.

Ca o recompensă, de fapt. Sau ca o recunoaştere. Sau ca un compliment. Ca o decoraţie pe câmpul de luptă. Un privilegiu meritat. Ea făcuse toată munca. Avusese toate ideile şi făcuse toate descoperirile. Prin urmare, merita recompensa. Care era substanţială, în limbajul codificat al armatei, pentru că avusesem un inamic mare.

Nu fizic. Cel puţin, din câte-mi amintesc. I-am înfipt o daltă în creier la mulţi ani după aceea, şi nu-mi amintesc să fi fost un tip corpolent. Dar era mare ca putere. Ca prestigiu şi ca influenţă. O mare realizare, mai ales pentru o femeie care a luat parte la operaţiune. S-a

întâmplat cu mult timp în urmă. Recunoaşterea era importantă. Şi o meritase. Ea făcuse munca, avusese ideile şi făcuse descoperirile. Era foarte meticuloasă şi foarte deşteaptă.

Dar asta nu i-a salvat viaţa.

M-am dezbrăcat şi m-am întins în pat, dar am lăsat draperiile desfăcute. M-am gândit că luminile oraşului o să mă liniştească, iar zorii zilei mă vor ajuta să mă trezesc.

La şapte şi un minut eram deja pe drum spre Wallace Court, în maşina lui Bennett, care nu mai era un Vauxhall albastru anonim, ci un Vauxhall argintiu anonim. Altfel, identice. Ca nişte maşini de închiriat. Am mers pe aproximativ acelaşi traseu, dar mai repede, deoarece traficul matinal era mai aglomerat în celălalt sens. Înspre oraş, nu dinspre. Oră de vârf, dar nu pentru noi. Bennett părea obosit. Casey Nice arăta OK. N-am vorbit. Nu era nimic de spus. Fără îndoială, Bennett credea că îi irosesc timpul. Ceea ce era posibil sau chiar probabil. Dar întotdeauna există o şansă procentuală pentru ceva. Poate pentru a nu fi nevoit să spui: *dacă aş fi ştiut atunci ce ştiu acum.* Fraza asta e folosită la greu. Maică-mea o spunea tot timpul. În cazul ei, o spunea cu sinceritate, dar o rostea ca pe un exerciţiu de dicţie, ca o persoană care învaţă o limbă străină, ceea ce şi făcea, cu toată atenţia asupra vocalelor din final, fără să ia în seamă consoanele întâlnite în cale: *dac-aş fi ştiu' atunci ce ştiu acum.*

Ştiu acum – ca nişte bătăi de tobă. De rău augur şi puţin sinistru, ca nişte bătăi în timpane, la începutul unei simfonii sumbre. Poate de-a lui Şostakovici.

Ştiu acum.

Am ştiut la douăzeci de minute de la începerea vizitei.

Capitolul 40

Când ne-am apropiat, am început să recunosc ceva din ceea ce văzuserăm din taxi, din al doilea, cel comandat cum se cuvine, la telefon. Mai văzusem câteva dintre străzile alea, suburbane şi înghesuite, ceva mai aglomerate, mai strâmte şi mai rapide decât şi-ar fi dorit să fie de fapt. Îmi aminteam chiar şi unele magazine. Covoare, celulare, pui, cheeseburgeri, kebab. Şi apoi, spaţiul verde apărut pe neaşteptate, casa veche frumoasă şi zidul acela nebunesc, care încă străjuia Londra după atâţia ani.

Acelaşi individ bondoc şi dur era de gardă la poartă, cu vesta antiglonţ şi cu pistolul automat. Bennett l-a salutat cu o mişcare a capului, iar tipul a făcut un pas spre poartă, dar privirea i-a căzut asupra mea şi, dându-se înapoi, a spus:

— Sunteţi domnul cu ghidul. Şase penny ca să vizitezi locul. Bine aţi revenit, domnule.

Apoi a deschis poarta. Niciun control radio, nicio hârtie de semnat. Şi nicio legitimaţie de arătat. Doar un salut din cap şi un semn cu ochiul. Tipul era în uniformă de luptă, doar că era albastră şi avea brodate pe embleme cuvintele „Poliţia metropolitană” şi pe suport de mătase pe vesta de protecţie, în versiune discretă, cu aţă sau cerneală negre. Aceleaşi cuvinte apăreau în versiune monocromă pe apărătorile caschetelor, ca un fel de brand corporatist. N-aveam nicio îndoială că tipul era poliţist, totodată nu mă îndoiam că Bennett nu era poliţist; şi totuşi Bennett îl saluta din cap şi îi făcea cu ochiul, iar tipul sărea imediat la ordin.

În momentul de faţă, situaţia e destul de fluidă.

Am parcurs toată lungimea aleii şi am parcat pe

pietrişul de lângă uşă, unde stătea de pază un alt poliţist înarmat. Pe alocuri, clădirea avea nişte proeminenţe acolo unde fuseseră lipite ulterior dependinţe şi extensii. Dar în esenţă, clădirea era de formă dreptunghiulară, mult mai lată decât adâncă. Şi asta nu pentru că distanţa dintre partea din faţă şi cea din spate ar fi fost mică. Nici pe departe. Ştiam sigur că era cât se poate de spaţioasă. Dar proporţiile erau dominate de faţada lungă şi aiurită. Nicio îndoială în privinţa asta. Clădirea arăta ca patru cutii de pantofi puse cap la cap. Poate că trunchiuri de stejar îndeajuns de lungi pentru grinzi lungi erau greu de găsit pe vremea reginei Elizabeth. Tatăl ei tocmai construise Royal Navy. O grămadă de corăbii din stejar. Păduri întregi fuseseră defrişate.

Am coborât din maşină, iar Bennett l-a salutat din cap pe al doilea poliţist, care i-a răspuns cu aceeaşi mişcare a capului. Pe urmă Bennett s-a grăbit să ne bage înăuntru, nerăbdător, ca şi cum se jena să fie văzut cu noi în public. Sau poate că era îngrijorat din cauza lunetiştilor. Poate că nu voia să stea lângă mine în aer liber. Supravieţuise tărăşeniei din Paris şi nu voia să o încaseze în Londra.

Uşa era construită din aproape un arbore întreg; era veche de aproape 500 de ani, întărită cu fier şi ţintuită cu nişte capete de cuie mari cât nişte mingi de golf. În interior, am văzut lambriuri de culoare închisă, aproape înnegrite de trecerea timpului, cernite şi lustruite, o pardoseală uzată, din lespezi de piatră, şi un şemineu uriaş din calcar. Mai erau jilţuri din stejar şi scaune tapiţate, precum şi becuri electrice în candelabre din fier. Pe pereţi, portrete în ulei ale unor bărbaţi cu chipuri solemne şi costumaţie din epoca Tudor. Bennett a luat-o la dreapta pe un coridor, iar noi l-am urmat, ajungând în final într-o încăpere care fusese modernizată cu vopsea albă şi tavan fals. Dincolo de ea se vedea altă cameră, similară, dar mai mică, având pe peretele îndepărtat o

uşă mare.

— Aia e intrarea laterală, ne-a spus Bennett. Acolo va fi cortul preşedintelui vostru. Probabil că-l vor folosi cu toţii. De acolo pot veni direct până aici, având acces securizat oriunde trebuie să ajungă. Fiecare cameră este iluminată natural, dar toate sunt mari, iar mesele se află în zona centrală, aşa că în niciun caz nu e nevoie ca vreunul dintre participanţi să se apropie de ferestre atât de mult, încât să fie vizibil de afară. Plimbările neaşteptate pe gazon şi şedinţa foto sunt singurele puncte slabe.

Am făcut cale întoarsă, dar am cotit la dreapta cu mult înainte de a ajunge în hol, pe un alt coridor. Acesta avea o podea din scânduri late, care ducea într-o cameră strâmtă, aşezată transversal în faţa noastră. Pe zidul îndepărtat al camerei nu erau decât nişte ferestre franţuzeşti, deloc adecvate perioadei – numai sticlă din tavan până-n podea – iar dincolo de acestea era veranda.

— Folosesc odaia asta pe post de anticameră, a spus Bennett. Vin aici, se aliniază, fac numărătoarea, ca să se asigure că n-au încuiat pe nimeni la baie. Pe urmă ies în verandă.

Am rămas acolo o secundă, în locul unde aveau să se adune, ca şi cum aş fi fost unul dintre ei, şi m-am uitat în faţă, prin geam. Eram chiar în centrul clădirii, iar veranda fusese construită uşor curbată, ceea ce însemna că vor ieşi în marginea părţii celei mai adânci. Asta era OK. Ar fi făcut ca grupul de colegi să arate autentic, ca geometrie a plasamentului, în loc să pară disperat din perspectivă politică. Şi mai însemna că treptele scunde ce dădeau spre gazon erau ceva mai aproape, iar indivizii mai scunzi ar fi avut de parcurs o distanţă mai mică pentru a se înghesui lângă cei mai înalţi. Era de presupus că fotografii vor fi grupaţi în dreapta, casa din fundal fiind astfel aşezată în unghi. Era mai bine decât să aibă în fundal un zid de cărămidă orientat perpendicular, ca în

pozele de cazier.

Am pus mâna pe clanţă şi m-am întrebat dacă nu cumva îi desconsiderasem imaginându-mi hohotele lor forţate şi tulburarea falsă, provocată de rapiditatea cu care erau nevoiţi să schimbe vitezele. Poate că nu era nimic fals. În cort, în uşa laterală, prin accesul securizat, departe de ferestre, oamenii ăştia îşi trăiau fiecare clipă înconjuraţi de măsuri stricte de securitate; poate atât de stricte, încât o ieşire într-o verandă, în aer liber, era într-adevăr un lucru tulburător. Să ieşi afară, să mergi agale, cu capul sus, să nu vezi altceva decât oameni la fel de speriaţi ca şi tine, apoi să rămâi nemişcat, cu privirea în faţă, cu pieptul umflat, zâmbind, fără să te mişti, cu cerul deasupra capului şi cu cine ştie ce pândind în depărtare.

Lucrurile stau altfel când ştii că te pândeşte un lunetist.

Am deschis uşa, am ieşit şi am rămas nemişcat.

Aerul dimineţii timpurii era rece şi uşor umed. Veranda era pardosită cu piatră cenuşie, roasă de vreme şi netezită de ploaie. Am păşit exact în mijlocul suprafeţei pavate şi am stat drept şi cu faţa înainte, apoi m-am întors pe jumătate la stânga şi am privit lung în acea direcţie, apoi înapoi la dreapta, după care am mers încet înainte, până la marginea treptelor ce duceau la gazon, ca un săritor la trambulină la marginea plăcii. Am stat acolo cu mâinile la spate, cu pieptul în faţă, cu capul ridicat, ca la fotograf sau ca dinaintea unui pluton de execuţie.

Înaintea mea se zărea întinderea largă de gazon, apoi zidul din cărămidă, dincolo de care era un petic de teren plin de tufişuri, un gard de protecţie şi apoi autostrada M25, care ar fi putut avea opt benzi. Zgomotul traficului în ambele direcţii se auzea în depărtare. Şi chiar în acel loc şi în acel moment, am abandonat ideea cu autostrada, sugerată de Bennett. N-avea cum să fie o

livrare la ţanc. Poziţia nu era viabilă. Traficul era rapid şi greu. Greu în sensul fluenţei şi al densităţii pe minut, dar şi în sensul propriu al cuvântului. Unele camioane erau imense, cele mai mari mergeau pe prima bandă şi toate se deplasau rapid, ca nişte bâte enorme vâjâind prin aer. Arborii aflaţi la mare distanţă de acostament erau afectaţi de curentul puternic, care ar fi zgâlţâit de-a dreptul o camionetă parcată acolo. O platformă înaltă, montată în interior, ar fi fost grav afectată. S-ar fi legănat şi s-ar fi hâţânat, mai mult sau mai puţin continuu, cu maxime şi minime la intervale imprevizibile. Distanţa ar fi fost cam de 1.200 de metri, ceea ce însemna că o zgâlţâire de nici două degete i-ar fi făcut să rateze până şi casa. Nu era o locaţie inteligentă. Am scos-o din calcule.

Dar era posibil ca din camionul parcat să iasă cei doi indivizi, care să se ducă singuri la anumite locuri prestabilite?

N-avea niciun rost. Nu existau poziţii de tragere viabile nicăieri între casă şi autostradă. Absolut niciuna; doar să proptească o scară de zidul din spate şi să tragă pe deasupra acestuia. Lucru care ar fi fost descurajat, fără îndoială, de nişte indivizi scunzi şi îndesaţi, cu veste antiglonţ.

Deci în faţă, totul era în siguranţă.

Iar din această perspectivă, forma de felie de pizza a locului era un bonus. Însemna că zona sigură nu era doar direct în faţă. Se curba înspre lateral şi, cu generozitate, în ambele direcţii, la stânga şi la dreapta mea, pe o suprafaţă mare. Ca pe cadranul unui ceas, de la ora zece până la ora două.

Forma de sector de cerc mai însemna şi că străzile care ne flancau nu erau paralele. Erau divergente faţă de poziţia noastră, una spre stânga, alta spre dreapta, ca nervurile unui evantai. La prima vedere, era bine. Cu cât erai mai departe de casă, cu atât linia de ochire era mai

oblică, încât puteam elimina din start unele clădiri. Lunetistul nu prea poate să stea atârnat la fereastră şi să ţintească aproape paralel cu geamul, ca şi cum ar călări cu ambele picioare într-o parte.

Dar, pe de altă parte, era prea bine, pentru că unghiul ne expunea la tot atâtea ferestre laterale câte ferestre frontale. Ce iei pe mere dai pe pere. Am verificat tot ce puteam vedea: pe latura nordică mai întâi, apoi pe cea sudică, cam de la 800 de metri până spre 1.600, adică mii şi mii de ferestre. Majoritatea reflectau către mine soarele care răsărea, într-o succesiune liniară neregulată, cu pete roz, mişcătoare – mai întâi pe stradă, apoi un salt la următoarea, de parcă întreg cartierul ar fi fost construit de astronomi din Antichitate, pentru ceremonii de venerare a soarelui.

Am ajuns la concluzia că latura de sud era mai rea decât cea de nord. Era mai densă şi avea clădiri mai înalte. Am ales una la întâmplare, situată cam la 1.400 de metri: cât o unghie de mare, o casă înaltă şi zveltă, frumoasă, din cărămidă roşie şi cu acoperişuri înclinate abrupt. După aspect, părea să aibă o mulţime de camere la mansardă. Şi poate chiar un pod adevărat. O ţiglă scoasă din acoperiş ar fi fost la fel de potrivită ca o fereastră deschisă. Mi l-am închipuit pe John Kott, întins pe o saltea aşezată pe scânduri proptite pe grinzi, cu o frântură de lumină în faţa lui, strecurată prin locul de unde fusese dislocată ţigla insesizabilă din afară, aflată prea sus şi cu prea multe alte ţigle în jur. *Iarna trecută am avut vânturi puternice,* spusese Bennett, cu vocea lui tărăgănată.

Mi-am imaginat ochiul lui Kott – răbdător, fără să clipească, în spatele lunetei. Crăpătura de câţiva centimetri din acoperiş îi oferea un interval de douăzeci de metri la capătul liniei de ochire. Mi-am imaginat degetul lui pe trăgaci: relaxat, dar gata să apese, învingând rezistenţa arcului, oprindu-se, apoi mişcându-

se din nou, ca şi cum ar fi apăsat un întrerupător mecanic minuscul, ticăitul tăcut al unei componente de precizie, provocând o uriaşă explozie chimică. Mi-am imaginat şocul de recul şi glonţul pornind pe lungul său traseu. Mai mult de trei secunde în aer, *o mie, două mii, trei mii,* gros de 1,28 de centimetri, cât un deget de om, într-un parcurs de proiectil, drept şi real, supus doar efectelor invariabile ale gravitaţiei, altitudinii, temperaturii, umidităţii, vântului şi curburii pământului. Am privit lung la casa îndepărtată şi am numărat trei secunde lungi în minte, încercând să-mi imaginez traiectoria glonţului. Mai că-l puteam vedea sosind direct spre mine. Ca un punctişor care se măreşte tot mai mult

Foc *o mie două mii trei mii* sfârşit de joc.

Şi atunci am ştiut.

Mai mult de trei secunde în aer.

Capitolul 41

Am revenit în anticameră mult mai repede decât ieşisem de-acolo. Bennett mă privea, iar eu l-am întrebat:

— Sticla rezistentă la gloanţe din Paris era nouă, da?

— Da, a spus el. Îmbunătăţită, în orice caz.

— Ştii ceva despre ea?

— Nu, a spus el. În afară de faptul că e sticlă şi, mă rog, rezistentă la gloanţe.

— Am nevoie să ştiu totul despre ea. Cine a conceput-o, cine a făcut cercetările, cine a finanţat-o, cine a fabricat-o, cine a testat-o şi cine a aprobat-o.

— Ne-am gândit deja la asta.

— La ce anume?

— Să împrumutăm paravanele şi să le aducem cu avionul de la Paris. Să le punem pe laterale. Nu-s foarte late, dar, având în vedere dispunerea străzilor, fiecare dintre ele ar reduce câmpul de tragere cam cu zece la sută. Însă am decis să nu le folosim. Politicienii sunt civili. S-ar ascunde în spatele paravanelor. În mod subconştient, poate, dar tot n-ar da bine în poză. Şi n-ar putea să rămână acolo o veşnicie. Asta ar pune la dispoziţia băieţilor răi celelalte optzeci de procente pentru a ţinti. Aşa încât, una peste alta, ni s-a părut o pierdere netă.

— Nu la asta m-am gândit. Nu am nevoie decât de informaţii. Cât mai discret, dacă poţi. Ca o activitate privată, separată de cea principală. Ca un hobby. Dar repede.

— Cât de repede?

— Cât de repede poţi.

— Ce legătură e între sticla rezistentă la gloanţe şi

restul? Ţi-am spus că n-o vom folosi.

— Poate că vreau s-o folosesc eu. Poate că vreau să-i întreb dacă o vând direct publicului.

— Vorbeşti serios?

— E o activitate colaterală, domnule Bennett. Doar o mică investigaţie. Fără legătură cu nimic. Dar repede, OK? Şi numai faţă în faţă. Nimic pe hârtie. Nu comunici cu lanţul ierarhic. Ai înţeles? Ca un hobby.

A încuviinţat cu o mişcare a capului, s-a uitat înapoi la coridor, care probabil că ducea la alte coridoare, scări şi camere, şi a spus:

— Vreţi să mai vedeţi şi altceva?

— Nu, am terminat aici, am spus. Plecăm şi nu ne mai întoarcem. La fel ca familia Darby, după ce s-a construit autostrada. Pentru noi, Wallace Court nu mai există.

— De ce?

— Pentru că n-o să se ajungă niciodată atât de departe.

— Eşti sigur?

— Sută la sută.

N-a răspuns.

— Ai spus că ăsta ar fi un rezultat favorabil. Ai spus că trebuie să ne ajutăm unul pe celălalt. Şi că aşa trebuie să meargă treaba.

— Aşa e, a spus.

— Atunci, relaxează-te. Ai încredere în mine. Zâmbeşte. N-o să se ajungă niciodată atât de departe.

Dar n-a zâmbit.

Ne-am înapoiat la hotel, printr-un trafic infernal; poate că era apogeul aglomeraţiei de dimineaţă. Trecuse vreo oră după răsăritul soarelui. Sau poate imediat după apogeu. Oricum, a fost rău. Uriaşa metropolă abia prididea să-i primească pe cei dornici să pătrundă. Am ajuns în Park Lane la două ore după plecare, trei sferturi din timp fiind petrecut în maşină. Mai rău ca în Los

Angeles.

Bennett i-a dat cheile valetului, ca o persoană obişnuită, şi am urcat toţi trei la restaurantul de la ultimul etaj, unde ne gândeam că încă se mai servea micul dejun. Am primit un separeu în spatele unui stâlp al construcţiei. O privelişte mai proastă, dar mai multă discreţie. Bennett a petrecut mult timp tastând pe telefon. Din câte mi-a spus, comanda diverse chestii pentru noi, printre care hărţi guvernamentale la scară mare, un plan arhitectural încă deţinut de autoritatea de zonare urbană şi trei seturi de imagini aeriene: unul obţinut dintr-un satelit spaţial, altul realizat de un elicopter care „se întâmplase” să treacă pe deasupra – intenţionat, fireşte – şi al treilea dintr-o sursă necunoscută, despre care mi-a spus că ar fi fost o dronă americană. Dar în mod oficial, nu existau drone americane în Marea Britanie, acesta fiind motivul pentru care fusese etichetată drept sursă necunoscută. Mi-a mai spus că oamenii lui vor transfera informaţiile necesare pe o tabletă securizată şi o vor aduce la hotel. După care a precizat:

— Nu ne permitem daune colaterale. Nu acolo. Unii dintre cei care locuiesc pe strada aia sunt cetăţeni obişnuiţi, nevinovaţi. Nu mulţi, doar câţiva. Ceea ce e păcat. Ne-am fi putut ocupa de asta cu mult timp în urmă. Am fi putut planta o bombă, pretinzând că a fost o scurgere de gaze.

Apoi a plecat, dar eu şi Nice am mai zăbovit puţin – la cafea, în cazul meu, şi pentru pâine prăjită în al ei.

— De ce ai devenit dintr-odată interesat de sticla rezistentă la gloanţe? a vrut ea să ştie.

— E doar o teorie, i-am explicat.

— Ceva ce ar trebui să ştiu?

— Nu încă. Nu schimbă ce avem de făcut în continuare.

— Va obţine Bennett informaţiile de care ai nevoie?

— Cred că da.

— De ce? Acum îţi este el dator cu ceva? Mi-a scăpat ceva?

— E o chestie care ţine de frăţia soldaţilor. Ar trebui s-o încerci.

— Face parte din armata britanică?

— Gândeşte-te la situaţia fluidă de care tot vorbeşte. Nu poate să însemne decât că au reunit nişte unităţi speciale. Cei mai buni oameni din toate agenţiile, ca un fel de echipă de elită. Cine ar conduce o astfel de chestie?

— Toţi ar vrea asta.

— Exact. Atât de mult, încât le-ar exploda capetele dacă n-ar face-o. Dar al cui cap ar exploda cel mai violent? Cine se dă de ceasul morţii din perspectiva asta?

— Nu ştiu.

— SAS-ul. Ei nu-i suportă nici pe ofiţerii lor, darămite să accepte să lucreze pentru alţii. Cel mai simplu e să-i pui chiar pe ei la comandă. Asta au şi făcut. A fost o mişcare înţeleaptă, pentru că ei oricum se pricep cel mai bine. În afară de asta, ei cred că au o miză personală aici. Pe Carson, renegatul. Bennett îl vrea la fel de mult cum îl vreau eu pe Kott.

— Bennett e din SAS?

— Fără dubii.

— Ce avem de făcut în continuare?

— Să intrăm în casa lui Joey.

— În ea?

— Aş prefera să-i fac să iasă afară. Dar asta e dificil. De fapt, este o întrebare tactică la care nu s-a dat niciodată un răspuns concludent. Am studiat-o la şcoală. Este foarte simplu să faci în aşa fel încât să nu mai iasă niciodată, dar nu asta e problema. Cum îi faci să iasă de bunăvoie? Nimeni nu ştie. Nimeni n-a ştiut vreodată. Îmi amintesc că tata studia problema pe când eram copii. În chestii din astea ne implica şi pe noi. Şi punea întrebări

la final. Fratele meu a propus să se construiască o maşinărie uriaşă, ca un fel de difuzor gigantic care să trimită spre ei unde infrasonice, frecvenţe foarte joase, la un volum foarte mare, pentru că, spunea el, unii savanţi considerau că oamenii din epoca modernă au o toleranţă scăzută la chestia asta.

— Şi răspunsul tău care a fost?

— Reţine că eram mai mic ca el.

— Ce ai spus?

— Am propus să dăm foc casei. Pentru că eram al naibii de sigur că oamenii din epoca modernă au o toleranţă scăzută la *asta.* Mă gândeam că, mai devreme sau mai târziu, or să iasă din casă.

— Şi ai de gând să incendiem casa lui Joey?

— Evident, e o opţiune.

— Care sunt celelalte opţiuni?

— Toate implică să-l scoatem de-acolo pe Joey şi să ne ocupăm separat de el. În prealabil. Înainte de orice altceva. Pentru că aşa, la el acasă vom crea un vid de putere pe care l-am putea exploata.

— Adică am avea de luptat cu un inamic mai puţin eficient.

— Întocmai.

— Dar oricum vom avea de luptat cu cineva.

— Cine nu riscă, nu câştigă.

— Ai spus că oamenii lui n-or să lupte neplătiţi. Pentru că vor rămâne şomeri. Ai zis c-or să-şi ia tălpăşiţa.

— Să sperăm că va fi bine, dar să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

— Şi anume?

— O să fie acelaşi lucru ca întotdeauna.

— Respectiv?

— Undeva la mijloc.

Tableta a apărut după o oră. Au adus-o oamenii lui Bennett. Computerul avea un aspect foarte modern, iar

cei care l-au adus arătau aşa cum aceşti oameni au arătat întotdeauna, adică surprinzător de normali, dar nu întru totul. Un bărbat şi o femeie, ambii trecuţi bine de anii de ucenicie, amândoi tăcuţi, reţinuţi şi competenţi, niciunul dintre ei vizibil nemulţumit de însărcinarea ghinionistă care li se atribuise. Evident, jucători de echipă serioşi. Cei mai buni pentru cei mai buni. Au spus că, în mod normal, ne-ar fi cerut să semnăm de primire, dată fiind sensibilitatea conţinutului, dar cu acest prilej domnul Bennett anulase această necesitate. Au spus că accesarea tabletei se făcea cu două parole. Una dintre ele era CNP-ul mamei domnişoarei Nice, iar celălalt, numele prizonierului pe care domnul Reacher îl împuşcase când încercase să evadeze. Parolele erau sensibile la majuscule şi puteau fi introduse o singură dată. Software-ul britanic nu permitea cele trei încercări obişnuite.

Apoi au plecat.

Am dus tableta în camera lui Nice. Era ca o jumătate de laptop. Fără tastatură. Doar un ecran. Un ecran negru.

— Îţi aminteşti cum îl chema, nu? m-a întrebat Nice.

— Îmi amintesc numele amândurora, am spus.

— Dar presupun că parola se referă la primul. La personajul principal.

— Ţinta.

— Da, el. Sau şi celălalt a încercat să evadeze?

— La drept vorbind, el a fost singurul care a încercat să fugă. Ţinta era deja doborâtă. Nu m-a văzut venind.

— Pentru care ai fost anchetat?

— Pentru al doilea, practic.

— Oamenii au vorbit despre acest caz?

— Nu, dacă voiau să trăiască. Era vorba despre asasinarea unui cetăţean american pe pământ american.

— Dar, dacă ar fi vorbit despre asta, cum l-ar fi numit? L-ar fi numit „cazul John Doe” sau mai ştiu eu cum?

— Categoric, ar fi folosit numele primului tip.

— Ăla care era ţinta. Iar domnul Bennett e britanic şi, prin urmare, ironic. Înseamnă că putem presupune că aluzia la evadare a fost făcută în zeflemea. Ceea ce ne aduce înapoi la ţintă. Adică la primul tip. Deci numele lui trebuie să-l folosim.

— Cel mic sau cel de familie?

— Trebuie să fie cel de familie. Vorbim de Armata Statelor Unite, corect?

— Sau numele de cod?

— Avea un nume de cod?

— Avea două. Unul dat de noi şi celălalt, de irakieni.

— Te-ai trezit noaptea din somn transpirat din cauza asta?

— Din ce cauză?

— Operaţiunea aia.

— N-aş zice.

— Dar, dacă ţi s-ar fi întâmplat, cum i-ai fi zis tipului? Să zicem, într-o frază de genul: „N-ar fi trebuit să-i fac acel lucru rău lui cutare”.

— Tu crezi c-a fost un lucru rău?

— Păi, nu le ajuta pe bătrâne să treacă strada, ca să ajungă la biblioteca din Africa.

— Eşti la fel de rea ca Scarangello. Trebuie să te scoatem de acolo şi să te aducem în armată până nu e prea târziu.

— Cum îl chema?

— Spune-mi despre mama ta, am zis.

— Ce-i cu ea?

— Îi ştii CNP-ul?

— Am ajutat-o să-şi facă actele. E bolnavă.

— Îmi pare rău.

— Are o tumoare pe creier. Nu se mai vindecă. Nu mai gândeşte limpede. Mă ocup de asigurare, de invaliditate şi chestii din astea. Cred că-i cunosc datele personale mai bine decât pe-ale mele.

— Îmi pare rău, am spus iar. Trebuie să fie tânără.

— Prea tânără pentru aşa ceva.
— Ai fraţi sau surori?
— Nu, a spus ea. Sunt singură la părinţi.
— Oare un om obişnuit cunoaşte CNP-ul propriei mame?
— Nu ştiu. Tu-l ştii pe-al mamei tale?
— Nu cred. O vizitezi pe mama ta?
— De câte ori pot.
— Tocmai în Illinois? Ai mult de mers cu avionul.
— Mă menţine ocupată.
— Plus că-ţi faci griji când nu poţi ajunge acolo, cred. Ca acum.
— N-am ce să fac.
— Când a fost diagnosticată?
— Acum doi ani.
— Îmi pare rău, am repetat a treia oară.
— Asta-i situaţia.
— Când a început Tony Moon să se ducă la doctor?
— N-au nicio legătură una cu alta.
— Eşti absolut sigură?
— Maică-mea nu e aici acum.
— Dar te gândeşti la ea.
— Puţin.
— Şi, prin urmare, te simţi un pic neliniştită.
— Nu în privinţa ei. Nu are legătură.
N-am spus nimic.
— Mai am o singură pastilă, a zis ea.
— Ai luat una?
— Astă-noapte. Nu puteam să dorm.
— Şefii tăi ştiu de problema pe care o ai cu maică-ta?
A răspuns încuviinţând din cap şi a adăugat:
— Aşa cere regulamentul. Problemele familiale trebuie raportate. M-au ajutat foarte mult. Îmi dau liber în week-end ori de câte ori se poate.
— Aşadar, undeva la Langley există un dosar de resurse umane care consemnează faptul că ai mama

bolnavă şi că te ocupi de problemele ei. Amănunte care ar trebui să fie confidenţiale. Pentru că totul la CIA este confidenţial. Şi mai există un dosar undeva la Pentagon care consemnează numele unui tip pe care l-am împuşcat în cap acum douăzeci de ani. Şi chestia asta ştiu sigur că e confidenţială. Dar uite că, nu se ştie cum, MI5 din Londra a avut acces la ambele dosare, ca să ne dea nişte parole care nu pot fi sparte. Sunt ca ADN-ul sau ca amprentele digitale.

A dat iar din cap.

— Teoriile domnului Bennett cu privire la interceptările convorbirilor ar putea fi adevărate, caz în care personajul se dă mare.

— Doar dacă nu cumva O'Day i-a arătat dosarele.

— De ce ar fi făcut asta?

— E o întrebare pe care i-o vom pune lui Bennett.

— Cum îl chema pe omul tău?

— Archibald, am spus.

— Ăsta-i un nume pe care nu-l auzi prea des.

— Din ţinuturile joase ale Scoţiei, am spus. Are influenţe din franceza veche şi din germana superioară veche. Al treilea conte de Douglas se numea Archibald cel Fioros. În cazul meu, nu putem vorbi de un romantism similar. Pe tipul meu îl chema Archibald Căcatul bun de nimic.

Nice a apăsat un buton şi ecranul s-a luminat cu o casetă de dialog. A atins-o cu degetul şi un cursor a început să clipească pe linie, iar în partea de jos a apărut imaginea unei tastaturi. A tastat *Archibald:* nouă litere, cu „A" mare şi restul de litere minuscule. A verificat ortografia, *A-r-c-h-i-b-a-l-d,* apoi s-a uitat la mine ridicând din sprâncene, iar eu am confirmat cu o mişcare a capului. A apăsat pe *Inserează,* a urmat o pauză, după care un „v" de culoare verde a apărut la capătul numelui tastat, caseta de dialog a dispărut şi a fost înlocuită de o alta, identică cu prima. A atins un buton care schimba

literele în cifre, apoi a tastat trei cifre, o cratimă, alte două cifre, încă o cratimă şi, în sfârşit, patru cifre. A verificat numărul, a atins *Inserează* şi „v”-ul verde a apărut din nou. Caseta de dialog a dispărut şi a fost înlocuită de şiruri de imagini în miniatură.

Capitolul 42

Hărţile guvernamentale ar fi fost excelente, dacă am fi vrut să reparăm o ţeavă de canalizare sau să instalăm cabluri cu fibră optică. Prezentau o multitudine de detalii subterane, de sub trotuare şi de sub şosea. Dacă am fi jucat într-un film, am fi găsit o scurgere de ape pluviale, lată cam cât umerii mei, care trecea pe sub podeaua bucătăriei lui Joey, iar eu aş fi coborât în ea, la două străzi de casă, şi m-aş fi târât prin ea până când o ploaie torenţială apărută brusc mi-ar fi pus viaţa în pericol înainte să ajung la destinaţie. Ar fi fost o secvenţă tensionată, dar în realitate nu exista nicio scurgere pluvială. Nu exista nimic mai mare decât încheietura mâinii mele. Conducte de gaz, cabluri electrice şi telefonice, alimentarea cu apă şi ţeava de scurgere. Casa propriu-zisă era reprezentată doar ca un receptor recunoscător al acelor utilităţi publice. Era desenată ca un dreptunghi mare şi gol, fără niciun detaliu de interior.

Planul arhitectural rămas la biroul de zonare era mai bun. Era printat mărunt, dar Nice şi-a depărtat degetele pe ecran şi a mărit imaginea, după care a mişcat-o încolo şi încoace ca să putem examina fiecare zonă în detaliu. Sau puteam să ne imaginăm că noi ne mişcăm, nu planul, şi că făceam mici plimbări prin casă, de la o cameră la alta, urcând şi coborând scările. Planul era plin de scrisul arhitectului. Poate că scrisul de mână era o cerinţă la facultatea de arhitectură. Cuvintele scrise erau clare şi simple. Arhitectul ne dădea detaliile structurale. Lemn, metal, cărămidă, ipsos şi sticlă. Lucruri pe care era bine să le ştim. Aproape fiecare componentă menţionată era făcută la comandă. Ceea ce era logic. Dacă ai nevoie de o uşă normală, lată de 90 de

centimetri, te duci la magazin. Pentru o uşă lată de un metru şi jumătate, apelezi la bătrânii meseriaşi rămaşi în viaţă. Creşterea dimensiunilor cu 50 % trebuie să se fi concretizat într-un salt de 10 000 de procente al facturii.

Casa avea doar două niveluri. Nu existau mansardă sau subsol locuibile. La etaj erau dormitoare şi băi, plus un apartament de sine stătător pentru musafiri, cu dormitoare şi băi proprii, plus o sufragerie ataşată. La parter erau bucătăria, camera pentru micul dejun, camera de masă şi numeroase alte încăperi, etichetate divers ca sufragerii, nişe, saloane, biblioteci, birouri sau oficii. La prima vedere, planul parterului părea intim, chiar primitor, până când îţi aminteai cât de mari erau toate. Nişele erau cam cât un living obişnuit. Şi, probabil, mult mai înalte. Ca nişte săli de muzeu, noaptea. Nu vaste, dar nici la o scară umană, prost iluminate şi cu ecouri.

— Vezi vreun mod de a pătrunde în casa asta? a întrebat Casey Nice.

— Nu avem un vehicul blindat. Prin urmare, suntem limitaţi la uşi şi la ferestre.

— Toate sunt racordate la sistemele de alarmă.

— Sunt redundante. Nu vor avea nevoie de un clopot pe acoperiş ca să ştie că am intrat.

— Unde anume să intrăm? Într-o casă în care au rămas patru bodyguarzi şi doi ucigaşi de talie mondială, care împreună ne depăşesc numeric în proporţie de trei la unu? Într-o construcţie mult mai uşor de apărat, decât de atacat?

— Presupunând că acele întrebări au fost retorice, cred că este un rezumat corect.

— Cât timp ar lua construirea unui difuzor gigantic?

— Ar fi trebuit să cumpăr nişte brichete când am cumpărat sacoşa aia de cumpărături.

— Acum, serios vorbind, am petrecut ceva timp la Fort Benning. Ne-ar fi spus că trebuie să regândim toată

povestea în cele mai mici detalii.

— Cine?

— Instructorii.

— Oamenii ăştia au supravieţuit improvizând la fiecare pas. Ei ştiu că planurile sunt inutile.

— Reacher, trebuie să facem un plan.

— Hai să ne uităm la fotografiile aeriene, am spus.

Fotografiile aeriene erau uluitoare: toate erau imagini color de înaltă rezoluţie, extrem de clare şi de detaliate, fie că fuseseră făcute de un satelit aflat la mulţi kilometri deasupra solului, fie de o dronă tăcută, aflată prea sus ca să poată fi văzută, fie de un elicopter care zbura la 300 de metri înălţime. În afară de asta, pozele erau inutile, pentru că nu ne arătau nimic în plus faţă de ceea ce văzuserăm singuri prin binoclurile cu vedere nocturnă. Acelaşi nimic, dar dintr-un unghi diferit. Pozele făcute din elicopter aveau ataşată o notă care preciza că obiectivul principal al misiunii nu fusese casa. Se urmărise, de fapt, o întrunire ţinută în grădină. Acele imagini fuseseră incluse pentru referinţă, dar nu arătau decât trei bărbaţi care-şi ridicau braţele deasupra capetelor, întâmplător, dintre toate, acelea erau cele mai bune.

Am putut distinge destul de bine toate cele patru ziduri. Uşi, ferestre, puncte tari şi puncte slabe. În general, cele tari erau mai multe decât cele slabe. Nu era o ţintă uşoară, chiar înainte de a-ţi face griji despre cine sau ce se afla înăuntru.

— Găsim noi ceva, până la urmă, am spus. Avem timp berechet. Oricum trebuie să ne ocupăm mai întâi de Joey.

— Măcar pentru asta ai vreun plan? a spus Nice.

— Ce-am făcut ultima oară a funcţionat binişor. Să ne închipuim că ne-am fi aflat acolo, în parcare. În spatele micului supermarket. În umbră. N-am fi putut rata.

— Vrei să facem *asta* din nou?

— Nu *vreau.* Dacă ai alte idei, eşti liberă să le propui.

— Dar măcar o să funcţioneze iar?

— Bună întrebare. Probabil că nu, dac-o să avem de-a face cu un tip de acelaşi nivel ca înainte. Joey s-ar putea să se prindă. Va trebui să recurgem la eticheta lor complexă. Să găsim pe cineva de care nu poate sta departe.

— Cum ar fi?

— Bătrânul Charlie White ar fi un favorit. Dar îmi închipui că-şi ia măsuri de precauţie din plin. Aşa c-ar trebui să vedem cum stă treaba fie cu Tommy Miller, fie cu Billy Thompson. Ceea ce ar putea să declanşeze un fel de discordie în organizaţie. Un fel de conflict fratricid având ca obiect prada. Poate că toţi ceilalţi trei vor apărea la locul faptei, doar ca să se supravegheze reciproc. Iar în această situaţie, am putea să le provocăm celor de la Romford Boys un vid de putere serios.

— Joey trebuie să fie prioritatea.

— Va fi. Dar dacă după ce scăpăm de el apar alte ţinte neaşteptate, trebuie să fim pregătiţi să reacţionăm corespunzător.

— Trebuie să lămuresc asta cu generalul O’Day.

— Dă-i bătaie atunci. Dar mai întâi scrie-i un mesaj lui Bennett şi întreabă-l ce fel de măsuri de securitate folosesc Miller şi Thompson. Sunt la fel ca ale lui Joey sau mai bune? Sau mai rele? Şi explică-i de ce întrebăm.

Şi-a luat telefonul şi degetele ei au început să danseze. Am auzit sunetul emis de telefon la trimiterea primului SMS. Un zgomot comic, ca atunci când un personaj de desen animat alunecă pe o coajă de banană, după care a continuat să tasteze. Informarea la zi pentru O’Day, eram sigur. Conformare deplină. O’Day avea efectul ăsta asupra oamenilor. Am început să mă gândesc din nou la sticla rezistentă la gloanţe şi am întrebat-o:

— I-ai spus lui O’Day că ne îndreptam spre Wallace Court, de dimineaţă?

— E în primul paragraf din mesajul ăsta, mi-a răspuns.

— Nu, voiam să ştiu dacă l-ai anunţat în prealabil că vom fi acolo peste un timp oarecare.

Mişcarea degetelor ei a încetinit şi a început să vorbească încet, pentru că făcea ambele lucruri deodată.

— Nu, nu i-am spus în prealabil. Nu eram sigură că vom merge într-adevăr. Pentru că nu eram sigură de ce vrem să facem asta. Aşa încât m-am gândit că un raport retrospectiv va fi mai bun.

— OK, am spus.

A revenit la viteza de tastare de dinainte, sub privirile mele. În cele din urmă, s-a oprit, a recitit tot mesajul şi l-a trimis, cu acelaşi sunet comic. Am întrebat-o:

— Avem adresele lui Miller şi Thompson?

— Nu erau în biografii, mi-a spus.

— Atunci, scrie-i din nou lui Bennett. Sunt sigur că le cunoaşte.

Următoarea oră a fost ocupată de schimbul de mesaje între ea, Bennett şi O’Day, cu întrebări şi răspunsuri şi acumulări de date. Miller şi Thompson locuiau şi ei în Chigwell, la patru străzi distanţă între ei şi la patru străzi de Joey. Fără niciun motiv operaţional. Pur şi simplu pentru că Chigwell era locul unde te duceai după ce câştigai bani în Romford. Aranjamentele lor de securitate erau aceleaşi cu cele ale lui Joey, cel puţin pe hârtie. Fiecare avea şofer şi patru bodyguarzi. Trei schimburi pe zi. Miller avea un model nou de Range Rover, negru, iar Thompson avea un model nou de Range Rover sport, tot negru. După părerea multora, erau la fel de bune ca un Bentley. Trei locotenenţi, toţi trataţi la fel. Cel puţin pe hârtie. Dar Bennett ne-a spus că, în realitate, oamenii repartizaţi lui Miller şi Thompson erau de calitate mai proastă. Micul Joey selectase spuma. În parte pentru că el era Micul Joey, în parte pentru că Miller şi Thompson erau birocraţi. Erau vitali, dar nu se aflau în miezul

acţiunii. Asta implica o cu totul altă dinamică. Între cei doi, nu aveai ce să alegi. Oricare ar fi fost o ţintă la fel de vulnerabilă.

— Probabil că da, a opinat Casey Nice.

— Avem nevoie de un vehicul, am spus.

— Generalul Shoemaker ne-a dat cărţi de credit. Am putea să închiriem o maşină.

— Nu e o idee bună. Prea multe hârtii.

— Poate că ne împrumută una domnul Bennett.

— Sunt sigur că toate maşinile lui au montate dispozitive de urmărire prin satelit, caz în care ar fi îngrijorat de eventuale repercusiuni.

— Şi-atunci, cum?

— A doua variantă ar fi să furăm una. Dar ideal ar fi să găsim alţi doi trepăduşi şi să le furăm duba. Asta ne-ar oferi circa două secunde suplimentare pentru Miller şi Thompson. Nu ar considera un pericol imediat. Am arăta ca oamenii lor. Cel puţin la început.

— Înseamnă că avem de întreprins două atacuri, nu unul.

— Şi ne mai aşteaptă două, am spus. Trepăduşii, apoi Miller sau Thompson, pe urmă Micul Joey Green şi cine se mai ascunde în casa lui.

— Deci va trebui să supravieţuim în patru situaţii succesive. Care e probabilitatea să reuşim?

— E la fel ca la World Series[6]. E un mare semn de întrebare, dar în fiecare an cineva reuşeşte.

— Sunt optsprezece oameni în total.

— Douăzeci. Ai uitat de şoferi. Miller şi Thompson au unul, iar Joey are şi el unul. Dar nu vor fi douăzeci deodată. Asta-i vestea bună aici. Maximum şase în acelaşi timp, când ajungem la numele mari, care au fiecare câte un şofer şi patru bodyguarzi.

— Unii dintre ei fiind aleşi pe sprânceană şi vor sta în

6 Competiţia supremă în baseballul american *(N. t.).*

faţa unui ins de peste doi metri înălţime.

— Putem să tragem pe deasupra capetelor lor.

— Mie mi se pare o nebunie.

— Pentru că nu eşti foarte sigură la ce să te aştepţi. Şi în situaţia asta eu ce spun?

S-a gândit şi a repetat imediat. Avea o bună memorie a cuvintelor.

— Tu spui că nimeni nu este vreodată sigur la ce să se aştepte. De oricare parte s-ar afla. Ceea ce e bine. Înseamnă că jocul îl câştigă cel care gândeşte mai repede. Şi doar asta trebuie să fac.

— Corect, am spus. Se vor întâmpla chestii ciudate şi lucrurile o să se schimbe, iar pământul o să ne fugă de sub picioare, dar dacă continuăm să gândim rapid, vom fi OK.

— Eşti sigur?

— Aşa cum ai spus mai devreme, totul e comparativ. Ideea de bază e să gândim mai repede decât Joey Green.

Iar datele sunt clare de foarte multă vreme. Oamenii din epoca modernă au rezistat mai mult decât omul de Neanderthal.

— La ce te-ai gândit când ai spus că se vor întâmpla chestii ciudate?

— Doar că nimic până la urmă nu se-ntâmplă aşa cum crezi că se va întâmpla.

— Mi s-a părut că te referi la ceva mai precis. Ştii lucruri pe care nu mi le spui?

Nu i-am răspuns.

Apoi Bennett a apărut din nou în persoană şi a ridicat miza. Am primit un telefon în camera lui Nice prin care eram înştiinţaţi că Bennett se afla jos. Ne-a rugat să ne întâlnim cu el în restaurant, precizând c-o să ne facă cinste cu masa de prânz. Nice a închis tableta, care a ascuns imaginile lui doar pe jumătate utile în spatele parolei duble.

Am coborât cu liftul şi l-am găsit la o masă lângă fereastră, cu băuturile noastre deja comandate – o apă plată pentru Nice şi o cafea neagră pentru mine. Atunci mi-am dat seama că era pe cale să ne ceară o mare favoare.

Ceea ce a şi făcut.

Ne-a spus că subcomisia de psihologie comportamentală se întrunise din nou ca să analizeze raportul trimis de el în acea dimineaţă. Şi se pare că subcomisia se întrecuse pe sine, emiţând judecăţi proprii. Pornise de la acelaşi sentiment pe care-l avusesem şi eu legat de războiul fratricid. Dacă Miller şi Thompson erau scoşi din joc, atunci – în funcţie de cotele de distribuţie dintre Charlie White şi locotenenţii săi, care în acel moment erau necunoscute – cam între 15 şi 20% din profitul net al organizaţiei Romford Boys ar fi fost scos la mezat. Ar fi fost interesant.

Dar nu tot atât de interesant cum ar fi putut fi dacă miza devenea şi mai ridicată şi, cu siguranţă, mai oedipiană. Să zicem că prima ţintă a atacurilor noastre era chiar Charlie White. În felul ăsta, am fi retezat capul caracatiţei, nu doar un braţ. Şi cu siguranţă că i-ar fi adus la locul faptei pe toţi cei trei locotenenţi. Chiar dacă nu reuşeam să-i aduc pe toţi trei acolo, era foarte posibil ca după aceea să-şi facă felul unul altuia, pentru că imediat ar fi urmat un război de succesiune. Cei doi şefi bătrâni împotriva tânărului uzurpator, ca să fie tacâmul complet. Şefii bătrâni cunoşteau toate detaliile afacerii, iar tânărul uzurpator avea doi metri şi zece înălţime, ceea ce ar putea să le învioreze manevrele de deschidere, fapt ce i-ar putea face să uite pentru o clipă că bătrânul Charlie îşi plătea săptămânal poliţiştii şi consilierii. În felul ăsta, s-ar putea crea o scurtă fereastră de timp în care, în absenţa mitei, se puteau efectua arestări şi puneri sub acuzare.

Deci ce părere aveam?

— Ce-ai făcut cu informaţiile despre sticla rezistentă la gloanţe? am întrebat.

— Sunt pe drum, a spus Bennett.

— Când ajung?

— Cât de urgent poate să fie?

— Le vreau la un minut după ce le-ai primit. Şi mai vreau să le primeşti curând.

A aprobat cu o mişcare a capului şi a spus:

— Deci ce-o să facem în privinţa lui Charlie White?

— Noi?

— OK, voi.

— Unde locuieşte? l-am întrebat.

— E încă în Romford. Născut şi crescut acolo. Îi place să se considere un om din popor.

— Casă pentru o singură familie?

— Ce înseamnă asta?

— Detaşată, a intervenit Nice, ca un translator.

— Desigur, a spus Bennett. De dimensiuni normale, dar are un zid la fel ca al lui Joey. Sau un gard, cum vrei să-i spui. Cărămidă şi fier forjat. Ca să ţină la distanţă proletariatul recunoscător.

— Măsuri de securitate?

— Şase bodyguarzi şi un şofer.

— Cei mai buni?

— Competitivi.

— Iese des în oraş?

— De fapt, iese chiar în seara asta, a spus Bennett.

— Unde?

— Să se-ntâlnească cu sârbii. Să-şi exprime condoleanţele.

— E una dintre acele amabilităţi complexe?

— Una dintre cele mai importante. Colaborează în afaceri, iar sârbii au avut victime. Acelaşi lucru s-a întâmplat astă-noapte, dar invers, după ce l-ai lovit pe tipul ăla în beregată.

— Şi peste o oră, o să vină iar subcomisia de

psihologie comportamentală să ne spună că trebuie să-i lichidăm şi pe sârbi?

— Nimic nu ne-ar face mai multă plăcere, dar, realist vorbind, n-ar trebui să-i lichidezi pe toţi deodată.

— Păi, n-am căzut de acord să-i atacăm pe ei, am remarcat eu.

— Comisia m-a rugat să subliniez că s-ar putea să fi subestimat calitatea oamenilor care asigură protecţia lui Miller şi Thompson. Sunt mai buni decât am afirmat iniţial. Altfel spus, n-ar fi un progres prea mare să-l atacaţi în schimb pe White.

— E vreun strop de adevăr în ceea ce tocmai ai spus?

— Nu. E un pas foarte mare.

— Dar trebuie să mizeze pe cartea psihologică.

— Orice dă rezultate.

— Obţii rezultate dacă eşti informat în prealabil. Ai văzut dosarele noastre?

Bennett a zâmbit şi a spus:

— Mi-ai înţeles aluzia cu parolele? O’Day ne-a dat dosarele voastre.

— De ce?

— Pentru că le-am cerut.

— Pe vremuri, v-ar fi trimis la plimbare.

— Nu mai e nici el ce-a fost. Îşi pregăteşte cu prudenţă ieşirea din scenă. De vreo doi ani, steaua lui se stinge încet.

— Şi Henkin zicea la fel, la Paris.

— Am putea să te ajutăm, dacă ai nevoie. Patru dintre bodyguarzii lui Charlie vor fi, evident, într-o maşină separată. Am putea s-o scoatem din joc. Îi oprim în trafic, găsim noi ceva. Atunci, ai avea doar doi de rezolvat, plus şoferul, plus Charlie însuşi.

— Un bodyguard în faţă, cu şoferul şi celălalt în spate, lângă Charlie?

— Da, aşa procedează.

— Ce fel de maşină?

— Un Rolls-Royce.

— Negru?

— Fireşte.

— Blindat, ca Range Roverul lui Karel Libor?

— Doar portierele din spate şi luneta. Şi numai împotriva gloanţelor trase cu pistolul. Cred că i se spune „opţiune contra asasinării oportuniste”. Pentru genul de client cu inamici pedeştri.

— Şi maşina însoţitoare e un Jaguar?

— Au zeci de astfel de Jaguaruri.

N-am spus nimic, iar Bennet a continuat:

— Opririle în trafic sunt costisitoare. Nu doar la bani mă refer. Există expunere, riscuri şi responsabilităţi. Dacă o bătrânică nu poate trece ca să ajungă la spital? Dacă un bătrân suferă un atac de cord din cauza agitaţiei? S-ar naşte nişte întrebări. E o tactică pe care n-o putem justifica decât dacă ar fi vorba de o recompensă potenţială substanţială.

A fost rândul meu să zâmbesc.

— N-aţi condus lumea purtându-vă frumos, nu-i aşa? Spui că, dacă-l atacăm pe Charlie White, te vei ocupa de maşina însoţitoare. Dar nu şi dacă ne mulţumim cu Tommy Miller sau cu Billy Thompson. Deci avem de ales între a ne bate cu doi dintre bodyguarzii lui Charlie sau cu patru dintre gorilele celorlalţi. Ai lui Charlie or fi mai buni, dar probabil că nu de două ori mai tari. Prin urmare, avem de-a face aici cu un stimulent. Propus şi recomandat de subcomisia de psihologie comportamentală. Am dreptate?

— Suntem aici ca să ne ajutăm unii pe alţii. Aşa ar trebui să meargă treaba.

— Când o să primesc informaţiile despre sticla rezistentă la gloanţe?

— La un minut după ce le primesc eu.

— Iar asta se va întâmpla când?

— Foarte curând.

— La ce oră pleacă bătrânul Charlie în vizita de condoleanţe?

— Târziu. După ce apune soarele. E o chestie etnică. Au şi ei ritualurile lor. Avem câteva detalii, inclusiv o rută probabilă. Şi credem că am găsit un loc pentru schema cu maşina însoţitoare. Am să vă trimit pe un alt computer informaţiile noastre.

Apoi a plecat.

— Este una dintre chestiile alea ciudate care urmau să se întâmple? a întrebat Casey Nice.

— Nu, partea asta era previzibilă.

Capitolul 43

Noul computer a sosit adus de aceiaşi oameni de dinainte. Au spus că, în cazul lui Nice, de data asta parola era numărul liniei de ajutor pentru clienţi al companiei de asigurări de sănătate a mamei ei, iar în cazul meu parola nouă era numele celuilalt tip pe care îl împuşcasem sub privirile lui Shoemaker. După plecarea lor, ca mai devreme, am dus computerul în camera lui Nice şi am introdus informaţiile cerute, iar ecranul s-a deschis cu o lungă listă de fişiere şi dosare.

Majoritatea datelor erau informaţii detaliate şi aleatorii, adunate cu meticulozitate de-a lungul multor ani, apoi prelucrate computerizat, în mai multe moduri, în speranţa că trecutul ar putea prezice viitorul. De exemplu, faptul că în toate drumurile de la estul la vestul oraşului făcute vreodată de Charlie White, acesta nu folosise niciodată autostrada M25, preferând Şoseaua Circulară de Nord; împreună cu Şoseaua Circulară de Sud, aceasta făcea parte dintr-o încercare anterioară de realizare a unui sistem orbital de şosele, aflat cândva departe, la marginea metropolei, dar acum depăşit implacabil de extinderea urbană. Bătrânul Charlie alesese varianta lentă în 85,7% dintre cazuri. Restul de 14,3% o luase direct prin centrul oraşului. Se considera că asta trăda o preferinţă fermă; în opinia mea, nu demonstra decât că duminică e doar o dată pe săptămână. Când centrul oraşului era liniştit, era la mintea cocoşului să alegi ca rută o linie dreaptă. În zilele lucrătoare ale săptămânii, era mai bine să te ţii la o oarecare distanţă. Săptămâna are şapte zile, iar 100 împărţit la 7 dă exact 14,3. Doar că în lumea modernă nu e prea mare diferenţă între duminici şi celelalte zile ale

săptămânii. Dar Charlie era un om în vârstă. Iar vechile obiceiuri se încăpăţânează să reziste. Poate că-şi amintea Londra ca pe un oraş pustiu în zilele de duminică, iar în loc de M25, îşi amintea că acolo erau nişte ferme.

— Ce zi e azi? am întrebat.

— Vineri, mi-a răspuns Nice.

Bennett îşi luase măsuri de rezervă făcând planuri pentru ambele rute posibile, denumind drumul direct prin centru „opţiunea unu” şi arcul spre nord pe Şoseaua Circulară, „opţiunea doi”. Nu că ar fi contat cu adevărat. Pentru că, evident, arcul se va întâlni undeva cu linia dreaptă, în acest caz, în vest, cam pe la ora nouă pe un cadran de ceas. Iar acesta era locul unde trebuia amplasat postul de interceptare a maşinii însoţitoare. Doi iepuri dintr-un foc. Lucru pe care Bennett îl făcuse. Într-o poză aeriană a locului în care se intersectau cele două şosele se putea vedea o suprafaţă nefiresc de mare de asfalt, ca o intersecţie în cruce, dar mărită la dimensiuni imense, aşa cum era şi casa lui Joey.

Adresa de domiciliu a lui Charlie White era semnalată printr-o „piuneză” grafică pe o hartă, iar destinaţia era marcată cu o altă piuneză, înfiptă într-o adresă din Ealing, acolo fiind locuinţa opozantului său. O întrevedere la vârf. Exista o fotografie a locuinţei: o casă mare şi arătoasă, din cărămidă, cu aspect nu tocmai suburban. Nu foarte diferit de Chigwell; şi totuşi o diferenţă era. Strada era cu vreo treizeci de ani mai veche decât cea pe care locuia Joey, dar era acolo din acelaşi motiv. Oamenii de succes trebuie să locuiască undeva.

Ultimul model de Rolls Royce al lui Charlie avea un dosar separat, cu poze. Era mare şi urât, cu nişte portiere ciudate, care se deschideau invers, dar foarte impunător. Fără nicio îndoială în privinţa asta. În 93,2% dintre cazuri, Charlie şedea în spatele şoferului, cu un

paznic lângă el pe banchetă şi cu un altul lângă şofer, în faţă. În restul de 6,8% dintre cazuri, acest aranjament liniar era înlocuit cu un aranjament diagonal, în care bodyguardul din spate stătea în spatele şoferului. Computerele nu reuşiseră să discearnă niciun model repetitiv, lucru care mi se părea explicabil. Computerelor le lipseşte bunul-simţ. În mod evident. Şoferul obişnuit al lui Charlie era scund. Volanul se află pe partea dreaptă a maşinii, iar maşina circulă pe partea stângă a drumului. Şi poate că Charlie nu se simţea confortabil lângă trotuar, la semafor sau când circulaţia e îngreunată de trafic, aşa că stătea spre mijlocul drumului, în spatele şoferului, ceea ce era în regulă, fiindcă tipul era scund. Însă, din când în când, omul avea şi el nevoie de o zi liberă, prilej cu care Charlie era mutat din spatele înlocuitorului mai înalt poate douăzeci şi cinci de zile într-un an întreg, acesta fiind, probabil, numărul de zile impuse de lege, ceea ce însemna 6,8% dintr-un an.

— Trebuie să merg să-mi cumpăr un cuţit foarte ascuţit, am spus.

— OK, a replicat Nice.

Am mers pe jos cale de unsprezece intersecţii în Piccadilly şi de-a lungul arterei numite Bond Street şi am văzut o mulţime de cuţite. Dar unele dintre ele erau din argint, bune pentru mâncat peşte, iar altele erau bricege frumoase, cu mâner sidefat, potrivite pentru curăţat pipa, şi niciunul nu era bun pentru mine. Pe urmă am găsit un magazin cu articole de menaj din categoria de lux. Era plin de unelte solide, majoritatea cu mânere din lemn, de culoare închisă, printre care un cuţit pentru tăiat linoleumul, cu lama curbată. Am cumpărat două, plus o rolă de bandă adezivă argintie, iar vânzătorul a pus toate obiectele într-o pungă de hârtie maro, pe care nu mi-a luat bani.

Apoi Nice a vrut să-şi cumpere haine, aşa că am făcut din Oxford Street a treia latură a pătratului nostru şi am

găsit un magazin de unde şi-a luat o costumaţie nouă. La uşa cabinei de probă, mi-a dat geaca să i-o ţin, zicându-mi:

— Nu e nevoie să controlezi. Mai am o pastilă.

După cinci minute, a ieşit îmbrăcată în hainele noi, şi-a pus geaca şi ne-am îndreptat spre ieşire, dar mai întâi am trecut pe lângă lift, spre raionul de confecţii pentru bărbaţi de la etaj. Mi-am luat lucruri noi, exceptând pantalonii, pentru că n-am găsit nicio pereche care să mi se potrivească. Dar haina era mai bună decât geaca de golf cumpărată în Arkansas. Avea buzunare mai încăpătoare, astfel încât nu se mula pe forma Glockului. Era un salt calitativ, dar îmi părea rău după cea veche. Era ca şi cum aş fi îngropat un prieten. Pe ea se scurseseră creierii lui Henkin şi lacrimile lui Nice.

Apoi am luat-o prin Grosvenor Square, trecând pe lângă ambasada americană, spre partea din spate a hotelului.

— Bănuiesc că în seara asta Bennett ne va oferi o maşină guvernamentală, am spus. O vom lua, dar o vom abandona de îndată ce vom putea.

— De ce?

— Nu vreau să fiu urmărit.

— Crezi c-ar face-o?

— Bineînţeles. Trebuie să aibă cu ce să-şi salveze pielea. Iar mâine au de întocmit un raport: 22,2% din timp mă scărpinam în cap.

— De ce ai nevoie de două cuţite de tăiat linoleumul?

— Nu mie-mi trebuie două. Eu am nevoie de unul şi tu ai nevoie de celălalt.

— Pentru ce?

— Cum am mai spus, de-acum trebuie să gândim cu capul nostru şi s-ar putea să fim nevoiţi să ignorăm anumite ordine.

N-a spus nimic.

— În felul ăsta, împăcăm şi capra, şi varza. Ne

îndeplinim misiunea, dar o facem în felul nostru.

— OK, a spus ea.

— Şi în seara asta ne vom lăsa telefoanele acasă.

Capitolul 44

Bennett a revenit imediat după ora patru după-amiază. Ne-a dat cheile Vauxhall-ului argintiu şi ne-a spus că programase intersecţiile de drumuri alese în sistemul de navigaţie. Ne-a sugerat să rămânem în aşteptare ceva mai la vest de locul cu pricina, ca să fim gata să interceptăm Rolls-Royce-ul îndată ce maşina însoţitoare va fi fost scoasă din ecuaţie. După părerea lui, Charlie White nu se va opri s-o aştepte, nu va interveni şi nici nu va încerca să-i ajute în vreun fel pe cei aflaţi în maşină. Respectarea etichetei era mult prea importantă. Nu putea să întârzie în Ealing. Ar fi fost nepoliticos, ba chiar o lipsă de respect. Astfel de lucruri erau importante pentru gangsterii din Londra.

Charlie era aşteptat la locuinţa liderului sârb la ora zece seara. Aparent, asta însemna că existau 84% şanse să plece de-acasă exact cu o oră înainte, pentru că asta i-ar fi asigurat o marjă de douăzeci de minute, în eventualitatea unui trafic aglomerat sau a altor motive de întârziere. Dacă era necesar, ar fi oprit în apropiere şi ar fi aşteptat. Aşa proceda de obicei când avea de ajuns la destinaţii delicate. Eticheta era esenţială. Ora zece însemna ora zece. Dar probabil că bucla lui de la est la vest, pe Şoseaua Circulară de Nord, avea să fie lipsită de evenimente şi, în consecinţă, probabil că va ajunge la punctul de imobilizare a maşinii însoţitoare înainte de nouă şi jumătate. Bennett ne-a spus că echipajul lui va fi la locul faptei, în alertă maximă, începând cu ora nouă fix, şi ne-a sfătuit să facem la fel.

— Cum stai cu informaţiile despre sticla rezistentă la gloanţe? am întrebat.

— Le vei primi imediat ce le primesc şi eu.

— Ştiu. Dar când le vei primi?

— În seara asta, cel târziu. Să sperăm că înainte de nouă. Dacă nu, le voi primi imediat după aceea.

— De unde vin?

— Ştii că n-am să-ţi spun asta.

— Cu cine altcineva ai mai vorbit şi ce fel de note ai scris?

— Cu nimeni, cu absolut nimeni. Mai mare discreţie nici că s-ar fi putut. Probabil că d-aia şi durează atât de mult.

— OK, am spus. Relaxează-te. Ia o pauză. Le-om primi la un moment dat. Ne vedem mai târziu. S-ar putea să nu ne vezi, dar să nu uiţi că suntem acolo şi că ne bazăm pe tine.

Bennett s-a uitat la mine, dar n-a spus nimic.

Apoi a plecat.

Am mâncat la cinci şi jumătate, pentru că voiam să fim plini de energie şi de hrană de calitate după trei ore şi jumătate, iar la oameni digestia decurge mai lent când sunt stresaţi, nu mai repede. Apoi ne-am pus telefoanele unul lângă celălalt, pe pervazul ferestrei din camera ei de hotel, la douăzeci de etaje deasupra Hyde Park, iar Nice a spus:

— Am să-i comunic generalului O’Day că am bănuit o intervenţie din partea spionajului britanic. Este singura apărare posibilă. Încalc nişte ordine stricte.

— Am înţeles.

— Şi n-o să ţină decât o dată. Vor încheia o nouă înţelegere, în care intervenţia devine legitimă, în schimbul a altceva. N-o să putem veni din nou cu cine ştie ce pretext nou şi aleatoriu, fără să bată la ochi. Deci este singura dată când putem proceda astfel. Merită s-o facem pentru britanici?

— Nu trebuie s-o facem decât o dată. N-o să mai existe o altă ocazie.

— Dar de ce acum?
— E un moment la fel de bun ca oricare altul.
— Ce înseamnă asta?
— Plecăm de-aici la şapte şi jumătate, am spus.

La şapte şi treizeci de minute ne aflam lângă Vauxhall-ul argintiu, în rondul pentru vehicule al hotelului, confruntându-ne impresiile despre geografia locală şi ajungând la o concluzie nefericită: ca să ajungem la destinaţia propusă, trebuia fie să facem slalom pe străduţe lăturalnice, fie să ocolim Hyde Park Corner, în direcţia Palatului Buckingham. Casey Nice avea impresia că străduţele lăturalnice creşteau riscul să ne rătăcim şi, prin urmare, să nu ajungem la timp din cel mai banal motiv. Am fost de acord. Apoi a spus că, pe de altă parte, Hyde Park Corner era o adevărată pistă de curse, iar ciocnirile între maşini şi amenzile pentru depăşirea vitezei legale erau la fel de banale. Am fost de acord şi cu asta. Dar tot ea a venit cu supoziţia că pe străzile lăturalnice riscul de ciocniri şi de amenzi pentru încălcarea codului rutier era la fel de mare. Spaţii înguste, vehicule parcate, interzis a se vira la stânga, interzis a se vira la dreapta, oprire obligatorie sau alte reguli. Probabil că riscul era mult mai mare. Aşa că am ales Hyde Park Corner. M-am oferit să conduc eu, dar a insistat ea. Era preferabil aşa, pentru că se pricepea mai bine decât mine la condus.

A fost ca şi cum ai sări într-un torent şi te-ai lăsa dus de curent, după care ai ieşi din apă exact la locul potrivit; în esenţă, două manevre curajoase separate de un interval lung de timp în care îţi ţineai respiraţia. Dar Nice a reuşit ambele manevre şi am ieşit fără probleme în Grosvenor Place, aproape lipiţi de zidul lateral al Palatului Buckingham, care semăna mult cu zidul lateral de la Wallace Court. Poate că acelaşi contractor le construise pe amândouă. Poate că la vremea respectivă

avusese o lungă listă de viitori clienţi, toţi îngrijoraţi din aceleaşi motive.

Am abandonat maşina într-o zonă în care parcarea era interzisă, situată cam la o sută de metri de staţia de metrou St James's Park. Ni s-a părut că o sută de metri erau suficienţi ca să păstreze ambiguitatea asupra destinaţiei noastre. Am fi putut merge oriunde. Erau o mulţime de chestii în zonă. Iar staţia însăşi deservea două linii separate, una dintre ele fiind Circle Line, care, după cum sugera denumirea, descria un cerc subteran – nu la fel de larg ca şoselele de centură de la suprafaţă, ci mai degrabă ca Loop, din centrul oraşului Chicago. Cealaltă era District Line, vechea noastră prietenă, unde voiam să ajungem, care traversa în întregime Londra, de la est la vest.

Ne-am oprit la o filială albă şi strălucitor iluminată a lanţului de farmacii Boot the Chemist şi am cumpărat două praştii de telefoane celulare, cu bani gheaţă. Apoi ne-am dus la metrou, unde am folosit cardurile de călătorie cumpărate cu bani lichizi şi am aşteptat un tren care să meargă spre est, departe de Ealing, departe de gigantica magistrală cu patru benzi şi departe de Bennett.

Capitolul 45

Am ieşit din metrou la Barking şi ne-am dus la un birou al firmei Taxiuri Barking, unde Nice şi-a pornit celularul cel nou şi a chemat un taxi de pe trotuarul de vizavi. În faţa biroului, era obişnuita selecţie de modele vechi de Ford, Volkswagen, Seat şi Skoda, nefamiliare nouă, dar în mod clar ideale pentru acest tip de activitate, la fel ca maşinile Crown Victoria în America sau Mercedes în Germania. În mai puţin de un minut, din birou a ieşit un tip care-şi căuta cheia în buzunar. Era de vârstă mijlocie, părea localnic şi cam somnoros. Ne-a văzut şi n-a reacţionat în niciun fel. Poate că lucra doar cu jumătate de normă şi nu aflase de apelurile de urmărire generală trimise în ultimele ore de bandă. Ne-a spus:

— Unde vreţi să mergeţi?

— Purfleet, am răspuns, pentru că-mi plăcea sonoritatea numelui. Îl văzusem pe un indicator rutier.

Am socotit că era la est şi puţin la sud faţă de Barking. Individul ne-a arătat un Ford Mondeo zgâriat, de culoarea mâlului, şi ne-a spus să urcăm în maşină.

Ceea ce am şi făcut, amândoi pe bancheta din spate. Şoferul s-a urcat la volan şi a pornit lin la drum, cotind la stânga şi la dreapta pe străduţele laterale, mânuind cu pricepere schimbătorul de viteze, cu motorul diesel torcând constant. Mi-am dat seama că îşi propusese să ajungă pe drumul principal spre Purfleet cât mai târziu posibil, ca să evite traficul, ceea ce îmi convenea de minune. Am aşteptat până când am văzut în faţă o lungă porţiune de drum pustiu, cu trotuare năpădite de buruieni, cu ferestre bătute în scânduri şi un şir de prăvălii şi ateliere părăsite. Am scos pistolul şi l-am fluturat în oglindă, atât cât era nevoie ca şoferul să

înţeleagă, după care i l-am lipit de ceafă şi am spus:

— Trage pe stânga, chiar aici.

Cuprins subit de panică, transpirat, omul s-a conformat şi a spus:

— N-am niciun ban la mine.

— Ai mai fost jefuit? l-am întrebat.

— De multe ori.

— Ei, acum e altfel. N-o să te jefuim. O să-ţi plătim timpul irosit. Fiecare minut. O să-ţi dăm chiar şi bacşiş. Dar acum noi o să conducem, iar tu o să stai în spate, bine?

Omul n-a răspuns.

— Pune-ţi mâinile în spatele scaunului.

S-a conformat, iar eu i-am înfăşurat încheieturile cu aproape un metru de bandă adezivă, folosind încă un metru ca să-i înfăşor coatele. Incomod, dar necesar, ca să nu se poată mişca. L-am întrebat:

— Respiri bine pe nas?

— Ce? a întrebat el nedumerit.

— N-ai congestie nazală, deviaţie de sept, polipi sau simptome de gripă?

— Nu, mi-a zis el.

Aşa că i-am înfăşurat şi capul cu alţi doi metri de bandă adezivă, peste gură, de câteva ori, după care m-am dat jos din maşină şi am deschis portiera de pe partea lui. Am găsit pârghia de rabatare a spătarului, l-am întins pe spate şi i-am înfăşurat genunchii şi gleznele cu bandă. Apoi i-am ridicat picioarele în aer şi l-am împins în spate, rostogolindu-l peste scaun în compartimentul din spate. Casey Nice l-a prins de umeri şi l-am întins pe podea. Stătea puţin cam înghesuit, dar era suportabil. I-am găsit celularul în buzunar şi l-am lăsat pe trotuar. I-am pus în buzunarul cămăşii două bancnote de 50 de lire, din banii luaţi de la Romford Boys. Ne-am gândit că e un bacşiş rezonabil. Apoi Nice s-a aşezat pe scaunul din dreapta, eu m-am postat la volan

şi am pornit la drum, la ora opt şi douăzeci şi cinci de minute seara, cam la cinci kilometri de locul unde voiam să ajungem, şi anume în Romford.

Am navigat ajutaţi de un amestec nesigur de estimări şi amintiri din drumurile noastre anterioare şi de hărţile pe care le văzuserăm pe al doilea computer trimis de Bennett, şi am ajuns cu bine în Romford, cu aproape douăzeci de minute înainte, dar apoi am convenit că avem nevoie de mai multe detalii şi precizie, aşa că am oprit maşina, iar Nice s-a dus la un chioşc de ziare de unde s-a întors cu un atlas al străzilor. Am stat împreună, cu individul înfăşurat în bandă adezivă gemând în spatele nostru, şi am găsit adresa lui Charlie White, ceea ce ne-a prilejuit un drum de la o pagină la următoarea. Cam cinci minute. Ora de vârf trecuse, iar maşinile se deplasau constant. Dar mai încet decât lăsau impresia, pentru că a durat şapte minute, nu cinci, să ajungem la capătul străzii lui Charlie White.

Era o versiune mai pragmatică, mai eficientă cumva, a străzii pe care locuia Micul Joey. Casele erau cu o generaţie mai vechi, aveau hornurile ceva mai înalte şi cărămizile ceva mai lucioase, dar, în esenţă, impresia era aceeaşi. O droaie de ziduri, o mulţime de garduri şi porţi şi multe automobile noi.

Printre care un Rolls-Royce şi un Jaguar, negre amândouă, parcate unul după altul, la două case mai jos, pe stânga, în spatele unui gard identic cu al lui Joey. Parţial din cărămidă roşie – cu un zid până la înălţimea genunchiului şi cu stâlpi înalţi, distanţaţi – parţial din fier forjat, vopsit în negru şi răsucit în forme spiralate. Avea două porţi electrice din acelaşi material, una pentru intrare, alta pentru ieşire. Rolls-Royce-ul era parcat în faţa maşinii însoţitoare, ceea ce avea o justificare logică. Ambele porţi erau închise.

Existau 84% şanse să plece de-acasă exact cu o oră

înainte.

Cinci minute.

M-am uitat pe hartă şi am spus:

— Se îndreaptă spre Şoseaua Circulară de Nord. La ieşirea din curte, vor coti la stânga, adică se vor îndepărta de noi. Trebuie să stăm în celălalt capăt al străzii.

— Vrei să riscăm să trecem prin faţa casei sau mai bine ocolim cvartalul?

— Nu degeaba am luat taxiul ăsta. Putem trece neobservaţi dacă ne deplasăm lent, ca şi cum am căuta o adresă. Pe urmă întoarcem, oprim maşina şi aşteptăm să vină clientul.

— Oamenii ăştia au şoferi personali.

— Nu toţi. Numai eroii clasei muncitoare au.

Am dat puţin înapoi şi am cotit, conducând apoi maşina exact ca unul care caută o adresă, fără grabă şi la vedere, privind tot timpul pe geamul lateral. Casa lui Charlie era o construcţie veche şi solidă, frumos ornamentată, clădită demult, pe vremea când zidarii erau mai ieftini decât cărămizile. Grădina din faţă dispăruse de mult, fiind înlocuită de o alee curbată, cu intrarea pe o poartă şi ieşirea pe cealaltă, peste lespezi din piatră şi forme din pietriş, între coşuri pentru flori şi îngeri din beton, unii dintre aceştia ţinând deasupra capului tăvi cu apă pentru păsări.

Am întors maşina la două case mai încolo, am oprit lângă trotuar şi am aşteptat.

Eticheta era esenţială. Ora zece însemna ora zece. Prin urmare, exact cu o oră mai devreme însemna ora nouă. La opt cincizeci şi cinci fix, uşa din faţă a casei s-a deschis şi Charlie a ieşit pe verandă. Arăta exact ca în fotografie. Şaptezeci şi şapte de ani, corpolent, gârbovit, cu părul cărunt şi rar, o faţă simplă şi nasul cât un cartof. Era îmbrăcat într-un costum negru, cu cravată neagră,

peste care îmbrăcase un trenci negru. În spatele lui venea un ins scund – probabil şoferul lui. După şofer, au apărut şase bărbaţi mai tineri, toţi îmbrăcaţi simplu, cu capetele rase, toţi zdraveni. Patru dintre ei s-au dus la Jaguar, iar ceilalţi doi s-au apropiat de Rolls-Royce, mergând imediat după bătrânul Charlie, fiindcă între timp şoferul o luase înainte ca să-i ţină portiera deschisă.

O mişcare incomodă. Era o portieră care se deschidea invers, cu mânerul spre botul maşinii, perechea perfectă cu mânerul de la portiera şoferului, care era montat normal, iar Charlie se apropia din spate, toate acestea însemnând că Charlie trebuia să treacă de şofer, apoi să aştepte până când acesta îi deschidea portiera, abia pe urmă putând să urce în maşină. Dar în cele din urmă cei doi au reuşit să rezolve problema. Charlie s-a aşezat pe scaun, şoferul a închis portiera, după care a deschis portiera normală, s-a urcat la volan, iar cele două gorile s-au urcat pe cealaltă parte, în faţă şi în spate.

La ora nouă fix, poarta a început să se mişte.

Capitolul 46

Eu rămăsesem ataşat de două supoziţii esenţiale. Prima: individul vârstnic şi scund din Rolls-Royce se considera un fel de artist. Poate că era un pilot veteran de demult, un vechi profesionist, adaptabil la orice circumstanţă, fie că era nevoie de o retragere grăbită de la locul unui jaf sau de serviciile unui şofer tăcut, pentru un ins din protipendadă; dar unul care încurajează în secret obsesiile şefului său, cum ar fi punctualitatea excesivă, mai ales când trebuia să ajungă la destinaţii delicate. Prin urmare, mă aşteptam ca individul să apese acceleraţia când poarta era deschisă la o distanţă bine cântărită, astfel încât să fie încă larg deschisă când maşina ajungea în dreptul ei, permiţând trecerea vehiculului: repede, elegant şi fluent, dar cu o rezervă de doar câţiva centimetri, ca şi cum precizia mecanică a şoferului ar fi fost un fel de omagiu adus preciziei cronologice a şefului său. Socoteam că aşa ar juca un artist.

Aşa că trebuia să ghicesc momentul când pornea de pe loc, astfel încât eu să plec cu trei secunde mai devreme, căci aveam de recuperat distanţa până la poartă. Dar nu-mi puteam permite să ajung nici mai devreme, nici mai târziu, aşa că am pornit cu o viteză acceptabilă pentru un taximetrist care tocmai îşi notează ceva înainte să pornească în cursă. Am văzut Rolls-ul pornind când poarta era deschisă cale de două treimi, încet şi lin, accelerând modest, abia sesizabil. Ai fi zis că şoferul intenţionează să cotească pe stradă fără să se oprească, dintr-o mişcare fluidă.

Eram atent la viteza de deschidere a porţii, la viteza maşinii, la lăţimea trotuarului şi la distanţa dintre locul în

care mă aflam şi cel în care trebuia să ajung, lăsându-mi creierul reptilian să ia o decizie instinctivă privind momentul accelerării. Am apăsat pedala de acceleraţie când am primit semnalul. Fordul vechi şi murdar a ţâşnit şi după şase metri am frânat brusc, iar maşina a încremenit chiar pe locul unde urma să ajungă Rolls-ul, astfel încât şoferul limuzinei a frânat şi el brusc, iar grila maiestuoasă a radiatorului s-a oprit la o jumătate de metru de portiera lui Casey Nice. Maşina însoţitoare s-a oprit la o jumătate de metru de bara de protecţie din spate.

În următoarea fracţiune de secundă, Casey Nice a ieşit prin spaţiul îngust al portierei întredeschise şi s-a dus spre stânga, ţinând pistolul ca un adevărat agent federal ce se afla, iar eu am ocolit pe celălalt flanc, cu pistolul la vedere, şi m-am îndreptat într-un suflet spre partea ocupată de bodyguarzii maşinii, spre partea din mijloc, unde cele două mânere gemene puteau fi apucate deodată, astfel încât cele două portiere să se deschidă simultan.

A doua mea supoziţie esenţială era că automobilele moderne au un mecanism care închide uşile automat, dar numai când o viteză predeterminată a fost atinsă. În acest caz, eram sigur că nu fusese atinsă. Nu încă.

Fără să las Glockul din mână, am tras deodată de ambele mânere.

Ambele uşi s-au deschis.

În acelaşi timp, s-au deschis şi amândouă uşile de pe partea lui Nice, ceea ce ne-a adus exact acolo unde doream să ajungem în raport cu maşina însoţitoare. Fiecare dintre noi stătea la loc sigur, în spatele unei suprafeţe din oţel şi sticlă blindate. *Uşile din spate şi luneta,* spusese Bennett cu vocea lui tărăgănată. Iar portierele blindate aveau balamalele înspre portbagaj şi se deschideau larg, la un unghi de 90 de grade, proiectându-se faţă de corpul maşinii cam ca urechile

Micului Joey şi protejându-ne în timp ce ne vedeam de treabă. *Numai împotriva gloanţelor trase cu pistolul,* a continuat Bennet, dar m-am gândit că era OK, convins că indivizii din maşina însoţitoare nu aveau arme mai mari. De fapt, nici nu mă aşteptam să tragă. Era prea mare riscul să-l nimerească pe Charlie. Ştiau, desigur, că geamul din spate era blindat. Dar Bennett nu mai pomenise de nimic altceva, aşa că bodyguarzii n-ar fi riscat o deviere neprevăzută, printr-o zonă neblindată – ca portbagajul sau aripa roţii – pentru că glonţul ar fi putut pătrunde prin tapiţeria scaunului şi ar fi lovit pasagerul de pe banchetă în orice zonă a spatelui. Aşa că mă aşteptam să rămână nemişcaţi într-o primă fază şi abia apoi să reacţioneze, după care să se răzgândească şi, în final, să facă ceea ce ar fi trebuit să facă de la început, adică să iasă buluc din maşină şi să se repeadă la noi. Dar ar fi fost a patra mişcare, nu prima, ceea ce îmi lăsa un răgaz de trei secunde în care să-mi fac treaba, *o mie, două mii, trei mii,* ca zborul lung şi singuratic al glonţului lui John Kott prin aerul rece al Parisului.

Scopul meu era să ţin pistolul îndreptat spre capul lui Charlie White într-o manieră ameninţătoare, tăind cu cuţitul pentru linoleum centura de siguranţă a bodyguardului din spate, în două locuri, după care să mă înclin în faţă şi să aplic un fel de lovitură de rever cu cotul în partea îndepărtată a capului individului, astfel încât să cadă în afara maşinii, după care să mă mut şi să repet succesiunea de mişcări în faţă – tăierea centurii, cotul, individul căzând din maşină. În continuare, câte-o lovitură zdravănă cu piciorul în capul tipului din spate, apoi în capul celui din faţă, ca să-i ţin imobilizaţi la sol, după care să mă întorc repede la Ford, să-l mişc din calea Rolls-ului, să sar iar din maşină şi să mă întorc, moment în care deja trecusem în a patra secundă, iar bodyguarzii coborâseră din maşina însoţitoare.

Dar trebuia să trag, oricum. Făcea parte din plan. Dar nu în cauciucurile maşinii. Unghiul era nepotrivit. Glonţul putea ricoşa. Cauciucurile sunt incredibil de rezistente. Ca să scoţi din uz o maşină modernă, cel mai bine e să tragi prin masca radiatorului. Sub capotă. Acolo sunt tot felul de cabluri, de cipuri de computer şi senzori.

Şi asta am făcut. Patru gloanţe separate, dar trase rapid, de la adăpostul uşii blindate, *bang-bang-bang-bang,* care i-au făcut pe cei patru indivizi să dea înapoi un pas, dându-mi timp să mă întind în faţă, sărind peste cei doi tipi de la sol, şi apoi să pivotez şi să mă aşez lângă Charlie, închizând portiera din spate, în vreme ce Nice, aflată deja la volan, pornea maşina după ce îl scosese din joc pe şoferul cel scund, cu Glockul şi cuţitul de linoleum. Rolls-ul s-a urnit înainte ca un val mareic, cotind pe stradă cu viteză maximă. Cei patru bodyguarzi au alergat după noi o bucată de drum, exact ca în filme, după care s-au oprit urmărindu-ne cu privirea.

Capitolul 47

Senzaţia oferită de Rolls-Royce era exact aşa cum te-ai fi aşteptat, după cum le plăcea oamenilor să povestească. Era foarte silenţioasă, deplasându-se foarte lin. Bancheta din spate era construită ca un fotoliu dintr-un club de ofiţeri. Era adâncă, lată şi moale. Lângă mine, Charlie White rămăsese încorsetat de centura de siguranţă. Avea trupul îndreptat înainte, dar întorsese capul şi se holba la mine. O şuviţă de păr se mişcase de la locul ei. De aproape, nasul lui era aproape cât un fruct de avocado. Dar în general arăta întocmai ca un lider de bandă. Emana forţă, tărie şi încredere.

— Eşti înarmat, Charlie? l-am întrebat.

— Băiete, ştii că tocmai ţi-ai semnat condamnarea la moarte, da? Te rog să-mi spui că ai înţeles asta. Nimeni nu face ceea ce ai făcut tu.

— Dar?

— Dar nimic.

— Întotdeauna mai e ceva, Charlie, am spus.

— Ai cât de cât habar în ce belea ai intrat?

— Atât de mare încât ar trebui să-mi reduc paguba, să te împuşc în cap şi să-mi iau tălpăşiţa cât încă mai pot?

— Ai putea să faci asta, a răspuns el. Sau ai putea să obţii o suspendare a execuţiei care să-ţi dea posibilitatea să pleci din oraş. Asta e oferta mea. Dar n-o să te întreb decât o dată şi o să iau în considerare primul tău răspuns. Aşa că, băiete, pune-ţi şapca gânditoare pe cap şi încearcă să-ţi dai seama ce-o să urmeze, cât de greu o să fie şi cât de greu o să fie în fiecare zi a vieţii tale.

— Ce vrei să facem noi în schimbul acestei oferte?

— Să vă daţi jos din maşina mea.

— Greşit, Charlie. Întrebarea mea a fost dacă eşti

înarmat.

— Mă îndrept spre un parastas, aşa că e firesc să nu fiu înarmat.

— Asta-i o formă de curtoazie complexă?

— Poftim?

— Ai cumva în buzunar un telefon portabil?

— Arăt eu ca un om care dă telefoane singur?

— Strict vorbind, am spus, *te îndreptai* spre un parastas. Acum te îndrepţi altundeva. Şi pentru mine ar fi mai bine să-ţi pun nişte bandă adezivă pe gură. Dar, ca să fiu sincer cu tine, Charlie, sunt îngrijorat de cât de bine poţi respira pe nas.

— Ce anume te îngrijorează?

— Că te-ai putea sufoca dacă ţi-aş astupa gura cu bandă adezivă.

— N-am nicio problemă cu nasul.

— E bine de ştiut. Înseamnă că problema e rezolvată.

— Poţi să-mi spui ce vrei tu să faci aici?

— Nu-ţi face probleme în privinţa asta. Eşti doar o victimă colaterală.

— În legătură cu ce? Am dreptul să ştiu.

Din faţă, Casey Nice i-a răspuns:

— Nu, domnule White, n-ai acest drept. La drept vorbind, n-ai niciun drept. Legislaţia nu e de partea ta. Asociatul tău, Joseph Green, adăposteşte oameni pe care orice tribunal din lume i-ar considera terorişti.

— Nu ştiu nimic despre faptul că Joey ar adăposti pe cineva.

— Are musafiri.

— Bănuiesc că sunt prieteni de-ai lui.

— Eşti responsabil pentru ceea ce face.

— N-a făcut nimic.

— Dar o să facă, am spus, iar Nice a încetinit maşina şi a cotit spre Chigwell.

Am trecut de barul pe care ni-l aminteam amândoi şi

ne-am străduit să urmăm traseul pe care-l parcurseserăm pe jos, maşina uriaşă simţindu-se mai în largul ei acolo decât în Romford, până când am ajuns la gardul din scânduri, cu intervalul lat de un metru, până la limita gardului următor. Nice a oprit maşina, iar eu i-am desfăcut lui Charlie centura de siguranţă, apoi l-am făcut să se întoarcă cu spatele la mine, i-am prins mâinile şi coatele cu bandă adezivă. După ce i-am înfăşurat o bucată de bandă şi peste gură, m-am întins, i-am deschis portiera, l-am împins afară şi am coborât după el, îmbrâncindu-l spre gura aleii.

Nice a mai mers cu maşina cam o sută de metri şi a parcat la distanţă egală de cinci case opulente, prin comparaţie cu care un mic interval între garduri, aflat la o sută de metri distanţă, rămânea invizibil. A alergat înapoi repede, deloc relaxată, ne-a ajuns din urmă pe alee, apoi ne-a depăşit ca să meargă în fruntea formaţiei. Aveam grijă ca Charlie să se ţină după ea, pufnind şi gâfâind – fie de indignare, fie din lipsa condiţiei fizice, nu-mi dădeam seama. În orice caz, am remarcat că nu minţise când zisese că n-are probleme cu nasul.

Am ajuns în luminişul acoperit cu pietriş, Nice prima, privind în stânga şi în dreapta, urmată de Charlie, mergând împleticit, cu pantalonii lui de calitate fluturând în jurul gleznelor. Eu eram ultimul, uitându-mă în spate, la stânga, la dreapta, verificând şopronul din lemn din faţă, cu firma „Club de Bowling” deasupra uşii. Nice s-a aplecat, a dat piatra la o parte şi, ridicându-se, m-a anunţat:

— Nu e nicio cheie aici.

Charlie White stătea şi se uita la noi, respirând din greu.

Eu n-am spus nimic.

— Da, sunt sigură că asta era piatra, a precizat Nice.

— Oare-or fi schimbat broasca la loc? am zis eu.

— De ce ar fi făcut-o?

N-am răspuns. Un şopron din lemn, construit înainte ca eu să mă fi născut. *Discută asta cu tâmplarul care a murit acum cincizeci de ani,* spusese Bennett. Un meseriaş bun, probabil, dar care lucrase cu materiale de proastă calitate, din perioada postbelică, plus şaizeci şi ceva de veri şi şaizeci şi ceva de ierni, ceea ce însemna că şopronul era solid, dar nu foarte solid. Am făcut trei paşi lungi şi am izbit încuietoarea cu călcâiul, prinzând cu mâna uşa în mişcarea de recul.

Binoclurile dispăruseră.

Taburetele de bucătărie dispăruseră şi ele, ca şi trepiedele. Culoarul liber din faţa ferestrelor era complet pustiu.

— E cumva una dintre chestiile alea ciudate de care ziceai c-or să se întâmple? m-a întrebat Casey Nice.

— Nu, cred că e ceva şi mai ciudat. Dar, cum a zis omul, ne mulţumim cu ce avem.

L-am împins pe Charlie White înăuntru şi l-am făcut să stea într-un colţ, rezemat de un sac cu obiecte de bowling. Mi-am pornit telefonul şi am format numărul lui Bennett, pe care mi-l aminteam de la SMS-ul lui din ziua precedentă. I-am trimis un mesaj: *Îl avem pe Charlie White.*

Apoi mi-am imaginat cum computerele din comitatul Gloucestershire încep să lucreze de zor şi mi-am închis imediat telefonul.

— Crezi c-o să aibă efect? m-a întrebat Nice.

— Habar n-am. Dar sunt sigur că se va întâmpla ceva.

Charlie White ne urmărea. În privinţa trăsăturilor distinctive, ochii lui erau mereu puşi în plan secund de nasul impresionant, dar erau destul de frumoşi şi de mobili, mişcându-se între noi doi sau, poate, între două interpretări diferite ale situaţiei lui dificile. Prima: un fel de mardeiaş american solid, aflat departe de casă şi într-o situaţie care îl depăşea, îndeajuns de prost încât să se întindă mai mult decât îl ţinea plapuma – ceea ce

însemna că mă aştepta o moarte garantată, iar el avea să trăiască, garantat. Era doar o chestiune de timp. Sigur, până atunci avea să sufere un pic de disconfort, dar rezultatul final era neîndoielnic. Era o piesă prea valoroasă ca să fie irosită. Şi pentru un adevărat Romford Boy, puţin disconfort nu însemna nimic. Trecuse prin situaţii mult mai grele.

Dar a doua interpretare posibilă era reprezentată de Casey Nice, cu tinereţea ei, debordând de energie, şi accentul ei, din sudul statului Illinois via Yale şi Langley, toate impregnate de un soi de claritate răsunătoare, explicabilă prin faptul că ea crescuse la o fermă cu mulţi câini. Era o tipologie, un produs al lumii moderne, care probabil putea fi recunoscut şi la Londra. Era agent federal, fără doar şi poate. Şi atunci, era posibil ca tachinările legate de victimele colaterale să fi fost reale, un alt mod de a defini pionii dintr-un joc, iar Charlie n-avea să accepte niciodată să fie numit pion într-un joc, deşi uneori sunt sacrificaţi şi nebunii, şi caii. Pentru că regii erau guvernele lumii, cu toate agenţiile lor cu denumiri din trei litere şi cu unităţile care acţionau în umbră, iar fata provenea cu siguranţă de-acolo. Ce altceva putea să fie? Fata făcea parte din cine ştie ce operaţiune internaţională de proporţii, care de data asta nu se rezuma doar la Londra şi la Charlie, ceea ce îi elimina garanţia de supravieţuire. Un pion nu era o piesă preţioasă.

Charlie White nu ştia ce să creadă.

— Verifică-ţi telefonul, mi-a spus Nice. Bennett trebuie să-ţi fi răspuns până acum.

Am pornit din nou telefonul, am văzut pe ecran cum îşi caută semnalul, îl găseşte şi îmi prezintă tot ce pierdusem între timp, şi anume un singur mesaj de la Bennett: UNDE EŞTI FOARTE URGENT INFORMAŢII NOI REPET FOARTE URGENT INFORMAŢII NOI TREBUIE DISCUTAT IMEDIAT.

Niciun semn de punctuaţie şi nimic altceva.

Capitolul 48

Ne străduiserăm să evităm supravegherea electronică, iar acum ni se cerea să le spunem direct britanicilor unde ne aflam.

— Cred că n-avem încotro, a zis Casey Nice.

N-am spus nimic.

— L-ai tot sâcâit cu informaţiile alea despre sticlă. Şi acum le are. Trebuie să auzi ce are de spus. Poate fi important. De fapt, trebuie să fie important. Uită-te la limbajul lui.

— Doar dacă nu se preface. Poate că-i şucărit că am dispărut de pe hartă. El e şeful. El trebuie să ştie unde ne aflăm. Poate că o ia ca pe o provocare.

— E un frate soldat. Citeşte ce-a scris. Te-ar minţi în halul ăsta?

— N-au condus lumea purtându-se frumos.

— Atunci, tu decizi, mi-a spus ea.

Am pus degetul pe butonul de închidere a telefonului şi l-am ţinut acolo, atingându-l fără să apăs, iar apoi m-am răzgândit şi i-am dat telefonul lui Nice. Avea degete mai iuţi. Şi mai mici.

— Spune-i să vină singur, am precizat.

Nu eram sigur cât timp avea să zăbovească Bennett în preajma giganticei autostrăzi din vestul Londrei, dar probabil că se prinsese din timp că lucrurile nu se desfăşurau conform planului, aşa că era posibil să-şi fi strâns catrafusele şi să fi pornit spre casă. În cazul ăsta, putea să ajungă în Chigwell cel mai devreme în douăzeci de minute. Sau, cel mai târziu, în patruzeci de minute, dacă de fapt zăbovise până se convinsese pe deplin de finalul amar. N-aveam de unde să ştiu.

Pentru un pieton, exista doar o singură cale practică

de a ajunge la clubul de bowling, şi anume pe aleea lată de un metru. Fără îndoială că existau scurtături şi căi de acces direct prin parcelele învecinate, pentru oamenii sau maşinile care tundeau iarba, sau pentru orice altceva era necesar ca să menţină iarba atât de bine îngrijită, iar echipele SWAT ar fi sosit cu elicopterele şi ar fi aterizat chiar pe iarbă. Dar, dacă era singur, Bennett ar fi venit pe jos.

Charlie White continua să se uite la noi, la fel de nesigur. Mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului uitându-mă pe fereastră, dar fără sistem de vedere nocturnă şi fără apropierea oferită de binoclu, nu prea aveai ce să vezi. Doar un spaţiu negru, siluete vagi de arbori şi lumina îndepărtată a străzii Micului Joey, la circa 400 de metri depărtare. Niciun detaliu. Abia puteam să desluşesc casa lui, aşa mare cum era. Nice stătea pe un sac din prelată gloduros, cu ambele mâini vârâte în buzunarele gecii, una dintre ele fiind în mod cert strânsă pe mânerul Glockului, iar cealaltă, probabil, pe flaconul cu pastile. Aş fi vrut să-i spun: „Cred că nu e momentul să renunţi la Zoloft”. Dar n-am făcut-o, pentru că mi-am dat seama că ar fi preferat să ia lucrurile în serios. Şi poate că nu se gândea deloc la pastilele alea. În mod cert, nu era bine să-i amintesc. Poate că voia să-şi încălzească mâinile. Ziua fusese plăcută, dar temperatura scăzuse după apus.

După un sfert de oră, am ieşit, am închis uşa sfărâmată în urma mea şi am traversat zona acoperită de pietriş spre colţul cel mai îndepărtat al luminişului, ceea ce îmi oferea o vedere oblică a liniei dintre gura aleii şi sediul clubului de bowling. Era cea mai bună variantă posibilă. Nu voiam să stau pe alee. Nu voiam să aştept în stradă. Voiam o rută de fugă, la nevoie, iar pentru noi cea mai bună variantă era să o luăm prin grădinile şi peste suprafeţele cu gazon din jurul nostru, nu pe autostrăzile şi drumurile publice, care erau pline

de primejdii.

Şi mai voiam să anticipez acţiunea, măcar puţin. Dacă Nice era nevoită să folosească pistolul, ar fi tras prin partea din faţă a şopronului, aşa încât era logic ca eu să trag la 90 de grade. Triangulaţie fundamentală. O mulţime de motive întemeiate. Nu vedeam mai nimic. Era clar că administratorii clubului de bowling votaseră împotriva oricărui tip de iluminat exterior. Unele dintre casele orientate cu spatele spre acel spaţiu aveau unele ferestre iluminate; la asta se adăuga obişnuita lumină urbană de pe cer, oraşul însuşi fiind reflectat de norii joşi din timpul nopţii, rezultatul mediu fiind un galben-fumuriu, dar, în afară de cele două surse de lumină palidă, nu vedeam decât un întuneric ca smoala. O părticică din creierul meu îmi spunea că Bennett era un bărbat de înălţime mijlocie, iar centrul lui de greutate se va afla cam la 95 de centimetri de punctul la care avea să se vadă focul de la gura ţevii.

Am aşteptat.

Stăteam în frig de şapte minute, care, adăugate la cele cincisprezece de la început, dădeau douăzeci şi două, de unde am dedus că Bennett se cărase devreme şi se adăpostise undeva în centru, în aşteptarea evenimentelor. I-am auzit paşii la celălalt capăt al aleii – un sunet estompat, abia auzit, amplificat, dar totodată şi modificat de cele două garduri din lemn paralele. Apoi, când a ajuns mai aproape, am auzit scrâşnetul înăbuşit al tălpilor pe stratul subţire de pietriş şi, la un moment dat, am auzit un zgomot sacadat, *ra-ta-ta,* ca şi cum s-ar fi dezechilibrat pe terenul neregulat şi un obiect ţinut în mână se frecase de scânduri. După sunet, părea să fie ceva din piele.

A păşit în luminiş şi s-a oprit. Îi vedeam vag faţa, ca o lucire palidă, dar nu distingeam nimic altceva. Nu-i vedeam mâinile.

Am aşteptat.

Apoi a vorbit cu glasul lui tărăgănat, normal, ca şi cum ne-am fi aflat amândoi într-o încăpere, la doi metri distanţă unul faţă de celălalt.

— Reacher? Bănuiesc că eşti la 90 de grade la stânga sau la dreapta mea. Am o lanternă la mine. N-am s-o îndrept spre tine, ci spre mine, după care am să luminez în spate, pe alee, ca să te convingi că am venit singur.

N-am spus nimic.

Am văzut fasciculul lanternei cum dansează puţin pe sol, apoi Bennett a întors-o în mână şi şi-a luminat propriul corp de sus până jos, repede, ca şi cum ar fi luat foc şi, ca să stingă flăcările, s-ar fi stropit cu spumă. Era îmbrăcat în hainele lui obişnuite. În cealaltă mână ţinea o servietă. În final, a ţinut lanterna sus, îndreptată drept în jos, ca pe o pară de duş.

— OK, te cred, am spus.

S-a uitat spre mine, în interiorul conului său de lumină, după care a mutat fasciculul jos şi a pornit către uşă. Am intrat după el în şopron şi a aşezat lanterna vertical, pe podea, astfel încât fasciculul reflectat de tavan ne lumina pe toţi. S-a uitat îndelung, cu asprime, la Charlie White şi apoi s-a întors către mine.

— Ce s-a întâmplat cu binoclurile? l-am întrebat.

— Le-am luat de-aici, mi-a spus.

— De ce?

— Nu erau simple binocluri. Mai ţii minte? Transmiteau imagini video. Ia gândeşte-te puţin: cine are cel mai puţin de suferit? Cel care apare în înregistrare sau cel care nu apare, pentru că nu s-a făcut nicio înregistrare?

— Ai avut grijă de soarta noastră?

— Suntem aici ca să ne ajutăm unii pe alţii.

— Mulţumesc.

— Mă aşteptam la ceva acţiune în noaptea asta.

— Ai primit informaţiile mele?

A ezitat o secundă şi a răspuns:

— Am primit informaţiile.

— Dar nu pe-ale mele?

— Cred că-s ale tale, într-un fel. Probabil îţi aparţin. Multe dintre idei au fost ale tale.

— Ce idei?

— Cele greşite, mi-a spus.

S-a lăsat pe vine, şi-a deschis servieta şi înăuntru am văzut o fotografie alb-negru, pe care a luat-o şi a adus-o în lumină. Ne-a oferit-o în egală măsură mie şi lui Nice, ca într-o ceremonie, aşa încât ea a apucat marginea stângă a pozei, iar eu pe cea dreaptă, ţinând-o între noi. Nu era o fotografie imprimată în mod obişnuit. Fusese generată de un computer. Hârtia era subţire, iar suprafaţa, mată. Un ataşament de e-mail, probabil, printată la o imprimantă de birou.

Era imaginea unui mort, întins pe ceea ce părea un pat de spital din străinătate. Finisajul peretelui arăta diferit. Într-o ţară cu climă caldă, probabil. Genul de ţară unde un spital poate să aibă pardoseală din argilă galbenă. Patul era îngust şi fabricat din ţeavă de fier vopsită în alb. Cearşaful era întins şi drept, iar pătura era în culori şterse şi fără vreun marcaj distinctiv. O exigenţă a personalului medical. Sau un aranjament special pentru camera video. Căci era clar că imaginea făcea parte dintr-o înregistrare documentară oficială. Unghiul şi cadrajul trădau asta. Ca o fotografie de la locul crimei. Data şi ora erau imprimate pe poză. În funcţie de locul unde fusese făcută, era ori foarte recentă, ori extrem de recentă.

Bărbatul din pat nu murise uşor. Asta era limpede. Avea o rană de glonţ în frunte. Pielea era zdrelită complet. Nu era o rană de intrare a glonţului, niciuna de ieşire. Era un şanţ brăzdat. Ca o lovitură piezişă care sfâşie carnea, făcând osul să crape, fără să-l penetreze. Poate că fusese un ricoşeu nefericit.

Rana nu era nouă nici pe departe. Aproape că-i

simţeam mirosul emanând din hârtie. Văzusem înainte astfel de răni. Bănuiam că avea între douăsprezece şi douăzeci de zile vechime. Şi nu se vindecase. Arăta de parcă s-ar fi infectat urât, de timpuriu, şi fără îndoială că infecţia provocase o febră violentă, care-l afectase considerabil, manifestându-se prin frisoane, agitaţie, pierderea greutăţii, paloare, până când nu mai rămăsese decât pielea şi oasele din el, iar la sfârşit un funcţionar guvernamental plictisit venise să-i facă poza finală. Era imposibil să-ţi dai seama cum arătase individul cu trei săptămâni în urmă, în afară de faptul că probabil era alb şi craniul lui avea dimensiuni normale.

— Deci? am spus.

— Ăsta-i unul dintre lunetiştii pensionaţi pe care-i ţinem sub supraveghere.

— Şi?

— A fost angajat tocmai în Venezuela. Dar lucrurile au mers prost acolo. Ştii cum e. Toată lumea trădează pe toată lumea. Băiatul nostru a fost prins într-un schimb de focuri cu poliţia, a reuşit să fugă, dar nu înainte de a primi un glonţ în cap. N-a apucat să-şi trateze rana, fiindcă era fugar. S-a ascuns într-un coteţ de găini undeva şi a încercat să reziste cu stoicism. A mâncat ouă crude şi a băut apă de la un furtun, noaptea. Dar infecţia a fost rea de tot. O femeie l-a găsit delirând şi l-a dus la spital pe platforma camionetei. Când a ajuns acolo, sângele lui arăta ca nişte reziduuri toxice. A murit după o zi. N-avea nume şi nici acte de identificare. Dar pentru ei avea înfăţişare de străin, aşa că i-au introdus amprentele în sistemul Interpolului.

— Şi?

— Ăsta-i William Carson.

Capitolul 49

— În acest moment, Kott a rămas singurul despre care nu ştim unde e, a continuat Bennett. Ceea ce naşte două posibilităţi. Şi au intrat în panică, pentru că acum trebuie să aleagă. Ori te înşeli tu, şi acelaşi individ poate să tragă ambele focuri, ori se înşală ei, şi în lume există mai mulţi lunetişti decât ştiu ei.

— Şi spre care parte înclină? am întrebat.

— Sunt sigur că le-ar plăcea să dea vina pe tine, dar trebuie să se comporte raţional. Adevărul e că pur şi simplu nu ştiu ce să facă.

— Nici măcar subcomisia psihologică?

— Nici măcar.

— Este prima opţiune, am spus. Kott acţionează de unul singur.

— Ce anume îţi spune asta?

— Un ţărănoi ştirb din Arkansas.

— Recunoşti că te-ai înşelat?

— Recunosc că am fost indus în eroare.

— De ce?

— Nu contează deocamdată. Nu schimbă cu nimic ce avem de făcut în continuare.

— Şi anume?

— Trebuie să-l scoatem pe Micul Joey din casă.

— Cum?

— Vom negocia cu el. Faţă în faţă, dată fiind importanţa înţelegerii.

— Ce înţelegere?

— O să i-l vindem pe Charlie.

— Drept răscumpărare?

Am clătinat din cap.

— Ca un preţ de achiziţie. Deocamdată, nimeni nu ştie

decât că Charlie a fost răpit de persoane necunoscute, aşa că acum putem să-l vindem pe sub masă şi nimeni n-o să bage de seamă. Un târg încheiat pe loc. Pentru că acum Joey a obţinut numerele de cont şi parolele şi ştie unde sunt ascunse cadavrele. În mod automat, el va fi noul şef.

— O să pună botul la asta?

— Glumeşti?

— Adică, o să-nţeleagă logica situaţiei?

— E o chestie ce ţine de ADN. Ca la şobolani. O să vină fuguţa. Iar noi asta ne dorim.

— De ce n-ai fost mai surprins în privinţa lui Carson?

— Am avut o presimţire.

— Legată de ce?

— Joey şi-a dublat garda. Nu şi-a triplat-o. Şi totuşi îi place să se dea mare. În casa aia sunt doar doi oameni: Joey şi Kott.

— De ce nu Joey şi Carson?

— Glonţul de la Paris a fost al lui Kott. Asta ne spune analiza chimică. Ai încredere în mine. Povestea este numai despre John Kott.

— Nu, e despre G8.

— G8 nu e în pericol. Poţi să ai încredere în mine şi-n privinţa asta.

— Nu pot să stau liniştit până nu-l prindem. E ultimul.

— G8 n-a fost niciodată ţinta, am spus.

— Atunci, care?

— Am nevoie de informaţiile mele cu privire la sticlă.

— Le vei primi. Care e ţinta?

— Cineva care nu schimbă ceea ce avem de făcut în continuare.

— Nu vom face nimic în continuare. Ăia încă mai discută.

— Cine-s „ăia”?

— Membrii comisiilor.

— John Kott e în casa lui Joey. Asta-i tot ce trebuie să

ştie. Spune-le asta din partea mea.

— Or să spună că ţi-ai compromis credibilitatea.

— Atunci am să fac ce m-a învăţat maică-mea să fac când mă înfurii. Am să număr până la trei.

— Ce înseamnă asta?

— Ştii să numeri până la trei?

— Fireşte că ştiu.

— S-auzim.

— Unu, doi, trei.

— Numără aşa cum se scurge timpul, am spus.

— O secundă, două secunde, trei secunde.

— Aşa număraţi voi în Ţara Galilor?

— Aşa se numără oriunde.

— Nu, nici vorbă. Noi spunem „o mie, două mii”.

— Trebuie să sune ca ticăitul unui ceas. Şi aşa sună. Secundă, secundă, secundă. Ca un ceas cu pendulă, în salonul bunicii.

— Asta-i binişor.

— Ce ai vrut să arăţi?

— John Kott e în casa lui Joey, am spus.

Bennett a avut o ezitare, apoi s-a uitat înspre colţul şopronului şi a spus:

— Am nevoie ca domnul White să-mi confirme aceste zvonuri hazardate.

Bătrânul Charlie a avut o tresărire la auzul acestor vorbe. Fără îndoială că Romford Boys puneau întrebări din când în când unor surse şovăielnice şi, fără doar şi poate, foloseau metode ce acopereau întreaga gamă – de la brutale până la fatale. Şi, după toate aparenţele, nu se aştepta ca un agent guvernamental să fie îngăduitor, prin comparaţie.

Bennett s-a apropiat de individ şi l-a cântărit îndelung din priviri. Apoi a scos din buzunar un cuţit cu resort. Briceag cu buton, aşa-i zic britanicii. A apăsat un buton şi lama a apărut brusc, cu un zgomot convingător. Era un obiect vechi, probabil. Fuseseră declarate ilegale de atât

de mult timp, încât era greu să mai găseşti unul bun. Ţinea mânerul în echilibru pe degetul mare, celelalte patru degete fiind răsfirate pe marginea superioară. A apropiat lama de obrazul lui Charlie, ca un bărbier care se pregăteşte să-şi bărbierească clientul cu un brici.

Charlie s-a dat uşor înapoi, până când s-a lovit tare cu capul de lemnul peretelui.

— Suntem înregistraţi acum? a întrebat Casey Nice.

— Nu-ţi face griji, a liniştit-o Bennett.

Cu vârful lamei, a ridicat puţin marginea benzii adezive pe care o înfăşurasem în jurul gurii lui Charlie. A desprins-o cu unghia şi a rupt-o preţ de câţiva milimetri, apoi a luat-o de la capăt, ridicând, desprinzând, tăind, cale de câţiva milimetri, până când a tăiat banda pe toată lăţimea de cinci centimetri. Apoi a folosit iar lama ca să ridice un capăt de bandă, pe care l-a prins între degetul mare şi arătătorul mâinii stângi, şi a dezlipit banda de pe buzele lui Charlie nici repede, nici încet – ca o infirmieră care schimbă un pansament. Charlie a tuşit şi şi-a aplecat gura spre umăr, ca să se şteargă.

— Cine mai stă în casă, cu Joey? l-a întrebat Bennett.

— Nu ştiu, a spus Charlie.

Bennett nu-şi închisese cuţitul. Mâinile lui Charlie erau legate la spate. Se înghesuise în colţ cât putuse de mult. Nu mai putea face nicio mişcare.

— Vinzi arme bandiţilor din toată ţara asta, a continuat Bennett. Faci comerţ cu cocaină şi heroină. Îi împrumuţi unui amărât care are guri de hrănit cincizeci de lire, dar tu îi ceri înapoi o sută. Altfel, îl laşi olog pe viaţă. Aduci adolescente din Letonia şi Estonia şi, le trimiţi pe stradă, iar când sunt terminate, ajung la Joey acasă. Aşa încât, pe o scară de unu la zece, care ar fi probabilitatea să-i pese cuiva din lumea asta mare de ceea ce am să-ţi fac eu în continuare?

Charlie a tăcut.

— Am nevoie de un răspuns, domnule White, a spus

Bennett. Asta ca să ne înţelegem. Pe o scară de la unu la zece. Zece înseamnă foarte probabil, iar unu înseamnă foarte puţin probabil. Alege un număr.

Charlie a continuat să tacă.

— Am înţeles, a spus Bennett. Nu găseşti răspunsul corect pentru că e o întrebare înşelătoare. Numerele nu merg suficient de jos. Nimeni din lumea asta mare n-o să dea nicio ceapă degerată. Nici măcar o singură persoană. Şi, oricum, nimeni n-o să ştie. Mâine o să ajungi în Siria, sau în Egipt, ori chiar în Golful Guantanamo. Acum aplicăm alte metode. Organizaţia ta adăposteşte un lunetist care plănuieşte să-i împuşte pe premierul britanic şi pe preşedintele Americii. Tu eşti noul Osama bin Laden. Sau măcar şeicul Khalid Mohammed.

— Asta-i o abureală, a spus Charlie White.

— La care parte te referi?

— La tot. N-aş fi pus să-l împuşte pe prim-ministru.

— De ce?

— Pentru că l-am votat.

— Cine stă în casă la Joey?

— Nu ştiu cine este.

— Dar ştii că e cineva acolo?

— Nu l-am văzut niciodată pe omul ăla.

— L-a ucis pe Karel Libor pentru voi, v-a dat un purcoi de bani, v-a făcut să daţi mâna cu sârbii, îi asiguraţi adăpost şi pază permanente şi, dat fiind că e un târg de o asemenea amploare, zici că n-ai discutat niciodată faţă în faţă cu el?

Charlie n-a spus nimic.

Bennett a continuat:

— Eu cred că aţi discutat pe larg. Cred că ştii toate detaliile. Inclusiv ţinta.

— Vreau să vină avocatul meu, a spus Charlie.

— Poate n-ai înţeles ce ţi-am zis despre Golful Guantanamo.

Charlie n-a spus nimic.

— S-o luăm ipotetic, atunci. Deocamdată. Dacă un om ipotetic, în situaţia ta ipotetică, ar fi implicat într-o astfel de înţelegere, n-ar dori să aprobe anumite detalii?

— Fireşte că ar vrea. Ipotetic.

— Inclusiv ţinta?

— Desigur că şi ţinta.

— De ce?

— Ar trebui să fie acceptabilă.

— Cine ar depăşi limitele?

— Femeile şi copiii, evident. Şi familia regală.

— Şi prim-ministrul?

— Asta ar fi un pas mare. Ipotetic, vreau să spun. Cred că până acum oamenii ăştia nu şi-au mânjit mâinile cu genul ăsta de politică.

— Doar în genul de politică maleabilă?

— Ipotetic, da.

— Deci ştii care e ţinta. Pentru că ai aprobat-o.

Niciun răspuns.

— Asta e ca una dintre întrebările alea filosofice pe care le dezbat oamenii prin ziare, a spus Bennett. Să zicem că ai timp până la apusul soarelui să găseşti bomba cu ceas. Cât de departe ai ajunge, din punct de vedere legal şi etic?

Niciun răspuns.

— Care e ţinta, domnule White?

Charlie n-a spus nimic. Se uita când la Bennett, când la mine, cu un fel de implorare în priviri, ca şi cum ar fi cerut permisiunea să ne dea fiecăruia câte un răspuns diferit.

— S-o lăsăm aşa deocamdată, Bennett. Nu schimbă ce avem de făcut în continuare.

Bennett s-a uitat la mine, la Charlie şi la Nice, apoi a ridicat din umeri şi a păşit înapoi la locul unde se aflase înainte, lângă fereastră. Când a ajuns acolo, uşa s-a deschis violent şi un bărbat cu un pistol în mână a dat buzna înăuntru, urmat imediat de un altul. Coliba a

devenit dintr-odată încinsă şi înghesuită, cu şase inşi în ea, după care situaţia s-a înrăutăţit. Un picior cât un trunchi de copac şi-a făcut apariţia, îndoit de la genunchi, apoi un umăr masiv, un spate aplecat şi un cap coborât sub buiandrugul deasupra căruia scria „Club de Bowling”, după care Micul Joey a apărut chiar în faţa noastră, în colibă, drept, înalt de peste doi metri şi zece. Panta acoperişului îi încadra la limită capul şi umerii imenşi.

Capitolul 50

Corpul uriaş al lui Joey i-a împins pe cei doi oameni ai lui în faţă, iar noi n-am mai avut unde să ne retragem, aşa că am rămas înghesuiţi, ca într-un vagon de metrou, ceea ce însemna că primul contact între cele două tabere s-a produs devreme, cu unul dintre băieţii lui Joey lipit de Casey Nice, apucând-o de cot şi mişcând-o în faţa lui, probabil cu ţeava pistolului înfiptă în spatele ei, celălalt procedând la fel cu Bennett, aşa că n-aveam nicio posibilitate de reacţie. Glockul mi-a rămas în buzunar. Nu puteam să fac absolut nimic. O crampă mi s-a pus în ceafă.

Văzut de aproape, Joey era mai rău decât mă temusem. Nu semăna nici pe departe cu sportivii pe care-i văzusem cu ani în urmă, veniţi în vizită de la alte colegii în campusul West Point, jucători de fotbal american sau de baschet. Băieţii ăia erau imenşi, dar liniştiţi, calmi şi, mai presus de toate, stăpâni pe sine, ca şi cum lobii lor frontali ar fi deţinut în totalitate controlul. Joey nu arăta aşa. Nu era nici pe departe un individ mărunt şi agitat, dar acelaşi gen de spasme îl făceau să zvâcnească şi să palpite. Părea dus cu pluta. Avea ochii îngropaţi în orbite, iar buza de jos îi atârna deasupra bărbiei absente. Dinţii îi erau umezi de salivă. Bătea cu talpa dreaptă în podea. Mâna stângă era strânsă într-un pumn, iar palma dreaptă stătea deschisă şi arcuită, complet rigidă.

S-a uitat mai întâi la Charlie White, apoi a privit în altă parte. A cercetat-o pe Casey Nice de sus până jos, apoi pe mine, la fel, de sus până jos, şi în sfârşit pe Bennet, drept în ochi, spunându-i:

— Crezi că n-am observat gardul dărâmat şi copacul?

Mă crezi idiot? Crezi că eşti singurul care-şi permite binocluri cu vedere nocturnă? Am crezut c-ai plecat. Dar am venit să verificăm. Şi ia te uită ce-am găsit!

Nicio replică din partea lui Bennett. I-am recunoscut pe băieţii lui Joey. Fuseseră în parcarea micului supermarket. Cordonul de securitate din Jaguarul negru. Doi dintre cei patru. Crema cremelor. Lângă şeful lor, arătau ca nişte pigmei. Am presupus că ceilalţi doi erau afară, în frig şi întuneric. Am mai presupus că şoferul era încă în Bentley, la celălalt capăt al aleii late de un metru. Mi-am băgat mâinile în buzunare. În dreapta aveam Glockul, iar în stânga, cuţitul de linoleum. Am aruncat o privire furişă pe fereastră, la contururile întunecate ale străzii aflate la 400 de metri distanţă, şi nu puteam decât să sper că John Kott nu avea o lunetă cu vedere nocturnă montată pe puşcă. Ar fi putut alege chiar şi ochiul în care să tragă.

În spatele meu, l-am auzit pe Charlie White zicând:

— Joey, scoate-mă de aici.

Dar Joey n-a răspuns imediat, iar asta mi-a dat un licăr de speranţă. Poate că se pregătea s-o ia pe un drum care să-l ducă într-o direcţie utilă nouă. *E o chestie ce ţine de ADN. Ca la şobolani.*

În spatele meu, Charlie White a adăugat:

— Sunt înarmaţi, Joey. Au pistoale şi cuţite.

Joey a încuviinţat dând din cap, doi centimetri în sus, doi centimetri în jos – o mişcare ce a părut milimetrică, raportată la statura lui. Tipul care-l ţine pe Bennett i-a dat drumul la cot şi a început să-i pipăie buzunarele. A scos la iveală cuţitul care acum era închis şi un SIG-Sauer automat, un P226, după părerea mea, preferat de Forţele Speciale din toată lumea. Apoi tipul de lângă Casey Nice a procedat la fel, scoţând Glockul, cuţitul pentru linoleum şi, în final, flaconul cu pastile. Singura pastilă rămasă zuruia înfundat. Joey a întins mâna mare cât un capac de veceu, iar tipul i-a pus flaconul în palmă. Joey a ţinut-o

între arătătorul imens şi degetul opozabil uriaş, şi-a apropiat-o de faţă şi a întrebat:

— Cine-i Antonio Luna?

Casey Nice a dat să spună ceva, apoi s-a răzgândit şi a spus:

— Un prieten.

— Eşti dependentă?

Nice a avut o ezitare, apoi a răspuns:

— Încerc să nu fiu.

Cu o unghie cât o minge de golf, Joey a deschis capacul, care s-a rostogolit pe podea, şi a răsturnat flaconul în palmă. Prin comparaţie, pastila singuratică părea minusculă.

— O vrei? a spus el.

Casey Nice nu i-a răspuns.

— Zi, o vrei?

Niciun răspuns.

— O vrei, nu-i aşa?

Niciun răspuns.

Joey şi-a lipit palma de gură şi a înghiţit pastila, lăsând flaconul să cadă pe podea.

— Joey, haide odată, a spus Charlie White.

Joey a întins un braţ cât o ramură, şi-a împins ciracii din cale, într-o parte şi-n cealaltă, făcându-i s-o lipească pe Nice de perete şi pe Bennett de fereastră, cu coatele în jurul gâturilor acestora, cu armele la vedere, îndreptate spre mine. Modelul era Browning High Power, produs în Belgia.

Mi-am scos mâinile din buzunare.

Joey s-a întors pieziş şi s-a apropiat păşind prin intervalul deschis de oamenii lui. A făcut un singur pas uriaş, apoi s-a oprit şi a stat faţă în faţă cu mine.

Sau, mai exact, faţă în claviculă. Era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât mine. Şi cu cincisprezece mai lat. Numai oase şi muşchi. Nu era un culturist. Ca un om obişnuit, dar unul puternic şi umflat cu pompa uniform,

precum casa lui. Mirosea a transpiraţie – un miros iute şi acid – şi o venă îi pulsa la gât. Toate acestea au declanşat părţi ancestrale ale creierului meu, îndeosebi partea cea mai veche dintre toate, cea care ne-a ajutat să supravieţuim timp de şapte milioane de ani şi ne ajută şi acum. Reflexul fugii. Iar al meu ţipa la mine să-mi iau dracului tălpăşiţa de-acolo. Dar n-am făcut-o. N-aveam unde să mă duc. Perete în spate, perete la stânga, perete la dreapta şi Joey în faţa mea. M-am uitat în sus, la ochii lui, şi în umbrele înşelătoare am văzut o pupilă mare cât un bănuţ şi cealaltă, cât un vârf de ac.

— Ce alte pastile mai iei, Joey? l-am întrebat.

— Gura! mi-a tăiat-o el.

Şi-a ridicat mâinile. Avea degetele lungi şi groase. Nu ca nişte cârnaţi. Descrierea e greşită. Erau mai groase de-atât şi mai tari. Mai degrabă ca nişte cutii de Cola, unite la încheieturi, cu vârfurile de două ori mai late decât ale mele, unghiile având şi ele o suprafaţă dublă.

Şi-a înfipt acele vârfuri de degete în buzunarele gecii mele, a scotocit adânc, cale de vreo zece centimetri, apropiindu-şi respiraţia de mine, apoi le-a tras înapoi şi mi-a smuls buzunarele. Pistolul şi cuţitul s-au împrăştiat zăngănind pe podea. Le-a tras cu picioarele şi le-a împins în spatele lui. Apoi s-a întors şi a păşit spre uşă, cu acelaşi pas gigantic, în sens invers.

— Joey, nu mă lăsa aici, a spus Charlie White.

Joey şi-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, podeaua a pârâit, iar lanterna aşezată în echilibru s-a răsturnat, aruncând un fascicul rotitor printre gleznele noastre. Charlie White a început să se mişte, devenind nerăbdător, testând banda înfăşurată peste încheieturi. M-am gândit că Joey avea la dispoziţie o secundă şi jumătate să se hotărască. Dacă depăşea cât de puţin acest interval, nu mai exista cale de întoarcere. Legăturile bazate pe încredere s-ar fi destrămat. Suspiciunile aveau să stăruie la nesfârşit. Charlie avea să

ştie mereu că subordonatului său îi trecuse prin minte să facă exact ceea ce eu îi descrisesem lui Bennett.

O secundă şi jumătate.

Joey a făcut o alegere greşită.

Şi-a întors căpăţâna gigantică şi a strigat prin uşă:

— Intră şi du-l pe domnul White acasă.

Ceea ce era imposibil, atât timp cât el bloca uşa. Aşa că şi-a aplecat din nou capul, şi-a gârbovit umerii, şi-a îndoit spatele, apoi genunchii, şi s-a strecurat pieziş din şopron: piciorul drept, aplecare, piciorul stâng şi apoi dispariţie.

Indivizii care-i ţineau pe Nice şi pe Bennett au rămas pe loc, cu coatele strânse pe gâturile acestora, ţinând pistoalele ridicate în diagonală, ţintind la jumătatea distanţei dintre ei şi mine, gata să tragă instantaneu. M-am uitat la Bennett şi l-am întrebat:

— Cum se cheamă echipele astea noi în care te-au inclus?

Tipul care-l ţinea mi-a spus:

— Ţine-ţi gura!

— Obligă-mă! i-am zis.

Dar n-a făcut-o. Bănuiam că nu era autorizat să intervină decât în situaţii de maximă urgenţă. În afară de asta, soarta noastră şi felul în care eram trataţi urmau să se decidă la un nivel înalt, ulterior. Bennett mi-a răspuns:

— Nu prea au o denumire. Nu încă. În momentul de faţă, situaţia e destul de fluidă.

— Forţele voastre aeriene colaborează cu voi?

A dat din cap aprobator:

— E o abordare complet integrată.

— Poţi să aduci un avion să ne scoată de-aici?

— Pentru acasă?

— Fort Bragg.

— Când?

— Acum ar fi excelent. Dar să zicem peste vreo două

ore.

— Eşti optimist.

— Încerc să-mi păstrez tonusul, indiferent de situaţie.

— Nu trimite O'Day un avion?

— Vreau să zbor cu Royal Air Force, am spus. Am să mă mulţumesc cu asta în schimbul faptului că n-am întâlnit-o pe regină.

Tipii de afară au intrat şi s-au grăbit să-l ridice pe Charlie White în picioare. I-au tăiat banda de la mâini şi de la coate cu cuţitele, iar acesta şi-a frecat braţele şi şi-a mişcat umerii ca să-şi repună sângele în mişcare, după care şi-a îndreptat spatele. Gata, nu mai era ostatic, redevenise şeful de bandă plin de forţă, tărie şi încredere. S-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Ai pierdut, băiete. Păcat. Pentru că acum vine şi condamnarea la moarte.

Am privit dincolo de gazonul pentru bowling, la strada întunecată aflată la circa patru sute de metri distanţă. Oare Kott ne urmărea? Mi-am imaginat o fereastră în hol, cu 50% mai înaltă şi 50% mai lată decât orice altă fereastră de hol, cu un trepied în spatele ei şi un binoclu cu vedere nocturnă – cumpărat poate de pe internet, sau furat şi adus prin contrabandă de la un depozit militar de oriunde din Marea Britanie sau din Europa; Kott stând ghemuit în spatele lui, cu ochii lipiţi de inelele din cauciuc, privind dincolo de locul unde fuseseră gardul şi copacul, procesând toate detaliile argintii, precise. Dar câmpul vizual era îngust. Noi puteam să vedem casa, iar el putea să vadă şopronul, dar niciunul dintre noi nu putea distinge prea multe alte chestii.

Ceea ce era bine.

Ce putea el să audă de la 400 de metri? Browning High Power era un pistol de 9 milimetri şi, ca toate cele produse la Fabrique Naţionale, era construit compact şi temeinic, aşa încât n-ar fi fost mai zgomotos decât era necesar. Dar el l-ar auzi. Seara târziu, în suburbii, focurile

de armă pot fi auzite de la 400 de metri.

Cu siguranţă.

Probabil.

Oare avea o lunetă cu vedere nocturnă la puşcă?

— Charlie, stai! am spus.

Charlie s-a oprit şi s-a întors, iar eu l-am izbit drept în faţă, cu o lovitură de dreapta colosală, cu picioarele bine înfipte în podea. Am dat cât de tare am putut, parţial pentru că nu-mi plăcea individul şi parţial pentru că trebuia să-mi continui parcursul către individul care-o ţinea pe Nice, fără nicio întârziere. Şi cam asta s-a întâmplat. L-am nimerit pe Charlie drept în nas – o ţintă considerabilă, recunosc – şi am simţit cum pumnul meu se duce mai departe, apoi corpul lui în cădere i-a smucit capul de sub mâna mea aflată în mişcare, iar inerţia m-a împins înainte, cu umărul mai întâi în Nice, apoi în individul din spatele ei.

În acel moment eram opt în acel şopron, iar avantajul unei încăierări într-un spaţiu strâmt şi aglomerat, cu o lanternă care se roteşte pe podea, era că toate părţile împingeau, îmbrânceau şi se împiedicau, ceea ce făcea imposibil să ţinteşti cu precizie, mai ales când marele şef era undeva în grămada dezorganizată. Daunele colaterale abia aşteptau să se producă, în special pentru că Bennett îşi făcea de lucru cu unul dintre băieţii lui Joey, în vreme ce eu mă ocupam de celălalt. Casey Nice a ştiut exact ce se întâmplă şi s-a desprins ca un spectru de cel care o ţinuse, dar nu înainte de a profita de geometria relativă a poziţiei aplicându-i individului un genunchi în boaşe, din mers. M-a ajutat considerabil, căci capul individului se afla în mişcare descendentă tocmai când cotul meu se deplasa în sus, ceea ce a dublat forţa impactului, eliberându-mă instantaneu, ca să mă pot ocupa de escortele lui Charlie, care în acel moment aveau încă mâinile goale şi se îndepărtau deja, crezând că Charlie era chiar în urma lor. Şi chiar aşa fusese,

până-n clipa când s-a prăbuşit.

Un tip şi-a ridicat mâinile ca un boxer, cam sus, aşa că l-am lovit în burtă, aceasta fiind oricum o lovitură mai bună într-un loc strâmt, în care n-aveai spaţiu de manevră. Celălalt ins a dat năvală ca şi cum s-ar fi pregătit pentru o „îmbrăţişare de urs”; ar fi fost o manevră rezonabilă, dar n-a ajuns s-o pună în practică pentru că, oricât de înghesuit ar fi fost locul, rămâne întotdeauna spaţiu pentru o lovitură cu capul. Izbitura a nimerit direct la ţintă, cu doar câţiva centimetri de elan şi o mulţime de muşchi puşi în mişcare rapidă. Tipul a căzut secerat şi m-am întors spre cel pe care-l lovisem în burtă şi i-am proptit un genunchi în bărbie, doborându-l, moment în care trecuseră cam trei secunde. În mod sigur fuseserăm zgomotoşi, dar nu eram îngrijorat că Joey o să dea buzna; parţial, pentru că Joey n-avea cum să dea buzna prin niciun fel de uşă normală, şi parţial pentru că, chiar de-ar fi reuşit să facă asta, nu mi-aş fi făcut griji din cauza lui imediat.

Fiindcă ştiam ceva despre Joey.

Bennett se descurca de minune. Îşi înfipsese degetul mare în ochiul individului, iar cu cealaltă mână îi zdrobea beregata. În sensul activ al cuvântului. Îi prinsese laringele cu vârfurile degetelor, strângând şi rupând. N-au condus lumea purtându-se frumos. Asta era cât se poate de sigur. Am luat lanterna de jos şi am aşteptat până când tipul de care se ocupa Bennett a căzut, apoi am căutat pe podea şi sub haine şi am găsit cele trei pistoale ale noastre, plus patru pistoale Browning High Power Model 1935 identice, de la băieţii lui Joey. Browningurile erau toate de fabricaţie recentă, cu siguranţe ambidextre. Sus pentru blocaj, jos pentru foc. Erau încărcate complet, dar fără gloanţe în camera cartuşului. Fuseserăm mai în siguranţă decât crezuserăm. Le-am împărţit frăţeşte, câte unu de fiecare, am scos încărcătorul din al patrulea şi i l-am dat lui Nice,

să-l ţină în buzunar.

— Hai să-l găsim pe Joey, am spus.

M-am întors şi m-am dus spre uşă, dar Bennett m-a prins de braţ şi mi-a spus:

— Nu putem să ieşim acolo cu o lanternă. Ne-ar lua ca din oală.

— Hai să nu gândim mai mult decât e nevoie, l-am liniştit.

Bennett i-a aruncat o privire lui Nice, într-o rugăminte mută, ca şi cum ar fi fost de părere că o luasem razna.

— Sunt sigură că nu vom păţi nimic, i-a spus ea.

Am zâmbit. Şi ea văzuse. Probabil de la chestia cu flaconul de pastile.

— Joey nu e înarmat, am spus. Ăsta-i un lucru de care putem fi siguri.

— Dar de unde ştim? a întrebat Bennett.

— Pentru că, de când a ajuns la maturitate, Joey n-a tras niciodată cu vreun pistol cu gloanţe, cu vreun pistol cu aer comprimat, sau cu vreo puşcă, cu ţeavă lungă sau scurtă, sau cu orice alt tip de armă.

— Cum poţi şti asta?

— Pentru că nicio gardă de trăgaci din lumea asta nu e suficient de mare pentru degetul lui. Nu poate să-l bage acolo. E imposibil. Cred că n-a mai atins un trăgaci de la vârsta de şapte ani. Şi pariez că şi atunci abia-abia reuşea să-l apese. E afară, chiar acum, neînarmat, iar noi avem o sută patru gloanţe şi o lanternă.

Capitolul 51

Casey Nice avea lanterna. Eu aveam câte-un pistol în fiecare mână, mai ales pentru că în acel moment rămăsesem fără buzunare. Bennett era în urma noastră, mişcându-se în stânga şi-n dreapta, atent la ariergardă şi la flancuri. Nice mişca foarte rapid fasciculul lanternei dintr-o parte în alta, pictând aerul nopţii, iluminând totul ca un stroboscop, lăsând persistenţa vederii noastre să completeze golurile.

Nici urmă de Joey. Cel puţin nu la început. Fasciculul bătea până departe, pe aleea lată de un metru, dar nu era acolo. Şi ar fi fost încă acolo, dacă ar fi vrut să fugă pe acea alee. Pentru că nu prea ar fi putut fugi. Ar fi trebuit să se deplaseze pieziş, mişcându-şi picioarele lateral, iar asta i-ar fi încetinit deplasarea. Am verificat în colţul îndepărtat, unde îl aşteptasem pe Bennett, şi nu era acolo. Am verificat şi colţul opus. Nici acolo nu era.

Am stat nemişcaţi şi am ascultat. Niciun sunet. Lumina galbenă era tot acolo, pe cer, dar casele din jur erau mai întunecate. Luminile se stingeau. Curând, aveam să fim complet înconjuraţi de oameni care dormeau. Ici şi colo vedeam licăritul albastru al televizorului vreunui insomniac – un film, probabil, sau un meci de fotbal, ori un documentar, care speram să aibă virtuţi de iluminare măcar în sens educaţional, pentru că în mod sigur nu fizic. Vânam un gigant în întuneric.

Şi nu ajungeam nicăieri, până când am făcut în al patrulea rând ceea ce ar fi trebuit să fac în primul rând, şi anume să mă pun în pielea lui, să gândesc ca el, să fiu el, doar pentru o clipă. Ce aş fi făcut? Fără armă, cu bodyguarzii doborâţi şi şoferul prea departe ca să-l pot chema, deplasarea laterală pe alee fiind prea lentă. Nu

pentru că aveam nevoie să fug şi nu pentru că aveam nevoie de ajutor. Mă descurcam bine şi singur. Doar eram Micul Joey.

Dar îmi plăcea să am un public.

Iar în acel moment era penurie de spectatori. Campionatul Mondial de bowling pe gazon nu era în curs de desfăşurare. Peste tot în jurul nostru oamenii trăgeau draperiile şi închideau ochii. Într-un singur loc putea Joey să găsească public. Posibil. E drept, un public format dintr-o singură persoană, dar hotărâtă. Un aliat, poate chiar un prieten deja, şi un coleg pe plan profesional, poate că-i plăcea să creadă lui Joey.

Probabil că John Kott urmărea scena prin binoclul cu vedere nocturnă.

Sau prin luneta cu vedere nocturnă.

Am făcut un semn şi Casey Nice a stins lanterna, iar noi ne-am dus uşurel către colţul îndepărtat al şopronului, ajungând la acelaşi nivel cu ferestrele, iar asta însemna că aveam, în limita unui grad, două, aceeaşi privelişte pe care o avuseserăm şi înainte, prin binocluri. Ca şi înainte, vedeam tot pătratul de gazon, numai că de data asta Micul Joey se afla în mijlocul lui, singur-singurel sub cerul gălbui al nopţii, dansând, legănându-şi şoldurile, târşâindu-şi picioarele, fluturându-şi braţele şi smucindu-şi capul dintr-o parte în alta.

Mi-am dat seama imediat ce făcea, în ce mod şi de ce. Un fel de viclenie animalică. Un soi de inteligenţă de rozătoare. *E o chestie ce ţine de ADN. Ca la şobolani.* N-avea nicio armă în mână. Cum putea să ne deposedeze de arme? *Curând, aveam să fim complet înconjuraţi de oameni care dormeau. Copiii erau deja în pat.* Dansa ca să ne facă să ratăm. Iar asta nu ne puteam permite. Nu acolo. Nu că l-am fi ratat. Nu în nouăzeci şi nouă dintr-o sută de cazuri sau mai mult. *Asta e ca una dintre*

întrebările alea filosofice pe care le dezbat oamenii prin ziare. Care ar fi probabilitatea de care ar avea nevoie o persoană responsabilă? Dar chiar şi un glonţ care-şi atingea ţinta din plin putea să treacă, de exemplu, prin ţesuturile moi ale gâtului, care n-ar încetini glonţul. Următoarea oprire: un dormitor zugrăvit în bleu sau în roz. Sau glonţul ar putea să lovească un os şi să ricoşeze într-un unghi imprevizibil, jos şi departe. Putea să nimerească un insomniac, înainte ca meciul pe care-l urmărea să se termine. Un meci strâns, poate cu prelungiri. N-avea să ştie niciodată cum s-a încheiat.

Puteam să-l nimeresc? Ba bine că nu! Micul Joey era îndeajuns de mare. Era cazul să trag? Cu copiii adormiţi în spatele lui, la stânga şi la dreapta, în spatele ferestrelor?

Ne-am retras în umbre şi ne-am rezemat de peretele şopronului. Mi-am zis că ne puteam permite să-l lăsăm să mai danseze un minut. Poate obosea. Ceea ce, după cum speram, ne-ar fi ajutat.

Nice şi Bennett s-au strecurat pe la marginea peticului de verdeaţă spre latura îndepărtată, pe ceea ce părea o potecă acoperită cu pietriş, bine bătătorită. Poate că arbitrii alergau pe poteca aia în sus şi în jos. Sau judecătorii. Habar n-aveam de regulamentul jocului. Bennett s-a dus mai departe decât Nice, cam la o distanţă de şase metri de ea, în triangulaţie, astfel încât amândoi să vadă şopronul în spatele lui Joey, aşa încât, dacă ar fi fost nevoiţi să tragă, neavând alternativă, atunci măcar gloanţele ratate puteau fi oprite de lemnul vechi de şaizeci de ani. Sau, în cazul cel mai rău, întârziate.

N-aveam buzunare în faţă, aşa că mi-am vârât pistoalele în buzunarele de la spate ale pantalonilor. Apoi am păşit pe iarbă. Am luat-o la stânga, ca să menţin silueta voluminoasă a lui Joey între mine şi casa lui îndepărtată, cu numeroasele ei poziţii de tragere în

spatele numeroaselor ferestre supradimensionate. Patru sute de metri. Mai puţin de o secundă. Flash *o mie* şi jocul s-a încheiat.

Am continuat să merg încet spre Joey. M-a văzut venind, apărând din lumina gălbuie, iar eu i-am zărit dinţii albi când a zâmbit. A început să se retragă spre colţul îndepărtat al gazonului, pas cu pas, conducându-mă, ţinându-mă aliniat cu casa lui. Nu era prost. După trei paşi înapoi, ieşise din zona de siguranţă a lui Nice, iar după patru, şi dintr-a lui Bennett. Am simţit cum umerii lor se lasă în jos a dezamăgire, iar în liniştea care domnea am auzit semnalul de mesaj scos de telefonul lui Bennett. Speram că e informaţia mea despre sticlă. Putea fi interesantă, dacă supravieţuiam îndeajuns ca s-o citesc.

Joey a aruncat o privire peste umăr şi şi-a ajustat alinierea, apoi s-a oprit. A început din nou să danseze, ţopăind dintr-o parte în alta, aplecându-se într-o parte, apoi în cealaltă. Tălpile lui uriaşe săpau brazde în iarba perfectă. Membrii clubului de bowling aveau să fie foarte supăraţi. Speram să aibă asigurare. Sau un sac mare cu seminţe de gazon.

— Joey, hai să-ţi spun cum stă treaba. Trebuie să intru în casa ta. Fără ca tu să fii acolo. Opţiunea unu e să accepţi asta chiar acum.

— Şi care-i opţiunea doi? a întrebat el.

— Te sfătuiesc să o alegi pe prima.

— Un englez e stăpân în casa lui.

— Înţeleg asta, Joey. Pe bune că înţeleg. Dar trebuie să te gândeşti la mine ca la un viking. Sau ca la un jefuitor rebel. Sau ca la un fel de invadator. Am să-ţi iau cu asalt casa. E mai bine pentru tine să nu fii rănit în acest proces.

— Şi dacă tu ajungi să fii rănit?

— Ai putea să mă ajuţi în privinţa asta, Joey. Ai putea să-mi spui unde e găzduit Kott, unde se află gărzile lui şi

ai putea să-mi descrii pericolele. Ai vreun covor destrămat? Mobile joase? Nu vreau să alunec şi să cad.

— Eşti un om mort.

— Cum adică, Joey? Ai vreun pistol şi nu-l văd eu?

Nu mi-a răspuns, aşa că am continuat:

— Aşa ziceam şi eu. Mai ai oameni cu tine, în afară de cei patru care zac inconştienţi în şopron, cu oasele rupte?

Nu mi-a răspuns.

— Aşa ziceam şi eu.

Continua să danseze. Se mişca la stânga, se mişca la dreapta, iar eu mă mişcăm odată cu el, menţinându-l între mine şi casă. Eram la doi paşi de el, iar asta însemna că el se afla la un pas de-al lui de mine. Destul de aproape ca să-mi fac griji, după ce văzusem cât de repede se mişcase, în parcarea micului supermarket.

Şi-a băgat mâna în buzunar, în partea dreaptă a hainei. O mână mare. Un buzunar mare. A scos de-acolo un telefon. L-a ridicat la gură şi a rostit:

— Apel Gary.

Apoi l-a dus la ureche, ca orice om obişnuit. Avea degetele prea mari ca să formeze numărul. Telefonul îi executa comenzile vocale. Ceea ce a funcţionat, după toate aparenţele, căci i s-a răspuns la apel. Joey a spus:

— Gary, Joey la telefon. Sună-mă în zece minute, OK? Dacă nu răspund, părăsiţi nava. Fiecare se descurcă cum poate. S-a înţeles?

Şi era evident că celălalt înţelesese mesajul, căci Joey a încheiat convorbirea şi a pus telefonul la loc în buzunar. Apoi a rămas acolo, nemişcat.

Maică-mea avea reguli în privinţa încăierărilor. A avut de crescut doi băieţi în bazele puşcaşilor marini, aşa că nu le putea interzice cu totul. Dar le-a împrejmuit cu restricţii. Prima regulă era de natură strict practică. *Să nu te baţi când eşti îmbrăcat cu haine noi.* În mod ironic, eu aveam haine noi. A doua regulă putea fi considerată

fie etică, fie morală, dar pentru mama mea era pur şi simplu *corectă* (în franceză cuvântul sunând cu totul altfel): să nu începi niciodată o încăierare. Numai că a treia regulă dicta nici să nu pierzi vreodată o luptă.

Când eram copil, am protestat. Uneori erai nevoit să tragi primul pumn, altfel ţi-ar fi fost imposibil să învingi vreodată. Aveam impresia că cele două reguli se băteau cap în cap. Impresia se baza pe propria mea experienţă. Asta s-a transformat într-o mare dispută în familie. Am purtat tot felul de discuţii. Erau anii 1960, iar ea era franţuzoaică. În cele din urmă, s-a ajuns la concluzia că, într-adevăr, regulile erau incompatibile. Sau poate că erau un fel de test Rorschach. Care era regula spre care înclinai? A doua sau a treia? Fratele meu, Joe, era adeptul regulii celei de-a doua. Eu eram adeptul regulii a treia. Pentru prima oară, părinţii noştri ne-au privit uşor diferit. Nu ştiam care regulă era greşită şi care corectă. Semnalele primite de la ei erau amestecate. Oameni cumsecade, dar, până la urmă, tot puşcaşi marini erau.

Eu eram un om al regulii a treia. *Să nu pierzi nicio luptă.* Mi-a folosit de minune, chiar dacă a însemnat să încalc regula a doua din când în când. Uneori trebuie să începi o luptă. De exemplu, chiar în clipa aia. Regulă empirică: Trebuia să-l lovesc pe Joey înainte ca el să mă lovească.

Dar deodată a vorbit din nou:

— Sunt un Romford Boy.

— Bănuiesc că cineva trebuie să fie, am replicat.

— Noi ne respectăm cuvântul. Ca să ajungi la domnul Kott, va trebui să treci de mine.

— E ca atunci când te duci la dentist. Dacă trebuie, o voi face.

— Crezi că poţi să te baţi cu mine?

— Probabil.

— Nu mă dau în vânt după domnul Kott, a spus Joey.

— Nici eu.

— Dar sunt un Romford Boy. Îmi respect cuvântul dat.

— Şi?

— Hai să facem chestia asta interesantă.

Apoi s-a oprit, gânditor, ca şi cum ar fi găsit o cale prin care să scurteze o explicaţie lungă. A arătat spre buzunarul lui şi a spus:

— Ai auzit discuţia mea telefonică?

— Da, am spus.

— Gary e şeful echipei care în seara asta asigură paza domnului Kott. Ai auzit ce i-am spus. Dacă răspund la telefon, înseamnă că ai ieşit din peisaj şi ne putem vedea de treabă, în condiţii normale. Sunt un Romford Boy şi mi-am respectat cuvântul. Dar nu vreau ca oamenii mei să se ocupe de rahatul ăsta dacă nu sunt acolo ca să-i coordonez. Aşa că, dacă nu răspund, o vor şterge de-acolo imediat, iar domnul Kott e al tău.

Capitolul 52

Într-o sală de clasă, un fel de metodă socratică ar fi extras înţelesuri profunde din ceea ce spusese Joey, implicând mize înalte şi concepte imaginare despre loialitate, onoare şi sacrificiu, sau poate că doar îi plăcea să se bată şi nu putea să găsească oponenţi fără să-i mituiască. Oricum ar fi stat lucrurile, nu i-am mai acordat atenţie, pentru că a făcut un pas înapoi şi s-a ghemuit, ca şi cum ar fi aşteptat să sune gongul. Probabil că l-a auzit înaintea mea, fiindcă a ieşit din întuneric ca o bilă de demolare, de două ori mai iute ca în parcarea supermarketului, trimiţându-şi fulgerător cotul drept spre mine, de sus în jos – o versiune mortală a modului în care-l lovisem pe tipul din dubă. Voia să-mi ia piuitul încă de la început. *Singura reacţie valabilă la o lovitură cu cotul era să te răsuceşti, să te apleci în faţă şi să primeşti şocul în braţ.* Ceea ce am făcut. *E dureros al naibii, uneori îţi amorţeşte braţul.*

Şi aşa a fost. *Dar cel puţin rămâi în picioare.* Şi am rămas.

Dar abia-abia. O sută patruzeci de kilograme, venind cu forţă maximă. Singurul răspuns posibil era să mă strecor pe lângă el şi să-l întorc cu faţa spre mine. Manevra m-a postat cu spatele la casa lui, aşa că, după cum conveniserăm, Casey Nice m-a luminat cu lanterna pentru un timp scurt, două secunde, suficient să „orbească” o lunetă cu vedere nocturnă. În plus, i-a distras atenţia lui Joey, aşa că am expediat un croşeu de stânga în gâtul individului şi o lovitură scurtă de dreapta în rinichi, mai tare decât lovisem vreodată în viaţa mea, cu concentrare totală, după care m-am retras descriind acelaşi cerc larg, în aşa fel încât, dacă ar fi tras orbeşte,

Kott l-ar fi nimerit pe Joey, nu pe mine. Şi voiam să văd stricăciunile pe care le provocasem.

Nu erau multe şi nici încurajatoare. Mărimea în sine nu e o mare scofală. Dar oamenii de care trebuie să te păzeşti sunt cei care au ajuns atât de întărâtaţi, încât nu mai simt durerea. O chestie chimică. Organismul lor nu le mai poate spune să se oprească. Abia atunci mărimea devine o mare scofală. Şi aşa stăteau lucrurile cu Joey. Îl lovisem de două ori, fără milă, iar el era în continuare vesel şi cu spatele drept, tot cu cincisprezece centimetri mai înalt ca mine şi tot cu aproape treizeci de kilograme mai greu.

— Zece minute, m-a anunţat. Atât ai la dispoziţie. Ceva mai puţin acum, presupun.

A rostit cuvintele cu un fel de extaz pe faţă, ca un luptător cu pumnii goi de pe vremuri, un om din secolul al XIX-lea rătăcit în secolul XX, un londonez parcă desprins dintr-o ecranizare după Charles Dickens. Un bărbat tânăr, dar depăşit de vremuri cu mult timp în urmă, un rupător de oase, nimic mai mult. Între timp, mintea mea îmi spunea să continui cu loviturile în rinichi, pe partea dreaptă, în speranţa că poate, din întâmplare, îi stric telefonul din buzunar, astfel încât Gary să nu primească niciun răspuns orice s-ar fi întâmplat, ceea ce ar fi uşurat mai târziu sarcina lui Nice şi Bennett.

Joey s-a apropiat. Ca un boxer. Dar nu unul foarte bun. A lansat un swing de dreapta, pe care l-am anticipat cu mult, m-am eschivat jos-sus, ca la genuflexiuni, iar pumnul lui mi-a trecut pe deasupra capului, inerţia ducându-l înainte pe o traiectorie curbată. Rinichiul lui drept venea spre mine, aşa că l-am lovit din nou, cu o directă scurtă de dreapta, o lovitură colosală, care ar fi rupt un copac tânăr sau ar fi omorât un catâr pe loc. Una dintre cele mai tari trei lovituri trase de mine de când mă ştiam, iar asta spunea ceva. A suferit toate efectele mecanice corespunzătoare. Forţa loviturii l-a făcut să se

aplece violent în spate şi a scos un icnet când şocul a ajuns la spatele plămânilor, s-a împleticit şi piciorul i-a înţepenit. Dar n-a căzut, ţipând de durere, cum ar fi fost de aşteptat. Un om normal ar fi intrat în comă. Fiecare organ intern te arde, ai un milion de cuţite înfipte în spate, respiraţia îţi e prea îngreunată ca să mai ţipi. Dar Joey doar a pufnit o dată, s-a zvârcolit puţin, ca un kinetoterapeut amator, şi a luat din nou poziţia de luptă. Poate că-l ajuta şi Zoloftul. Mi-am pus în gând s-o întreb pe Nice despre beneficiile fizice ale medicamentului.

Apoi am schimbat planul, trecând la un război al mişcărilor. Dacă nu puteam să-l dobor, atunci poate că-l puteam face să cadă singur. Căci finalul jocului nu putea să fie decât culcat pe iarbă. Nicio altă posibilitate. Ştiam unde nu erau copiii. Am dansat apropiindu-mă de el, îndepărtându-mă, ocolindu-l, şi înapoi – după orice alte standarde, ridicol de stângaci, dar prin comparaţie cu Joey, măcar o dată în viaţă eram tipul micuţ şi drăguţ, care se mişca elegant şi agil.

Iarba era moale, Joey era foarte greu şi în trei rânduri a fost cât pe ce să se-mpiedice. Continuam să mă mişc iute, mai ales din cauza lui Kott, dar şi ca urmare a unei teorii vagi care susţinea că, în orice confruntare, individul mai corpolent va obosi mai repede. Ne-am tot învârtit unul în jurul celuilalt şi, la un moment dat, picioarele i-au rămas în urma corpului cu o jumătate de secundă. Am trimis o lovitură cu cotul, pe care el a parat-o la fel ca mine, aşa că ne-am despărţit şi am luat-o de la capăt.

Am schimbat planul pentru a doua oară. Era clar că singur n-avea să cadă. Avea nevoie de ajutor în acest sens, iar eu eram bucuros să i-l ofer. Şi deveneam tot mai bucuros cu fiecare minut. *Crezi că poţi să te baţi cu mine?* Poate că Scarangello avusese dreptate. *N-a suportat să fie provocat.* Dar nu în totalitate. N-a fost vorba niciodată de provocare. Întotdeauna a fost vorba de celălalt individ. Nu-mi plăcea Joey Green. Parţial, din

motivele corecte, cum ar fi adolescentele din Lituania şi din Estonia şi omul cu guri de hrănit, dar şi din motive ancestrale, sălbatice, căci pentru fiecare an în care oamenii au fost moderni, au fost 700 de ani în care au fost primitivi, iar acest lucru a lăsat urme. În acel moment, creierul meu primitiv preluase conducerea. *Tribul meu te vrea dispărut, prietene. Şi, pe deasupra, mai eşti şi urât. În plus, eşti un papă-lapte.*

Am dansat în dreapta, am dansat în stânga şi am mizat pe un picior lăsat în urmă, lovindu-l cu călcâiul în rotulă, cu acelaşi unghi şi aceeaşi amplitudine ca la spargerea unei uşi, dar mai tare decât la toate uşile pe care le spărsesem puse laolaltă. Poate că receptorii care răspund la durere nu mai funcţionau în cazul lui, dar osul e o chestie fizică, şi dacă se rupe, se rupe. Iar al lui s-a rupt. Am simţit prin gheată cum a crăpat. Numai că rotula nu este un os. Individul nu s-a prăbuşit. În schimb, a făcut un pas înainte, pe piciorul teafăr, şi m-a lovit în piept: un alt swing de dreapta, dar mai repezit, prea repede ca să-l văd venind. Am căzut în spate, m-am răsucit şi m-am prăbuşit, gemând, icnind şi încercând să respir, am căutat apoi să mă depărtez prin rostogolire. Pe urmă m-am străduit să mă ridic în patru labe şi am reuşit, după care m-am îndepărtat de-a buşilea, ca să nu mă ucidă cu o lovitură de picior, deşi avea rotula spartă.

În acel moment era extrem de întărâtat, văzându-mă jos, şi s-a repezit la mine, cu un oarecare defect la mers, parcă, dar tot îndeajuns de repede ca să mă facă să fug grăbit. M-am ridicat în picioare, m-am ferit şi am luat-o de la capăt. Tocmai intrasem în criză de planuri noi şi mai aveam cam şase minute. Continuam să mă mişc, mereu atent la casa îndepărtată, făcând mereu manevre şi, la un moment dat, l-am surprins cu corpul răsucit şi l-am lovit din nou în rotula beteagă, cu forţă, o adevărată lovitură sub centură. M-a costat, pentru că a trimis o lovitură de rever. Poate că a fost doar o reacţie de furie

sau poate un calcul raţional al poziţiei în care urma să mă aflu; în orice caz, a câştigat pariul. Dosul palmei lui masive m-a izbit în frunte, iar eu m-am simţit ca şi cum aş fi intrat cu toată viteza într-o frânghie de rufe.

Am căzut lat pe spate, dar strădaniile mele anterioare mi-au salvat viaţa. Nu putea să se întoarcă. Nu reuşea să-şi dea seama cum să facă. Rotula lui era blocată. Poate că nu simţea nicio durere, dar ingineria rămâne inginerie. M-am proptit pe spate şi m-am ridicat din nou în picioare. Am stat aşa o secundă, cu palmele sprijinite pe genunchi, abia trăgându-mi suflarea şi clipind, rătăcind într-un moment de anihilare a judecăţii raţionale. Îl lovisem pe uriaş de cinci ori, o lovitură cu stânga şi două cu dreapta, plus două lovituri cu picioarele – iar tipul rămăsese în picioare. Iar a doua lovitură de dreapta ar fi trebuit să doboare orice fiinţă umană. Inclusiv un cal, o gorilă sau un elefant.

Era clar că aveam o problemă.

Pe urmă m-am gândit la meciul de fotbal pe care insomniacii probabil că-l urmăreau. M-am uitat la gazonul moale, plat şi uniform, umezit de roua nopţii. Joey stătea cu spatele la mine. Am făcut un pas înapoi şi, din alergare, m-am lăsat în alunecare, ca la o cotitură la schi, şoldul meu atingând iarba exact în momentul în care tibiile mele înclinate îi loveau gambele din spate; un fault grosolan la fotbal, o infracţiune demnă de un cartonaş galben, poate chiar de unul roşu, dacă se constatau intenţii răuvoitoare. În cazul meu, existau din belşug. L-am luat ca pe făraş, cu gambe, glezne şi călcâie cu tot, iar individul a căzut pe spate cu o mişcare la fel de teatrală ca a oricărei supervedete din fotbalul european.

După care m-am ridicat iute în picioare, m-am întors, am făcut un pas scurt şi, scoţând rapid pistolul din buzunarul de la spate al pantalonilor, am făcut un salt, ca un copil care vrea să se arunce plin de bucurie într-un troian de zăpadă. Doar că aici bucuria lipsea cu

desăvârşire, iar troianul era abdomenul lui Joey, timp în care eu aduceam Glockul de la spate în jos, astfel încât toate cele trei puncte să aterizeze în acelaşi moment, într-un triunghi perfect, cei doi genunchi şi gura ţevii pistolului, care i s-a înfipt în plexul solar cu toată greutatea din spatele ei, o sută treisprezece kilograme în mişcare descendentă. Apoi am apăsat pe trăgaci.

Eram un adept al celei de-a treia reguli.

La ora de patologie, ar fi numit-o rană de intrare în formă de stea. Gura ţevii fusese apăsată cu toată greutatea pe corpul individului şi fireşte că primul obiect care-a ieşit a fost glonţul, care a făcut o gaură perfectă de nouă milimetri prin piele. Aceasta n-a rămas curată multă vreme, pentru că a urmat o explozie de gaze, care n-aveau unde să se ducă decât prin gaura creată de glonţ, în adâncul corpului lui Joey, acesta nefiind la fel de dur ca oţelul ţevii. Gazul şi-a mărit volumul instantaneu, până a devenit un balon fierbinte, de mărimea unei mingi de baschet, provocând o ruptură a pielii în punctul de intrare. După ce gazul s-a împrăştiat, ruptura arăta ca o stea în cinci colţuri.

Primul avantaj: Joey a murit instantaneu. Tras de la o asemenea distanţă şi mai mult sau mai puţin în centrul corpului, glonţul putea să vatăme o mulţime de chestii: coloana, inima, plămânii şi tot felul de artere. Al doilea: a fost că, după trecerea prin corp, care trebuie să se fi întâmplat, glonţul nu mai putea să omoare decât râmele. Poate larvele unor paraziţi. Caz în care clubul de bowling ar fi trebuit să-mi fie recunoscător.

Al treilea avantaj: a fost că interiorul cutiei toracice a lui Joey a acţionat ca un amortizor de zgomot. Era ca şi cum aş fi montat pe ţeava pistolului un amortizor de mărimea unui butoi de motorină. A funcţionat foarte bine. Sunetul focului de armă a fost foarte înăbuşit. Dar chiar şi aşa, Bennett a ales varianta lipsită de riscuri. S-a

apropiat de mine şi mi-a zis:

— Am auzit împuşcătura.

— Bineînţeles c-ai auzit-o. Erai la doar cincisprezece metri distanţă.

— Dacă eu am auzit-o, au auzit-o şi vecinii.

A scos telefonul şi a trimis un mesaj alcătuit dintr-un singur cuvânt.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— Înseamnă că a fost unul de-ai noştri. Dacă cineva telefonează la secţia de poliţie locală, o să i se spună că a pocnit o ţeavă de eşapament şi că n-are de ce-şi face griji.

— Poţi să faci asta acum?

— Tocmai am făcut-o.

— De când?

— Unele inconveniente au fost eliminate încă din fazele incipiente ale procesului.

N-am comentat.

Telefonul lui Joey a început să sune în buzunarul acestuia.

Şi a sunat.

L-am lăsat să sune până când s-a oprit.

— Trebuie să plecăm, am spus. Trebuie să ne asigurăm că John Kott n-o să fugă împreună cu gărzile. Trebuie să vedem partea din faţă a casei. Dar mult mai de aproape decât de-aici.

— Distanţa cea mai scurtă dintre două puncte este linia dreaptă, ne-a anunţat Casey Nice, şi a pornit pe calea croită de furtună. Noi am mers pe urmele ei, peste ciotul arborelui care aparţinuse nu se ştie cui şi prin gaura din gardul cuiva.

Capitolul 53

Am străbătut cinci curţi şi am rămas în ultima dintre ele, în spatele unui zid ornamental scund, direct peste drum de casa lui Joey. O vedeam în prim-plan, mai bine decât cu orice binoclu. Pe alee era un singur Jaguar negru. Porţile erau închise. Uşa gigantică era închisă. Avea o fantă din alamă pentru scrisori şi un mâner, iar în plăcuţa de sub mâner se vedea o singură gaură de cheie. Fără îndoială, un tip sofisticat de broască, cu pârghii şi caneluri multiple, recomandat de toate companiile de asigurări din lume, deşi Joey Green n-ar fi avut nevoie de altă asigurare în afară de propriul său nume.

Apoi, exact la ţanc, mai întâi porţile, apoi uşa gigantică s-au deschis şi patru indivizi s-au năpustit afară, ca nişte paraşutişti sărind din avion. Starea generală părea dominată de confuzie. Indivizii păreau nesiguri. Păşeau şovăielnic, uitându-se când în stânga, când în dreapta, unul îşi trăgea haina pe el, altul îşi pieptăna părul cu degetele. Au urcat în Jaguar şi au ieşit pe poartă, în stradă, după care au pornit în mare viteză, depărtându-se până au dispărut din vedere.

Au lăsat porţile deschise.

John Kott n-a ieşit.

Nici în primul minut, nici în al cincilea, nici în al zecelea.

A rămas în casă, ca să lupte de-acolo.

M-am uitat la Bennett şi i-am spus:

— Ai primit informaţiile mele despre sticlă?

— Sunt în franceză, mi-a răspuns el.

Mi l-a prezentat pe telefonul lui. Era o scanare a unei fotocopii sau a unui fax al unui document secret. Era

foarte lung. A trebuit să derulez imaginea cu degetul ca să-l pot citi pe tot. În mai multe locuri avea ştampila „top secret”.

— Ia foc în cinci minute? am întrebat.

— Nu, dar aş putea să-i dau foc, a replicat Bennett.

— Mulţumesc că ai obţinut materialul.

— N-ai pentru ce, a spus Bennett. Dar sper să se dovedească util.

Era în franceză pentru că sticla era la mare preţ în Franţa. O poveste de succes în ceea ce priveşte fabricarea, în întreaga lume. Toate tipurile de pahare şi cupe, pentru restaurante şi hoteluri, cu accent pe eficienţă industrială şi rezistenţă. Puteai să arunci un pahar de whisky dintr-un restaurant francez ca pe o minge de baseball şi exista o mare probabilitate să supravieţuiască impactului. Nimeni n-ar fi fost mai potrivit să împingă la extrem limitele perfecţiunii în tehnologia modernă a sticlei rezistente la gloanţe. O echipă de cercetători din Paris acceptase provocarea. Ca întotdeauna, misiunea consta în combinarea unei transparenţe desăvârşite cu o rezistenţă optimă. N-avea niciun rost să protejezi un preşedinte punându-l în spatele unui paravan sigur, dar mat. Aspectul vizual era important. Agenţiile de securitate din cele mai puternice ţări membre ale NATO au contribuit la finanţare. Băieţii din Paris au luat banii şi s-au apucat de treabă.

Prima surpriză a fost că nu era denumită „sticlă rezistentă la gloanţe”, ci „blindaj transparent”. A doua surpriză: nu era sticlă. Nici urmă de aşa ceva. Panourile rezistente la gloanţe din trecut fuseseră stratificate, cu panouri din sticlă separate şi acoperite cu policarbonat moale sau cu materiale termoplastice. Unele foi de sticlă erau dure, altele mai puţin, pentru a permite flexarea. Rezultatele erau de obicei bune, dar două probleme persistau. În secţiune transversală, ansamblul finisat arăta ca placajul. Iar fiecare strat avea indicele de

refracţie diferit, motiv pentru care, când te uitai din anumite unghiuri, parc-ai fi privit în şase piscine diferite deodată. Aspectul vizual era imperfect. Dădea prost la televiziune.

Aşa încât oamenii de ştiinţă au întors spatele sticlei şi s-au îndreptat spre aluminiu. Alegerea mi s-a părut stranie, dar, ca de fiecare dată când era vorba de chimie, lucrurile nu erau întocmai aşa cum păreau. Substanţa în chestiune era oxinitrura de aluminiu, despre care francezii susţineau că este o ceramică policristalină transparentă cu o structură cristalină cubică de tipul spinelului, compusă din aluminiu, oxigen şi azot. Era menţionată şi o formulă chimică plină de litere mari, numere mici şi paranteze elegante. Molecula era şi ea reprezentată: arăta precum candelabrul din sufrageria stră-mătuşii mele din New Hampshire.

Pulberea de oxinitrură de aluminiu a fost amestecată cu grijă, ca făina pentru un chec, apoi a fost compactată într-o instalaţie numită presă izostatică uscată, după care a fost încălzită la o temperatură extrem de înaltă şi în final a fost polizată şi lustruită până când a ajuns să semene cu sticla mai mult decât sticla însăşi. Din punct de vedere optic, era perfectă. Grea, dar nu cât să-ţi rupă oasele.

Şi era solidă. Specificaţia tehnică impunea ca panoul să reziste la un glonţ antiblindaj, iar procedura de testare era meticuloasă şi detaliată. Am citit-o cu mare atenţie, înţelegeam cea mai mare parte a limbajului, deşi unii termeni erau extrem de tehnici şi, prin urmare, nefamiliari.

Dar numerele au aceeaşi semnificaţie în toată lumea şi când vedeam 100, îmi dădeam seama despre ce e vorba. Panourile testate obţinuseră un procentaj de succes de 100% în cazul pistoalelor de 9 mm şi al Magnum-urilor de calibru 357 şi 44, gloanţele fiind trase de la distanţe cuprinse între 15 metri şi 0 milimetri, ca în cazul lui Joey.

Apoi au trimis panourile într-o localitate numită Draguignan, din sudul Franţei, aproape de locul unde bunicul meu înfipsese cuţitul în şarpe. Acolo era o unitate militară imensă, cu mai multe poligoane de trageri.

Au tras de la o sută de metri cu gloanţe Remington de calibru 223 şi gloanţe NATO de 7,62 de milimetri, iar coeficientul de reuşită a fost de 100%. Ajunşi aici, oamenii de ştiinţă au dublat miza. Tare bine trebuie să se fi simţit.

Au redus distanţa la 60 de metri, ceea ce era nerealist de puţin pentru calibrele mai mari, şi apoi au sărit peste concurenţi merituoşi, precum gloanţele 308 Winchester şi British 303, trecând la 44 Remington Magnum. De la 60 de metri. Ca şi cum ai trage cu tunurile de pe o navă de război în zidul portului.

Scorul obţinut de panouri: 100%.

Apoi a venit momentul adevărului. Au încărcat o puşcă de calibru 50 şi au pus-o pe trepied. Gloanţe antiblindaj, pentru care 60 de metri era o distanţă mai mult decât nerealist de mică. Dar am înţeles ce sperau să demonstreze.

Panourile au rezistat în proporţie de 100%.

Şi de la 30 de metri, şi de la 15 şi chiar de la 8 metri. Deşi oamenii de ştiinţă au fost suficient de deschişi ca să arate că deteriorările vizibile produse de gloanţele trase de la distanţe scurte vor impune înlocuirea panourilor după fiecare asemenea incident. Până şi aceştia aveau atâta cultură politică încât să înţeleagă că un candidat nu se poate prezenta în public în spatele unui echipament marcat de gloanţele trase cu prilejul tentativelor anterioare. Ca şi cum abia ar fi scăpat dintr-o confruntare pe viaţă şi pe moarte. Nu dădea bine. Lumea ar fi putut să se prindă.

Proiectul înghiţise o grămadă de bani din străinătate şi o mulţime de vieţi din alte ţări depindeau de rezultatele obţinute, aşa încât procedura de testare fusese

supravegheată pas cu pas de reprezentanţii tuturor părţilor interesate. Aceştia au verificat cifrele, au pus întrebări, au tras cu ochiul în culise. Toţi erau specialişti în spionaj, dar cu o pregătire ştiinţifică solidă. Tipi din vechea gardă, care nu aveau nimic mai bun de făcut, toţi extrem de experimentaţi. Pe cercetătorii din Paris nu i-a deranjat asta. Era ca orice analiză efectuată de colegii de breaslă. Doar că fusese comprimată în timp. Am derulat cu degetul imaginea de pe ecran cu lista de participanţi, doar puţin, până la litera E, Etats-Unis d'Amérique.

Statele Unite ale Americii.

Pentagonul îl trimisese pe Tom O'Day.

Capitolul 54

M-am uitat peste zidul scund la casa lui Joey. Porţile rămăseseră deschise, iar luminile erau încă aprinse. Dar nu se mai întâmpla nimic altceva. I-am înapoiat telefonul lui Bennett şi i-am spus:

— Ce-ar fi să te duci să faci o mică plimbare?

— De ce-aş vrea să fac aşa ceva? a replicat el.

— Trebuie să vorbesc între patru ochi cu domnişoara Nice.

— Ce vrei să-i spui?

— Ceva inaudibil, din locul în care-o să te afli.

A avut o mică ezitare, apoi s-a ridicat şi a dispărut în întuneric. Acum era aici, în clipa următoare a dispărut, ca în balconul apartamentului din Paris. Nice şi cu mine am stat ghemuiţi unul lângă celălalt, cu spatele rezemat de zid.

— Asta e scena în care încerc să mă descotorosesc de tine, i-am spus.

Nu mi-a răspuns.

— Nu pentru motivele care-ţi trec prin cap. Mi-ai putea fi de folos în vreo zece feluri diferite şi te-ai descurca de minune în toate situaţiile. Dar chestia asta e între Kott şi mine. El vrea să-mi facă felul, prin urmare, şi eu vreau să-l fac să dispară. Nu e cinstit să implic alţi oameni într-o dispută privată. Am să-i spun şi lui Bennett acelaşi lucru.

— Bennett se va ţine departe, în orice caz. N-are încotro. Trebuie respectate nişte reguli. Dar eu sunt liberă să fac ce vreau.

— E între mine şi Kott. Şi aici sunt reguli de respectat. Unu contra unu.

— Zici şi tu aşa.

— Nu, vorbesc cât se poate de serios.

— Cred că eşti un om de treabă.

— Asta-i o acuzaţie pe care nu mi-e dat prea des s-o aud.

— De ce mi-a luat ăla pastila? a întrebat ea.

— Te referi la faptul că te-a lăsat fără ea sau că a înghiţit-o?

— Faptul că a înghiţit-o.

— Cred că lua tot felul de pastile. Un individ atât de mare are tot felul de dureri. În spate, în articulaţii. Aşa că deja îi plăceau opiaceele şi analgezicele, după care a început să-şi bage nasul în chestiile naşpa care-i treceau prin mână. Curând, a ajuns la faza în care cum vedea o pastilă, cum o lua. Riscuri profesionale.

— Eu nu mai vreau să le iau. I-ai văzut gura? Era dezgustător.

— Chiar în momentul ăsta, nu poţi să le mai iei. Chiar dacă ai vrea.

— Ăsta-i motivul? Crezi c-o să clachez?

— Păi o s-o faci?

— În orice caz, nu din pricina anxietăţii. Nu simt anxietate nici pe departe.

— O să fim OK.

— O să fim?

— Tu aici, eu înăuntru.

— Ar trebui să te ajut.

— E vorba de mine şi de Kott, am spus din nou. Doar n-o să-l atac în grup. Nu m-aş simţi bine după aia.

Porţile rămăseseră deschise, dar nu voiam să intru prin faţă. Era punctul de intrare cel mai evident. Totodată, era principalul loc pe care Kott l-ar fi supravegheat. Probabil că MI5 ar fi oferit şi o valoare numerică. *Kott şi-a petrecut 61% din timp supraveghind intrarea din faţă.* Pe locul al doilea, ar fi fost curtea din spate. Iar pe locurile trei şi patru ar fi fost zidurile de la extremităţi. Dar care

era al treilea şi care al patrulea? Am bănuit că al treilea loc era capătul dinspre clubul de bowling. Acolo se întâmplaseră lucruri până atunci. Aşa că m-am îndreptat în direcţie opusă, spre celălalt capăt al casei, de pe locul al patrulea, departe de dispozitivele cu vedere nocturnă, furişându-mă printre umbre, sărind apoi gardul. Nu era uşor, dar nici imposibil, întrucât fierul forjat conţinea elemente sculptate, care puteau fi folosite ca treptele unei scări. Am coborât într-un strat de flori. Partea laterală a casei era chiar acolo, dincolo de o potecă îngustă. La parter erau opt ferestre. Copilul cu creioanele colorate le-ar fi desenat mici, dar eu puteam să trec prin oricare dintre ele stând în picioare.

Am controlat fereastra cea mai apropiată. Pervazul îmi ajungea la piept. O cameră mică. Relativ vorbind.

O firidă, o nişă sau un salonaş. Sau o bibliotecă, sau un birou, sau o cameră de zi. M-am mutat la fereastra următoare. Am văzut un hol. Ceea ce era mult mai bine. Se vedea piciorul unei scări, cam la zece metri distanţă. Am bănuit că într-un anumit punct holul făcea un cot de 90 de grade ca să ajungă la uşa din faţă.

Am rămas nemişcat şi am tras aer în piept. Apoi am expirat. Am repetat. Pe urmă am folosit mânerul Browningului capturat şi am spart fereastra, lovind de trei ori, cât de sus puteam să ajung, până când spărtura a fost suficient de mare ca să mă pot căţăra şi să trec prin ea. M-am gândit că John Kott va crede instantaneu că e vorba de o cacealma. Nimic mai mult decât o diversiune. El urma să vină să vadă despre ce era vorba, în vreme ce eu aveam să intru pe uşa din faţă. Atât doar că el era un paranoic prin natura profesiei, aşa încât imediat va considera că e vorba de o dublă cacealma şi se va îndrepta spre fereastră ca să-mi iasă direct în cale. Aşa că am triplat cacealmaua. Am sprintat spre partea din faţă. Ştiam că uşa era deschisă. Pentru genul ăla de broască, trebuie să te opreşti şi să foloseşti cheia în

ambele sensuri, la ieşire şi la intrare. Iar tipii care plecaseră nu făcuseră asta. Se duseseră direct la Jaguar şi o luaseră din loc fără nicio întârziere, îmbrăcându-şi hainele şi aranjându-şi părul din mers.

Clanţa uşii era o chestie impresionantă, în stil georgian pur şi de vreo 75 de centimetri înălţime. Mânerul pe care am apăsat era cam cât antebraţul unui om obişnuit. Înăuntru am văzut un hol cu pardoseala din marmură albă şi neagră şi un candelabru de mărimea unui pom fructifer.

Nici urmă de Kott.

Asta era bine. Am putut să deschid uşa până la capăt, ca să pot trage nestingherit. În spatele holului era o lungă secţiune a unui coridor, cu o scară la capătul îndepărtat, ceea ce însemna că partea de coridor cu fereastra spartă era la stânga, la 90 de grade.

Am păşit în casă.

Nici urmă de Kott.

Ceea ce însemna că, dacă el mersese doar pe varianta dublei cacealmale în timp ce eu o triplasem, în acel moment se uita la sticla spartă sau cerceta cameră după cameră în imediata vecinătate, prin toate firidele, nişele, saloanele, bibliotecile, birourile şi camerele de zi.

Era în stânga mea, la 90 de grade.

Am traversat holul de la intrare către coridor. Ca orice alt hol, era dreptunghiular, mai mult lung decât lat, cu mobilier tipic holurilor, cu uşi pe ambele părţi, care se deschideau spre genul de încăperi pe care le întâlneşti întotdeauna în casele mari. Dar mai fusesem în case mari înainte, şi locuinţa lui Joey nu semăna cu niciuna dintre ele. Îmi aminteam de uşi care păreau mult mai distanţate decât la clădirile normale, făcându-te să presupui că dincolo de ele erau camere uriaşe, care se dovedeau a fi chiar mai mari decât te-ai fi aşteptat, mai ales pentru că zidurile păreau nesfârşite, ca şi cum camera ar fi spus: „Ştii că sunt mare, pentru că zidurile

mele sunt nesfârşit de lungi”. Cu alte cuvinte, existau proporţii. Locuinţa lui Joey era de fapt o casă obişnuită, mărită la scară. Camerele erau imense, dar nu dădeau această senzaţie, pentru că uşile se aflau la distanţe normale, doar că erau înalte de peste doi metri şi şaptezeci de centimetri, ba chiar mai înalte de trei metri împreună cu cadrele arhitravelor, aşa încât distanţa normală era o iluzie optică.

Dalele de marmură de pe podea ar fi avut laturile de 60 de centimetri în orice magazin de specialitate, dar în casa lui Joey, acestea erau de 90 de centimetri. Aproape un metru. Într-o locuinţă victoriană elegantă, plintele ar fi avut 30 de centimetri înălţime. În casa lui Joey, erau înalte de 45 de centimetri. O clanţă de uşă normală m-ar fi lovit în coapsă. Clanţele lui Joey m-ar fi lovit în coaste. Şi tot aşa. Efectul era că mă simţeam foarte mic. Ca şi cum un chimist nebun m-ar fi comprimat. Poate că cercetătorii cu sticla din aluminiu vor prelua şi acest experiment.

Şi mă simţeam lent. În mod vădit. Îmi trebuia cu 50 % mai mult timp ca să ajung oriunde. Trei paşi de la A la B însemnau de fapt patru paşi şi jumătate. Era ca şi cum aş fi păşit prin melasă sau ca şi cum aş fi mers cu spatele. Mereu grăbit şi fără să ajung nicăieri. De parcă aş fi coborât treptele unei scări rulante. Mă simţeam dezorientat, ca într-o dimensiune diferită.

M-am oprit la o distanţă care îmi părea a fi de doi metri de locul unde holul cotea. Dar puteau să fie trei metri. În tot cazul, mi-am ţinut respiraţia şi am ascultat. Şi n-am auzit nimic. Nici scrâşnet de sticlă spartă sub tălpi, nici zgomot de uşi deschise şi închise. Aşa că m-am apropiat tiptil de colţ. Aveam Browningul în mâna stângă şi Glockul în dreapta, cu câte un glonţ în cameră şi douăsprezece în încărcător. Cinci gloanţe trase până în acel moment, patru sub capota Jaguarului de la casa lui Charlie şi unul în solul clubului de bowling, după ce

trecuse prin Joey.

Mi-am zis că în cazul în care Kott se aştepta ca de după colţ să apară un cap, s-ar fi aşteptat să-l vadă la o înălţime normală, pur şi simplu din instinct. Dar ce însemna „normal”? Nivelul ochilor era cam la un metru şi şaptezeci de centimetri de sol, probabil, ceea ce însemna cam 55 % din înălţimea unei camere normale. În lumea stranie a lui Joey, asta se traducea prin aproximativ doi metri şi jumătate. Prin urmare, Kott ar fi privit mult deasupra capului meu. Dar chiar şi aşa, am mers pe varianta sigură. Ca să mă asigur că va privi deasupra capului meu, am îngenuncheat şi am aruncat o privire la nivelul plintei, înălţimea exagerată a acesteia înlesnindu-mi mult manevra.

Mi-am imaginat cum fruntea şi ochii îmi devin brusc vizibile, dar minuscule pe lângă mulajul extravagant.

Nici urmă de Kott.

Am văzut cioburi de sticlă pe marmură. De la geamul spart. Am văzut uşi închise, care se deschideau spre saloane, biblioteci şi camere de zi. Dar pe Kott nu-l vedeam. Stătea ascuns în spatele vreunei uşi închise? Poate temporar. Sau poate că nu se mişcase deloc. Era posibil să fie tot la etaj, în camerele pentru oaspeţi, răbdător – cum sunt lunetiştii – cu puşca Barrett de calibru 50 aşezată pe o masă şi îndreptată direct spre uşa apartamentului.

Mi-am amintit de planul de arhitectură pe care-l văzuserăm. Apartamentul pentru oaspeţi era în sfertul stâng din spatele casei. Deasupra aripii cu bucătăria, practic. Urcai pe scări şi o luai la dreapta. M-am ridicat iar, am verificat toate cele patru direcţii, am inspirat şi am expirat.

Apoi am început să urc scara.

Capitolul 55

Scara urca jumătate din înălţime pe stânga, apoi cotea la 180 de grade şi urca restul distanţei pe dreapta. Şi, ca toate celelalte din casă, erau elemente constructive normale, doar că amplificate dimensional, aşa încât le-am urcat cu greutate, ridicând piciorul cu 50% mai mult decât de obicei la fiecare treaptă, păşind înainte tot cu 50% mai mult decât aştepta memoria muşchilor mei, ca să ajung la următoarea treaptă şi tot aşa. Plus că eram conştient că ceafa urma să-mi fie vizibilă în holul de la etaj, printre stâlpii balustradei folosiţi de tâmplar. Kott se putea afla acolo sus, culcat, cu gura ţevii aliniată cu stâlpul balustradei. Putea să mă împuşte în spate chiar înainte să păşesc pe palierul de la mijloc. Iar eu nu eram clădit din oxinitrură de aluminiu.

Aşa că m-am lipit de zid şi am urcat de-a-ndăratelea, până când am putut să văd cu ochii mei al doilea nivel. Era pustiu. Nici urmă de Kott. Am urcat în grabă restul treptelor şi m-am pomenit în ceea ce părea o copie la indigo a holului de la parter, doar că podeaua era mochetată, nu acoperită cu marmură. Mocheta era lată ca o prerie de curând cosită. Am văzut mai multe uşi, toate înalte de doi metri şi şaptezeci de centimetri. Un coridor, cu alte uşi. Toate închise. Două pe stânga, două pe dreapta şi una drept în faţă, pe peretele îndepărtat. Bănuiam că a treia era de la apartamentul pentru oaspeţi. N-aveam decât să merg direct spre el.

Dar avantajul de a merge direct spre o ţintă într-o casă gigantică era dat de faptul că aveam spaţiu de manevră destul. În mod normal, un hol de la etaj ar fi fost un câmp de tragere îngust. Dar cei 50% suplimentari îmi dădeau şansa de a mă ţine departe de linia centrală. Kott avea

probabil ceva aranjat. Puşca lui, cu linia de ochire deja fixată, cu siguranţa trasă, gata să tragă prin lemn. Poate că era un fascicul cu infraroşii. Sau poate că omul avea ochelari cu raze X.

Dar am reuşit să ajung teafăr la peretele îndepărtat şi m-am lipit de el, lângă uşă, apoi am ţinut pistolul de ţeavă şi am bătut cu el în uşă.

— Kott? Eşti acolo?

Niciun răspuns.

Am bătut din nou, mai tare.

— Kott? Deschide uşa!

M-am gândit că ar fi putut s-o facă. Din punct de vedere balistic, era deja deschisă. Oricare dintre noi putea să tragă prin ea. În cazul lui, putea să tragă direct prin orice. Dacă voia să ţintească bazându-se numai pe sunet, putea s-o facă. Zidurile şi podelele nu existau pentru el. Locuia într-o casă transparentă.

Dar ar fi vrut să vadă cu ochii lui, fără doar şi poate.

Un individ care şi-a lipit de perete poza mea, ca să fie ultimul lucru pe care-l vede înainte de culcare şi primul lucru pe care-l vede dimineaţa, ar fi vrut să mă vadă încasând glonţul. Ar fi vrut să mă vadă căzând la sol. Probabil îşi imaginase asta în fiecare zi, la ora de yoga. *Vizualizează-ţi succesul.* Aşteptase şaisprezece ani. Putea să deschidă uşa.

— Kott, trebuie să vorbim mai întâi, am spus.

Niciun răspuns.

— Nimeni nu păţeşte nimic şi toată lumea e mulţumită. Tu uiţi de mine, eu uit de tine. Fiecare merge pe drumul lui. Ar fi bine să nu te mai crezi aşa de important şi să nu mai faci din ţânţar armăsar. Am trimis la puşcărie o mulţime de oameni şi nimeni altcineva n-a fost atât de furios din cauza asta.

Am auzit un scârţâit şi, preţ de o secundă, am crezut că era uşa, dar venea din cealaltă direcţie, din capul scării. Cu coada ochiului, am văzut un copil trecând

fulgerător pe-acolo. Urcând treptele, traversând holul şi dispărând din vedere. Un băieţel, mi-am zis. Cum era posibil ca Bennett să nu mă fi prevenit. Unde era mama băiatului? Ce dracului se întâmpla?

Am slăbit degetul de pe trăgaciul Glockului.

Deodată, creierul mic mi-a spus: nu e un copil. Nici durduliu, nici osos, nici elastic. Ci ţeapăn, obosit şi încordat ca un adult. Un bărbat scund, cam de un metru şaptezeci, trecând pe lângă o balustradă înaltă de un metru şi jumătate, prin faţa unei plinte înalte de 45 de centimetri, pe sub un tavan aflat la patru metri şi jumătate înălţime.

Nu era un băieţel.

Era John Kott.

Am încercat să-mi amintesc planul arhitectural. Voiam să văd detaliile. Holul de la etaj străbătea casa din faţă până în spate, din capul scării până la o fereastră decorativă de deasupra uşii de la intrare şi, de asemenea, dintr-o parte în alta, spre apartamentul pentru oaspeţi, într-o direcţie, acolo unde mă aflam eu, şi în cealaltă direcţie, spre un dormitor principal uriaş. Kott nu venise pe urmele mele şi mă gândeam că n-o să stea în preajma ferestrei decorative. De ce ar fi făcut-o? Prin urmare, se afla în dormitorul lui Joey.

Sub mine, am auzit o voce. Bennett, în holul de la parter. Striga:

— Reacher? Eşti OK acolo sus?

— Pleacă de-aici, Bennett, am strigat către el. N-ai niciun motiv să te amesteci!

Am aşteptat o replică, dar n-am auzit nimic.

Am încercat uşa apartamentului pentru oaspeţi. Era descuiată. Am intrat. M-am uitat în jur. Mai văzusem prin hoteluri astfel de locuri, dar mai mici. Apartamente pentru locuit, de sine stătătoare. Un hol scurt, un salonaş, o bucătărioară, o sufragerie şi două dormitoare

– unul în stânga, altul în dreapta, fiecare cu baie proprie. Dormitorul din stânga era neocupat. În cel din dreapta se aflau lucrurile lui Kott. Nu era mare lucru. O salteluţă portabilă şi un rucsac, după cum bănuise Nice când fuseserăm în Arkansas, şi se dovedea că avusese dreptate. Salteluţa era de fapt un sac de dormit, iar rucsacul era un fel de geantă de voiaj mare, din piele neagră, scorojită, plină de tricouri, chiloţi şi gloanţe.

Gloanţele erau toate fie Parabellum de nouă milimetri, fie gloanţe de precizie de calibru 50. O mare diferenţă vizuală. Gloanţele de pistol arătau mici şi graţioase, ca nişte bijuterii. Gloanţele de puşcă păreau nişte obuze de tun dintr-un avion de luptă. Numai cămaşa cartuşului era lungă de zece centimetri.

Am verificat în toate locurile posibile, dar n-am găsit niciun pistol.

În schimb, am găsit puşca.

Era sub patul lui Kott, într-o cutie special construită. Era o Barrett Light Fifty, originală, lungă de peste un metru şi jumătate, cântărind peste treisprezece kilograme, pe jumătate încărcată şi cu luneta montată. Din Tennessee. Având preţul unei maşini mici la mâna a doua. Am lovit luneta cu piciorul, stricându-i aliniamentul. Doar atât am avut timp să fac, căci m-am grăbit să ajung înapoi în hol.

Planul arhitectural spunea că trebuia să merg cam zece metri, să fac la dreapta şi să mai merg vreo şase metri, apoi să cotesc la stânga, într-un fel de anticameră cu trei laturi situată înaintea dormitorului propriu-zis. Fără îndoială că pe plan ar fi fost denumit „nişă” sau „firidă”. Uşa dormitorului era în zidul îndreptat spre hol. Ţineam Browningul în mâna stângă şi Glockul în dreapta, ca un pistolar de pe vremuri, din filmele alb-negru. Nu că aş fi dat crezare acelor poveşti de demult. N-am întâlnit niciodată un ins care să poată trage simultan cu stânga

şi cu dreapta. În orice caz, nu bine. Era preferabil să mă concentrez pe Glock, ca şi cum ar fi fost singura armă pe care o aveam, iar dacă se întâmpla ca Browningul să tragă în acelaşi timp, fără ţintă şi nesincronizat, cu atât mai bine. Nu putea să strice.

Am cotit o dată. Înaintea mea se afla fereastra decorativă, dar încă departe. Începeam să decodez mai uşor dimensiunile acestei case ciudate. Ţineam Glockul îndreptat strict pe colţul apropiat al anticamerei, la înălţimea aproximativă a trei plinte suprapuse, asta însemnând cam un metru şi treizeci şi cinci; şi aş fi nimerit în partea superioară a pieptului lui Kott. În acel moment mă aflam la nici cinci metri distanţă, iar glonţul Parabellum de nouă milimetri era mic, dar foarte iute. Dacă ar fi apărut de undeva, Kott ar fi fost mort în a optzecea parte dintr-o secundă. Plus, timpul meu de reacţie ar fi fost foarte scurt. Asta era cât se poate de sigur.

Dar Kott n-a apărut. Am ajuns în anticameră. Uşa dormitorului era închisă. Înaltă de doi metri şi şaptezeci, trei metri cu cadru cu tot, clanţă la înălţimea coastelor.

Am auzit un glas de femeie dincolo de ea.

Nu erau cuvinte. Ceva nearticulat. Nici ţipăt, nici geamăt, ci un fel de oftat de frustrare. Voia să facă ceva, să ia ceva sau să ajungă la un obiect, dar nu putea. Numai că *voia* nu era cuvântul potrivit. Nu era iritată, ci disperată. *Avea nevoie* să facă, să ia sau să ajungă la ceva.

Dar nu putea.

Am făcut un pas înapoi şi am strigat peste umăr:

— Bennett? Mai eşti acolo?

Niciun răspuns.

Linişte subită în dormitor.

Am păşit într-o parte, pentru cazul în care ar fi tras prin lemn.

N-a tras.

Cum îi faci să iasă de bunăvoie? Nimeni nu ştie. Nimeni n-a ştiut vreodată. În mod normal, aş fi stat cu spatele lipit de perete şi aş fi deschis uşor uşa, la lungimea braţului şi fără să fiu văzut, dar uşile lui Joey erau prea late pentru aşa ceva. Aşa încât, ca omuleţul isteţ care eram în acel loc, m-am aplecat în faţă, am răsucit clanţa, am lovit uşa cu piciorul, m-am dat înapoi şi am ţintit.

Şi am tras. Şi l-am nimerit pe John Kott în mijlocul frunţii. Doar că nu l-am nimerit. Era o oglindă de pe peretele lateral. Împuşcătura a scos un zgomot asurzitor, sticla argintată s-a spart şi a căzut pe podea şi liniştea s-a aşternut din nou, iar dinăuntru a răsunat glasul lui Kott:

— Ce s-a întâmplat cu „să uităm unul de celălalt şi fiecare să meargă pe calea lui”?

Nu-i mai auzisem vocea de şaisprezece ani, dar el era. Accentul molcom de Ozark, acutele certăreţe, tonul ofensat.

— Păi, nu mi-ai răspuns, i-am zis.

— Nu merita să răspund.

— Cine e acolo cu tine?

— Intră şi vezi.

Mi-am reamintit planul arhitectural şi am spus:

— Eşti la etajul unei case foarte înalte. Eu stau la singura uşă pe care ai putea să ieşi. Tocmai am tras un foc de armă în Londra. În cinci minute, o să ai afară cinci mii de poliţişti. Fără mâncare, o să supravieţuieşti cam trei săptămâni. Şi pe urmă, ce-ai să faci?

— Poliţiştii n-or să vină, a replicat el.

— Aşa crezi?

— Bennett o să le spună că a fost unul dintre oamenii lui.

— Ce ştii tu despre Bennett?

— Ştiu o grămadă de lucruri despre Bennett.

— Cine-i acolo cu tine?

— Aş fi putut să-ţi arăt în oglindă, dar ai spart-o. Va

trebui să intri în cameră.

M-am dat înapoi un pas şi am strigat peste umăr:

— Bennett? Mai eşti acolo, jos?

Niciun răspuns.

— Nice? Eşti acolo?

Niciun răspuns.

M-am apropiat iar de uşa dormitorului şi am spus:

— Cred că ştii că Joey nu mai e printre noi şi că oamenii lui au dat bir cu fugiţii. Aşa că pot să rămân aici atât cât e nevoie. O să mori de foame, chiar dacă poliţiştii n-or să vină.

— Şi pe urmă o să-ţi mânjeşti mâinile cu şi mai mult sânge nevinovat. Pentru că nu-s singur aici. Dar cred că deja ştii asta, nu?

Apoi a mormăit ceva, nu spre mine, poate *spune-i, puştoaico,* şi am auzit din nou glasul femeii, tot nearticulat, de data asta nemaifiind un oftat de frustrare, ci un ţipăt înăbuşit. Avea căluş la gură. Iar dacă avea căluş, însemna că era şi legată.

Femeia a ţipat din nou.

— Crezi că mă impresionezi cu asta? am zis.

— Aşa sper, a replicat Kott.

— Da’ ce sunt eu, asistent social?

Ţipătul s-a auzit a treia oară, îndelung şi tare, dar înăbuşit de căluş. S-a prelungit într-un suspin bolborosit, plin de suferinţă, durere, jale şi umilinţă. L-am auzit pe Kott zicând:

— Trebuie să spun că cel puţin pe mine mă impresionează al naibii de tare.

Planul arhitectural afirma că încăperea avea cam nouă metri pe nouă, cu o baie la stânga şi un vestiar la dreapta. Am stat exact pe locul în care fusesem şi mai devreme şi m-am uitat în oglindă, care nu-mi arăta nimic, doar lemnul neşlefuit şi pătat care nu ar fi trebuit să se vadă, iar când sticla fusese la locul ei, mi-l arătase pe Kott. Unghiul meu era foarte ascuţit. Prin urmare, şi

unghiul lui era ascuţit. Erau egale, conform fizicii învăţate la liceu. Optică elementară. Probabil că tăblia de la capul patului era în dreptul meu, de cealaltă parte a zidului, iar patul era locul logic în care să pui o femeie legată, cu căluş la gură. Kott probabil stătea pe celălalt capăt al patului. Totul părea să aibă sens, până când am verificat din nou unghiurile şi mi-am dat seama că în felul ăsta Kott ar fi fost prea aproape de mine. La un unghi inegal. Nu era posibil. Pe urmă, mi-am amintit că patul lui Joey avea probabil cam doi metri şi şaptezeci lungime, poate chiar trei metri, aşa că logica aşezării s-a restabilit.

Am făcut un pas. Nu ştiam nimic despre dotările casnice sau despre orice fel de construcţie, dar aveam ochi şi memorie şi m-am gândit că toate balamalele pe care le văzusem până atunci aveau un cilindru cu diametrul de aproximativ 1,25 de centimetri; prin urmare, cilindrii de la balamalele lui Joey aveau 1,90 de centimetri, iar o balama trebuia să fie adecvată scopului său, adică să prindă uşa de toc şi să permită deschiderea ei. Matematica simplă îmi spunea că distanţa dintre uşă şi toc pe partea cu balamalele va ajunge la maximum când uşa va fi deschisă la exact 90 de grade. Şi, în cazul lui Joey, va fi ceva mai mare decât 2,5 de centimetri. Însă uşa nu era deschisă la 90 de grade, ci doar la vreo 30 de grade. Poate un pic mai mult. Ceea ce însemna că acea distanţă era de aproape zece milimetri.

Iar un Parabellum de nouă milimetri avea diametrul de nouă milimetri.

Capitolul 56

Mi-am ţinut ochiul la o oarecare distanţă de crăpătură, aşa cum un lunetist îşi ţine ochiul faţă de vizorul lunetei, căci nu voiam ca John Kott să simtă deodată o întunecare subliminală sau să audă suflul respiraţiei trecând printr-un spaţiu îngust. Şedea la picioarele patului, pe jumătate întors cu faţa la uşă. Se vedea uşor că îmbătrânise cu şaisprezece ani. Avea riduri la colţurile ochilor şi la colţurile gurii. Arăta tracasat şi ostenit. Era îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă maro – lucruri ieftine, aşa cum aş fi ales şi eu. Îşi ţinea mâinile în poală. Avea un pistol. Un Browning High Power, preferatul localnicilor.

Lângă el, pe pat, era o femeie dezbrăcată. N-o cunoşteam. Avea pielea albă şi părul blond. Putea să aibă orice vârstă între optsprezece şi patruzeci de ani. Avea braţele întoarse la spate şi legate la încheieturi. La gură avea un căluş improvizat dintr-o cârpă.

Braţele îi fuseseră răsucite în aşa fel încât părţile interioare ale coatelor erau îndreptate în afară, iar privelişte a nu era deloc plăcută. Vânătăi verzui şi galbene, cicatrice şi cheaguri de sânge uscate.

Kott a luat o seringă şi i-a arătat-o, apoi a mişcat-o lângă cotul ei. Femeia şi-a sucit gâtul şi se uita la el cu ochii măriţi cum lipeşte acul de piele. Avea speranţă în priviri.

Dar Kott a îndepărtat iar acul.

Femeia s-a prăbuşit iarăşi pe pat şi a scos acelaşi oftat de frustrare pe care-l auzisem şi mai devreme. Suferinţă, dezamăgire şi durere. *Trebuia să ia ceva. Dar nu putea.*

Am făcut un pas lung înapoi, rămânând în linie dreaptă perfectă, mi-am băgat Browningul în buzunarul de la spate şi, rămânând pe loc, am ridicat Glockul cu ambele

mâini, o mişcare lină, firească, pe care o făcusem de o mie de ori înainte, şi am tras prin crăpătură în John Kott cel adevărat, nu în reflexia lui. Dar l-am lovit exact la fel, în centrul frunţii. Patru metri şi jumătate. A optzecea parte dintr-o secundă. Am văzut cum apare imediat un orificiu curat de intrare a glonţului, apoi, aproape în acelaşi moment, spatele craniului său a explodat. A fost oricum, numai curat nu, iar detunătura s-a repercutat de-a lungul braţelor mele până la urechi. Kott a rămas acolo nemişcat ca o statuie, a stat, a stat şi în cele din urmă s-a înclinat într-o parte şi a căzut din pat.

Nu i-am controlat starea lui Kott. Căzuse pe burtă şi puteam să-i văd interiorul creierului. Ceea ce mi-a spus destul. M-am dus direct la buzunarele lui şi-am găsit un telefon exact ca al meu. Apoi am dezlegat gleznele şi încheieturile femeii şi i-am scos cârpa din gură, după care m-am întors să caut un halat, un cearşaf sau un prosop ca s-o acopăr. Ea m-a dat la o parte, a înşfăcat seringa şi şi-a înfipt acul în braţ.

A închis ochii şi a apăsat pistonul încet, încet, până la capăt.

Apoi a aşteptat.

După care a scos nişte sunete pe care nu le mai auzisem niciodată, un murmur de mulţumire, un chicotit somnolent, un căscat de fericire pură.

S-a ridicat ameţită, cu mişcări lente, uşor instabilă, şi a spus:

— Vreau să plec de-aici.

Avea un accent străin. Est-european. Din Lituania sau Estonia, probabil. Când vorbea, scurta anumite silabe. La început, am crezut că spusese: „Vreau să trăiesc aici”.[7]

Poate că ar fi vrut.

— Scoate-ţi acul ăla din braţ, i-am spus.

7 În limba engleză, *to leave* („a pleca”) se pronunţă cu „i” lung, iar *to live* („a locui”), cu „i” scurt *(N. t.).*

M-a ascultat şi a lăsat seringa să cadă pe podea.

— Unde-ţi sunt hainele? am întrebat-o.

— N-am aşa ceva, mi-a răspuns.

Aşa că m-am dus la baie, de unde am luat un prosop cât o saltea de pat dublu. Probabil că în lumea lui Joey era doar un prosop pentru mâini. I l-am înfăşurat peste umeri. A înţeles mesajul şi l-a tras mai aproape de corp, în locurile delicate.

— Cum te cheamă? am întrebat-o.

— Mai întâi, trebuie să-mi dai bani, a spus femeia.

S-a clătinat un pic, aşa că am băgat Glockul în buzunar şi am prins-o de cot, ca să-i ţin echilibrul.

— Poţi să mergi?

A tras aer în piept şi am ştiut după cum îşi modelase buzele că urma să spună da, dar apoi a dat ochii peste cap şi a leşinat, scoţând din nou acel murmur de mulţumire pură. Am prins-o în cădere şi am luat-o în braţe. Mă gândeam că puteam s-o duc la parter şi s-o las undeva, până îl găseam pe Bennett. După ce eu şi Nice plecam de-acolo, el putea să cheme o ambulanţă. Femeia putea să supravieţuiască unei scurte întârzieri. Nu avea nevoie de îngrijire urgentă şi nici nu urma să aibă, până când efectele drogului începeau să scadă.

Am prins-o în braţe, într-o poziţie confortabilă şi pentru mine, şi pentru ea şi am scos-o în anticamera ciudată, după care am cotit pe hol. Am dat nas în nas cu Charlie White. Ţinea în mână un pistol, tot un Browning High Power, pe care-l îndreptase direct spre capul meu.

Capitolul 57

Costumul pentru ceremonii funerare al lui Charlie era îmbibat de sânge pe piepţi, de când îl lovisem în faţă. Se poate să-i fi zdrobit nasul, însă era greu să-mi dau seama. Avea părul în neorânduială. Dar stătea în poziţie verticală, ceea ce nu era rău pentru un bătrân de şaptezeci şi şapte de ani.

— M-ai minţit, i-am spus. Mi-ai zis că nu eşti înarmat.

— Nu eram, mi-a răspuns. Ăsta-i al lui Joey. Ştiu unde şi le ţine.

— Le ţinea, am precizat. Că acum nu le mai poate ţine.

— Ştiu. L-am găsit.

— Era şi greu să nu-l găseşti.

— Pune târfa aia jos.

Ceea ce am făcut bucuros, pentru că îmi eliberam astfel mâinile. Am lăsat femeia uşor pe mocheta din hol şi capul i s-a înclinat spre Charlie, ca şi cum s-ar fi uitat la el.

— E bună tipa, mi-a spus Charlie. Ore în şir de distracţie. Pe bune. Face orice vrei pentru o doză. Absolut orice. Tot ce poţi visa, ea îţi va face. Trebuie să vezi ca să crezi.

Apoi şi-a coborât punctul de ochire în mijlocul pieptului meu. Era cam la doi metri şi jumătate distanţă. Mai puţin de o sutime de secundă.

— Desfă braţele larg, mi-a zis. Ca şi cum ai încerca să zbori.

Sosise momentul adevărului. Mâinile sus sau la ceafă, sau încheieturile lipite în faţă, oricare dintre aceste comenzi ar fi fost convenţionale, înainte să-mi pună cătuşe sau să mă lege cu frânghie, ca să mă neutralizeze înainte de a hotărî ce să facă în continuare. Dar mâinile

întinse lateral însemnau o execuţie. Mă distanţa la una, două, trei, patru, cinci mişcări rapide de salvare. Mâinile jos, apoi la spate, ia pistoalele, mâinile sus şi trage. Oricât de încet şi de ameţit ar fi fost bătrânul, m-ar fi doborât până s-ajung la jumătatea mişcărilor. Doi metri şi jumătate. *Foc şi sfârşitul jocului,* fără nimic între. Aş fi văzut fulgerul luminos. Lumina se deplasează mult mai repede decât glonţul. Flashul ar fi înflorit când glonţul s-ar fi aflat cam la douăzeci de centimetri de gura ţevii, iar undele luminoase l-ar fi depăşit instantaneu şi-ar fi ajuns la ochii mei cu mult înainte ca glonţul să-mi lovească pieptul. Dacă aş mai fi avut timp să mă gândesc: „mamă, chestia asta arată ca un foc la gura ţevii”, era o cu totul altă poveste.

Probabil că nu.

— Depărtează-ţi braţele, mi-a spus Charlie.

Ceva s-a mişcat în spatele lui. O umbră, pe scară.

— Mai gândeşte-te, Charlie, am spus. Trebuie să te pensionezi.

Umbra s-a mişcat din nou. Pe scară era cineva care se mişca încet, oprindu-se, mişcându-se iar încet, foarte silenţios. Prin faţa unei veioze aşezate pe o piesă de mobilier din holul de la parter, care arunca o umbră lungă.

Mi-am dat seama că eu aş fi fost vizibil de la etaj cu mult înainte ca propriul meu cap să apară în câmpul vizual.

— Ăsta nu-i un joc pentru bătrâni, Charlie, am continuat. Iar tu tocmai ai pierdut următoarea generaţie. Lucrurile se schimbă. Trebuie să ieşi din joc cât mai poţi.

— Lucrurile se schimbă mereu. De regulă, în mai rău.

A făcut un semn din cap spre pistolul pe care-l ţinea în mână.

— N-a mai fost la fel de când chestiile astea au înlocuit o bătaie zdravănă, ca pe vremuri.

Umbra s-a mişcat iar. Cineva urca scara în tăcere, câte

un pas mare la fiecare mişcare, câte 35 de centimetri deodată, ca şi cum ai fi urcat pe bolovanii de pe coasta unui munte.

— Deci e timpul să pleci, am spus.

— Nu neapărat, a spus Charlie. Joey nu e o pierdere mare. Oricum, renunţăm la latura aia a lucrurilor. Acum ne întoarcem privirile spre computere. Putem câştiga mai mult cu cardurile de credit.

Umbra s-a desluşit acum într-un cap şi doi umeri. Care urcau încet-încet. Îmi ţineam ochii ficşi pe ochii lui Charlie. Mă bazam numai pe vederea periferică. Nu voiam să-i dau vreun indiciu.

— Depărtează-ţi braţele, mi-a spus el.

— Cine era ruda cea mai apropiată a lui Joey? l-am întrebat.

— De ce vrei să ştii?

— Păi, mă gândeam cât de greu va fi să vinzi casa asta. Cererea de cumpărători va fi extrem de mică. Sau mare, depinde de cum vezi lucrurile.

Umbra a devenit mai lungă. Un cap, umerii, partea superioară a corpului, pe o contratreaptă, apoi pe treaptă, pe următoarea contratreaptă, pe următoarea treaptă. Ca un animal din desenele animate, călcat de un compresor, presat după forma scărilor.

— Ar trebui să vinzi totul sârbilor. Înainte să pună ei gheara pe toată povestea fără să-ţi dea nimic.

Cu coada ochiului, am văzut părul şi o frunte. Păr blond. Ochi verzi şi un chip în formă de inimă. Urca cu spatele, aşa cum făcusem şi eu.

Deşteaptă fata.

— Sârbii n-o să ia nimic, a spus Charlie. O să rămână în Vest, ca întotdeauna.

— Ai de gând să împărţi afacerea lui Libor în mod egal?

Nu mi-a răspuns.

Cu coada ochiului, o vedeam de la talie în sus. Avea

Glockul în mână, ridicat cam la înălţimea umărului.

— Deci n-ai de gând să împărţi afacerea lui Libor în mod egal. Crezi că sârbii or să accepte asta?

— Noi am fost aici înaintea lor.

— Dar cine-a fost aici înaintea voastră? Aţi luat totul de la ei, aşa e? Indiferent cine-or fi fost ăia. Îmi şi imaginez. Demult, pe când erai tânăr şi plin de energie. Îţi aminteşti, nu-i aşa? Ei, aşa sunt sârbii acum. Caută să obţii ceva bănuţi cât mai poţi.

Fata a reuşit să ajungă la palierul de la mijlocul scării. Pregătită pentru întoarcerea la 180 de grade. Pregătită pentru a doua jumătate a scării.

— N-am venit aici ca să discut afaceri, a replicat Charlie.

Fata a urcat prima treaptă. 35 de centimetri.

— Atunci, pentru ce ai venit? l-am întrebat eu.

Încă o treaptă. Alţi 35 de centimetri.

— Avem reguli aici. Ai depăşit cu mult măsura.

Încă o treaptă.

— Te-am ajutat. Ţi-am făcut ordine în turmă. Selecţia naturală în acţiune. Ai o echipă slabă, Charlie. Nu văd unde-ar fi talentul. Şi nu văd cine-ar avea creier pentru cardurile de credit.

— Lasă că ne descurcăm. Nu-ţi face tu griji pentru noi.

Fata a ajuns în holul de la etaj. Era la şase metri în spatele lui Charlie, un bărbat corpolent, gârbovit, cu spatele lat. La şase metri în faţa ei.

Sunt o trăgătoare mediocră, fără aptitudini pentru lupta corp la corp.

— Ei ştiu despre toate plăţile pe care le faci ca să fii lăsat în pace. Cum o să încetezi să plăteşti, or să te sfâşie.

Fata s-a apropiat în tăcere pe mochetă, cam la cinci metri.

Îmi ziceam în gând: „Apropie-te. Apoi ţinteşte în centrul de greutate. Nu te complica. Nu trage la cap”.

— N-am să încetez niciodată să fac plăţile, a răspuns Charlie. Ce motiv aş avea?

Încă un pas tăcut. Patru metri şi jumătate.

A rămas nemişcată.

Prea departe.

A ridicat Glockul.

— Ai tras vreodată cu pistolul, Charlie? am spus.

Ea şi-a ţinut respiraţia.

— Dar ce treabă ai tu?

— FBI-ul a dat publicităţii nişte cifre. Cercetări şi analize. De exemplu, distanţa medie de la care poţi să tragi cu succes într-o confruntare cu pistoale este de trei metri şi treizeci şi cinci de centimetri.

Fata şi-a coborât Glockul.

A făcut un pas înainte.

— Sunt deja mai aproape de-atât, a replicat Charlie.

Fata a mai făcut un pas.

Am dat din cap aprobator şi-am spus:

— Ei, ziceam şi eu aşa. E mai dificil decât pare. Dar n-ar trebui să fie. Oamenii complică lucrurile inutil. Cel mai bine e să te relaxezi. Să o faci cu naturaleţe. Ca şi cum ai arăta cu degetul. În felul ăsta, n-ai cum să ratezi.

Încă un pas.

— N-am să ratez, a răspuns Charlie. Deşi poate c-ar trebui. Intenţionat. Poate că mai întâi ar fi bine să te rănesc. Ca să-ţi fie învăţătură de minte.

Fata a mai făcut un pas. Se afla la mai puţin de trei metri.

— N-am nevoie de educaţie, am replicat eu.

— Trebuie să înveţi să te comporţi.

Încă un pas.

Era la puţin peste doi metri.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Charlie. Mă descurc.

— Poate că te-ai descurcat în trecut, mi-a replicat Charlie. Dar uite că acum nu prea-ţi merge bine.

Fata a îndreptat braţul. Pistolul ei se afla la un metru şi

douăzeci de centimetri de spatele lui. În clipa aia, am început să-mi fac griji în legătură cu o mulţime de chestii diferite. El avea să-i simtă mirosul. Avea să simtă mirosul pistolului. Va simţi un fel de turbulenţă în aerul din jurul lui. Un instinct primar. 700 de ani de evoluţie ancestrală pentru fiecare an de modernitate. Iar dacă ea trăgea de la un metru şi douăzeci, glonţul va trece prin corpul lui Charlie şi va ajunge direct la mine, exact ca şi cum ar fi tras el.

L-am privit drept în ochi şi am spus:

— Peste o secundă, am să mă prăbuşesc la podea.

— Ce? a spus el nedumerit.

Şi asta am făcut. Mi-am dat drumul şi am căzut, ca un palton desprins din cârligul cuierului, iar ea a tras în spatele lui, de la un metru şi douăzeci. Am văzut cum din pieptul lui ţâşneşte un strop de sânge şi carne, iar în spatele meu fereastra decorativă s-a spart. Am aterizat lângă femeia înfăşurată în prosop, care s-a mişcat în somn, şi-a aruncat braţul molatic pe după gâtul meu şi, sărutându-mi urechea, mi-a zis:

— Oh, iubitule!

Capitolul 58

După mai puţin de două minute, ne aflam pe bancheta din spate a unui Vauxhall vernil. În faţă erau cei doi care ne livraseră computerele. Bărbatul şi femeia, ambii tăcuţi şi reţinuţi, amândoi la fel de mulţumiţi de misiunile ingrate pe care le primiseră. Nişte jucători de echipă buni. L-am lăsat pe Bennett la locuinţa lui Joey şi nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată.

La ieşirea din Chigwell, am luat-o pe autostrada din estul Angliei. Autostrada M11, cum era denumită pe indicatoarele locale. Ne îndreptam spre o bază a Royal Air Force din localitatea Honington. Care era aproape de un loc numit Thetford. 90 de minute, aşa apreciase Bennett, dar eu m-am gândit că va dura mai puţin. Femeia conducea extrem de repede. Terenul din jurul nostru era în întregime plat. Din punct de vedere strategic, Marea Britanie era un portavion permanent ancorat în largul coastei europene, astfel încât nu ducea lipsă de piste de decolare/aterizare.

RAF Honington s-a dovedit a fi o bază mare, înconjurată în cea mai mare parte de întuneric. Femeia a condus maşina prin porţile de acces şi s-a îndreptat direct spre pistă. La fel ca ofiţerul SEAL de la McChord, întâmplare ce părea să fi avut loc tare demult. A descris cu maşina un semicerc bine calculat şi a oprit lângă scara avionului. Am coborât, am închis portierele, şi Vauxhall-ul vernil a plecat imediat.

Avionul făcea parte din aceeaşi clasă cu Gulfstreamul lui O’Day – scurt, aerodinamic şi cu un aer de urgenţă, dar era vopsit cu o culoare albastru-închis, foarte lucios, cu burta bleu sub o dungă decorativă aurie, având deasupra geamurilor scris „Royal Air Force”. Deasupra

noastră, în gura ovală a cabinei, a apărut un bărbat în uniformă RAF, care a spus:

— Domnule, doamnă, vă rog să urcaţi la bord.

Înăuntru nu mai au piele roşcat-maronie şi nici furnir din lemn de nuc. În schimb, pielea era neagră, iar furnirul părea să fie din fibră de carbon. Avea un aer sever, dar sportiv. O cu totul altă aromă. Ca un Bentley modern, probabil. Ca al lui Joey. Tipul în uniformă ne-a spus că ultimul său pasager fusese un membru al familiei regale. Ducesa de nu-ştiu-unde. Cambridge, poate. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc din nou la MI6, MI5 şi la toate treptele intermediare. Eu şi Nice şedeam faţă în faţă, dar vizavi, separaţi de culoar. Bărbatul în uniformă a dispărut şi, un minut mai târziu, eram în aer, urcând rapid şi îndreptându-ne spre vest, adică spre America.

Am primit o masă, după care bărbatul în uniformă s-a retras într-un compartiment discret, lăsându-ne singuri. M-am uitat la Nice, dincolo de culoar, dar îndeajuns de aproape ca s-o pot atinge, şi i-am spus:

— Mulţumesc.

— Cu multă plăcere, a spus ea.

— Eşti OK?

— Te referi la Charlie White? Da şi nu.

— Concentrează-te pe partea cu da.

— Asta fac, mi-a zis. Crede-mă. Felul cum a vorbit despre fata aia… L-am auzit de jos. Le făcea plăcere s-o chinuie.

— Plus armele de foc, narcoticele şi cămătăria.

— Dar n-ar trebui să fim judecători, juriu şi călău în acelaşi timp.

— De ce?

— Trebuie să fim oameni civilizaţi.

— Păi suntem, am spus. Suntem foarte civilizaţi. Călătorim în avionul unei ducese. N-au condus lumea purtându-se frumos. Şi nici noi, când ne-a venit rândul.

Nu mi-a răspuns.

— Măcar ai demonstrat un lucru, i-am spus. Eşti capabilă să acţionezi pe teren.

— Fără pastile, vrei să spui? Ai de gând să-mi spui iar să le las?

— N-am de gând să-ţi spun nimic, decât mulţumesc. Mi-ai salvat viaţa. Ia câte pastile vrei. Dar, măcar să-ţi fie clar de ce le iei. Este o înşiruire logică simplă. Eşti anxioasă din cauza performanţelor profesionale şi de grija mamei tale, dar numai una dintre ele este o grijă îndreptăţită; prin urmare, iei pastile pentru că mama ta e bolnavă. Şi asta e în regulă. Ia-le atât timp cât simţi nevoia. Dar nu te îndoi de capacităţile tale. Sunt separate. Eşti bună în profesia ta. Siguranţa naţională este în siguranţă. Mama ta nu este.

— N-am să mă înrolez în armată, mi-a spus ea. Am să rămân unde sunt acum.

— Aşa şi trebuie. Acum e altfel. Ştii ce s-a întâmplat cu adevărat. Tocmai ai urcat o treaptă. Eşti mai greu de trădat.

Ne-am continuat zborul, într-o cursă cu timpul deja pierdută, şi am aterizat la Pope Field la două noaptea. Avionul s-a apropiat de clădirea administrativă, pe care scria „47 Logistică, Comandamentul de Suport Tactic”. Motoarele s-au oprit, iar tipul în uniformă a deschis uşa şi a lăsat jos scara.

— Domnule, doamnă, cred că trebuie să ajungeţi la uşa roşie, ne-a comunicat el.

— Mulţumesc, am spus.

Am scos din buzunar sulurile groase de bani britanici luaţi din Romford şi Ealing, şi i le-am dat individului, zicându-i:

— Faceţi un chef la popotă. Invitaţi-o şi pe ducesă!

Apoi am coborât scara şi, prin întuneric, am mers spre uşa roşie.

Uşa roşie s-a deschis când mai aveam aproape doi

metri până la ea, şi Joan Scarangello a ieşit din clădire. Ţinea în mână o servietă. Ne aşteptase, dar n-ar fi recunoscut asta nici picată cu ceară. Încerca să lase impresia că tocmai se ducea acasă după o zi lungă la birou.

S-a oprit, s-a uitat la mine şi mi-a spus:

— Îmi retrag cuvintele.

— Ce cuvinte? am întrebat-o.

— Te-ai descurcat foarte bine. Guvernul britanic îşi exprimă în mod oficial recunoştinţa.

— Pentru ce?

— Contribuţia ta l-a ajutat pe ofiţerul lor operativ să ajungă la un rezultat foarte satisfăcător.

— Bennett?

— A scris în raportul lui că nu s-ar fi descurcat fără tine.

— Cât timp a durat zborul ăsta?

— Şase ore şi cincizeci de minute.

— Şi omul ăsta deja a scris un raport?

— E britanic.

— Şi ce n-ar fi putut face fără mine?

— L-a eliminat pe Kott de pe tabla de joc, în casa unui gangster local. Şi s-a dus acolo numai în urma sugestiei tale. De unde şi recunoştinţa. În cadrul acestei acţiuni, a fost nevoit să neutralizeze câţiva membri ai bandei, printre care şi două nume grele, aşa încât şi Scotland Yard au fost recunoscători şi, ca urmare a ceea ce a scris în raport, o parte din recunoştinţă se va reflecta şi asupra noastră. Una peste alta, aş zice că ne aşteaptă o perioadă de cooperare glorioasă. Operaţiunile noastre din Londra vor fi mai bune ca oricând.

— Mi-a spus că vă interceptează transmisiunile, i-am zis.

— Ştim, a replicat Scarangello.

— Chiar pot?

— Aşa îşi închipuie.

— Ce vrei să spui?

— Am construit un sistem nou, în secret. Este ascuns în datele obişnuite primite de la sateliţii meteo. Acolo vorbim noi. Dar am menţinut în funcţiune sistemul vechi. Asta interceptează ei. Îl umplem cu tot felul de prostii.

N-am spus nimic.

— Nu conducem lumea purtându-ne prosteşte, a adăugat ea.

Şi a plecat, cu pantofii ei de calitate şi ciorapii negri din nailon, cu deux-piece-ul ei negru, cu servieta legănându-se. Am urmărit-o din ochi vreo zece metri, ceea ce n-a fost deloc o corvoadă, fiindcă toate conlucrau foarte bine, mai ales ciorapii şi fusta. Apoi a ieşit din ultimul con de lumină şi întunecimea a învăluit-o. I-am mai auzit tocurile un minut, apoi Casey Nice a împins uşa roşie şi am intrat în clădire.

Sala bufetului era goală. Nici plăcinte, nici cafea. Totul fusese luat de-acolo, la sfârşitul zilei, în aşteptarea livrărilor de a doua zi. Am urcat la etaj repede şi cu uşurinţă, având în vedere dimensiunile standard ale treptelor. Biroul lui Shoemaker era gol. Sala de conferinţe era goală. Dar în biroul lui O’Day lumina era aprinsă.

Era la birou, în blazerul lui îmbrăcat peste pulover. Stătea sprijinit în coate şi citea. Avea capul aplecat şi s-a uitat la noi fără să-l mişte.

— O să ţinem şedinţa de informare dimineaţa, a spus el.

Am aşteptat.

— Totuşi, am o întrebare preliminară. De ce v-aţi întors cu RAF-ul? Avionul nostru era în aşteptare.

M-am aşezat pe scaunul din inventarul marinei militare. Casey Nice s-a aşezat lângă mine.

— Avem şi noi dreptul la o întrebare preliminară?

— Cred că un schimb corect nu e un jaf.

— Ne-am întors cu RAF-ul aşa, ca să ne amuzăm. Am vrut să vedem cum trăieşte cealaltă jumătate.

— Doar atât?

— Am vrut ca Bennett să muncească pentru ceea ce primeşte.

L-am văzut cum se relaxează.

— Întrebarea noastră este de ce nici NSA-ul, nici GCHQ nu văd banii?

Starea de relaxare l-a părăsit.

Nu mi-a răspuns.

— A fost un an de chirie pentru Kott, cheltuielile lui pentru traiul de zi cu zi, onorariul lui, puşca, toată muniţia de antrenament, vecinul, avionul privat până la Paris şi cât or fi costat vietnamezii, cele două bande din Londra şi, probabil, transportul către casă. Nu vorbim de zeci de milioane de dolari, dar e mai mult decât au costat atacurile din 11 septembrie 2001. Prin urmare, computerele lor nu le-ar fi ignorat, sunt sigur de asta. Şi sunt oameni inteligenţi. Şi motivaţi, deoarece, orice s-ar întâmpla, şi ei sunt criticaţi. Fiindcă totul începe de la bani. Atunci, de ce nu pot să-i vadă?

— Nu ştiu.

— Pentru că n-au fost acolo.

— Trebuie să fi fost. Fără bani, nu există nicio operaţiune.

— Exact. N-a fost nicio operaţiune.

— Te-ai lovit la cap? Tocmai ai fost în acea operaţiune. L-ai găsit pe Kott la cinci kilometri de locul faptei.

— Primul glonţ trebuia să spargă sticla, am spus. Al doilea urma să-l ucidă pe individ. Dar n-a existat un al doilea glonţ.

— Pentru că sticla nu s-a spart.

— Numai că asta n-a contat. Nu gândeşti în termenii celui de-al doilea glonţ. Spargerea sau nespargerea sticlei era un eveniment viitor. Ai văzut filmarea de la Paris. Cât a trecut între momentul când glonţul a lovit

ecranul şi cel în care tipii de la serviciul de pază şi protecţie au ajuns la preşedinte?

— Cam două secunde, a spus O'Day. Lunetiştii au fost foarte buni.

— Acum gândeşte-te la distanţă. 1.300 de metri. Glonţul rămâne în aer trei secunde întregi. Ceea ce înseamnă că nu ai timp să aştepţi. Pentru că, dacă aştepţi, ce se întâmplă? Apeşi pe trăgaci, aştepţi trei secunde întregi şi, ia te uită, sticla se sparge, aşa că apeşi din nou trăgaciul şi mai aştepţi trei secunde până ajunge al doilea glonţ la ţintă. Dar până atunci, preşedintele e deja acoperit de agenţii de la serviciul de pază. Ţi-ai ratat şansa. Singura modalitate în care-l poţi lichida pe individ e să tragi în aşa fel încât al doilea glonţ să-l urmărească pe primul prin aer. Trebuie să vină după el cam la o jumătate de secundă. Astfel încât ambele gloanţe să zboare împreună, unul după celălalt. De fapt, se deplasează împreună mai bine de două secunde întregi înainte ca primul glonţ să ajungă la sticlă. După care al doilea glonţ trece printre cioburile sticlei proaspăt sparte şi îl loveşte pe preşedinte înainte ca vreun agent să aibă timp să reacţioneze – inclusiv preşedintele însuşi, care este cel mai aproape, în definitiv.

O'Day n-a spus nimic.

— Sau, dacă sticla nu se sparge, atunci al doilea glonţ o va lovi şi el după o jumătate de secundă, iar oamenii de ştiinţă vor avea de studiat două ciobituri, nu una.

O'Day n-a spus nimic.

— N-a existat nicio clipă un al doilea glonţ. Nu s-a intenţionat niciodată să existe un al doilea glonţ. Cineva l-a trimis pe Kott la Paris ca să tragă un singur glonţ. În paravanul rezistent la gloanţe. Ceea ce n-avea niciun rost. Sticla ori se sparge, ori nu, dar dacă se sparge, atunci glonţul care o loveşte se va sfărâma sau va fi deviat şi nu va mai fi de niciun folos. Ori tragi două gloanţe, ori niciunul. Tragi un singur glonţ doar dacă ştii

cu siguranţă că scutul va rezista.

— Producătorul? a zis O'Day. Ca un fel de reclamă?

— Ca un fel de reclamă, bănuiesc. Dar nu neapărat pentru producător. Cine ar mai fi avut de câştigat? Trebuie să cauţi în însemnările tale şi să vezi cine a avut ideea unei probe.

— Contează cine a avut-o?

— Să presupunem că eşti la conducerea unei agenţii, undeva. Ai nevoie de o cale să ieşi cumva în faţă. Din întâmplare, ştii sigur că noua sticlă rezistă. Ai la dispoziţie o metodă gratuită de a ajunge în prim-plan. Kott trage un singur glonţ, sticla rezistă, declanşezi nebunia cu proba şi dintr-odată eşti masculul alfa în mijlocul celei mai mari vânători de oameni din lume, liderii lumii pupându-te-n dos. Câţi şefi de agenţie ar merge atât de departe?

— Serios? Toţi ar vrea să facă asta. Dar nu mulţi ar avea încredere în ei înşişi. Câţiva, poate, în toată lumea.

— Atunci, să restrângem gama de posibilităţi. Cine poate muta bani dintr-un fond secret pentru un agent nerecunoscut precum Kott, fără ca NSA-ul sau GCHQ să bage de seamă?

— Asta nu restrânge gama. Oricine poate să facă asta.

— Al cui profil avea cea mai mare nevoie să fie readus în prim-plan?

— După ce criteriu obiectiv? N-ar fi asta o percepţie personală?

— Cine ştia că sticla va rezista?

— Oricine a fost de faţă la teste.

— Nu prea reuşim să restrângem posibilităţile, nu? am spus.

— Nu prea, a zis O'Day.

— Cine îl cunoştea pe John Kott?

— Multă lume, probabil, a spus el, după o scurtă ezitare.

— Acum şaisprezece ani.

N-a răspuns.

— Poate că ar trebui să introducem şi asta în ecuaţie, ca un factor determinant. O căsuţă în plus de bifat. Care şef de agenţie aflat încă în post, după şaisprezece ani, a avut nevoie de o revitalizare a profilului său şi ştia că sticla va rezista, avea la dispoziţie un fond secret şi îl cunoştea pe John Kott?

O'Day n-a spus nimic.

— Dacă vrei, putem să discutăm problema punct cu punct. Profilul tău ajunsese la un nivel atât de scăzut, încât te-au trimis să vezi cum este testată sticla. Marele O'Day, umilit. A fost un apropo, în mod evident. Voiau să te pensionezi. Toată lumea ştia asta. Până şi Henkin, la Moscova. SVR te considera un veteran bun de scos la pensie. Dar ai întrezărit o cale de revenire. Ştiai că John Kott urma să iasă de la pârnaie. Erai cu ochii pe el. Poate că a lucrat pentru tine în urmă cu şaisprezece ani. Poate că erai la fel de şucărit pe mine cum era şi el. Aşa că i-ai făcut o ofertă. Dacă se duce la Paris şi trage un singur glonţ fără rost, îi promiţi că, mai devreme sau mai târziu, i-l serveşti pe Reacher pe tavă, undeva în aer liber, în bătaia puştii.

O'Day n-a spus nimic.

— Eu am fost singura ţintă. Eu, personal. Nu G8 sau UE sau G20. Toate celelalte au fost perdele de fum.

— Aiureli! a replicat O'Day.

— Ca să-l menţii excitat, îl hrăneşti cu părţile rele din dosarul meu. Ajunge într-o stare de surescitare maximă. Util pentru economia locală. Cel care avea franciza Xerox în zonă a avut un an foarte bun. Apoi, în sfârşit, îl duci cu avionul la locul faptei. Face ce are de făcut. Intensifici discuţiile despre probă. Acum eşti un jucător important. Îi spui lui Kott să fie pe fază. Îl informezi că ai dat anunţul la ziar şi că o să mă găseşti rapid. Kott e foarte încântat. Mă trimiţi la Paris. Ştii sigur că voi fi în balconul acela şi mai ştii cu aproximaţie şi când. Suni în prealabil. Aranjezi

vizita şi itinerarul. Totul pregătit pentru ca John Kott să mă poată împuşca, dar ratează.

— Aiureli!

— Aşa încât circul merge mai departe la Londra. Telefonul meu are GPS încorporat. Ştii unde mă aflu. Îl vei conduce pe Kott la mine. Vorbeşti cu el tot timpul. Are un telefon exact ca al meu. Ştii că vom verifica Wallace Court. Dar domnişoara Nice nu te anunţă dinainte. Dintr-odată, vezi GPS-ul meu exact acolo, dar nu poţi să-l aduci pe Kott la timp. N-ai fost avertizat la vreme. Dar nu e nicio problemă. Mâine e o nouă zi. Şi între timp, tu eşti regele planetei. Politicienii intră în panică. Ar face orice pentru tine. Toţi îţi sunt datori. Tot felul de inconveniente dispar, în toată lumea. Până şi poliţiştii londonezi te iubesc. Acum nu te mai lasă să te pensionezi. Pentru că ieşi câştigător în ambele situaţii. Dacă John Kott mă împuşcă, i-l dai instantaneu pe tavă lui Bennett şi ai salvat omenirea, din spatele cortinei. Dacă eu îl lichidez pe Kott, ai salvat omenirea folosind un cutezător agent nerecunoscut. În ambele variante, eşti din nou un star. Ai revenit în manuale.

O’Day n-a spus nimic.

— Tu i-ai dat banii vecinului. Cum altfel puteai şti că-i lipseşte un dinte?

Niciun răspuns.

— „Mai ştie şi altcineva”, am spus. Cele mai periculoase cuvinte din breasla spionajului. Dar uite că aşa se întâmplă. Eu ştiu şi domnişoara Nice ştie. Ăsta-i motivul pentru care ne-am întors cu RAF-ul. Pentru că altfel, unde-ar fi aterizat avionul tău? Poate în Guantanamo. Dar nu s-a întâmplat aşa şi ne-am întors în America, liberi şi nevătămaţi. Şi ştim. Sunt sigur că poţi să-i distrugi cariera domnişoarei Nice, dar pe mine n-ai să mă găseşti niciodată. O să fiu mereu acolo, undeva. Şi mă ştii, generale. Mă ştii de multă vreme. Nu iert şi nu uit. Şi nici nu va trebui să fac prea mult. Să vorbesc ar

putea fi de ajuns. Să zicem că SVR ar afla că Henkin a murit din cauza ta. S-ar putea să nu te mai vadă cu ochi la fel de buni. Şi s-ar putea să se răzbune. Ar începe să se împrăştie zvonuri despre bietul Tom O'Day, care a ajuns atât de disperat, încât a pus la cale o stratagemă ridicolă. Gândeşte-te cum s-ar prăpădi de râs toţi stagiarii răspândiţi în toată lumea. Ai ajunge de râsul întregii comunităţi. Asta ar putea fi moştenirea ta. E o posibilitate, în orice caz. Mă tem că va trebui să trăieşti cu ea. Sau nu. Dar să nu-ţi treacă prin cap s-o ignori. E vorba de tine şi de mine acum, generale. Chestia asta nu va avea un final fericit.

M-am ridicat şi am pus pe biroul lui O'Day Browningul cu care Charlie White urma să mă ucidă, apoi am ieşit din încăpere împreună cu Casey Nice, am coborât scara şi am ieşit în noapte pe uşa roşie.

M-a dus cale de cinci kilometri cu hidosul ei Bronco până la o intersecţie de unde puteam să iau un autobuz de noapte. N-am vorbit. A oprit maşina, dar nu putea să se dea jos pentru că trebuia să ţină piciorul pe frână, aşa că am repetat îmbrăţişarea castă de la Londra. Am rugat-o să-i spună la revedere lui Shoemaker din partea mea, am coborât şi m-am dus la banca din beton şi am văzut-o făcându-mi semn cu mâna şi plecând. Apoi m-am întins pe bancă şi m-am uitat la stele, până când am auzit autobuzul sosind.

Am fost în locuri de care nu-mi mai amintesc, dar ştiu că după o lună mă aflam în Texas, într-un autobuz care trecea prin apropiere de Fort Hood, unde un bărbat în uniformă a lăsat pe locul pe care şezuse un exemplar din *Army Times.* Pe prima pagină era poza lui O'Day. Necrologul lui era în interior. Conţinea corecţii aduse relatărilor anterioare. Descărcarea armei se produsese accidental. Tocmai examina o armă nefamiliară, capturată în Europa. Probabil că ora târzie explica

eroarea. Zvonul potrivit căruia cu câteva minute mai devreme un avion Royal Air Force aterizase în apropiere era totalmente fals. O’Day urma să fie decorat post-mortem cu trei medalii şi un pod avea să primească numele lui, pe o şosea statală din Carolina de Nord, pod care trecea peste un pârâu firav, secat în cea mai mare parte a anului.